AUTOAREA BESTSELLERULUI *SUFLET SĂLBATIC*

CHRISTINA LAUREN

experimentul iubirii adevărate

„Magie pură, irezistibilă
de la început până la sfârșit."
EMILY HENRY

LITERA

BLUE MOON

Foto © Brystan Studios / Lori Brystan

Christina Lauren

CHRISTINA LAUREN este un pseudonim ce combină prenumele a două autoare, Christina Hobbs și Lauren Billings, care sunt de multă vreme partenere de scris și, în același timp, foarte bune prietene. Au scris peste douăzeci de cărți de succes, care au ajuns bestsellere pe listele *New York Times* și *USA Today* și au fost traduse în peste 30 de limbi. Printre acestea se numără volumele din seriile „Beautiful Bastard" și „Wild Seasons", și romanele *Paradis de împrumut* (*The Unhoneymooners*), *Twice in a Blue Moon*, *The Honey-Don't List*, *In a Holidaze*, *The Soulmate Equation*, *Suflet sălbatic* (*Something Wilder*) și *Experimentul iubirii adevărate* (*The True Love Experiment*).

BLUE
MOON

CHRISTINA LAUREN

experimentul iubirii adevărate

Traducere din limba engleză şi note
SIMONA SĂSĂRMAN

LITERA
București

The True Love Experiment
Christina Lauren
Copyright © 2023 Christina Lauren
Toate drepturile rezervate

Experimentul iubirii adevărate
Christina Lauren

Copyright © 2023 Grup Media Litera
pentru ediția în limba română
Toate drepturile rezervate

Editura Litera
tel.: 0374 82 66 35; 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Monica Nedelcu
Corector: Dorina Lipan
Copertă: Flori Zahiu-Popescu
Tehnoredactare și prepress: Ofelia Coșman

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată
de Cristina Vidrașcu Sturza.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAUREN, CHRISTINA
Experimentul iubirii adevărate / Christina Lauren;
trad. din lb. engleză și note: Simona Săsărman. –
București: Litera, 2023
ISBN 978-630-319-326-7

I. Săsărman, Simona (trad.; note)

821.111

Aceasta e, fără discuție,
o scrisoare de dragoste adresată femeilor.
Va exista romantism în paginile de față.

Pentru Jennifer Yuen, Patty Lai, Eileen Ho,
Kayla Lee și Sandria Wong.
Aici există câte o părticică din fiecare dintre voi.
Vă suntem nespus de recunoscătoare
că ne-ați împărtășit poveștile voastre
și sperăm că sunteți mândre de această carte.

PROLOG

FIZZY

– Sunt prima născută din trei fraţi, dar adeseori spun în glumă că sunt ca prima clătită, zic eu, iar mulţimea care mă ascultă e străbătută de un hohot discret de râs, ce mă face să zâmbesc. Ştiţi la ce mă refer? Puţin mototolită, uşor necoaptă şi, totuşi, bună la gust!

Râsul se amplifică, dar e punctat pe ici, pe colo de fluierături obscene. Dându-mi seama de ceea ce se întâmplă, izbucnesc în râs.

– Vedeţi, şi nici măcar n-am intenţionat să fac o observaţie picantă! Poftim, chiar şi atunci când încerc să mă port cu profesionalism, tot o dau în bară, adaug, uitându-mă peste umăr la doamna doctor Nguyen, rectorul Colegiului UC San Diego Revelle, fosta mea profesoară de scriere creativă. Presupun că asta se întâmplă dacă inviţi un scriitor de romane de dragoste să vorbească în deschiderea ceremoniei de absolvire!

Lângă dr. Nguyen e o altă persoană care încearcă să-şi înăbuşe un zâmbet. Dr. River Peña, un prieten apropiat, fenomen sexy şi vampir neconfirmat, e şi el invitat special azi; probabil că primeşte încă o diplomă pentru faptul că e un geniu sexy. Face parte din peisaj: guler apretat, pantaloni de costum impecabil

călcați, ce se întrezăresc de sub tivul robei de doctor, pantofi lucioși, plus un aer de austeritate pe care n-am fost niciodată capabilă să-l am. Chiar în clipa asta observ în ochii lui, mărginiți de gene dese, amuzamentul unei persoane care mă cunoaște și care știe la ce mă refer.

Atunci când am primit invitația de a vorbi la ceremonia de acum, River a trântit imediat o bancnotă de douăzeci de dolari pe masă, între noi, și a spus:

– Chestia asta o s-o ia complet razna. Zi că nu-i așa!

Sunt sigură că el și cea mai bună prietenă a mea, Jess – soția lui –, se așteptau să urc pe scenă și să recit *Monologurile vaginului* în fața adunării de universitari, sau să scot o banană pe care să rulez un prezervativ, în timp ce le aminteam tuturor că sexul protejat e încă important în era asta contemporană cu Harry Styles, dar vă jur că, dacă situația o cere, pot să joc rolul literatului conservator.

Am crezut c-o să trec cel puțin de prima frază din discurs fără să fac un comentariu cu dublu înțeles, care nici măcar n-a fost intenționat.

Mă întorc spre masa de absolvenți înveșmântați în albastru, negru și galben, care se întinde până în depărtare, pe peluza RIMAC[1], și simt un val de anticipare indirectă în privința tuturor acestor tineri care-și iau zborul. Îi așteaptă atât de multe oportunități! Atât de mult stres datorat împrumuturilor din perioada studenției! Dar și atât de mult sex grozav.

– Sora mea mai mică e neurochirurg, spun eu acum. Fratele meu? Da, el e partenerul cel mai tânăr din toată istoria firmei lui. Unul dintre cei mai buni prieteni ai mei, care stă chiar în spatele meu, e un genetician faimos în toată lumea! adaug, iar acel star al biotehnologiei primește o rundă de aplauze sincere și, după ce acestea se potolesc, dau lovitura de grație: Dar știți

[1] Recreation, Intramural, and Athletic Complex – Complex sportiv al Universității California San Diego

ce? În ciuda tuturor realizărilor lor, nici unul dintre ei n-a scris o carte numită *Pasiunea camuflată*, aşa că-mi imaginez că ştim cu toţii care dintre noi are cu adevărat o poveste de succes.

Primesc noi ovaţii, zâmbesc, iar apoi continui:

– Deci, fiţi atenţi! E o mare chestie să ţii un asemenea discurs. Majoritatea celor care ar primi invitaţia de a le ura drum bun în viaţă unor superstaruri, aşa cum sunteţi voi, ar enumera modalităţi concrete prin care vă puteţi găsi locul într-o societate aflată în permanentă schimbare, sau v-ar încuraja să vă amplificaţi impactul reducându-vă amprenta de carbon. V-ar spune să vă duceţi să schimbaţi lumea şi desigur că trebuie să *faceţi* asta. Susţin astfel de ambiţii. Cetăţean global: bun. Ecoterorist: rău. Dar dr. Nguyen n-a invitat aici un climatolog care să vă inspire, sau un politician carismatic, acceptabil de neutru. M-a invitat pe mine, Felicity Chen, autoare de cărţi pline de iubire, responsabilitate şi pozitivitate sexuală şi, sinceră să fiu, singurul sfat profesional pe care sunt calificată să vi-l dau, dacă vreţi să fiţi corecţi politic din punct de vedere ecologic, e să vă sprijiniţi biblioteca locală, spun eu, stârnind un nou val de râsete înfundate. De fapt, singurul lucru de care îmi pasă – lucrul care contează cel mai mult pe lume pentru mine – e ca atunci când fiecare dintre voi ajunge la capătul călătoriei ăsteia nebuneşti care e viaţa să se poată uita în urmă şi să spună cu sinceritate că a fost fericit.

E o zi perfectă: senină şi luminoasă. Eucalipţii se unduiesc la marginea câmpului şi dacă tragi aer în piept la momentul potrivit, în timpul adierii perfecte a brizei călduţe de San Diego, poţi să simţi oceanul care e la mai puţin de doi kilometri distanţă. În ciuda acestui fapt, îmi simt stomacul puţin răscolit la gândul următoarei porţiuni a discursului meu. Mi-am petrecut cea mai mare parte din vârsta adultă luând apărarea meseriei mele şi ultimul lucru pe care vreau să-l fac e să am un aer defensiv. Stau aici îmbrăcată în robă, cu toca pe cap, ţinând un discurs pe care l-am scris la computer şi l-am printat, ca să nu

încep să improvizez, ca să nu deraiez de la scopul meu făcând glume cu penisuri, exact așa cum se așteaptă River să se întâmple. Vreau ca tinerii aflați de față să fie convinși de sinceritatea cuvintelor mele.

– Vă sfătuiesc să vă trăiți viața ca și cum ar fi un roman de dragoste, spun, ridicând mâna în momentul în care absolvenții cei zâmbitori încep să chicotească, dar nu-i învinovățesc pentru faptul că-și imaginează că e doar o glumă, că fac pe mironosița. Fiți atenți! exclam, făcând o pauză pentru efect și așteptând ca râsetele celor din public să se stingă și să le stârnesc curiozitatea. Iubirea nu e numai un roman licențios, ieftin. Poate fi și nu e nimic de condamnat în asta, însă, la urma urmei, iubirea nu e despre fantezia de a fi bogat sau frumos și nici măcar despre aceea de a fi legat de un pat! declar, stârnind din nou un val de râsete, dar cel puțin le-am captat atenția. E despre a pune poveștile despre bucurie deasupra celor despre suferință. E despre a fi personajul principal într-o poveste de viață foarte interesantă – sau chiar într-una foarte banală – pe care o poți controla în totalitate. E, dragi prieteni, fantezia *importanței*.

Fac o nouă pauză, exact așa cum m-am pregătit, pentru că toți acești copilași au fost crescuți sub sceptrul sumbru al patriarhatului și consider că e misiunea mea pe pământ să-l zdrobesc, folosind proverbialul ciocan. Adevărul afirmației conform căreia toți meritățm să fim importanți are nevoie de timp ca să fie cuprins cu mintea.

Dar pauza se prelungește mai mult decât am anticipat.

Pentru că nu m-am așteptat ca propria teorie să mă lovească precum un fulger în coșul pieptului. Mi-am trăit întreaga viață de adult ca și cum ar fi fost un roman de dragoste. Am îmbrățișat aventura și ambiția. Am fost deschisă în fața iubirii. Îmi place sexul, le susțin pe femeile din viața mea, meditez în mod activ la modalități în care pot să transform lumea din jurul meu

într-un loc mai bun. Sunt înconjurată de familie şi de prieteni apropiaţi. Dar propria importanţă îmi e precum prietena cea mai bună din planul al doilea, fiica devotată, aventura de-o noapte pe care n-o s-o uit niciodată. Adevăratul miez al poveştii mele – intriga, inclusiv dragostea şi fericirea – e un mare gol care se cască înlăuntrul meu. Sunt sătulă de şirul lung de prime întâlniri pe care le-am avut şi mă simt dintr-odată atât de ostenită, încât aş putea să mă întind pe jos chiar aici, lângă podium. Mă izbeşte valul iritant al revelaţiei că mi-am pierdut bucuria de a trăi.

Mă uit la mulţimea de feţe care mă privesc, la ochii lor mari şi la privirile lor atente. Vreau să recunosc partea cea mai neplăcută pentru mine: n-am depăşit niciodată primul act al propriei poveşti. N-am simţit niciodată în mod consecvent că sunt importantă. Cum pot să-i sfătuiesc pe aceşti proaspeţi adulţi în devenire să se aventureze în lume cu optimism, cu certitudinea că totul o să fie bine? Lumea pare hotărâtă să ne dărâme şi nu-mi aduc aminte de ultima dată când am fost cu adevărat fericită. Tot ceea ce spun acum – fiecare cuvinţel plin de speranţă al acestui discurs – pare o minciună.

Reuşesc cumva să-mi pun masca strălucitoare marca Fizzy şi le spun acestor copii că cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru viitorul lor e să-şi aleagă o comunitate potrivită. Le spun că, dacă îşi abordează viitorul cu optimismul prietenului tuturor, Ted Lasso, viaţa lor o să se îndrepte în direcţia cea bună. Le spun că, dacă îşi fac partea lor de muncă, dacă acceptă că o să existe unghiuri moarte, suişuri şi coborâşuri, dacă-şi permit să fie vulnerabili şi iubiţi şi să fie sinceri cu oamenii care înseamnă ceva pentru ei, vieţile lor chiar o să se aranjeze.

Iar atunci când cobor de pe podium şi-mi reiau locul de lângă River, el îmi îndeasă ceva în căuşul palmei, zicând:

– I-ai făcut praf!

Mă uit lung la bancnota de douăzeci de dolari nouă-nouță, iar apoi, discret, i-o dau înapoi. Afișez un zâmbet larg, conștientă de faptul că suntem înconjurați de un public alcătuit din aproximativ o mie de oameni. Și, în cele din urmă, întreb:

– Dar dacă discursul meu a fost în întregime o minciună?

CAPITOLUL 1

FIZZY

Aproximativ un an mai târziu

– Dacă nu eşti adâncită într-o fantezie despre barmanul cel sexy, n-ai nici o scuză acceptabilă ca să nu reacţionezi la ceea ce tocmai ţi-am spus!

Pe deasupra mesei, clipesc apăsat către prietena mea cea mai bună, Jess, şi-mi dau seama că, practic, m-am hipnotizat singură, învârtindu-mi măslina de colo-colo în paharul de martini.

– La naiba, îmi pare rău! Nu eram atentă. Mai spune-mi încă o dată!

Jess îşi ridică paharul de vin, înţepată.

– Nu. Acum trebuie să ghiceşti!

– Să ghicesc ce planuri ţi-ai făcut pentru excursia în Costa Rica?

Ea dă din cap în semn că da, iar apoi ia o gură de vin.

Îi arunc o privire pătrunzătoare. Ea şi soţul ei, mai sus menţionatul River Peña, par să fie conectaţi în permanenţă prin intermediul unei raze laser sexy şi vibrante.

– Sex pe fiecare suprafaţă plană a camerei de hotel! încerc eu să ghicesc.

– Asta e de la sine înțeles.

– Să vă întreceți la alergare cu niște pisici sălbatice?

Mâna lui Jess încremenește cu paharul în aer, înainte de a-i fi atins buzele.

– Interesant scenariu, dar răspunsul e „nu"!

– Picnic într-o casă cocoțată într-un copac?

Pe fața lui Jess apare imediat o grimasă de repulsie.

– Un prânz luat în compania unor păianjeni?

Respins.

– Surf pe carapacea unor țestoase?

– Profund lipsit de etică!

Mă strâmb la ea, cuprinsă de vinovăție. Mi-a secat chiar și celebra fântână de zeflemea Fizzy-Jess.

– Mă dau bătută. N-am nici o idee.

Mă studiază o vreme, după care spune:

– Leneși[1]. Ne ducem la o rezervație de leneși.

Scot un icnet care vădește invidie și adun ceva energie adevărată ca să mă extaziez în legătură cu minunățiile din viitoarea ei excursie, dar Jess se întinde peste masă și-și pune mâna pe a mea, liniștindu-mă.

– Fizzy!

Mă uit la paharul pe jumătate gol de martini, ca să evit privirea ei maternă, îngrijorată. Fața de Mamă a lui Jess are darul să mă facă să-mi doresc instantaneu să scriu un bilețel prin care să-mi cer iertare, indiferent care ar fi activitatea în timpul căreia am fost surprinsă.

– Jessica..., bâigui eu drept răspuns.

– Ce se întâmplă acum?

– Ce vrei să spui? întreb, știind exact ce vrea să spună.

– Toată starea ta din momentul de față, mă lămurește ea, ridicându-și paharul de vin cu mâna liberă. Am comandat vin din

[1] Familie de mamifere din America de Sud, cu corp robust, cu membre prevăzute cu gheare puternice și arcuite, care se mișcă încet și stau zile întregi agățate pe aceeași creangă

Podgoria Choda, iar tu n-ai făcut nici o glumă despre strugurii scunzi şi îndesaţi!

Mă strâmb. Nici măcar n-am observat.

– Recunosc, a fost o oportunitate irosită.

– Barmanul se holbează la tine de când am ajuns, iar tu nu i-ai pasat informaţiile tale de contact.

Ridic din umeri.

– Are sprâncene tunse cu model!

În timp ce vorbele zboară de pe buzele mele, privirile şocate ni se întâlnesc. Vocea lui Jess e o şoaptă dramatică.

– Chiar eşti...?

– Mofturoasă? îi termin eu propoziţia, icnind.

Zâmbetul îi îndulceşte îngrijorarea ce-i persistă în priviri.

– Iat-o, doamnelor şi domnilor!

Dă drumul mâinii mele după ce îmi mai strânge o dată degetele, apoi se sprijină de spătarul scaunului.

– Ai avut o zi grea?

– Am avut multe lucruri la care a trebuit să mă gândesc, recunosc eu. Sau să mă gândesc prea mult.

– Să înţeleg că ai fost la Kim?

Kim e psihoterapeuta mea din ultimele zece luni şi femeia care o să mă ajute, sper, să descifrez secretul scrisului, al întâlnirilor romantice şi al performanţei de a mă simţi din nou eu însămi. Kim, cea care îmi ascultă toate jelaniile prin care îmi exprim angoasele despre iubire, relaţii şi inspiraţie, fiindcă în mod sigur, fără glumă, nu vreau să-mi torn întregul ocean de stres în braţele lui Jess (ea şi River sunt relativ proaspăt căsătoriţi), sau în braţele surorii mele, Alice (e însărcinată şi deja s-a săturat de soţul ei obstetrician, hiperprotector), sau în braţele mamei mele (care e prea preocupată, oricum, de starea relaţiilor mele; nu vreau s-o trimit şi pe ea la psihoterapie).

În trecut, ori de câte ori am simţit nemulţumire, aşa cum simt şi acum, am ştiut că, în timp, avea să-mi treacă. Viaţa are suişuri şi coborâşuri; fericirea nu e un dat, nu e ceva constant.

Dar sentimentul pe care-l am durează de aproape un an. E un cinism care pare incrustat pentru totdeauna în concepția mea despre viață. Obișnuiam să-mi petrec timpul scriind povești de dragoste și întreținând optimismul nemărginit conform căruia propria mea poveste de iubire avea să debuteze pe următoarea pagină. Dar ce mă fac dacă acest optimism m-a părăsit pentru totdeauna? Dacă am rămas fără pagini?

– Am fost la Kim, spun eu. Și mi-a dat o temă.

Scot un carnețel Moleskine din geantă și îl flutur fără pic de entuziasm. Ani de zile, carnețelele astea colorate au fost tovarășii mei permanenți. Aveam unul cu mine peste tot pe unde mă duceam. Scriam în el intrigi pentru cărți, frânturi de conversații amuzante, imagini care îmi apăreau întâmplător în minte. Le numeam „carnețelele mele pentru idei" și le foloseam ca să mâzgălesc în ele de douăzeci, treizeci, patruzeci de ori pe zi. Acele schițe erau fântâna mea de idei. Câteva luni după ce mintea mea destinată romanelor de dragoste s-a blocat în mod dramatic în fața a o mie de absolvenți de colegiu, am continuat să țin la mine un carnețel, în speranța că aveam să fiu lovită de inspirație. Dar, până la urmă, imaginea carnețelului din poșetă a început să mă streseze, așa că l-am lăsat să adune praf pe biroul meu de acasă, laolaltă cu laptopul și cu computerul de birou.

– Kim mi-a spus că trebuie să încep să țin din nou la mine un carnețel, îi spun eu lui Jess. Că sunt pregătită pentru ușoara presiune mentală a prezenței unui carnețel în poșetă și că m-ar ajuta și să scriu o singură propoziție sau să mâzgălesc ceva în el.

Jess își oferă o clipă ca să cuprindă informația cu mintea. Afirmația mea cum că asta „m-ar ajuta și să scriu o singură propoziție" plutește între noi.

– Am știut că ești în criză, spune ea, dar nu mi-am dat seama cât de grav e.

– Ei bine, nu se întâmplă dintr-odată. Am scris o vreme, dar nu erau chestii foarte bune. Apoi am început să mă îngrijorez la gândul că, de fapt, erau chiar proaste, iar asta m-a făcut să cred

că mi-am pierdut talentul. Și apoi faptul că am crezut că mi-am pierdut talentul m-a făcut să cred că asta s-a întâmplat fiindcă n-am mai crezut în iubire.

Încruntătura lui Jess se adâncește, iar eu continui:

– Nu e ca și cum m-aș fi trezit într-o bună zi gândind: „Uau, iubirea e o minciună!", mă confesez, împungând măslina din paharul de martini și îndreptând scobitoarea spre prietena mea. Tu ești dovada clară că nu e așa! Dar care e momentul în care trebuie să recunosc faptul că se poate ca viața mea romantică să nu fie ceea ce am crezut?

– Fizz...

– Cred că se poate să fi ieșit din liga mare.

– Poftim? Asta e..., murmură ea, clipind, cu vorbele înghețate pe vârful limbii, ei bine, asta e chiar o metaforă reușită.

– E clasica dilemă ou-găină. Oare blocajul scriitorului a făcut să nu mi se mai scoale organul romantismului, sau faptul că nu mi se mai scoală organul romantismului m-a făcut să sufăr de blocajul scriitorului?

– În situația asta, există multe chestii care pot să se scoale!

– Măcar de-ar fi! Și odată ce ești singur atât de mult timp, nici măcar nu mai ești sigur că știi cum să te porți într-o relație.

– Nu e ca și cum ți-ai fi dorit vreodată să fii într-o relație, îmi amintește ea. Nici n-o mai recunosc pe Felicity Chen dacă nu mai vorbește despre relațiile stabile ca și cum ar fi un sport extrem!

Îmi îndrept din nou scobitoarea spre ea, plină de energie.

– Exact! Asta e o altă frică a mea! Dacă am epuizat resursele locale?

– Resursele... locale?!

– Spun în glumă că m-am văzut cu toți burlacii din regiunea San Diego – și, accidental, și câțiva dintre cei însurați – dar, de fapt, nu cred că sunt atât de departe de adevăr.

Jess pufnește, cu buzele lipite de lichidul auriu din pahar.

– Fii serioasă!

– Îți aduci aminte de Leon? De tipul pe care l-am cunoscut atunci când a vărsat un bol uriaș de salată grecească pe pantoful meu, în parcarea de la Whole Foods?

Luând o gură de vin, Jess dă din cap în semn că-și amintește.

– Tipul din Santa Fe?

– Și-ți aduci aminte de Nathan, pe care l-am cunoscut la o întâlnire pe nevăzute?

Jess mijește ochii.

– Cred că-mi aduc aminte numele.

– Sunt frați. *Gemeni*. S-au mutat aici ca să fie mai aproape de familie. M-am văzut cu ei la distanță de două săptămâni, povestesc eu, iar Jess își duce mâna la gură, înăbușindu-și un hohot de râs. Atunci când Nathan a intrat în restaurant și s-a apropiat de masă, am spus: „O, Doamne, ce faci aici?!"

Jess izbucnește în râs.

– Totuși, sunt sigură că el și Leon fac asta tot timpul!

– Bineînțeles, dar apoi am ieșit luna trecută cu un tip pe nume Hector, spun eu, și fac o pauză ca să subliniez importanța următoarei confesiuni. El e vărul pentru care s-au mutat gemenii aici!

Spre meritul ei, râsul lui Jess e mai mult un geamăt. Mizeriile astea erau amuzante pe vremuri. Ne făceau să murim de râs, iar întâlnirile de felul ăsta erau foarte distractive. Aventurile lui Fizzy reprezentau o sursă nesfârșită de inspirație – chiar și atunci când o întâlnire era catastrofală, tot puteam s-o transform în material pentru comedie, sau numai într-o frântură de idee pentru un dialog. Dar în punctul în care am ajuns, am șase cărți pe care le-am început și care abia dacă au trecut de momentul primei întâlniri, iar apoi... nimic. Acum în calea declarației „Te iubesc!" e un obstacol, un panou în creierul meu, pe care scrie ACCESUL INTERZIS. Încep să înțeleg motivul. Fiindcă de fiecare dată când văd fața lui Jess luminându-se în clipa în care intră River în încăpere, trebuie să recunosc că n-am împărtășit niciodată cu nimeni genul ăsta de bucurie vibrantă. A devenit tot mai greu să scriu despre iubire într-un mod autentic.

Nici măcar nu sunt sigură că am cunoscut sentimentul iubirii adevărate.

Telefonul lui Jess vibrează pe masă.

– E Juno, spune ea, adică fiica ei de zece ani, a doua cea mai bună prietenă a mea și una dintre cele mai fermecătoare ființe mici pe care le-am cunoscut vreodată.

În marea lor majoritate, copiii reprezintă un mister pentru mine, dar cumva creierul meu o percepe pe Juno ca pe un adult – probabil pentru că e mai inteligentă decât mine.

Îi fac semn lui Jess să răspundă la telefon exact în timp ce mă privesc în ochi cu bărbatul de la bar. E superb la modul evident și simplu: păr negru, ciufulit, care-i acoperă ochii pătrunzători, deschiși la culoare, iar falca, atât de ascuțită încât ar putea să-mi sfâșie hainele în timp ce-mi sărută corpul. Sacoul azvârlit pe un scaun, cămașa desfăcută la gât și întinsă pe umerii lați – are aerul descompus al cuiva care a avut o zi proastă și privirea flămândă a cuiva care îmi spune că s-ar folosi de mine ca să uite de toate astea. Pe vremuri, bărbații care puteau să-mi arunce o astfel de privire erau drogul meu. Fizzy cea din trecut ar fi fost deja la jumătatea drumului către el.

Dar Fizzy cea din prezent e, în mod clar, indiferentă. Chiar mi s-a stricat barometrul interior de excitare? Îl lovesc încetișor cu un ciocănel mental de verificare a reflexelor, imaginându-mi cum îl trag pe directorul executiv cel sexy de pe scaunul lui de la bar și îl târăsc până în hol, ținându-l de gulerul desfăcut.

Nimic.

„Uită-te la gura lui! Are buze atât de pline! E atât de viril!

Și tot nimic.

Îmi iau ochii de la el și mă întorc spre Jess exact în clipa în care ea încheie conversația.

– E totul în ordine?

– Dans și fotbal, răspunde Jess ridicând din umeri. Aș putea să-ți povestesc, dar am adormi înainte să termin cea de a doua propoziție. Dar să revenim la Hector, vărul...

– Nu m-am culcat cu nici unul dintre ei! izbucnesc eu. Nu m-am culcat cu nimeni de un an întreg!

Am calculat acum câteva zile. E ciudat atunci când rostesc asta cu voce tare.

Probabil că e ciudat şi să auzi o astfel de declaraţie, fiindcă Jess icneşte:

– Uau!

– Există mulţi oameni care nu fac sex un an întreg! protestez eu. Chiar e atât de şocant?

– Pentru tine, *da*, Fizzy! Nu cumva glumeşti?

– M-am uitat seara trecută la filme porno şi abia dacă m-am excitat, mă confesez, coborându-mi privirea. Cred că sensibilitatea organelor din pantalonii mei s-a dus pe apa sâmbetei.

Îngrijorarea lui Jess creşte.

– Fizzy, iubito, eu…

– Săptămâna trecută m-am gândit să alerg în papuci de plajă, numai ca să-mi reamintesc sunetele unei partide de sex, îmi continui eu confesiunea, dar apoi, văzând cum fruntea lui Jess se încruntă de îngrijorare, schimb imediat subiectul şi-i spun: Răspunsul e clar! A venit vremea pentru breton!

Observ fracţiunea de secundă în care Jess dezbate în gând dacă să se opună unei astfel de distrageri a atenţiei, dar, din fericire, se alătură noii teme de discuţie:

– Avem o înţelegere strictă conform căreia n-o să se aprobe nici un breton în situaţii de criză. Îmi pare rău, comitetul întrunit al prietenei celei mai bune a refuzat cererea!

– Dar imaginează-ţi cât de tânără aş părea! Excentrică şi dispusă la orice.

– Nu.

Mârâi şi mă uit pieziş la televizorul de la bar, unde partida anterioară de joc cu mingea s-a încheiat, iar acum se derulează titlurile ştirilor locale.

– Faţa soţului tău e la televizor.

Jess soarbe din vin, uitându-se la chipul bidimensional al lui River.

– N-o să mă obișnuiesc niciodată cu asta!

– Vorbești despre partea cu soțul, sau despre cea cu televizorul?

Jess râde.

– Televizorul!

Iar atunci îi citesc pe chip: partea cu soțul pare la fel de naturală precum respiratul. Asta, pentru că știința, mai precis invenția lui River – un test ADN care cataloghează compatibilitățile în dragoste ale cuplurilor (Simplu, Argint, Aur, Platină, Titan și Diamant), conform unei multitudini de teste de personalitate și de tipare genetice complicate – le-a spus, practic, că sunt atât de compatibili pe cât pot să fie vreodată două ființe umane.

Și sunt mai mult decât fericită să-mi asum meritul pentru asta. Jess nici măcar n-a vrut să facă testul care i-a adus împreună – ADNDuo – decât după ce i-am înghesuit în mână o variantă veche a lui. Unde sunt punctele mele de karma pozitivă, câștigate pe bună dreptate în felul ăsta? River și-a transformat cercetarea de un deceniu despre tipare genetice și compatibilitate romantică într-o aplicație și în compania care valorează mai multe miliarde, GeneticAlly. Acum GeneticAlly e vedeta biotehnologiei și industriei întâlnirilor online. De când a fost lansată, compania lui River apare la toate buletinele de știri.

E multă vorbărie plictisitoare în momentul în care el începe să vorbească despre partea științifică, dar chiar a schimbat felul în care oamenii găsesc iubirea. De când s-a lansat, în urmă cu trei ani, ADNDuo a depășit chiar și Tinder ca număr de utilizatori. Unii analiști se așteaptă ca acțiunile companiei să le depășească pe cele de la Facebook, acum când s-a lansat rețeaua socială asociată. Toată lumea știe pe cineva care și-a găsit perechea utilizând aplicația.

Iată niște lucruri uimitoare, dar pentru cineva ca River, care preferă să-și petreacă zilele în fața unei hote, în loc să conducă

ședințe ale investitorilor sau să răspundă întrebărilor puse de reporteri, cred că toată agitația e o pacoste.

Dar, după cum ne reamintesc știrile de seară, GeneticAlly n-o să mai fie problema lui River prea mult timp. Compania o să fie cumpărată.

– Când semnează actele? întreb eu.

Cu privirea ațintită la televizor, Jess ia o gură de vin.

– Se așteaptă să se întâmple luni dimineață.

Chiar nu pot să înțeleg chestiile astea. Consiliul de administrație al companiei GeneticAlly a acceptat oferta și există tot felul de documente despre drepturi secundare, pe care n-am nici o șansă să le înțeleg. Dar ceea ce înțeleg e că prietenii mei o să ajungă atât de bogați, încât Jess, cu siguranță, o să facă cinste în seara asta.

– Ce părere ai despre întreaga poveste?

Jess râde.

– Sunt complet nepregătită pentru felul în care o să arate viața mea de acum încolo.

Mă uit la ea, descifrând simplitatea frazei. Apoi mă întind peste masă și o apuc de mână, în timp ce mi se limpezește mintea. Pe încheietura ei dreaptă stă cealaltă jumătate a tatuajului meu Fleetwood Mac, scris cu greșeli, făcut la beție: „Thunner only happens" și „wen it's raining"[1], legându-ne pe vecie.

– Te iubesc, spun eu pe un ton cât se poate de serios. Și sunt aici ca să te ajut să-ți cheltui sacul de bani!

– Aș prefera o geantă.

– Asumă-ți visuri îndrăznețe, Peña! Gândește-te la două genți!

Jess rânjește, dar zâmbetul i se stinge iute. Mă strânge de mână.

– Știi că Fizzy cea veche o să se întoarcă, da? întreabă ea. Cred că treci numai printr-o perioadă de tranziție, care o să dureze o vreme.

---

[1] „Tună numai" și „atunci când plouă"

Mă uit din nou spre bar, unde stă bărbatul cel sexy și descompus la față. Îmi verific sistemul circulator, ca să văd dacă detectez vreo vibrație sau chiar și cel mai vag zvâcnet. Nimic. Îmi mut privirea de la insul acela și expir lent.

– Sper că ai dreptate.

CAPITOLUL 2

CONNOR

Un individ de pe un podcast a filozofat cum că ziua perfectă ar consta în zece ore de cofeină și patru ore de alcool. S-ar putea să fiu de acord cu partea despre cofeină, dar berea mediocră din fața mea are mai degrabă gust de tristețe lichidă, decât de evadare. Se potrivește ciudat de bine cu ziua pe care am avut-o.

– S-ar putea să fie distractiv să ne orientăm spre emisiunile de reality, spune amicul meu, Ash, pe un ton distras, în timp ce are privirea lipită de meciul de baschet de la televizorul de deasupra barului. E cam ca ceea ce faci tu acum, doar că mai sexy.

– Ash, spun eu, făcând o grimasă și apucându-mă să-mi frec tâmplele, fac documentare scurte despre mamiferele marine!

– Iar emisiunile despre întâlniri romantice sunt documentare scurte despre mamiferele de pe uscat, răspunde el, rânjind la propria glumă. Zi că n-am dreptate!

Scot un geamăt, iar apoi se lasă tăcerea și ne întoarcem din nou spre ecranul care-i înfățișează pe cei de la Warriors desființând echipa Clippers.

Rar mi-a fost dat să am o zi atât de cumplită la serviciu. După ce am pornit de la zero în bazinul cu rechini pe care-l reprezintă Hollywoodul, știu că am o soartă blândă în calitate de angajat al

companiei de producţie North Star Media din San Diego, care, prin comparaţie, e minusculă. Există frustrări evidente ce vin odată cu angajarea într-o companie mică – limitări bugetare, bătălia pentru distribuţie şi simplul fapt de a fi la o sută optzeci de kilometri distanţă de Los Angeles, ca să numesc numai câteva – dar am, în acelaşi timp, autonomie în privinţa proiectelor.

Sau am avut până azi, când şeful meu, un anume Blaine Harrison Byron – al cărui birou e decorat cu următoarele obiecte: o placă uriaşă de beton acoperită cu desene graffiti, o statuie în mărime naturală a unei femei dezbrăcate, plus cea mai recentă achiziţie, o şa strălucitoare – mi-a adus la cunoştinţă tranziţia majoră a companiei, aceea de la programele sensibile din punct de vedere social la reality-show-uri. Ar fi cu putinţă ca un bărbat pe nume Blaine Harrison Byron să nu fie un idiot înfumurat?

(Văd cu ochii minţii comentariul îndreptăţit care ar putea fi făcut – şi anume că un bărbat pe nume Connor Fredrick Prince III n-ar trebui să se grăbească să arunce primul piatra, dar eu n-am dat peste cap, dintr-o toană, vieţile tuturor subalternilor mei, aşa că mă menţin pe poziţii.)

– Haide să vorbim despre asta, spune Ash după ce la televizor începe o reclamă la Jack in the Box[1]. Ce a spus şeful tău, mai exact?

Închid ochii, încercând să-mi amintesc cu exactitate cuvintele lui Blaine.

– A spus că suntem prea neînsemnaţi ca să fim sensibili din punct de vedere social.

– Cu voce tare?

– Cu voce tare, confirm eu. A spus că oamenii nu vor să se aşeze în faţa televizorului după o zi grea de muncă şi să se simtă prost din cauza sendvişului pe care l-au luat la serviciu într-o pungă de plastic, sau din cauza cantităţilor de apă risipite pentru producerea electricităţii care le încarcă telefonul.

Lui Ash îi cade falca.

[1] Lanţ american de fast-food

– Uau!

– A spus că vrea să atragă categoria demografică a femeilor, relatez eu, sorbind din halbă și punând-o apoi pe masă. A spus că Bravo, televiziunea prin cablu, e pe primul loc în audiențe la orele de vârf, având ca telespectatori femei cu vârste cuprinse între optsprezece și patruzeci și nouă de ani, datorită celor două francize de reality-show, iar acea categorie de public cheltuie cei mai mulți bani. Ca atare, directorii caută profituri din reclame premium. Deja l-au cooptat pe colegul meu, Trent, să lucreze la un amestec între *The Amazing Race*[1] și *American Gladiators*[2], pe care-l numesc *Smash Course*[3]. Și vor ca eu să lansez un reality-show de întâlniri romantice.

– Deci niște femei care se întrec ca să fie alese de un armăsar spilcuit! remarcă Ash.

– Exact.

– Copii din generația Z, închiși într-un conac, încercând să și-o pună!

– Da, dar...

– Femei sexy care se mărită cu niște tipi banali, pe care, înainte să ia parte la emisiunea asta, nu i-au văzut niciodată!

– Ash, în ruptul capului n-o să fac așa ceva!

Ash râde.

– Renunță la manierele tale britanice. Prefă-te că ești american. Toate joburile au și dezavantaje. Trebuie să le facem față.

În momentul în care așază berea pe masă, observ că și-a încheiat greșit nasturii de la cămașă. Poți să pariezi că Ashkan Maleki o să aibă nasturii descheiați, fermoarele netrase sau o să fie răvășit în orice alt fel în care îți poți imagina, cel puțin în cincizeci la sută din situațiile în care e văzut de ceilalți oameni. Arătând în felul ăsta, Ash e adorabil, dar n-am nici cea mai vagă

---

[1] Cursa Fantastică – emisiune-concurs americană de aventuri

[2] Gladiatorii Americani – emisiune-concurs care a fost difuzată săptămânal, în perioada 1989-1996.

[3] Cursa Distrugerilor

idee cum supraviețuiește în fiecare zi într-o încăpere plină de copii de șase ani, dezlănțuiți.

L-am întâlnit pe Ash atunci când fiica mea, Stevie, era în clasa întâi, iar el i-a preluat clasa la jumătatea anului. S-a dovedit, de asemenea, că noi doi frecventam aceeași sală de sport și tot dădeam unul peste celălalt. Ne-am înțeles de la început, dar ori de câte ori ne petreceam timpul împreună, aveam senzația că mă vedeam în secret cu învățătorul copilului meu. Din fericire, după ce s-a terminat anul școlar, Stevie s-a mutat în altă clasă, iar prietenia mea cu Ash a continuat.

– Îți place să predai, spun eu.

– În majoritatea timpului. Copii sunt grozavi, mă lămurește Ash. Însă părinții lor sunt groaznici!

Mă uit la el cu o privire atât îngrijorată, cât și amuzată.

Ash rânjește și-și aruncă în gură un cartof pai.

– Nu, tu și Nat erați bine. Am aflat obișnuitele bârfe de la Stevie, dar nimic de speriat, mă lămurește el, iar apoi se apleacă și-mi șoptește: N-ai putea să crezi unele dintre lucrurile pe care mi le spun copiii. Unii dintre părinții ăștia sunt nebuni! Un cuplu chiar m-a amenințat la propriu după ce fiul a pierdut concursul de ortografie. Cei doi erau îngrijorați pentru cariera lui academică.

– Ce carieră la șase ani?!

– Cuvântul propus la concurs a fost „a contracara".

– Nici acum nu știu prea bine cum se scrie.

– Exact.

Atenția îi e din nou atrasă de televizor, atunci când mulțimea din jurul nostru înjură în cor din cauza a ceva ce se întâmplă în joc, iar mie îmi revine starea de rău provocată de locul meu de muncă.

Acum opt luni, când am divorțat de Natalia, am căzut de acord să împărțim custodia fiicei noastre. Asta înseamnă că Stevie, care acum are zece ani, își petrece zilele din timpul săptămânii acasă la mama ei, iar sfârșitul de săptămână și majoritatea

vacanţelor, la mine. De obicei asta nu e o problemă, dar din cauza întâlnirii dezastroase cu Blaine din seara asta, am ratat intervalul de timp în care ar fi trebuit s-o iau. La un moment dat, am făcut calculul mental specific Californiei de Sud: partea din zi în care mă aflam, înmulţit cu stadiul reparaţiei autostrăzii, ridicat la puterea zilei de vineri. Aşa că i-am spus lui Nat să-şi organizeze seara făcând abstracţie de mine.

A trebuit s-o ia pe Stevie cu ea ca să facă mai multe comisioane, aşa că nu ajunge acasă decât peste câteva ore. Nu numai că am o carieră care s-a dus pe apa sâmbetei, dar, în plus, pierd preţiosul timp pe care aş putea să-l petrec cu fetiţa mea preferată.

Mă uit prin bar, agitat, iar privirea îmi cade pe cele două femei pe care le-am observat mai devreme. Una dintre ele stă cu spatele la mine, dar cealaltă, cea cu care m-am privit în ochi la puţin timp după ce am intrat, e atât de superbă, încât nu pot să nu-i tot arunc ocheade. Micuţă şi suplă, cu păr negru ca cerneala, care străluceşte în lumina lămpii de deasupra mesei, e îmbrăcată într-o rochie mulată, neagră, stă cu picioarele încrucişate şi-şi reazemă tocul subţire de piciorul scaunului de bar pe care şade. E cool din cap până-n picioare, şi-mi dau seama că asta e o modalitate ciudată în care un adult să descrie un alt adult, dar e adevărat. Vorbeşte animat şi o distrează pe prietena ei. Ar trebui să nu mă mai holbez la ea, dar e mai plăcut să fii distras de o femeie frumoasă, decât să te gândeşti obsedant la muncă.

Dacă aş fi altfel construit, probabil că m-aş duce la ea şi aş invita-o să ne distragem reciproc toată noaptea, în altă parte. Dar sunt smuls din fantezie în momentul în care mâna lui Ash îmi atinge gulerul din întâmplare, reacţionând la ceva de pe ecran.

– Ce nai... *Ash*!

– Haide! Haide! strigă el, iar apoi expresia i se schimbă. Nuuu!

Se prăbuşeşte înapoi în scaun.

– Tocmai am pierdut cinci dolari!

Bagă mâna în buzunar ca să-şi scoată telefonul.

– O întreagă sumă de cinci dolari americani? îl întreb, rânjind. Ai face bine să fii atent la obiceiul ăsta cu pariurile!

– Nu știu cum reușește, dar Ella e un rechin și nu pierde niciodată!

– Ai pierdut în favoarea soției tale?

Ash își ridică privirea de la mesajul pe care i-l scrie Ellei pe telefon.

– Mă gândesc s-o duc la Vegas.

– Te sfătuiesc să faci asta înainte de nașterea copilului – doar se știe că doamnele însărcinate se dau în vânt după cazinourile pline de fum!

Îmi ignoră comentariul și-și pune telefonul pe masă.

– Haide să ne întoarcem la criza ta de la serviciu, ca să mă pot duce acasă. Știu că asta o să-ți rănească sufletul de bun samaritean, dar cred că trebuie să înghiți în sec și să faci reality-show-ul pe care Blaine vrea să-l faci. Petrece-ți restul anului făcând bomboane, sau cum o numi-o el, după care o să poți să faci ceea ce vrei *tu*.

Încep să protestez, iar el ridică o mână.

– Știu că urăști să faci asta. Știu că munca ta e importantă pentru tine. Mulțumită ție, se împlinesc doi ani de când n-am mai aruncat un ambalaj de gumă de mestecat și n-am mai folosit apă îmbuteliată în plastic. Frate, după ce mi se naște copilul, o să folosesc scutece din material textil!

– Probabil că sunt foarte distractiv la petreceri.

Ash își împreunează mâinile sub bărbie.

– Îți spun asta pentru că știu cât de mult îți dorești să rămâi fidel principiilor tale. Vrei să faci lucruri care au importanță. Dar mai știu și că nu-ți permiți să-ți pierzi slujba. Astă-seară ai pierdut doar câteva ore cu Stevie. Imaginează-ți ce ai pierde dacă te-ai muta înapoi la LA.

Îmi cobor privirea la halba de bere. Mi se strânge stomacul doar gândindu-mă la o astfel de variantă.

– Mda.

– Așa că fă ce trebuie să faci și mergi mai departe!

– Nu sunt sigur că-i chiar atât de simplu.

– Haide! Ești băiat deștept. Vino cu niște idei geniale pentru emisiuni sexy.

Îmi lipesc degetele de tâmple, încercând să scornesc o idee de un milion de dolari.

– Asta-i problema, n-am nici o idee. Sunt destul de sigur că lumea n-are nevoie de încă o emisiune de genul ăsta.

– Ei bine, poate că lumea n-are *nevoie* de asta, însă cu siguranță că asta își dorește: Ella nu ratează nici măcar un singur episod de reality-show. N-ai nevoie decât de o altă perspectivă.

Se întoarce ca să se uite prin bar, iar atunci când o face, observ că are atârnată de guler o chitanță de curățătorie. Oare a avut-o așa toată ziua? Oftez și mă întind s-o smulg.

– Hopa! exclamă el.

După ce examinează chitanța, o așază pe masă și începe să se uite din nou la televizor.

Îi urmăresc privirea și dau de știrile de seară, care au început după încheierea meciului. În bar e prea mult zgomot ca să aud vocea din fundal, dar imaginile mă informează că GeneticAlly, care la ora actuală e cea mai mare aplicație pentru întâlniri, a fost cumpărată de Roche Pharmaceuticals.

– La naiba! șoptește Ash, care mijește ochii ca să citească ceva de pe ecran. E o sumă de bani absurd de mare…

Rămân uluit.

– Chiar că e! adeveresc eu, după care îmi amintesc de ceva și mă uit la Ash. Nu așa v-ați cunoscut tu și Ella?

El dă din cap, confirmând.

– Suntem Compatibilitate de Aur.

În dreapta noastră tocmai s-a așezat un cuplu. Atmosfera dintre cei doi e plină de dezamăgire. O primă întâlnire nereușită. Fiecare îl privește pe celălalt doar atunci când crede că acela nu se uită, iar o atingere accidentală a mâinilor provoacă o explozie de scuze, dar nici un zâmbet. Nu există scânteie. Poate

că sunt arogant, dar aș putea să mă duc chiar acum la masa lor și să le spun că nu există nici o atracție între ei, că n-au nici o șansă împreună. Oare n-am putea cu toții să facem asta? Nu sunt prea familiarizat cu GeneticAlly, dar știu că acea companie a dezvoltat un sistem care cercetează compatibilitatea dintre oameni pe baza ADN-ului lor. Aș aprecia că acest cuplu are compatibilitate zero.

Îmi ridic bărbia și îl întreb pe Ash:

– Crezi că ăștia au Compatibilitate de Aur?

Se uită la ei și-i urmărește preț de câteva secunde, iar apoi își duce paharul la gură.

– Nu. În nici un caz.

Mă uit din nou la televizor și simt cum îmi încolțește o idee în minte. Ar trebui să dau câteva telefoane. Poate că, până la urmă, e un lucru bun că am niște timp liber.

CAPITOLUL 3

CONNOR

Două ore mai târziu, opresc maşina în faţa casei Nataliei. E o construcţie foarte frumoasă, fapt care n-ar trebui să mă mire din moment am semnat actele pentru credit împreună cu fosta mea soţie. Agentul imobiliar a numit stilul Spanish Colonial Revival. Casa are pereţi albi de stuc, un acoperiş de ţiglă puternic înclinat şi o poartă pe care Nat o decorează întotdeauna excesiv de Halloween. Dar în curte, în locul în care la un moment dat erau o tricicletă şi animale schiţate pe trotuar cu cretă colorată, acum se află o bicicletă cu zece viteze, precum şi un şir de ghivece cu orhidee, care conduce spre uşa din faţă a casei. După ce am divorţat, Natalia s-a apucat de grădinărit, iar acum prosperă şi ea, şi orhideele.

Baxter, labradorul cafeniu al lui Stevie, mă aşteaptă în prag. Nu-i nici o îndoială că suntem acel gen de părinţi care i-au cumpărat copilului lor un câine drept premiu de consolare după despărţirea lor. Baxter latră vesel, anunţând toată casa că un intrus a încălcat proprietatea, după care se aşază cu burta în sus, dând din coadă, ca să-şi primească scărpinăturile.

– Cu toți banii pe care i-am dat pe dresajul tău, ai rămas tot un câine de pază incompetent! spun eu, aplecându-mă ca să-l mângâi. Unde e toată lumea? Unde e Stevie? Poți s-o aduci?

Ușa e întredeschisă, iar Baxter o împinge cu nasul și se duce la etaj.

– Hei! strig eu.

În casă e răcoare și liniște. Temele școlare ale lui Stevie sunt împrăștiate pe măsuța de cafea, iar pe canapea tronează un coș plin cu rufe împăturite. Pereții sunt înțesați de fotografii, unele, cu Stevie și cu Natalia, iar câteva, cu mine. În fiecare an, de ziua ei, i-am făcut poze lui Stevie în același loc și în aceeași poziție, iar acum, când le văd adunate laolaltă, e ca și cum i-aș revedea toată copilăria. Pentru o fetiță de zece ani, e înaltă și subțire ca o trestie. Are tenul măsliniu al maică-sii, dar ochii ei – ochii mei – sunt cât se poate de verzi.

Aud pași pe trepte și, o clipă mai târziu, sunt lovit de un trup slăbuț și îmbrățișat de două brațe slăbănoage. Baxter e în spatele ei.

– În sfârșit! exclamă Stevie, cu fața îngropată în abdomenul meu.

Mă aplec și o sărut pe păr.

– Îmi pare rău, șefa! Întâlnirea a durat mai mult. Tu și mama v-ați distrat bine împreună?

Cu o mișcare dramatică, se aruncă pe canapea.

– Ne-am dus peste tot. Am fost la spălătorie, iar apoi la poștă, ca să lăsăm niște lucruri pentru Buni, după care ne-am dus la salonul de manichiură, fiindcă mama avea programare. Mi-am uitat cartea, așa că mama m-a lăsat să mă uit la videoclipuri pe telefon. După aceea, am comandat mâncare chinezească.

Sentimentul de vinovăție – veșnicul-tovarăș-al-părinte-lui-de-weekend – își înțeapă capul hidos pe dinlăuntrul meu.

– Îmi pare rău, Sass!

– E OK. Mi-am făcut unghiile! mă anunță ea, ridicând o mână și fluturându-și degetele cu vârfuri roz, fiind lucru știut

că ea alege culoarea asta de fiecare dată când i se oferă ocazia. Și știu că ești superimportant la muncă!

Mă așez pe măsuța de cafea, cu fața la Stevie.

– A fost vorba de niște lucruri care nu puteau aștepta până luni.

– Sunt sigură că erau foarte importante, spune ea cu șiretenie. Ai *cele mai bune* idei și faci *cele mai bune* documentare.

Devin suspicios. La fel ca mama ei, Stevie e o negociatoare extraordinară. Problema e că rareori îmi dau seama că negociem înainte să-mi fi dat deja acordul pentru ceva.

– Ce vrei de la mine?

– Nimic. Ești foarte cool, asta-i tot! exclamă ea, după care face o scurtă pauză. A, era să uit! adaugă apoi, ridicându-se și recăpătându-și energia în mod miraculos. Wonderland[1] vine aici!

Wonderland, obsesia actuală a lui Stevie, e un grup pop care domină topurile și care ia toate premiile din țară. De zile de naștere, de Crăciunuri și în orice vacanță insignifiantă care a presupus un coșuleț-cadou, un răsfăț sau un pachet ambalat, Stevie a cerut lucruri imprimate cu Wonderland. Fețele membrilor formației sunt pe atât de multe dintre tricourile ei, încât aș putea să recunosc oricând acele fețe în mulțime.

– Trupa vine aici, adică dă un concert?

– Da! Putem să mergem? Te rog! mă somează Stevie, luându-mă de mâini și făcând ochii mari, rugători. Ăsta ar putea fi cadoul de ziua mea!

– Ziua ta a fost în ianuarie. Acum e luna mai!

– Hmmm..., mormăie ea, reevaluând. Dacă iau numai note de zece?

– Deja iei numai note de zece.

Expresia ironică a lui Stevie e mai mult decât grăitoare: *exact.* Sunt un fraier. Îmi scot telefonul.

– Bine. Unde cântă?

Entuziasmul ei erupe de-a dreptul.

---

[1] Țara Minunilor

– La Open Air!

– Calmează-te, spun eu cu blândeţe. Doar mă uit. Ai vorbit cu mama despre asta?

– A spus că e OK dacă mă duci tu.

– Sigur că asta a spus, îngân, iar după ce se încarcă site-ul, un afiş uriaş umple partea de sus a paginii: WONDERLAND: TURNEUL JOCUL INTERZIS. Vezi tu, Stevie, un titlu precum „Jocul Interzis" ridică multe semne de întrebare!

Ea îşi dă ochii peste cap.

– Tată!

Derulez până la datele din San Diego şi observ, pe linkul care duce la magazinul online, un anunţ scris cu roşu: EPUIZAT. Întorc ecranul ca să i-l arăt lui Stevie, iar ea se pleoşteşte instantaneu.

– Îmi pare rău, Sass! Data viitoare, poate? În afară de asta, concertul nici măcar nu începe înainte de ora opt, iar la opt şi jumătate tu deja dormi dusă, pledez eu, iar buza ei de jos iese în afară, aşa că mă aplec şi o privesc în ochi. O să verificăm dacă e transmis undeva şi ne uităm împreună!

E dezamăgită, dar aderă imediat la propunere:

– Putem să cumpărăm tricourile oficiale ale turneului şi să comandăm pizza?

– Absolut! Iar acum du-te şi adu-ţi lucrurile, ca să putem pleca.

Stevie sare de pe canapea, azvârlită spre scară de picioarele ei lungi şi stângace. Jur că e mai înaltă decât a fost duminică, ultima dată când am văzut-o. Câinele aleargă în spatele ei.

– Apropo, unde e mama ta? strig în urma ei.

– Era afară. Insu construieşte un şopron în grădină, iar ea se uită, răspunde Stevie, privindu-mă din capul scării. Să ştii că e foarte puternic!

– Am observat.

Insu e iubitul Nataliei. Are douăzeci şi şase de ani... deci, aşa stau lucrurile. Mie şi ei ne-a luat câţiva ani să depăşim

dificultățile sarcinii de părinți divorțați, dar grija și respectul pe care le avem unul față de celălalt acum sunt mai mari decât atunci când eram căsătoriți. După ce Nat s-a îndrăgostit din nou, mi s-a ridicat de pe umeri o greutate pe care nici măcar nu eram conștient c-o purtam. Faptul că cel de care s-a îndrăgostit e, practic, un adolescent (exagerez puțin, dar eu sunt cel singur, așa c-o să-mi permit) îmi oferă o bucurie pe care n-aș fi putut s-o anticipez.

Pașii lui Stevie se aud deasupra, iar apoi se face liniște, în timp ce ea, probabil, își aruncă lucrurile într-o geantă. Mă plimb prin încăperea tăcută și mintea mi se întoarce la dilema de la serviciu.

Aș putea face un hibrid de emisiune, un reality-show ecologic, dar adevărul e că, într-un astfel de aranjament, n-aș vrea să-mi frec coatele cu colegii mei de la secția care realizează documentare. Mi-a luat ani întregi să-mi construiesc credibilitatea pe care o am și presupun că o întrecere în junglă mi-ar distruge-o dintr-o singură lovitură. În afară de asta, Blaine își dorește ceva lasciv și sexy, iar, din actualul meu repertoriu, nimic n-ar putea fi descris cu astfel de epitete.

O să fie nevoie să gândesc dincolo de limitele în care mă aflu acum. Emisiunile cu întâlniri romantice au fost făcute până la epuizare, așa că una nouă are nevoie de o șmecherie care s-o scoată în evidență față de celelalte. În momentul de față, eu sunt doar un amator pe un drum bătătorit, dar cu cât mă gândesc mai mult, cu atât mai mult mi se pare că ideea pe care am avut-o în bar, după ce am auzit știrile despre GeneticAlly, e bună. Intuiția îmi spune că e ceva de capul ideii ăsteia, dar îmi lipsește o piesă din puzzle...

Acum mă aflu în fața uneia dintre nenumăratele biblioteci ale lui Nate. Cu siguranță că Stevie a moștenit genele de fan de la mama ei, dar în timp ce fiica mea își pierde mințile în fața unor vedete pop, Natalia e o cititoare avidă de romane de dragoste.

Uitându-mă mai atent, observ că pe raftul din faţa mea sunt mai mult de douăzeci de romane scrise de aceeaşi autoare. Iau unul. *Nesăţios în largul mării*, de Felicity Chen.

Pe copertă sunt înfăţişaţi doi oameni frumoşi, îmbrăţişaţi, care se află pe puntea unui vas ce pare a fi o corabie de piraţi. Fotografia e foarte reuşită – sexy, fermecătoare, ambientală – iar după ce deschid cartea, văd o versiune chiar mai detaliată a imaginii de pe copertă. Mă uit la cuprins: o moştenire pierdută, o eroină ce mânuieşte sabia, o ţară în pragul războiului şi o comoară ascunsă, care ar putea să-i salveze pe toţi. Fotografia autoarei o înfăţişează pe femeia cea superbă de la bar.

Mă duc la computerul familiei şi tastez parola, iar apoi, în câmpul pentru căutare, numele de *Felicity Chen*. Ecranul se umple imediat cu rezultate. Interviuri în reviste, opinii ale fanilor, relatări de pe reţelele sociale, site-uri de vânzare şi pagina publicistului. Apăs pe titlul uneia dintre ştiri şi văd un discurs de la deschiderea festivităţii de sfârşit de an a colegiului UCSD Revelle.

În momentul în care aud, în spatele meu, paşi pe podeaua de lemn, deja am urmărit discursul şi jumătate de duzină de filmuleţe cu interviuri, am citit în *Entertainment Weekly* trei recenzii ale operei ei şi am derulat cea mai mare parte a postărilor ei de pe Instagram. Felicity Chen e amuzantă, carismatică, inteligentă şi ştie să se adreseze multor categorii de oameni. Ar fi atât de naturală la televizor...

Natalia mă întreabă pe un ton bănuitor:

– De ce e faţa scriitoarei mele preferate pe ecran?

Mă învârt în scaun până când ajung faţă în faţă cu fosta mea soţie.

Biografia lui Felicity e frustrant de sărăcăcioasă în detalii personale. Nici Wikipedia nu mă ajută prea mult, aşa că întreb:

– Ce ştii despre ea? E singură?

– Dacă o să te vezi cu ea și o strici cumva, astfel încât să nu mai ajung să citesc următoarea ei carte, o să trebuiască să te omor!

– Nu vreau să mă văd cu ea, Nat.

– Vrei să te vezi cu *cineva*? Știi, nu trebuie să trăiești ca un călugăr.

– Iar povestea asta!

– Chestia cu Stevie care a intrat peste tine...

Îmi vâr două degete în gură și scot un sunet ascuțit.

– Cartonaș galben, Garcia!

Nat izbucnește în râs. Pacostea asta de femeie știe că sunt îngrozit pe bună dreptate, după ce o Stevie de patru ani a intrat peste mine tocmai când ce îmi făceam de cap, având gleznele unei femei proptite pe umeri. A fost prima și ultima oară când am chemat o parteneră de sex în timp ce o aveam pe Stevie la mine și nu sunt sigur c-o să-mi mai revin vreodată din traumă. Jur că aștept ziua în care amintirea o să iasă la suprafață în mintea fiicei mele, iar ea n-o să mai poată să mă privească în ochi.

– Îmi pare rău! spune Nat, dar eu nu sunt deloc convins că vorbește serios. Dacă nu vrei să mai ai surprize, montează un clopoțel pe ușa camerei lui Stevie. E un sistem care funcționează de minune.

Așezat în fața monitorului, fac un gest dezaprobator spre ea și o întreb:

– Putem să ne concentrăm?

Privirea ei se oprește pe ecran, la chipul lui Felicity.

– Știi, sunt destul de sigură că n-are pe nimeni. A vorbit despre întâlniri în interviuri. Dar de ce te interesează Felicity Chen?

– O vreau pentru o emisiune.

Nat ridică din sprâncene.

– Vrei să faci un documentar despre feminism sau despre dragoste?

Izbucnesc în râs.

– Nu!

– De ce râzi? întreabă ea, îmbufnându-se.

„Atenție!" îmi spun.

În trecut, Nat m-a certat fiindcă am râs de genul de cărți pe care le citește. Acum am nevoie de ajutorul ei, așa că nu vreau să calc pe un teren minat.

– Îmi pare rău, dar e vorba doar despre faptul că s-ar putea să fac o emisiune despre întâlniri romantice.

Nat face ochii mari.

– O... ce?! Care e aria de acoperire a companiei North Star? De la comedii și filme Lifetime, la documentare despre mediu, iar acum... emisiuni de reality?

– Blaine vrea asta, spun eu ca să mă justific.

Natalia n-are nevoie de nici o altă explicație. Blaine sare de la un lucru la altul, în funcție de persoana în care are încredere la momentul respectiv, iar în clipa de față – în mod firesc – aceștia sunt directorii care mânuiesc banii. E destul de probabil ca eu să fi fost angajat pentru că o femeie – care acum e fosta lui soție – era îngrijorată pentru soarta mamiferelor marine. Apoi explic mai departe:

– Și nu e nimic stabilit, doar explorez posibilitățile! continui eu să explic, iar apoi schimb subiectul, nevrând ca eu și Natalia să ne facem griji în mod inutil. Ce mai face Insu?

– Minunat! răspunde ea, tolănindu-se pe canapea în același fel în care ar face-o și fiica noastră. Mă scoate mâine în oraș, fiindcă e aniversarea noastră.

– O, excelent, și-a luat carnetul de conducere? o tachinez, zâmbind larg. Copiii ăștia cresc atât de repede!

Adevărul e că-mi place de Insu. E mult mai matur decât eram eu la vârsta lui, o adoră pe Natalia, iar Stevie îl place și ea, dar n-aș pierde ocazia să glumesc și eu un pic.

– Știi că e cu doar șapte ani mai tânăr decât tine!

– Ceea ce îl face, de asemenea, cu opt ani mai tânăr decât tine. Sper că încui dulapul cu băuturi tari!

Mă loveşte cu o pernă în cap, exact în momentul în care Stevie ajunge la parter, cărând geanta cu lucrurile ei şi geanta cu bagajul de weekend al câinelui. Baxter o urmează la mică distanţă.

– Eşti gata de plecare, Sass?

– Da. Ţi-am trimis un link cu tricourile despre care am vorbit mai devreme. N-ar trebui să aştepţi, fiindcă stocul poate să se epuizeze în orice moment!

Scot din nou telefonul.

– Am înţeles, căpitane!

– Se întâmplă cumva ca discuţia să aibă legătură cu Wonderland? întreabă Nat.

– Din păcate, nu mai sunt bilete la concert, dar o să cumpărăm nişte bunătăţi ca să ne consolăm.

Peste capul lui Stevie, Nat îmi aruncă o privire expresivă, menită să-i arate uşurarea, iar apoi îşi ia rămas-bun de la fiica noastră, îmbrăţişând-o. Sunt sigur că în fiecare zi ratez mii de asemenea momente banale, dar adorabile. Aş fi putut să am o astfel de viaţă alături de ele două. E adevărat că relaţia mea cu Nat ar fi fost aproape platonică, total lipsită de pasiune, dar viaţa de familie mi s-ar fi desfăşurat într-un mediu stabil şi plin de iubire. Am presupus că trebuia să existe ceva mai mult decât atât, dar, la urma urmei, viaţa mea romantică nu e mai interesantă decât a fost atunci când eram însurat.

Totuşi, e prea târziu ca s-o iau de la capăt şi adevărul e că o să-mi lipsească toate astea şi chiar mult mai mult decât atât, dacă nu-mi dau seama cum naiba să rezolv problema asta de la serviciu.

CAPITOLUL 4

FIZZY

Prima dată când am întâlnit un producător ca să discutăm posibilitatea de a adapta una dintre cărţile mele pentru un film, am fost atât de entuziasmată, încât abia dacă am dormit în noaptea de dinainte. Mi-am petrecut ore întregi încercând să-mi aleg hainele cu care urma să mă îmbrac a doua zi. Le-am spus tuturor cunoscuţilor că romanul meu urma să fie adaptat pentru un film. Mi-am rezervat cinci ore ca să conduc cei o sută optzeci de kilometri până la Los Angeles, după care am dat patruzeci de dolari pe parcare ca să am un loc în care să aştept, fiindcă ajunsesem cu trei ore mai devreme. Am stat acolo şi m-am gândit la toaleta pe care aveam s-o port pe covorul roşu, la actorul care ar fi putut să fie distribuit în rolul eroului şi la cum aveam să mă simt în clipa în care l-aş fi văzut pentru prima oară. Am intrat în încăpere cu un zâmbet larg, planuri mari şi multe speranţe.

Colaborarea n-a dus nicăieri, nici în cursul următoarei întâlniri, nici într-al celor ulterioare, iar întrevederile *cu adevărat* productive au fost cele despre proiecte care până la urmă au stagnat ani întregi în faza de preproducţie. Lovindu-mă cu capul de pragul de sus, am învăţat că la Hollywood toată lumea e foarte entuziasmată până când vine vremea să deschidă portofelele.

Acum cunosc paşii; întâlnirea pe care mi-a stabilit-o agentul meu şi pe care trebuie s-o am în dimineaţa asta cu cineva de la o companie care îmi e complet necunoscută – North Star Media –, nu-mi creşte pulsul nici măcar cu o bătaie pe minut.

Secretara de la North Star e o dulceaţă de douăzeci şi ceva de ani, care, imediat ce intru, îmi oferă cafea, precum şi o gogoaşă dintr-o cutie roz de pe biroul ei. Mă gândesc să răspund la câteva mesaje de pe Instagram în timp ce aştept, dar ceea ce-şi doresc cititorii mei e să-i pun la curent cu stadiul cărţii la care lucrez, iar eu n-am ce să le spun. Aşa că îmi pun telefonul deoparte şi iau o gogoaşă.

Uitându-mă de jur împrejur, trebuie să recunosc că atmosfera în compania asta mică din San Diego e mult mai relaxată şi mai plăcută decât fanfaronada din LA, care recurge la birouri cu pereţi de sticlă sau amenajate în stil ostentativ-industrial. Dar în momentul în care tipul cu care trebuie să mă întâlnesc iese din biroul lui, îmi aduc aminte că Hollywoodul e Hollywood chiar şi în San Diego.

Am senzaţia că-l cunosc de undeva, dar nu pot să-l identific – ăsta nu e un bărbat care şi-ar pierde timpul prin vreuna dintre cafenelele sau magazinele mele preferate. Părul îi e coafat cu atâta perfecţiune, încât, de la distanţă, pare o figurină Lego. Sunt distrasă de înălţimea lui, aşa că nu-i aud numele în momentul în care se prezintă, dar zâmbesc de parcă l-aş fi auzit. Are dinţi albi, strălucitori, şi ochi scânteietori, care, în desene animate, ar fi însoţiţi de un efect sonor şi de un mănunchi de muşchi ce se flexează pe sub cămaşa albă. E sexy la modul evident. Dacă aş scrie o carte, l-aş distribui imediat în rolul Directorului Milionar Sexy. Din păcate, agenda mea mentală îmi spune trei lucruri despre acest arhetip al eroului: o să vorbească foarte mult despre sportul pe care se întâmplă să-l fi practicat în colegiu; e, în cel mai fericit caz, un feminist la modul declarativ; şi, conex cu asta, nu-i place să le facă sex oral femeilor.

Dar îl urmez în biroul lui, pentru că, dacă rămân în zona de așteptare, mai mănânc o gogoașă.

Biroul Directorului Milionar Sexy e ordonat și spațios. Spre deosebire de locurile de muncă ale multor alți producători de film, aici nu vezi o colecție de benzi desenate rare, cu autograf, o carte despre tenișii *vintage* sau un perete tapetat cu postere de filme. Are câteva fotografii alb-negru, înrămate, în care se văd peisaje ce arată precum coasta Californiei Centrale, iar pe birou sunt alte câteva fotografii, pe care nu pot să le văd din locul în care stau. În rest, nu mai există nimic altceva decât pereți și suprafețe goale.

Bărbatul sexy și banal îmi face semn să mă așez pe unul dintre scaunele de piele scumpe, grupate în jurul unei măsuțe de cafea confecționate din lemn. Chiar încerc să mă las pe scaun fără efort, dar ruptura din blugi îmi nimerește peste cea mai bombată parte a genunchiului, iar în secunda în care mă așez, se aude un sunet de stofă sfâșiată. Se scurg câteva clipe în care văd că bărbatul sexy încearcă să se hotărască dacă să spună ceva sau nu.

Pare să se fi decis să nu spună nimic și se mulțumește să zâmbească. Adaug la descrierea personajului pe care-l întruchipează în mintea mea comentariul „zâmbet frumos".

– Îți mulțumesc pentru că ai venit, Felicity!

– O, ești englez!

După secole de pauză, simt în pantaloni un prim zvâcnet timid, drept pentru care îmi actualizez imediat agenda mentală în care notez diverse arhetipuri.

– Născut și crescut în Blackpool.

– Nu știu unde e asta, dar pare un loc plin de pirați.

Râde cu o voce joasă, răgușită.

– E în nord-vestul Angliei.

Dau din cap, uitându-mă în jur și încercând să pricep cum de un bărbat care arată ca el și-a părăsit orașul plin de pirați, a ajuns într-un birou banal ca ăsta și a dat peste cărțile mele. Ce

călătorie! După ce privirea mi se întoarce la chipul lui, nu pot să scap de sentimentul că ne-am mai văzut și altă dată.

– Ne cunoaștem?

Ezită, apoi începe să articuleze un cuvânt, după care gura lui își schimbă forma.

– Nu cred. Dar fosta mea soție e o mare admiratoare a ta.

Izbucnesc într-un râs lipsit de tact.

– Trebuie să spun că ăsta e cel mai ciudat compliment pe care l-am primit vreodată!

Până și strâmbătura lui pare prea perfectă ca să fie adevărată.

– Îmi pare rău, cred că e un mod ciudat de a spune că am fost impresionat de tine. Natalia e o cititoare cu gusturi alese și are toate cărțile tale.

Simt cum o sprânceană mi se ridică până la cer.

– M-a făcut și pe mine să te admir, recunoaște el. Și…

O, nu, acum a mers prea departe!

Ar fi atât de reconfortant dacă măcar unul dintre tipii ăștia ar spune, pur și simplu: „Nu ți-am citit cărțile și-mi place să râd împreună cu amicii mei de genul ăsta de romane, dar filmele de dragoste au publicul cel mai larg și vreau să fac bani de pe urma lor!“

Zâmbesc, arătându-mi dinții. A venit momentul să-l prind cu minciuna.

– Care carte ți-a plăcut cel mai mult?

– Știu că, probabil, te aștepți să spun *Castelul șerifului* sau *La capătul drumului*, datorită acțiunii lor, dar o să spun *O pereche de baze*.

A, deci asistenta lui cea adorabilă știe să se folosească de Google! Ăsta trebuie să fie motivul pentru care sunt aici.

– *O pereche de baze* să fie!

Englezoiul Sexy își întinde mâinile cu un gest mărinimos.

– E o idee ingenioasă, Felicity, iar momentul a fost perfect!

Sau poate că nu e atât de bun la Google: toată lumea care mă cunoaște personal sau profesional știe că singurii oameni

care îmi spuneau „Felicity" erau foștii mei profesori, și chiar și atunci, numai la prima oră pe care o aveau cu clasa mea, sau în momentele în care intram în bucluc.

Oricum, în ciuda tonului său condescendent, Englezoiul Sexy are dreptate – momentul chiar a fost perfect. Am scris *O pereche de baze* exact atunci când GeneticAlly a lansat aplicația ADNDuo, iar publicarea cărții s-a sincronizat perfect cu publicitatea crescândă a tehnologiei. Acea carte, despre doi dușmani de moarte care se dovedesc a avea o Compatibilitate de Diamant, a petrecut mult timp pe lista cărților celor mai bine vândute. Dar după ce o companie de producție destul de insignifiantă a eșuat în vânzarea unui serial, luna trecută am primit înapoi drepturile de autor.

– Ascultă, Ted...

– Connor.

– O să fiu sinceră, spun eu, trecând repede peste întrerupere, fiindcă, la urma urmei, numele lui n-are nici o importanță. Drepturile de autor sunt disponibile și n-am nimic împotrivă să lucrez cu cineva ca să adaptez cartea într-un scenariu de film sau de serial, dar proiectul ăsta e special pentru mine din mai multe motive și sunt îngrijorată pentru...

Englezoiul Sexy își ridică palma lui de uriaș.

– Îmi cer scuze că te întrerup! Doar că... nu ăsta e motivul pentru care am vrut să mă întâlnesc cu tine.

Sunt derutată. Și poate că puțin supărată pe mine însămi pentru faptul că am citit pe sărite mesajul pe care mi l-a trimis prin e-mail agentul meu.

– Poftim?!

– Nu sunt interesat de adaptarea cărții, răspunde Englezoiul Sexy, dând din cap. Sunt curios dacă te-ar interesa să fii distribuită ca personaj principal în viitoarea noastră emisiune.

La auzul cuvintelor lui, mă încrunt, îngrijorată.

– Eu sunt scriitoare.

– Da.

– Pentru o clipă, am crezut că vorbim despre același lucru, spun eu arătând cu degetul de la unul la altul. Dar întrebarea asta ne duce în cu totul altă parte.

Râde, iar sunetul nu numai că pare să vină dintr-o adâncime sexy a pieptului său, dar, de asemenea, îi scoate la iveală o mică gropiță în obraz.

Înalt, englez și cu gropiță? N-am avut niciodată încredere în clișee.

– Am vrea să-ți oferim rolul personajului principal într-o viitoare emisiune de reality, dedicată întâlnirilor romantice.

Îi arunc o privire uluită.

– Eu?!

– Da.

– O emisiune dedicată întâlnirilor romantice?

– Da.

– Una în care eu să particip la întâlniri?

– Da.

– Asta e cumva o glumă?

Devin imediat suspicioasă. După care îmi pică fisa. Anul trecut m-am văzut de câteva ori cu directorul unui teatru comunitar, care mi-a spus că avea multe relații în industria de divertisment. Poate că n-ar fi trebuit să reacționez cu atâta neîncredere.

– Steven te-a pus să faci asta?

– Steven?!

– Nu-mi amintesc numele lui de familie, recunosc eu. Dar imaginează-ți arhetipul studentului carismatic care cântă la chitară, iar apoi adaugă-i douăzeci de ani.

Englezoiul Sexy se încruntă.

– Nu știu... da... nu! Nu e vorba de nici un Steven.

„Aha! Desigur."

– Să fie vorba de Billy? Lucra la Paramount, explic eu, mimând un pachet de mușchi. Obsedat de mersul la sală. Unul care se rade peste tot?

El dă din cap în semn că nu, derutat.

– Ideea asta a venit...

– Aha, atunci e vorba de Evan! exclam, lovind braţul scaunului de piele. La naiba, bineînţeles! mă bucur, aruncându-i o privire triumfătoare Englezoiului Sexy. Îi plăcea să facă farse! M-am despărţit de el fiindcă avea un tatuaj cu Bart Simpson în partea de jos. Şi vreau să precizez că e vorba despre cea mai joasă parte a şoldului. Aşa că nu puteam să-i fac sex oral fără să mă gândesc la „Cowabunga, frate!". Îmi pierea cheful.

– Eu...

– În cele din urmă ne-am certat, dar el tot mi-a adus aminte să-mi dau ceasurile în urmă în noaptea aceea, fiindcă se schimba ora, povestesc eu râzând. Practic, i-am spus că tatuajul lui ne-a ruinat viaţa sexuală, iar el mi-a dat o replică de genul: „Uau, ce veste proastă, dar, în orice caz, ai grijă să nu dormi prea mult!" adaug, privindu-l din nou cu atenţie pe Englezoiul Sexy. Acum, că mă gândesc la asta, s-ar putea să fie prea drăguţ din fire ca să-mi facă o asemenea farsă. Îmi poţi spune dacă...

– N-are legătură cu nici unul dintre acei bărbaţi, spune el pe un ton răspicat. O să produc reality-show-ul despre care ţi-am vorbit, iar tu eşti prima persoană pe care am abordat-o într-un asemenea scop.

Rămân mută de uimire.

– Dar... vreunul dintre bărbaţii aceia e iubitul tău actual? întreabă el.

– Nu-mi dau seama prea bine când anume e potrivit să folosesc un astfel de termen, spun eu, ignorând unda vagă de dezaprobare din vocea lui. Se numeşte „iubit" cineva cu care ai făcut sex mai mult decât o dată? Poţi să ai un iubit doar o noapte? Un iubit de weekend? Sau e necesar să porţi discuţia despre „iubit"-„iubită" după ce trece o anumită perioadă de când ai început să te vezi cu persoana respectivă? Oricum, indiferent de definiţia termenului, nici unul dintre acei bărbaţi nu e iubitul meu la ora actuală.

Englezoiul Sexy își drege vocea în timp ce se întinde ca să aranjeze o carte de pe măsuța de cafea.

– Bine.

Îl urmăresc, luptându-mă să-mi înăbuș un zâmbet.

– Ai vrea să afli care e premisa emisiunii? întreabă el după ce pare să-și fi revenit din șoc.

Am de gând să-l las să se desfășoare, dacă e atât de bine pregătit.

– Desigur. Dă-i drumul, Colin!

Face o pauză înainte de a vorbi, iar atunci când mă uit la el, îi citesc dezamăgirea pură din privire. Nu știu ce am făcut, dar, oricum, sunt încântată. Dacă aș putea fi plătită ca să dezamăgesc bărbați albi, îmbrăcați la patru ace, aș fi putred de bogată.

După ce se adună, începe să vorbească:

– Am fost întotdeauna fascinat de ideea căsniciilor aranjate...

– O, Doamne!

– ... în sensul în care, mai ales în zilele noastre, au destul de mult succes.

Bine, nu asta credeam că avea de gând să spună.

– Atunci când le permitem oamenilor care ne cunosc foarte bine să ne aleagă un partener, astfel de oameni fac, în general, o treabă destul de bună. Dar zilele trecute m-am gândit la faptul că, pe de altă parte, cei mai mulți dintre noi au văzut atâtea descrieri ale iubirii – în viața de zi cu zi, pe ecrane, în literatură – încât ar trebui să fim destul de buni în identificarea unei emoții adevărate. Nu crezi?

Ridic din umeri.

– De fapt, mă uimește faptul că adulții au, de cele mai multe ori, o inteligență emoțională limitată.

– Ce părere ai avea dacă te-am băga într-o casă cu doisprezece bărbați...

– Ei bine, acum chiar mi-ai captat atenția!

– ... care încearcă să-ți câștige inima...

– Spune mai departe!

– ... dar în loc să alegi tu în fiecare săptămână cine rămâne și cine pleacă din competiție, o să avem telespectatori care decid asta votând în direct, timp de douăzeci și patru de ore, după fiecare episod care e difuzat. Concurentul sau concurenții eliminați o să afle la începutul următorului episod.

– Deci vreți să lăsați publicul să hotărască persoana cu care o să rămân? Eu n-am nimic de spus?

El își înclină capul dintr-o parte în alta.

– Da și nu. Publicul o să trebuiască să-ți evalueze reacțiile. Dar sper ca opțiunile respective să fie bune, pentru că iată elementul care, cred eu, o să ajute ca lucrurile să devină interesante: o să alegem concurenții pe baza scorurilor tale de compatibilitate oferite de ADNDuo. Presupun că ești familiarizată cu aplicația?

Am senzația că-mi stă inima-n loc. Vorbește despre tehnologia lui River!

– O, sunt familiarizată!

– Unele scoruri o să fie mici, iar altele, mai mari, spune el. Dar o să avem grijă ca cel puțin unul dintre concurenți să fie Compatibilitate de Aur, sau chiar mai bine de-atât. Șmecheria e să vedem cine e mai calificat să-ți găsească sufletul-pereche: tehnologia sau publicul.

Mă lupt să-mi ascund șocul.

– Tu vorbești serios!

Englezoiul Sexy dă din cap, adeverind.

– Cărțile tale sunt bestsellere internaționale, Felicity! Ai cititori din toate categoriile socioprofesionale și de vârstă, iar fanii tăi cei mai înfocați sunt chiar în miezul audienței reality-show-urilor. Suprapunerea asta ar putea să fie avantajoasă atât pentru vânzarea cărților tale, cât și pentru audiențele noastre.

Mă uit pe fereastră. M-am înșelat: nu e satisfăcător ca el să fie atât de direct în privința motivului pentru care sunt aici. Mă vrea pentru că brandul meu – romanele de dragoste – ar da bine

la audiență. Bărbatul ăsta n-are de unde să știe că nu mai sunt o romantică fericită, dar, având în vedere industria în care lucrează, dacă el ar ști, mi-ar spune că asta nu contează, atât timp cât pot să mă prefac bine. Toată povestea asta mă face să fiu și mai pesimistă vizavi de iubire.

– Știu că multe dintre emisiunile despre întâlniri romantice sunt contrafăcute sau cinice, continuă el, citindu-mi în mod straniu gândurile, dar cred că asta ar putea să fie diferită. Pentru că e vorba despre *tine*. Sunt atras de tine și abia ne-am întâlnit; spectatorii o să simtă același lucru. Cititorii tăi o să-și *dorească* să găsești iubirea.

Vorbele lui sunt ca o săgeată înfiptă în inimă. Iubiții mei cititori chiar își doresc să găsesc iubirea, iar ăsta pare să fie singurul lucru pe care nu pot să li-l ofer. Mă rog, asta și o nouă carte.

Englezoiul Sexy se apleacă, iar privirea lui e verde, sinceră și blândă.

– Cred cu tărie că femeile vor să vadă cum alte femei își găsesc fericirea.

În timp ce-l privesc clipind, ceva îmi îngheață sângele în vine.

– Afirmația asta pare un lucru atât de amabil! Oare de ce sună ironic atunci când o rostești?

Pentru o clipă, arată ca și cum ar fi șocat. Are o față de-a dreptul descompusă.

– Eu... nu, chiar vorbesc serios!

Mă ridic în picioare.

– Mulțumesc pentru timpul acordat. Nu sunt interesată.

CAPITOLUL 5

CONNOR

Felicity pleacă atât de brusc, încât şocul îmi izbeşte gândurile de cutia craniană şi rămân holbându-mă în urma ei, mut. Eram nehotărât în privinţa posibilităţii ca o femeie atât de superbă şi de succes ca ea să fie atrasă de ideea participării într-un reality-show, dar nu m-am aşteptat ca oferta s-o enerveze în mod evident. Dacă nu pot nici măcar să prezint formatul emisiunii fără să înregistrez un eşec îngrozitor şi atât de brusc, ce speranţă pot avea c-o să fiu capabil s-o transform într-un succes?

– Ce naiba s-a întâmplat? întreb cu voce tare, privind lung la golul uşii, doar cu o secundă înainte ca un cap să-şi facă apariţia, iar şeful meu să-şi arate dinţii strălucitori.

– Ai o clipă?

Mă uit la ceas.

– În cinci minute trebuie să mă văd sus, cu Shazz.

Blaine intră în birou strecurându-şi mâna în buzunar şi zornăind nişte mărunţiş.

– Tocmai am terminat de vorbit la telefon cu Bill! îmi spune el, Bill Masters fiind director financiar şi unul dintre puţinii oameni de care se teme Blaine. Şeful chiar vrea să facem emisiunea asta de întâlniri!

Face o pauză ca să obțină un efect dramatic, în timp ce-și arcuiește buzele într-un rânjet înfumurat. Îți dau un milion și jumătate!

– De dolari?

– Nu, Connor, de târfe! Da, de dolari.

Înțelesul cuvintelor lui ajunge, în sfârșit, la creierul meu.

– Îmi dau un milion și jumătate pentru asta, dar nu-mi dai patruzeci de mii pentru documentarul meu despre biodiversitate?

Inspiră șuierat pe nas, iar apoi expiră încet, ca și cum răbdarea lui ar fi un strat subțire de gheață, care e în pericol să se crape.

– După cum am spus, puștiule, deja ne dorim ca asta să se întâmple. Apropo, probabil că Barb, de la programări, are un as în mânecă, fiindcă intervalul în care o să se difuzeze emisiunea ta o să fie oră de vârf pe ABC, turuie el, iar pe urmă adaugă: Sâmbetele!

Literalmente, nu e nimic de vârf în intervalul orar de sâmbătă seara.

Descifrându-mi expresia, Blaine pledează:

– Ascultă, cu orarul ăsta, suntem norocoși că n-am primit proziua de vineri. I-a ținut pe loc o răfuială legată de noile lor proceduri și am ajuns înainte să umple spațiul ăsta de emisie. Iar acum, dă-mi niște vești bune! Am auzit că te-ai întâlnit cu un potențial personaj principal.

– Așa e, răspund, ridicându-mi bărbia ca să sugerez că personajul respectiv a plecat. N-a fost interesată!

– Nu i-ai oferit suficienți bani? întreabă Blaine, părând sceptic, fiindcă, în optica lui, ăsta ar fi sigurul motiv logic pentru ca cineva să refuze o asemenea ofertă. Unii oameni sunt prea bătuți în cap ca să recunoască o oportunitate care e chiar sub nasul lor!

– Nici măcar n-am ajuns la partea legată de bani. Persoana cu care am discutat nu era potrivită, din câte cred.

Realitatea faptului că ea m-a respins mi se instalează în minte și sunt mai dezamăgit decât mi-aș fi imaginat. Pentru o clipă,

în timp ce stătea în faţa mea, nu mi-a venit să cred întorsătura incredibilă a sorţii, prin care femeia pe care am remarcat-o în bar săptămâna trecută a ajuns în biroul meu. Şi, desigur, mi-am dat seama cât de plăcut ar fi fost ca de data asta să pot lucra cu o autoare de romane de dragoste care e frumoasă şi încununată de succes, şi nu cu nişte oameni de ştiinţă arşi de soare şi lipsiţi de orice entuziasm.

– Treaba ta e să găseşti persoana potrivită! se stropşeşte Blaine.

– Speram să găsesc pe cineva îndrăgit de public, explic eu, încercând să abat conversaţia de la iritarea lui şi s-o îndrept spre ceva productiv. Dar poate că am gândit prea neconvenţional. S-ar putea să trebuiască să aleg o altă abordare.

– Alege calea obişnuită: craci, ţâţe, buze!

A, Blaine! O generaţie de procese de ultraj pe două picioare. Îmi dreg glasul drept răspuns.

– Găseşte pe cineva cu forme de femeie şi doritoare, iar după asta, dă-i drumul! plusează el. Doar de atât avem nevoie. Ţine-mă la curent! încheie, bătând darabana cu degetele pe tăblia biroului. Trebuie să fug!

Şi dispare la fel de repede pe cât a apărut.

– Ce zi nenorocită! exclam, adresându-mă din nou uşii deschise, pentru ca, doar o fracţiune de secundă mai târziu, alt cap să-şi facă apariţia, speriindu-mă ca naiba. O, Doamne!

Colegul meu de producţie, Trent Choi, întinde braţul, arătându-mi ceasul.

– Avem întâlnirea cu Shazz în trei minute!

Bietul Trent! El e, fără îndoială, singura persoană de aici care e punctuală la întâlniri.

– Corect! spun eu. Stăteam de vorbă cu Blaine.

– Aha, mormăie el, uitându-se imediat în spate, peste umăr. Ai o clipă?

– Sigur că da.

După ce intră, Trent apropie ușa până când rămâne vizibilă numai o porțiune îngustă de hol.

– Începe să mă obsedeze faptul că dacă emisiunea asta, *Smash Course*, n-o să funcționeze, o să rămân fără muncă.

Îi arunc o privire compătimitoare.

– Ce a spus Blaine?

– Că dacă emisiunea nu merge, mă dă afară.

– Se pare că ai interpretat corect situația, spun eu, dar, văzându-l că se strâmbă, încerc să mă exprim cu mai multă blândețe. Dacă te face să te simți mai bine, află că sunt în aceeași situație ca tine. Blaine m-a pus să fac o emisiune despre întâlniri romantice.

– Astea au succes, cel puțin. Cine naiba se uită la întrecerile de sporturi extreme?

– Toată lumea, literalmente, Trent!

Bietul fraier tocilar!

– O să fiu în deplasare șase săptămâni, se plânge el. Șase săptămâni într-un autobuz cu luptători transpirați, care funcționează pe testosteron și care vor să se omoare între ei, iar apoi trebuie să mă întorc, să editez filmările și să fac să pară că toată lumea s-a simțit bine.

– Îmi pare rău, amice! exclam, bătându-l ușurel pe umăr. Îți înțeleg stresul. Cu siguranță că emisiunile astea au parte de atenție, dar nu știu dacă e genul de atenție pentru care suntem pregătiți. Dacă emisiunea mea despre întâlniri e un eșec, am dat de naiba. Iar dacă nu e un eșec, nu-mi dau seama cât de ușor pot să mă întorc la genul de programe care mă interesează. Presupun că e o consolare în faptul că nu sunt singurul care e blocat în situația asta. Dar sunt sigur că, până la urmă, o să fie bine. S-o luăm pe rând, nu? Acum trebuie să găsesc pe cineva „cu forme de femeie și doritoare" și să rezolv problema asta.

CAPITOLUL 6

FIZZY

Întotdeauna există pericolul să interpretezi greşit dacă auzi numai sfârşitul unei conversaţii, dar de data asta nu există loc de interpretări.

„Găseşte pe cineva cu forme de femeie şi doritoare, iar după asta, dă-i drumul!"

M-am întors pentru validarea parcării, dar uit imediat de ce mă aflu aici, fiindcă în craniul meu au loc trei explozii simultane. Prima e provocată de exprimarea folosită în fraza pe care tocmai am auzit-o, exprimare atât de îngrozitoare, încât, în mintea mea, Englezoiul Sexy încetează să mai fie vreun fel de erou şi devine un răufăcător pe care trebuie să-l îngenunchez. A doua revelaţie e faptul că el o să facă emisiunea asta chiar dacă nu apar eu în ea. O să folosească aplicaţia lui River ca să-şi răspândească porcăria şi o să fie fericit s-o descrie pe eroina principală ca fiind disperată să-şi găsească sufletul-pereche, ca şi cum n-ar fi completă de una singură, pentru că directorii de televiziune şi-au actualizat ultima dată imaginea despre femei acum patruzeci de ani.

A treia explozie e cea mai puternică. Fiindcă oricât de mult mi-ar displăcea acum omul ăsta, nu pot ignora faptul că s-a oferit să-mi dea cuvântul. De câte ori nu m-am întrebat de ce

bărbații, dacă vor să știe ce-și doresc femeile, nu fac ceva cum ar fi, ce știu eu, să le întrebe direct! Englezoiul Sexy mi-a dat ocazia să garantez că emisiunea asta n-o să fie un dezastru pentru oricare femeie care începe să se uite la primul episod. Să pot să aleg vocabularul, formatul și discuțiile despre ce înseamnă să te vezi cu cineva și să te îndrăgostești.

Mă duc direct la ușa producătorului, o deschid larg și urmăresc felul în care expresia iritată a acestuia se transformă într-una îngrozită, fiindcă el realizează că am auzit ceea ce tocmai a spus.

– Cât de tare mă vrei pentru asta? întreb eu fără ocolișuri.

Înghite în sec, uitându-se la celălalt bărbat din încăpere, care pare să-și dorească să intre în pământ.

– Cred că ești singura persoană care ar putea face ca emisiunea să aibă succes! spune Englezoiul Sexy, alegându-și cu grijă cuvintele.

Nu-mi dau seama dacă declarația lui vădește ignoranță sau istețime.

– Pe când coboram cu liftul, am realizat că e posibil să mă fi grăbit cu răspunsul.

El se uită la mine fără să înțeleagă.

– O să fac emisiunea, dar numai dacă îmi respecți condițiile.

– Condiții? repetă el. Cum ar fi...?

Mă străduiesc să continui să-l privesc în ochi. Habar n-am care sunt condițiile mele.

– O să-ți trimit, prin agentul meu, ideile pe care le am în legătură cu emisiunea asta. Dacă mă vrei pe post de eroină principală, o să trebuiască să fii de acord să încorporezi în format ideile mele.

Tăcerea îi e dezinvoltă, nu se grăbește să răspundă. Recunosc, plină de invidie, că-l respect pentru asta, fiindcă e ceva ce eu personal n-am reușit niciodată să fac.

– Pot să am încredere în buna ta credință atunci când vine vorba de condițiile pe care vrei să le impui? mă întreabă el în cele din urmă. O să te gândești la public?

La naiba, câtă condescendenţă!

– Literalmente, singurul lucru de care îmi pasă e publicul! răspund eu, cu o voce atât de dură, încât aş putea să tai pe cineva cu ea. Nu cred că prioritatea ta e aceeaşi! În afara faptului că unele dintre ele au „forme de femeie", ce naiba o mai fi şi asta, nu cred că ai idee cine e publicul ăsta!

– Felicity, ceea ce ai auzit...

Ridic o mână. N-am nevoie să-i aud scuzele. Oricum, nu fac asta pentru el.

– Corey, îmi trebuie „da" sau „nu". Tu alegi!

Întoarce capul, dând la iveală linia fermă a maxilarului şi gâtul lung. În cele din urmă, se întoarce spre mine.

– Atunci, da!

Întind braţul ca să dăm mâna.

– Bun!

Cu o ezitare de înţeles, întinde braţul şi-mi ia mâna într-a lui, strângându-mi-o foarte superficial, într-un fel tipic britanic.

Îmi potrivesc geanta pe umăr şi mă întorc să plec, dar el vorbeşte din nou:

– Încă ceva, dacă se poate!

Mă întorc spre el.

– Numele meu e Connor, spune, iar de data asta văd, în clipa în care ne privim în ochi, că nu zâmbeşte. Nu Ted, Colin sau Corey. Connor.

Nesimţitul ăsta tocmai mi-a servit-o! Habar n-are în ce anume constă pactul pe care tocmai l-a făcut cu mine. Dar o să-i spun cum vrea el. La urma urmei, ultima mea problemă e numele lui. Pentru că acum trebuie să-mi dau seama care sunt termenii mei, cum o să-mi fac timp pentru circul ăsta de reality-show, când deja am trei luni întârziere la predarea manuscrisului. În plus, nu ştiu cum, pentru numele Domnului, o să mă împac cu faptul că strânsoarea caldă a mâinii lui şi privirea fermă, politicoasă, n-au părut deloc să fie cele ale unui răufăcător.

CAPITOLUL 7

CONNOR

– Ai primit vreo veste despre programul tău? întreabă Natalia din bucătărie. Am dat un avans pentru cabana de la Yellowstone, dar nu vreau s-o iau pe Stevie dacă în perioada aceea ai timp liber și vrei să vi-l petreceți împreună!

Lângă mine, îmbrăcată într-un tricou Wonderland și încununată cu o diademă roz, copila în chestiune caută printre zeci de piese cenușii de puzzle, hotărâtă să dea de colțurile urechii unui elefant și de vârful cozii unui leu din puzzle-ul nostru, *Africa sălbatică după ploi*. Mă gândesc la probabilitatea ca un elefant și un leu matur să stea atât de aproape unul de altul, dar asta pare doar o exagerare minoră.

– Din păcate, nu! răspund eu.

Deja e iunie; în mod normal, vacanțele noastre ar trebui să fie deja programate și bătute-n cuie, dar, având în vedere faptul că orarul meu de filmare e încă neclar, planurile pentru vară sunt și ele neclare.

– Și-mi pare rău, Nat! adaug. Știu că situația e încurcată. Negociez cu agenții lui Felicity de săptămâni întregi. Tu fă-ți planurile, iar eu mă organizez în funcție de ele.

Nat traversează camera și ne dă fiecăruia porțiile din mâncarea de prânz, după care se așază pe podea, în fața mea. În mod obișnuit, eu și fiica mea ar trebui să fim la mine acasă în weekend, dar cercul de prieteni al lui Stevie pare să crească pe zi ce trece, așa că are de mers la aniversarea unei zile de naștere în seara asta și la o alta mâine-dimineață. Împărțirea custodiei înseamnă compromisuri, așa că sunt fericit să-mi petrec timpul aici, dacă asta înseamnă să fim împreună.

Nici mâncarea nu mă deranjează. Miroase grozav! În cei doi ani în care am fost căsătoriți, Nat m-a răsfățat cu gătitul ei. După ce ne-am despărțit, a trebuit să mă adun – nu puteam să-mi hrănesc, în fiecare weekend, fiica în vârstă de numai câțiva anișori doar cu supă *ramen* și cu mâncare de la McDonald's. Acum nu apreciez nimic mai mult decât mâncarea pe care nu trebuie s-o gătesc eu.

– Cum merge treaba cu ea? întreabă Nat, distrăgându-mi atenția de la castronul aburind de *pozole*[1].

Nu i-am povestit mare lucru lui Nat, fiindcă nu sunt multe de spus. Felicity a comunicat cu mine prin intermediari – avocata și agenta ei. Mă are la degetul mic și știe asta.

Înghit mâncarea prea fierbinte, strâmbându-mă.

– A acceptat, deși cu mari rezerve.

– Care sunt condițiile?

– Trebuie să mi le trimită agenta ei.

– Pari încântat!

Mă șterg la gură cu un șervețel.

– Vreau să te întreb ceva. În urmă cu câteva săptămâni, i-am făcut propunerea, o ofertă pe care ar fi putut s-o refuze, dar n-a făcut-o. Nu e ciudat că încă pare să pună la îndoială angajamentul meu?

Nat râde scurt în timp ce ia o gură din tocăniță, iar apoi își lovește bolul cu lingura.

[1] Supă sau tocană tradițională mexicană, cu mămăligă și carne

– Nu prea știu cum e în viața de zi cu zi. Adică, în romane ne arată ceea ce vrea să vedem. Pare jucăușă, amuzantă și aventuroasă, dar nu dă semne că e o persoană care ar fi interesată să apară într-un reality-show. Trebuie să existe un motiv pentru care-l ia în considerare, iar dacă te-a acuzat că n-ai fi chiar entuziasmat de proiect, ai face bine să-ți schimbi imediat atitudinea, spune Natalia privindu-mă drept în ochi. Ești un tip grozav, Conn, dar te-ai cam purtat ca un snob, ca și cum proiectul ăsta n-ar fi demn de tine.

Mă întorc la jocul de puzzle.

– Cum să fiu snob, din moment ce e adevărat că, dacă nu m-ar obliga Blaine, n-aș face niciodată asta?

Imediat după ce rostesc ultimul cuvânt, îmi dau seama că am făcut o greșeală. Până și Stevie scoate un șuierat sumbru printre dinți.

Natalia se uită țintă la mine.

– Connor, mă crezi proastă?

– Ce?! întreb eu, îngrozit. Sigur că nu. Ești cea mai inteligentă persoană pe care o cunosc!

– Ei bine, eu mă uit la emisiunile de reality. Citesc romane de dragoste. Iar atunci când spui lucruri de genul ăsta, sună dezaprobator.

Își înclină capul către Stevie și replica nerostită: „Mai ales când o faci în fața fiicei noastre!", mă lovește ca un trăsnet.

– Am vrut doar să spun că emisiunile de reality nu sunt genul meu. Sigur că sunt bune dacă sunt genul tău!

Nat își dă ochii peste cap.

– Uau, mulțumesc!

– Asta nu-i deloc...

Îmi face semn s-o las baltă.

– De când ai fost de acord să preiei proiectul ăsta, te-ai uitat la vreo emisiune cu întâlniri sau ai citit vreo carte de Felicity Chen?

– Le-am comandat.

Nu pare impresionată.

– Şi, continui eu, mândru, am pus-o pe Brenda să-mi adune cronici despre primele ei cinci bestsellere.

Stevie dă iarăşi din cap. Natalia se încruntă, dezamăgită.

– Bine, îmi dau seama cum sună asta, spun eu. Sunt idiotul de director care-i deleagă sarcini secretarei, asta a fost o gafă. Dar, Nat, emisiunea nici măcar nu e despre cărţile lui Felicity. E despre *ea*. Despre cât de carismatică e, despre cât de bine se prezintă în faţa oamenilor. E despre publicul care ţine cu ea.

– Chiar eşti atât de obtuz încât să nu înţelegi că publicul ţine cu ea tocmai *datorită* lucrurilor pe care ni le oferă în cărţile ei?

Înainte să pot răspunde, continuă:

– Dacă mi-ai spune că nu-ţi place muzica Wonderland, aş răspunde: „Normal, fiecare cu preferinţele lui". Ai auzit cântecele trupei ăsteia de cel puţin o sută de ori, deci ai avea o părere în cunoştinţă de cauză. Dar n-ai citit nici măcar un roman de dragoste, nu te-ai uitat la nici o emisiune de reality şi ţi-ai făcut o părere pe baza a ceea ce *crezi* că sunt toate astea.

Mai aşez o piesă de puzzle la locul ei, legând urechea imensă de capul elefantului.

– Haide, Nat, trebuie să recunoşti că romanele de dragoste sunt cam previzibile!

– De ce? Pentru că îndrăgostiţii sfârşesc prin a rămâne împreună?

– Exact.

– Asta e regula genului, Connor, spune ea. Lucru pe care l-ai şti, dacă te-ai obosi ca măcar să cauţi pe Google.

Văzând cât de mult se agită pe tema asta, îi fac semn să continue.

– Haide, descarcă-ţi sufletul!

– Le numeşti „plăcerea mea vinovată". Ai cea mai vagă idee că asta sună al naibii de condescendent?

– Ei bine, nu-ţi provoacă plăcere? întreb, derutat. În ce fel e condescendent?

– Da, dar de ce ar trebui să mă simt vinovată pentru că citesc ceva ce mă face fericită?

Deschid gura ca să răspund, iar Nat mă fixează cu o privire al cărei înţeles e atât de clar, încât ar putea la fel de bine să fie un foc de avertisment tras deasupra capului.

– Tratezi lucrurile care îmi plac de parcă ar fi nişte prostioare, sau ceva în care mă complac, spune ea. Ideea e următoarea, Conn: m-ai întrebat dacă e ciudat că Felicity Chen îţi pune la îndoială atitudinea. Dacă eu îţi văd condescendenţa, cu toate că ştiu ce om bun eşti într-un milion de alte feluri, ce crezi că a văzut ea, care nu te cunoaşte deloc, în condiţiile în care întreaga ei carieră e centrată pe ceva ce consideri că e sub demnitatea ta?

Închid ochii în timp ce cuprind cu mintea spusele ei. Am lucrat cândva la un proiect în care un expert a spus că intoleranţa este eşecul curiozităţii, iar vorbele lui mi-au rămas în minte. Oare judec prea rapid lucruri despre care nu ştiu aproape nimic?

– OK, Nat!

Ea ridică din nou lingura.

– Citeşte una dintre cărţile ei. Fii deschis şi s-ar putea chiar să-ţi placă.

Ştiu că are dreptate şi sunt pe punctul să-i spun asta, când telefonul îmi vibrează pe masă, anunţându-mă că am primit un e-mail. Îl deschid şi creierul mi se blochează instantaneu.

– Ce mă-sa...?!

– Tată! exclamă Stevie, uitându-se urât la mine.

– Îmi cer scuze, dar, spun eu, făcând un gest spre telefon, tocmai am primit lista condiţiilor pe care mi le pune Felicity.

Parcurg repede textul.

– Vrea să filmăm patru zile pe săptămână, murmur, iar apoi îmi ridic privirea. Am crezut că în astfel de emisiuni îi ţii pe concurenţi sechestraţi, sau ceva de genul ăsta! Ca să te asiguri că rezultatele sunt ascunse.

– Aşa e în cazul *Burlacului*! mă informează Stevie.

Nat se întinde şi-i aranjează diadema fiicei noastre.

– E ca şi cum dacă ar şti cum funcţionează emisiunile asta, şi-ar face munca mai uşoară!

Stevie chicoteşte.

– Bine, spun eu, iar apoi continui să citesc mesajul.

Uitându-mă la toată lista, îmi dau seama că ar fi mai uşor să aleg pe cineva care nu e interesat decât de faimă şi de vizibilitate în spaţiul public. Dar dacă tot trebuie s-o fac, mai bine să aleg pe cineva care are ceva de spus.

Îmi dau seama că mă aşteptam ca cerinţele ei să fie ca un contract – cereri legate de timp petrecut fără cameră de filmat, o listă de alimente preferate, bani pentru marketing sau pentru serviciile anumitor stilişti, cât de multă promovare se poate pentru cărţile ei, dar nu se pomeneşte nimic despre toate astea. Lista ei de cerinţe seamănă ciudat de mult cu o provocare.

– Mi-a dat o listă foarte detaliată pentru distribuţie, spun eu, uitându-mă la Nat. Şi ce legătură poate să existe între rulourile cu scorţişoară şi distribuţie?

– Aha! se bucură Nat. O, Fizzy Chen, eşti eroina mea dată naibii!

– Mamă, ai grijă cum vorbeşti! o avertizează Stevie.

Mă încrunt spre telefon.

– Himbo?! Oare ăsta e un cuvânt scris greşit?

Nat începe să râdă în hohote.

– Şi o să dureze o sută de ani până să primesc nişte clarificări! mă vait eu. Trebuie să trec prin age..., adaug, dar apoi mă întrerup, fiindcă, ajungând la finalul textului, observ, aproape de rândul de jos, o notiţă pe care Felicity a scris-o de mână.

Scrie-mi dacă ai întrebări. Mult noroc! Cred că o să ai nevoie.

CAPITOLUL 8

FIZZY

– Crede-mă că, spune Jess de vizavi de mine, în timp ce stăm la masă, la Twiggs, dacă aş fi atât de absorbită de ceva la care să mă uit pe telefon, tu mi-ai cere să-ţi arăt imaginile alea porno sau să renunţ să mă mai uit!

Mai demult, era obiceiul nostru să ne întâlnim la cafeneaua Twiggs de câteva ori pe săptămână, ca să lucrăm. Eu scriam ca o nebună, iar Jess făcea chestii legate de numere. De obicei, eram foarte productive. În prezent, sesiunile noastre de muncă sunt mai protocolare: Jess îşi ia vacanţă vara, iar pentru mine ar fi mai probabil să-mi crească a treia ureche decât să scriu o scenă convingătoare de sărut. Dar chiar dacă atmosfera de acum e mai mult una lejeră decât una de lucru, remarca lui Jess ar trebui să mă facă să-mi strecor telefonul în geantă şi să-i acord atenţie prietenei mele. Din păcate, nu sunt sigură că aş putea să-mi ridic privirea de la schimbul ăsta de mesaje nici măcar dacă la masă cu noi ar sta Oscar Newton dezbrăcat. E ca şi cum l-aş urmări pe Connor Prince III pierzându-şi minţile încetul cu încetul.

Darcy? scrie el. *Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.*

În timp ce scriu, îmi pun mâna pe gură ca să-mi înăbuș un hohot de râs.

Gândește-te la cineva taciturn.

– Felicity!
Îi spun lui Jess, dând din cap:
– Nu cred că vrei să știi ce fac!
Telefonul îmi vibrează din nou.
– Sex la telefon?
– Mai bine de-atât!

Ce e un tocilar sexy?

Chiar vrei să-ți explic ce înseamnă asta?

Bine. Vulpe argintie?

Perversiuni cu tati.

Vampir?

Izbucnesc în râs, iar câțiva dintre ceilalți clienți îmi aruncă priviri piezișe. Uitasem de nestemata asta. Dar acum am fost atât de aproape să împroșc o gură de cafea pe toată masa, încât Jess încearcă, în sfârșit, să-mi ia telefonul, iar eu trebuie să mă feresc de mâinile ei vorace ca să pot termina de scris mesajul.

Fii creativ!

Pun ușurel telefonul pe masă.
– Salutare, draga mea prietenă!
– Nici măcar nu te prefaci că muncești azi?

Mă uit la scaunul din dreapta mea, pe care mi-am așezat lucrurile acum jumătate de oră, după ce am ajuns. Nici măcar nu m-am obosit să-mi scot laptopul din geantă. Nu-i de mirare că nu reușesc să fac nimic. Rânjesc și-i spun lui Jess:

– Jur că e legat de muncă!

– Cum să nu!

Jess știe că am evitat rețelele sociale și e-mailurile legate de muncă de parcă ar fi fost ciumate, așa că e sceptică pe bună dreptate, deci dezvolt subiectul:

– În după-amiaza asta, condițiile pe care le-am pus în legătură cu emisiunea au ajuns în inboxul Englezoiului Sexy. El are câteva întrebări.

Jess se încruntă.

– Ce ai făcut?

– Ce vrei să spui cu asta? De ce presupui imediat că sunt personajul negativ?

– Ia să ne gândim! spune Jess, cuprinzând cana de cafea cu palmele și aplecându-se în față. A fost data aceea când m-ai convins să mergem la o plajă de nudiști, după care ne-am dat seama că mergeam dezbrăcate pe o proprietate privată.

– Pentru asta poți să dai vina pe GPS, nu pe mine!

– M-ai legat cu cătușele de pat, pentru cercetare, după care ți-ai dat seama că n-aveai cheile la tine!

– Ai stat singură numai jumătate de oră și m-am asigurat că ai avut suficientă apă.

– Bine, ce zici de data aia când m-ai trimis la întâlnire cu tipul ăla care era eliberat condiționat?

– Pentru fraude fiscale! Nu e ca și cum ar fi omorât pe cineva.

– Vorbești serios, Fizzy?

– Dacă amintești de toate astea la grămadă, bineînțeles că sună prost!

Ea așteaptă, plină de răbdare.

În cele din urmă dau din cap, fiindcă Jess are dreptate.

– Nu fac altceva decât să încerc să pun pe roate o emisiune bună! pledez eu, dar grimasa ei sceptică se adânceşte, aşa că-i aduc aminte: N-ai vrut să auzi nimic despre emisiune pentru că n-ai vrut să ai informaţii pe care să trebuiască să le ascunzi de River!

Care, după cum era de aşteptat, a fost şocat atunci când, cu două săptămâni în urmă, la un local în care mâncam burgeri, i-am spus că fusesem solicitată să apar într-o emisiune de reality bazată pe cercetarea lui ştiinţifică foarte serioasă. S-a uitat intens în farfurie după ce a aflat, iar apoi a început să se plimbe de colo până colo. L-am asigurat că nu exista nici o şansă ca North Star Media să fie de acord cu termenii mei, odată ce i-ar fi luat la cunoştinţă, iar River s-a simţit cât de cât uşurat. Dar a cerut, de asemenea, să nu mai audă nimic despre asta.

Ceea ce înseamnă că nu pot să-i spun nimic nici lui Jess, decât dacă aş vrea s-o văd făcând implozie fiindcă ar trebui să ţină un secret faţă de soţul ei. Motiv pentru care pretinde că întreaga poveste n-o interesează câtuşi de puţin.

Chestia e că, dacă o întrebi pe Jessica Marie Davis Peña care e serialul ei preferat din toate timpurile, o să spună *Breaking Bad* sau *Downton Abbey*, pentru că astea sunt nişte răspunsuri acceptabile din punct de vedere social. Nimeni nu spune că emisiunea lui favorită e *Însurat la prima vedere*, tot aşa cum nimeni nu spune că restaurantul lui preferat e McDonald's. Dar cineva cumpără acele cinci sute cincizeci de milioane de Big Mac în fiecare an. Jess mănâncă pe pâine emisiunile astea, simţindu-se amuzată la modul condescendent, cu un pahar de vin roşu în mână, tolănită pe canapeaua ei gigantică din sufragerie. Oricare ar fi părerea lui River, Jess e intrigată de emisiunile astea. Aş îndrăzni chiar să spun că, în secret, e de-a dreptul entuziasmată.

Ceea ce înseamnă că pot să număr clipele până când întreabă.

„În trei… două…“

– Aproape că mi-e frică să te întreb care sunt condițiile tale, spune ea, lovindu-și cu degetul arătător, nepăsătoare, marginea laptopului. Cunoscându-te, aș zice că sunt nebunești!

Ridic paharul la buze și-mi dau seama că s-a făcut călduț.

– Mă întrebi?

Își aranjează pe nas ochelarii de citit la computer.

– Nu.

– Bine.

Mă uit din nou la ecranul telefonului și găsesc un nou șir de mesaje de la Connor:

Vrei ca cel puțin doi dintre eroi să știe să tricoteze?

Nu înțeleg condițiile de excluziune: poeți.

Felicity, înțelesesem că ai intrat în negocierea asta având intenții bune.

Poți să vorbești?

Chicotesc, tastând cu la fel de multă plăcere cu care aș scrie un mesaj sexy:

Îmi pare rău, momentan sunt foarte ocupată.

Când o să fie un moment potrivit?

Depinde. Te bagi sau renunți?

Se aude un zgomot de plastic, fiindcă ochelarii lui Jess tocmai s-au izbit de masă, după ce i-a azvârlit, învinsă.

– Spune-mi totul!

– Dar e vorba despre emisiunea de întâlniri. S-ar putea ca lui River să nu-i placă.

– Poate să plângă în sacii lui imenși cu bani!

– Ai dreptate! izbucnesc eu. În caz că nu ți-ai dat seama deja, află că sunt un geniu!

– Şi atât de admirabil de echilibrată!

– Ascultă, spun eu, cu cât mă gândesc mai mult la ideea asta, cu atât îmi place mai mult. Directorul Englezoi Sexy a vrut să facă o emisiune de întâlniri romantice cu mine, da? Să ne bage pe mine şi doisprezece tipi într-o casă, să mă înfigă într-un sutien cu push-up şi să lase publicul să hotărască în fiecare săptămână care dintre cei doisprezece pretendenţi ar trebui eliminat.

– Exact! spune Jess, dând din cap.

– Şmecheria e, desigur, că echipa care realizează emisiunea o să folosească ADNDuo ca să găsească genul de bărbaţi care se potrivesc cu mine.

Jess se sprijină de spătar, încrucişându-şi braţele.

– Acum trei săptămâni nu voiai să-ţi dai întâlnire nici măcar cu un bărbat. Iar acum vrei să locuieşti sub acelaşi acoperiş cu doisprezece?!

– Doisprezece armăsari în floarea vârstei, care se plimbă de colo până colo şi caută o Fizzy în care să se ascundă? Sunt şi eu un biet om, Jess! Cum să refuz o asemenea ofertă?

Jess clatină din cap pe deasupra cănii de cafea.

– Tu auzi ce spui? Măcar aşa, un pic?

Ignor întrebarea ei.

– Haide să vorbim serios! S-ar putea ca doisprezece să fie prea mulţi, meditez eu cu voce tare, după care fac o scurtă pauză. Nu-mi vine să cred că spun aşa ceva, dar o spun. Deci, o să propun ca numărul concurenţilor să se reducă la opt. De asemenea, nu-mi place ideea ca, pe durata filmărilor, să fiu complet sechestrată într-o casă alături de tipii ăştia, aşa că i-am spus Englezoiului Sexy că-i ofer patru zile pe săptămână pentru filmare. Pe parcursul acelor zile, eu şi Eroii pur şi simplu… ieşim la întâlniri. În fiecare săptămână, telespectatorii elimină câte doi concurenţi, iar eu merg la alt fel de întâlniri, mai elaborate, cu cei care rămân. Astfel, eu şi bărbaţii respectivi o să ajungem să ne cunoaştem aşa cum s-ar întâmpla în viaţa reală, cu tot restul lumii în jurul nostru.

Jess se încruntă.

– O să accepte așa ceva? Ideea emisiunilor ăstora nu e să fie niște experiențe intense, de apropiere forțată, iar dacă ți se permite să te întorci la viața reală, să ai ocazia să vorbești cu familia despre emisiune și să primești păreri și sfaturi?

– Da, dar așa funcționează întâlnirile romantice! Dacă aș ieși la întâlnire cu unul dintre ei, ne-am duce acasă după aceea și am vorbi cu prietenii despre cum a fost. Mai ales dacă ar fi să meargă bine, am vrea să vorbim până la epuizare despre asta și să atragem comunitatea de prieteni în entuziasmul nostru. M-am săturat de descrierea romantismului în vid, procedeu care-i face pe oameni să creadă că, odată ce ai găsit persoana specială pentru tine, nu mai ai nevoie de nimic altceva. Asta nu e o viziune sănătoasă asupra iubirii! Vreau să mă întâlnesc cu un tip care are susținerea familiei și a prietenilor tot timpul, nu cu cineva care le spune celor dragi că trebuie să accepte o femeie necunoscută, despre care ei nu știu aproape nimic, dar de care el jură că e îndrăgostit după trei săptămâni. Oare oamenii ăștia n-au citit niciodată un roman de dragoste? O comunitate care te susține e jumătate din motivul pentru care îți găsești partenerul!

– O, Doamne, Fizzy, respiră!

Fac o pauză și, ca să mă calmez, iau o gură din cafeaua mea care între timp s-a răcit.

– Dar asta, structura întâlnirilor, e ușoară. Vrei să afli care e partea cea mai bună?

– Nu, desigur că nu. Vreau numai detaliile plictisitoare, te rog!

– Am trimis o listă de arhetipuri ale eroilor romantici pe care Englezoiul Sexy trebuie să-i aducă, dacă mă vrea pe mine.

Lui Jess i se citește dezamăgirea pe față.

– Scuză-mă, ce?!

– I-am trimis o listă de douăzeci de arhetipuri – tocilarul sexy, profesorul, vedeta rock, pușcașul marin și așa mai departe. Englezoiul o să aducă opt eroi care se încadrează în categoriile

astea, spun eu, dar, văzând îndoiala de pe faţa lui Jess, adaug: Nu e prea greu!

Ea îmi face semn cu mâna să-i arăt lista.

– Dă-mi să văd!

O măresc pe telefon şi i-o arăt. Ochii ei albaştri, căscaţi de uimire, scanează ecranul. Apoi o ia de la început şi citeşte câteva dintre arhetipuri:

– Un prinţ?!

– Sau de viţă nobilă la modul mai general, răspund eu pe un ton relaxat, studiindu-mi o unghie. Nu sunt pretenţioasă!

Face o pauză, apoi pufneşte:

– Rebel scoţian? La naiba, Fizzy!

– Continuă!

– Cel Care Mi-a Scăpat? întreabă ea râzând. Chiar că ai azvârlit năvodul departe! Eşti sigură că vrei aşa ceva?

– Sinceră să fiu, nu voiam nimic din toate astea, dar dacă Englezoiul Sexy ar reuşi să adune tot ce i-am cerut, ar fi extraordinar. Nu pot să scriu nici un nenorocit de cuvânt în ultima vreme, ceea ce înseamnă că pagina *În curând* a site-ului meu are cam la fel de mulţi vizitatori ca vaginul meu. Dar dacă aş putea să ajung la publicul romanelor de dragoste cu emisiunea asta, cititorii mei şi Amaya ar fi fericiţi.

Agentul meu literar, Amaya Ellis, e o femeie dată naibii, care valorează mai mult decât greutatea ei în aur şi care cu siguranţă că nu merită durerile de cap pe care i le-am provocat în ultimul an.

– Amaya crede că e o idee bună? întreabă Jess, sceptică.

– Nu ştiu dacă aş merge atât de departe cu afirmaţiile, dar atât ea, cât şi impresara mea cred că ar fi o expunere mediatică bună. Şi de vreme ce nu fac literalmente nimic altceva, am fost „ferm încurajată să iau în considerare posibilitatea". De asemenea, Amaya mi-a amintit că singurul motiv pentru care am făcut testul ADNDuo a fost cercetarea, aşa că ar trebui să particip la proiectul ăsta pornind de la o astfel de idee.

Jess își ridică iute privirea.

– Și știi, toată chestia cu posibilitatea existenței unui suflet-pereche...

– Îhî, sigur că da, răspund eu, privind-o în timp ce parcurge lista, străduindu-se să nu comenteze. Deci, ce crezi? M-am gândit destul de mult la asta!

– Mi-e clar că te-ai gândit, murmură Jess, după care privirea îi rămâne ațintită la un rând din listă. Vampir?! Te aștepți ca omul ăla să aducă în emisiune un vampir?

– Și Englezoiul Sexy s-a blocat la punctul ăsta. Nu e treaba mea cum rezolvă problema, nu?

Ridicând dintr-o sprânceană, Jess se uită la partea de sus a telefonului meu.

– Dom?

– Trebuie să respecți genul literar.

Mai citește puțin, acoperindu-și zâmbetul cu o mână.

– Douăzeci la sută trebuie să fi mers la psihoterapie, treizeci la sută trebuie să aibă o prietenă femeie cu care n-au făcut sex niciodată? Fizzy, ești nebună! exclamă ea, iar apoi scoate un țipăt scurt: Fără poeți?!

– Asta s-ar putea să fie cea mai bună idee pe care am avut-o vreodată. Din păcate, n-are cum să se întâmple.

Jess își înclină capul, ceea ce vrea să însemne un comentariu nerostit: „Poate că da, poate că nu."

– Ce faci dacă omul ăla îți acceptă condițiile?

Resping posibilitatea:

– Nu mi-aș face speranțe prea mari. Dacă ar face asta, ar trebui să mă adun și să mă prezint în cea mai bună formă.

Devin conștientă de adevărul afirmației. Nu mi-am imaginat situația în care Englezoiul Sexy ar putea fi de acord cu astfel de condiții absurde. Cererile mele extravagante mi-au oferit o anumită siguranță; literalmente, nici o femeie de pe pământ n-ar fi putut să ceară ceva mai greu de îndeplinit și, prin urmare, să facă din proiectul ăsta unul imposibil de pus în practică.

Gândul, chiar și trecător, că s-ar putea să sfârșesc participând la reality-show, face să mi se strângă stomacul. În cazul în care asta chiar s-ar întâmpla, ar trebui să fiu amuzantă, captivantă și, la naiba, credibilă în rolul eroinei deschise la ideea de iubire.

– Nu există nici o posibilitate ca el să mă vrea suficient de tare încât să accepte tot ce i-am cerut!

– Sunt tentată să fiu de acord cu tine, spune Jess înapoindu-mi telefonul și dând din cap către ecran, unde a apărut un mesaj de la noul meu contact, EnglezoiulMcFundsexy. Doar că am impresia că tocmai a făcut-o!

CAPITOLUL 9

CONNOR

Data următoare când Felicity Chen păşeşte în biroul meu, pare pregătită pentru provocare. În loc de blugi sfâşiaţi şi de ghete, poartă un costum negru şi transmite ideea că, începând de acum, are de gând să supravegheze totul. Refuză politicos cafeaua pe care i-o oferă Brenda şi traversează încăperea până la biroului meu, în faţa căruia stau în picioare, ca s-o salut.

– Felicity, mă bucur să te văd!

Îmi strânge mâna în timp ce-mi aruncă un zâmbet larg. În mod incredibil, face ca atitudinea ei dominatoare să pară un mod plăcut de a-ţi petrece timpul.

– Spune-mi Fizzy! Nimeni nu-mi spune Felicity, cu excepţia tipului de la DMV.

Râd.

– Atunci, Fizzy să fie!

În loc să se aşeze pe un scaun de la biroul meu, ocupă un loc pe una dintre micile canapele de piele care înconjoară măsuţa de cafea. Îmi aduc aminte că am citit, la un moment dat, că oamenii care au încredere în ei înşişi folosesc mobila într-un mod greşit. Stau aşezaţi într-o parte, îşi petrec braţul pe după spătarul scaunului de lângă ei, ori şed pe marginea unui birou. Fizzy nu

face nimic din toate astea, dar din toată atitudinea ei transpare încredere. Într-o postură relaxată, și-a pus un picior peste celălalt, are mâinile încrucișate lejer în dreptul încheieturilor și-și atinge degetul arătător de degetul mare, ca și cum ar număra ceva. Pantofii ei bleu sunt făcuți din piele întoarsă și au tocuri de cel puțin zece centimetri. E nevoie de mai mult efort decât îmi e la îndemână să fac, ca să nu-mi tot îndrept ochii spre micuța porțiune dezgolită a gleznei ei.

– Ce mai faci? întreb, smulgându-mi privirea de pe piciorul ei.

– Sunt cât se poate de bine!

Mă așez în fața ei, străduindu-mă să arăt la fel de relaxat și de încrezător ca ea. În mod normal, așa sunt. În mod normal, e greu să fiu tulburat. Dar contradicția dintre intensitatea atitudinii ei și relaxarea corpului îmi distrage atenția.

– Mulțumesc că ai acceptat să ne întâlnim! spune ea.

Are părul strâns într-un coc; câteva șuvițe s-au desprins și atârnă lejer în jurul gâtului ei lung și delicat. E machiată simplu, aș zice, iar buzele îi sunt de un roșu pal, perfect. Orice dezastru s-ar dovedi a fi emisiunea asta, femeia din fața mea o să arate bine pe ecran.

– Cu plăcere! răspund eu, înghițind în sec în timp ce mă forțez să-mi controlez vocea. Mai avem multe lucruri de stabilit.

Asta e o subestimare. Cerințele pe care mi le-a trimis agenta ei par scrise într-o limbă străină, dar Nat mi-a spus să am încredere în ea, așa că iată-ne. Mă simt ca și cum aș păși pe o alee întunecată și învăluită în ceață, cu un ziar făcut sul pe post de armă, ca să mă apăr de atacatori. Emisiunea asta o să fie ori un proiect neplăcut, dar scurt, care să-mi obțină ceea ce-mi doresc de la Blaine, ori cea mai mare greșeală a carierei mele.

– Dar înainte de a intra prea mult în detalii, aș vrea să te întreb dacă ai vreo experiență în legătură cu ADNDuo. Profilurile de utilizator din trecut sunt confidențiale, evident, dar departamentul nostru juridic are nevoie să știe dacă există

Compatibilităţi de Aur pe care ar trebui să le filtrăm sau să le adăugăm la lista concurentului denumit Cel Care Mi-a Scăpat.

– Sunt familiarizată cu aplicaţia, răspunde ea, trecându-şi o palmă peste coapsă, ca să netezească o mică încreţitură a stofei. Şi, oricât cât mi-am verificat compatibilităţile, n-am dat peste vreo Compatibilitate de Aur.

– Am înţeles, răspund eu, notându-mi răspunsul ei, convins că există şi detalii pe care ea nu vrea să le abordeze, iar apoi îmi închid agenda şi o privesc în ochi, peste masă. Ei bine, dacă îţi vine vreo idee despre care consideri că merită discutată, anunţă-mă! Nu-i nevoie să-ţi cunoaştem istoricul întâlnirilor romantice, dar nici nu vrem să te punem în situaţia penibilă de a avea de-a face cu vreun bărbat pe care-l cunoşti deja şi care nu-ţi place.

– Mulţumesc! răspunde ea, dând din cap în semn de aprobare, dar neluându-şi ochii de la mine.

Pentru că simt nevoia să fac ceva în timp ce mă cercetează, mă aplec în faţă şi mă întind ca să umplu două pahare cu apă dintr-o carafă de pe măsuţa de cafea.

– Voiai să discutăm despre ceva anume? o întreb.

– Nu prea reuşesc să-mi formez o părere despre tine.

– Ce ai vrea să ştii?

Ea îşi trece degetul, gânditoare, pe sub buza plină.

– Ce pregătire ai? Site-ul North Star nu prea intră în detalii. Google nu spune mare lucru despre tine. Tot ce ştiu e că, în mod obişnuit, faci documentare. Şi că ai crescut în nordul Angliei, ca un tânăr pirat.

Râd din pricina referirii pe care ea a făcut-o la prima noastră întâlnire.

– Da, la Blackpool. Aşa-i. A trebuit să abandonez prădătul-şi-jefuitul la vârsta de cincisprezece ani, când tatăl meu american m-a adus în Statele Unite.

Se strâmbă.

– La cincisprezece ani! Brutal!

A fost, dar n-are rost să dezvoltăm subiectul.

– Am studiat la USC ca să învăţ să fac film, iar apoi am sfârşit-o aici. Şi, da, până nu demult am lucrat la documentare. Schimbarea climatică de pe coastă, animale marine şi altele de felul ăsta.

– Ai învăţat la USC şi ai sfârşit-o în San Diego, la o companie de producţie mică! Ori nu eşti prea bun la ceea ce faci, ori ai un motiv personal din care eşti aici. Pare o distincţie importantă, pe care eu, în calitate de cel mai recent colaborator al tău, aş vrea s-o fac.

Zâmbesc, dar nu muşc momeala.

– Am avut o slujbă foarte bună la Sony, în LA. M-am mutat pentru că fosta mea soţie şi-a luat un post aici şi am vrut să fiu aproape de fiica noastră.

La auzul vorbelor mele, expresia feţei i se înmoaie. Apoi ea se întinde ca să-şi ia paharul cu apă.

– De ce ai fost de acord să te ocupi de emisiunea asta? De la schimbări climatice la emisiuni despre întâlniri romantice? Nu prea e o tranziţie naturală!

– Mi-a fost încredinţată.

– Deci eşti obligat s-o faci!

Aleg sinceritatea. Abia dacă ne cunoaştem, dar deja îmi dau seama că n-aş vrea ca femeia asta să mă prindă cu minciuna.

– Într-adevăr, n-ar fi fost prima mea alegere.

– Eşti entuziasmat de asta vreun pic?

Mă întind şi eu ca să-mi iau paharul cu apă, în timp ce-mi formulez în minte un răspuns care să fie în acelaşi timp sincer şi încurajator.

– Pot să spun un lucru: sunt cu adevărat bucuros că te-ai alăturat echipei.

Afirmaţia mea îi aduce pe chip un zâmbet larg şi luminos.

– Ştiu că eşti. Ai răspuns afirmativ la toate cerinţele mele ridicole!

– Dacă știai că sunt ridicole, de ce le-ai formulat? întreb eu, așezându-mi paharul pe masă.

– Pentru că sunt hilare și o să facă din emisiunea asta una diferită de celelalte. O să fie amuzantă. Tuturor ne-ar prinde bine puțină distracție, spune ea, iar eu nu pot s-o contrazic în privința asta. La prima noastră întâlnire, ai spus că unul dintre motivele pentru care m-ai chemat e faptul că publicul nostru se suprapune aproape perfect. Spune-mi câte ceva despre publicul ăsta!

– Circa optzeci la sută din cei care urmăresc emisiuni despre întâlniri romantice se identifică drept femei cu vârste cuprinse între optsprezece și cincizeci și cinci de ani, jumătate dintre ele având peste patruzeci și cinci. Procentele astea corespund procentelor cititorilor romanelor de dragoste. O treime din vânzările de beletristică sunt romanele de dragoste și cam patruzeci la sută din piață o reprezintă femeile cu vârste de peste patruzeci și cinci de ani, ceea ce înseamnă că un procent uimitor de doisprezece la sută din toate vânzările de romane de ficțiune, îl reprezintă femeile cu vârste de peste patruzeci și cinci de ani, care citesc romane de dragoste, spun eu, iar apoi fac o pauză, întrebându-mă ce altceva ar vrea ea să mai spun. Știi, n-a fost publicul meu țintă până acum, dar încerc să învăț.

Privirea lui Fizzy are o intensitate pe care am văzut-o la unii dintre cei mai puternici directori de la Hollywood.

– Ce înseamnă asta?

Nu e dură, dar tot nu-mi place că trebuie să mă apăr, nu-mi place că deocamdată trebuie să fiu atent la fiecare pas, având în vedere că ea încă n-a semnat contractul în mod oficial și că am nevoie să facă asta înainte să plece azi de aici. După ce am discutat ideile lui Fizzy, Blaine mi-a dat două luni pentru producție și cinci săptămâni pentru filmare, episoadele urmând să fie difuzate la sfârșitul fiecărei săptămâni. Asta presupune decupare brută în fiecare săptămână. N-am mai făcut niciodată până acum vreun material cu atâta presiune editorială. Deja

am aşteptat foarte mult până să aflu care anume sunt condiţiile puse de Fizzy, după care a trebuit să le înaintez departamentului nostru juridic. Nu pot s-o iau de la capăt.

– Înseamnă că învăţ despre asta la fel cum învăţ despre un alt public, răspund eu. Studiu de piaţă. În cazul de faţă, studierea celorlalte activităţi recreative ale publicului-ţintă.

Ea îşi înăbuşă un rânjet, iar eu mă sprijin de spătar, inspirând adânc şi pregătindu-mă.

– Fizzy, întreabă-mă ceea ce vrei, de fapt, să întrebi!

– Nu vreau să mă angajez să fac asta dacă singura ta cercetare constă în citirea rapoartelor Nielsen. Documentarele pe care le-ai făcut m-au ajutat să mă conving că ai intenţii bune, dar de ce tu? De ce asta? De ce tu pentru asta?

– Se pare că firma o ia într-o direcţie diferită, răspund eu ridicând din umeri şi alegând să fiu sincer. Suntem mici. Suntem puţini. Probabil că ăsta e motivul pentru care m-au ales.

– Ai citit ceva din ce-am scris, sau m-ai chemat pentru că soţia ta avea câteva dintre cărţile mele pe raft?

– Acum termin de citit *O pereche de baze*. E un roman amuzant, sexy, creativ şi...

Las fraza neterminată, căutând cuvântul care îmi scapă. Am început să citesc la sfatul lui Nat, căutând să înţeleg ce anume îi place atât de mult la romanele de dragoste şi încercând să aflu ce anume i-a adus atât de mult succes lui Fizzy. M-am gândit:

„Dacă pot să înţeleg asta, o să fiu în stare să descopăr ce trebuie să facem ca emisiunea să fie un succes."

– Şi? întreabă Fizzy pe un ton sarcastic, ca şi cum ar aştepta ca răspunsul meu să se încheie cu o insultă.

Cuvintele îmi vin dintr-odată:

– Plin de bucurie. Scrisul tău are multă bucurie în el.

Îmi dau seama că am atins un punct nevralgic. Se apleacă în faţă, înseninată.

– Da, acum începem să ne înţelegem. Poveştile de dragoste sunt pline de bucurie. Ţie ce-ţi aduce bucurie?

– Fiica mea. Munca mea, răspund eu, căutând în gând ceva care să mă facă mai complet, dar stând aici, în fața scriitoarei ăsteia de succes, vorbind despre bucurie și despre legături, viața mea pare să nu fie altceva decât rutină pură, ceea ce nu mă împiedică, totuși, să-mi continui enumerarea: Să mă uit la fotbal. Să merg cu bicicleta pe munte. Să fac sport.

În timp ce vorbesc, realizez ce vrea ea să spună: nimic din toate astea nu mă califică în mod special ca să mă adresez publicului-țintă al romanelor de dragoste. E adevărat că, în afară de timpul pe care-l petrec alături de Stevie, nimic din viața mea nu-mi mai aduce o bucurie simplă. Îmi dau seama că-mi petrec aproape întreaga viață de unul singur, fără să încerc să stabilesc legături cu alți oameni.

Mă gândesc la capitolul pe care l-am citit aseară din cartea ei. Era o scenă de dragoste, iar după aceea eroina recunoștea că se temea de viteza cu care evoluau lucrurile între ea și iubitul ei. Bineînțeles, un astfel de conflict psihologic nu e unul revoluționar în literatură, dar stilul în care a fost scris, cu asemenea vulnerabilitate și autocunoaștere, după scena de sex cea mai fierbinte pe care am citit-o vreodată, m-a făcut să meditez la asta toată noaptea. Fizzy e un alter ego plin de umor și jucăuș, dar încep să cred că Felicity Chen e inteligentă – sclipitoare, chiar – și că trebuie să-i ofer mai mult decât zâmbete pline de încredere și răspunsuri atent cântărite. Îi intuiește pe oameni ca o expertă, iar acum trebuie s-o conving că n-a dat peste un ins care nu e decât un stereotip hollywoodian plat.

– Par o hahaleră plictisitoare! exclam eu, râzând. Ceva din cartea ta m-a făcut să-mi dau seama cu acuitate de banalitatea sterilă a actualei mele vieți. Trebuie să recunosc că sunt cam dependent de muncă, adaug, alegându-mi vorbele cu grijă, fiindcă rar mi se întâmplă să le vorbesc despre mine unor oameni pe care abia dacă-i cunosc, și nu fac asta niciodată cu colegii. Dar nu sunt egocentric! Te-am abordat pentru legătura – la propriu

şi la figurat – pe care o ai cu acest public-ţintă. Vreau ca emisiunea asta să fie un succes!

– Şi eu îmi doresc asta, declară Fizzy, relaxându-se dintr-odată şi sprijinindu-se de spătarul canapelei. Ascultă, DILF[1] sexy, trebuie să-ţi destăinui ceva. Sunt prietenă bună cu cineva implicat în tehnologia ADNDuo. Omul acela nu e deloc încântat de proiectata noastră emisiune, dar din cauza felului în care a fost structurată afacerea, n-are nici un cuvânt de spus în ceea ce priveşte folosirea aplicaţiei în media.

– O să fie o problemă? întreb, ignorând deocamdată faptul că m-a numit „DILF sexy" sau faptul că n-aş fi înţeles acronimul ăsta cu câteva săptămâni în urmă.

– Nu. Dar emisiunea trebuie să fie isteaţă. Trebuie să fie încântătoare. Trebuie să fie ireverenţioasă. Trebuie să fie sexy, reală şi credibilă.

– Sunt de acord.

În următoarele ei cuvinte se simte o undă de vulnerabilitate:

– Problema e că, deşi tocmai *te*-am interogat, trebuie să recunosc că mă întreb dacă sunt persoana potrivită pentru asta.

„Aoleu!"

Postura puternică şi luminiţa din ochi i-au dispărut fără ca eu să-mi fi dat seama. Aleg dintre cuvintele care îmi umblă haotic prin minte:

– Îţi înţeleg perfect dorinţa de a fi corectă în raport cu tehnologia asta, având în vedere legătura personală pe care o ai cu ea, şi nu mă aştept să fii cea care să aibă sarcinile cele mai dificile. Dar, deşi te cunosc atât de puţin, ştiu că telespectatorii o să fie absolut încântaţi de tine. Ai o calitate magică, una rară, Fizzy! Sunt sigur c-o ştii, reiese din scrisul tău şi, de asemenea, din persoana ta.

– Mulţumesc, dar lucrurile nu mai stau astfel! exclamă ea, dând să se ridice şi apăsându-şi ochii cu podul palmelor.

---

[1] *Dad I'd Like to Fuck* – expresie licenţioasă în limba engleză, care se traduce prin „tată cu care aş vrea să mi-o pun"

Obişnuiam să fiu veselă, spontană, jucăuşă, sexy şi plină de inspiraţie. Însă n-am mai simţit nimic din toate astea de secole.

Pulsul îmi scade, iar apoi mi se urcă în gât.

– Deci... ce vrei să spui?

Chiar am trecut prin toate astea ca Fizzy să se retragă acum?

– N-am mai simţit bucuria, răspunde ea din spatele palmelor, ca după aceea să şi le lase în poală.

– Poftim?

Fizzy inspiră adânc şi apoi expiră lent.

– O să semnez contractul de pe biroul tău cu o condiţie.

– Care?

– În cele două luni pe care le avem până la începerea filmărilor, noi doi ieşim din biroul ăsta, plecăm de lângă tastaturi şi redescoperim bucuria.

CAPITOLUL 10

FIZZY

Cam asta a fost toată bucuria. Apuc puloverul cu dungi gri și negre și îl azvârl, cu un dram de furie, în vârful muntelui de haine de pe patul meu.

– Cred că sunt nebună!

Mă așteaptă prima mea sesiune de autografe din ultimele luni. Nu mă simt în apele mele, ci sunt îngrijorată că mi-am pierdut definitiv farmecul. În condițiile astea, trebuie să mă confrunt cu cititorii și să fiu cât se poate de vioaie și de entuziasmată de viitoarea mea (încă inexistentă) carte. În plus, într-un moment de slăbiciune, l-am invitat pe Englezoiul Sexy DILF într-o aventură impulsivă, al cărei scop e să ne găsim amândoi bucuria. De parcă am fi amici!

– *O, Doamne!* Oare de ce l-am invitat pe tipul ăsta de la televiziune să mă însoțească la sesiunea de autografe, în loc să mă duc de una singură?!

În ușa dormitorului meu, sora mea mai mică își îndeasă încă un pumn de chipsuri în gură și apoi mestecă zgomotos, zicând:

– Să fi făcut asta fiindcă alegi să te lupți pentru putere cu bărbații, ca să eviți să fii vulnerabilă?

– Uau, Alice, mi-ai zis-o!

Mă întind ca să-mi iau rochia transparentă, cu mâneci, din dulap.

– Greşesc?

Răspunsul meu se aude înfundat, în timp ce mă lupt să-mi trag rochia peste cap.

– Nu!

– De asemenea, în timp ce făceai duş, a sunat din nou Amaya.

Mă strâmb şi mă pregătesc pentru ce urmează.

– Ai răspuns?

– Nici nu mă gândesc să fac aşa ceva, nu vreau să ţipe cineva la mine!

Mă ascund din nou în dulap, ca să-mi caut o pereche de pantofi.

– E de acord să fac emisiunea şi am primit o prelungire a termenului-limită pentru predarea manuscrisului, dar trebuie să-i dau o dată precisă şi încă n-am stabilit nimic.

– Chiar o să faci emisiunea asta de reality? întreabă Alice, mimând foarte prost o atitudine cool.

Surorii mele însărcinate şi perfecţioniste i s-a spus să-şi reducă activitatea şi să stea liniştită, drept care deja e dureros de plictisită. Asta explică de ce mă urmăreşte prin casa mea, în loc să se odihnească stând cu picioarele pe pereţi, în propria ei casă. Bănuiesc că-i pasă mai puţin dacă emisiunea o să fie sau nu un succes, decât de faptul că o să aibă cea mai bună ocazie din viaţa ei să întâlnească personaje din industria televiziunii de divertisment.

– Am semnat contractul, deci aş spune că da.

– Oare mama şi tata ştiu despre...?

Ies din dulap la timp ca s-o întrerup:

– Nu. Şi lasă-mă pe mine să le spun!

Mi se strânge imediat stomacul la gândul unei astfel de conversaţii. Am treizeci şi şapte de ani şi încă mă stresează ideea de a-i dezamăgi pe părinţii mei. Au emigrat din Hong Kong la începutul anilor optzeci şi, în mod evident, au trăit aici suficient

de mult timp cât să adopte multe dintre idealurile vestice. Dar având în vedere faptul că mama continuă să considere că romanele mele de dragoste sunt doar antrenamentul pentru opera literară pe care urmează s-o produc, nu știu cum o să reacționeze la vestea că o să am întâlniri romantice cu opt bărbați, în cadrul unei emisiuni de reality. Arăt spre pat și îi amintesc lui Alice:

– Ai promis să te relaxezi!

Găsește o fâșie liberă de saltea și se așază.

– Nu vine și tata diseară?

Fac o pauză, încercând să găsesc fila fermoarului și dându-mi seama care e motivul pentru care n-am mai purtat rochia asta de atât de mult timp.

– A, da, bună idee!

– Păi, pune-l pe producătorul ăsta de televiziune să-i zică tatei, spune ea, iar apoi lasă-l pe tata să-i spună mamei.

Nici una dintre noi n-ar fi putut să-și imagineze că un bărbat care le-a făcut educația sexuală fiicelor lui într-o seară în care a venit la ele în timp ce spălau vasele și le-a pus câte o mână pe umăr, bâiguind, fâstâcit: „Virginitatea voastră e sfântă!“, avea să fie într-o bună zi mândrul tată al unei scriitoare de romane de dragoste fierbinți. S-a pensionat în urmă cu doi ani și, la fel cum s-a întâmplat cu Alice atunci când a pus în practică recomandările doctorului ei, care a sfătuit-o să se relaxeze, a început imediat să se plictisească îngrozitor. Fost dependent de muncă, în loc să stea câte șaptezeci de ore în fiecare săptămână în laboratorul lui, la Scripps, tata își petrece acum săptămâna citind câte trei cărți, mergând patruzeci de kilometri pe jos, ajutându-l pe fratele meu mai mic, Peter, să-și restaureze Karmann Ghia lui cea veche, jucând șah cu prietenii și îngrijindu-și cu meticulozitate grădina. Ca să nu mai discutăm despre faptul că-i aduce lui Alice orice fel de preparat pentru femei gravide pe care-l găsește mama la piață și că transportă prânzuri pentru oricare dintre cei trei copii ai lui, pe care soția îl pune să le livreze ori de câte ori are ea chef de gătit.

Tata e, de asemenea, un accesoriu mult iubit la aproape toate sesiunile de semnare de carte pe care le-am avut în Sud-Vest. Cititorilor le place să-şi facă poze cu el şi să-l roage să semneze alături de mine pe exemplarele cărţilor mele. Unele dintre fotografiile cu el în timp ce se preface cu aplomb că citeşte *Dorinţa cea mai întunecată a piratului* sau *Fapte perverse în largul mării* au devenit virale online.

Aşa că ideea lui Alice e isteaţă: să-i fac cunoştinţă tatei cu Englezoiul Sexy, să-l las pe Englezoi să-şi prezinte formatul de emisiune cu îndrăzneala-i caracteristică, iar apoi să-l las pe tata să ducă informaţia acasă, la mama. Bun, genial!

– Povesteşte-mi despre tipul ăsta, îmi cere Alice, privindu-mă în timp ce mă joc cu fermoarul rupt. Cum e?

– Înalt, răspund eu în timp ce mă gândesc şi la alte adjective. A, brunet! Bine îmbrăcat.

– Vreau să spun, e drăguţ? întreabă ea râzând.

– Cred că da.

– E încântat de emisiune?

– Nu prea mult.

– Cât timp o să filmaţi?

– Cinci sau şase săptămâni, după care-l aleg pe cel pe care vreau să-l iau cu mine într-o excursie de lux, la sfârşitul emisiunii.

– O, Doamne, cum rămâne cu nunta lui Peter? Poţi să vii?

Fratele nostru mai mic se însoară în câteva săptămâni, eveniment care promite să fie un circ plin de opulenţă, cu cel mai ridicol meniu pe care mi-a căzut vreodată privirea. Frate sau nu, n-aş rata acele opt feluri de mâncare pentru nimic în lume.

– O să ajung, *ah mui*! Emisiunea n-o să ne încurce programul ăsta în nici un fel.

Stau în faţa oglinzii, studiindu-mă. Rochia e aşa cum trebuie – îmi pune sânii în valoare şi e nespus de confortabilă. Dar problema nu sunt hainele, ci faptul că ăsta e primul eveniment pe care l-am avut în ultimele şase luni, faptul că trebuie să dau

ochii cu cititorii mei, să zâmbesc, să pretind că totul e bine și că următoarea lansare de carte e chiar după colț, faptul că producătorul emisiunii o să fie chiar acolo, urmărindu-mi prestația, și că a fost ideea mea ca el să vină și să mă ia de acasă.

E ciudat că am făcut asta. O să vină aici. Oare să-l invit să intre? Nu e nevoie, nu-i așa? Au trecut veacuri de când altcineva în afară de Jess, de Juno sau de familia mea a pus piciorul în casa asta.

– *Mui mui*[1], oare casa mea arată precum căminul cuiva care-și lasă pisica să se plimbe fără probleme pe blaturile de bucătărie?

Alice se ridică.

– Ți-ai luat o pisică?

– Mă referam la aerul general al casei.

– Hmmm... nu? mormăie Alice, care se întoarce la pernele împrăștiate pe pat și-și reia săpatul în punga de chipsuri. Dar ai putea să-mi descrii emisiunea asta? Despre ce e?

– E despre mine, care merg la întâlniri cu niște tipi testați în prealabil pentru compatibilitate cu aplicația ADNDuo, iar publicul are ocazia să-l voteze pe cel pe care-l consideră că e cel mai potrivit cu mine. Vrei să nu mai mănânci chipsuri în patul meu?

Mă ignoră și-și mai vâră câțiva cartofi în gură, vorbind în continuare:

– Totuși, de ce ai nevoie să mergi la o emisiune de întâlniri romantice?

– N-am nevoie! izbucnesc eu.

Nu știu cum să-i explic femeii celei mai competente pe care o cunosc faptul că am blocajul scriitorului și blocaj în privința întâlnirilor amoroase, că singurul lucru de care sunt sigură e faptul că-mi iubesc cititorii, familia, prietenii și că emisiunea asta m-ar ajuta în cazul celor două blocaje pomenite mai sus. La ora actuală, eu par să fiu sacul de vânt flasc, de pânză, într-o familie de semne de circulație stabile și solide.

---

[1] Surioară (în limba chineză în text)

Sora mea și adorabilul ei pântec de gravidă mă urmează în bucătărie, unde tocmai am deschis coșmarul de sertar plin cu fleacuri, ca să găsesc un ac de siguranță cu care să-mi trag fermoarul rupt. Observ colțul lucios al unui ambalaj de prezervativ și îl scot dintr-o grămadă de bucăți de hârtie și de pixuri stricate.

Momentul ăsta pare o metaforă perfectă.

– Ai prezervative în sertarul cu fleacuri? se miră Alice.

– Mai pune o dată întrebarea și dă-ți seama cât de amuzant sună! răspund eu.

Alice pufnește în spatele meu și simt cum mă năpădește nevoia de a o proteja. Viața ei n-a fost scăpată de sub control nici măcar pentru o secundă. Pe vremea când avea cincisprezece ani, a făcut o listă cu momente de referință și țeluri, vârste, câteodată chiar și locuri:

...Îmi încep studiile la Stanford la vârsta de optsprezece ani, reabsolv la douăzeci și doi, școala medicală la Johns Hopkins, rezidențiat în San Diego, mă mărit la treizeci, primul născut la treizeci și cinci...

Până acum n-a ratat nici un punct de pe listă, cu excepția celui în care-și propunea ca, la vârsta de douăzeci și opt de ani, să fie domnișoară de onoare la nunta lui Fizzy (în urmă cu câțiva ani, conștiincioasă, a șters cu un marker gros punctul respectiv de pe listă și am sărbătorit în loc de asta faptul că o carte a mea a ajuns pe lista *New York Times* a celor mai bine vândute cărți). Dar sarcina n-a fost experiența ei preferată și mă întreb dacă simte măcar puțin din ceea ce simt eu acum, și anume c-o așteaptă un viitor cu un grad de complexitate necunoscut, presărat cu manevre dificile în orb și cu înfricoșătoare porțiuni de vid.

– Ai simțit vreodată că te-ai scăpat din mână?

Arată către pântecul ei de gravidă, care e mare, într-adevăr.

– Copilul ăsta nici măcar n-a venit pe lume și deja nu-mi mai amintesc cine eram cu șase luni în urmă. Chiar alergam în fiecare dimineață? De plăcere?

– Am fost atât de lipsită de scop în ultima vreme! recunosc eu, și sunt sigură că e ciudat pentru ea să audă asta. Am senzația că emisiunea asta ar putea să fie calea de a mă regăsi. Chiar dacă o să se dovedească un eșec colosal, cel puțin e ceva diferit!

– Înțeleg, spune Alice pe un ton nostalgic. În ultima vreme am visat că săream cu parașuta!

– Tu?!

Dă din cap în semn că da.

– Câteodată, sar cu parașuta într-un ocean de Oreo. Noaptea trecută era unul de bere.

Asta mă face să râd și mă întorc s-o cuprind de mijloc.

– Spune-mi că nu fac o greșeală imensă cu emisiunea asta!

– Nu faci. De fapt, am scris-o pe lista mea, nu știi? *Fizzy face o emisiune nebunească de reality, despre iubire, la vârsta de treizeci și șapte de ani și se simte foarte bine.*

CAPITOLUL 11

FIZZY

Un avantaj neașteptat al faptului de a aduce un DILF sexy la prima mea sesiune de autografe din ultimele luni e faptul că cititoarele sunt mult mai puțin preocupate de data la care o să fie publicat următorul meu roman și mult mai interesate de identitatea bărbatului uriaș care se plimbă prin fundal. Au fost câteva șoapte și priviri în timpul secțiunii de întrebări și răspunsuri a evenimentului, dar până când începe semnarea propriu-zisă, fiecare persoană care stă la coadă încearcă să-și dea seama cine e tipul sexy, înalt de doi metri, care stă de vorbă cu tata.

Știu asta pentru că sunt cu toatele pe punctul să-și frângă gâtul încercând să nu-l piardă din ochi, în timp ce rândul coteşte pe după rafturile cu cărți. Câteva au venit și m-au întrebat de-a dreptul. Răspunsurile mele au variat de la „E accesoriul meu pentru securitate“ până la „E mirele meu comandat online“.

Ascultați, înțeleg. Și eu am fost luată pe nepregătite mai devreme, în momentul în care l-am văzut pe DILF-ul Neformalist în pragul ușii mele. Bărbatul în cămașă apretată, cu un birou impecabil, dispăruse. Versiunea asta a Englezoiului Sexy arată mai mult ca un tăietor sexy de lemne, care poartă o cămașă de flanel moale și blugi uzați, precum și mult iubiții lui tenișii. Părul îi

cade pe frunte; ochii îi par incredibil de luminoşi pentru cineva care stă în colţul întunecat al unei librării. În *Ceva Pentru Drum*, am descris astfel ochii eroului – „iluminaţi dinspre interior", cred că am spus – dar n-am văzut niciodată asta în realitate.

Doar că…

Brusc, mă întorc mental în timp şi sunt purtată cu câteva luni în urmă, la momentul în care, aflându-mă într-un bar împreună cu Jess, m-am uitat în colţul opus al încăperii şi am întâlnit privirea bărbatului ăstuia, îmbrăcat în costum, cu părul ciufulit şi cu linia maxilarului precum o lamă de cuţit. Atunci, el s-a uitat la mine ca şi cum ar fi vrut să ne întâlnim pe hol şi să ne-o tragem la nesfârşit.

Chiar e acelaşi tip? Nu-mi vine să cred că asta e ceea ce se ascundea sub părul acela pieptănat rigid, dat cu gel, sub zâmbetul strălucitor şi sub costumul negru, ţeapăn.

Mă uit în poală, lăsând ca acea tresărire să continue. Dar se estompează şi sunt adusă înapoi în prezent, unde cititoarea din faţa mea mă întreabă dacă mă simt bine.

– Am gaze! îi răspund eu rânjind, iar ea râde şi rosteşte un familiar „O, Fizzy!", după care îşi ia exemplarul semnat.

Dar simt ecoul interesului în partea de jos a abdomenului. Oare acel zvâcnet din pantalonii mei a provenit de la faptul că mă gândeam la Jack Sparling? Scenele lui de sex au fost dintre cele mai plăcute de scris, micul nemernic pervers!

Sau a fost… de la *el*? Intrigată, mă uit din nou la Connor, care se află în celălalt capăt al încăperii.

E atât de absorbit de tata, încât nu pare să observe câtă salivare mentală e îndreptată către el. Am ştiut că avea să se înţeleagă cu domnul Ming Chen, cel de neoprit. Tatăl meu e un bărbat carismatic în mod obiectiv, care are un milion de poveşti pentru fiecare situaţie, precum şi cel mai contagios râs pe care l-am auzit în viaţa mea – e un gen de râs exploziv, din abdomen, care, la drept vorbind, ar trebui înregistrat ca marcă, sub numele de Fericire. Dar ceea ce mă surprinde e cât de mult pare

să vorbească însuși Connor. Nu-l văd pe tata spunând glume, făcând conversația lui obișnuită. Ori de câte ori arunc ocheade în direcția lor, îl văd pe Connor vorbind în cea mai mare parte a timpului, iar pe tata, râzând. Aproape să cred că acest Connor știe o groază de povești.

Aproape să cred că ar fi... *interesant.*

De asemenea, zâmbește larg, iar felul în care grimasa asta îi exagerează ridurile din jurul ochilor și-i îndulcește unghiurile feței îmi provoacă și un zvâcnet în piept.

Dar zvâcnetul inimii îmi e dublat de o înfiorare care mi se răspândește pe sub piele, enervându-mă și făcându-mă să trăiesc o senzație vecină cu panica.

„Stai!" se răstește creierul meu. „De fapt, nu vreau să-mi placă de el!"

– Cine e tipul ăla care stă de vorbă cu Papa Chen? întreabă o cititoare, așezând pe masă un teanc impresionant de cărți.

Arunc o ocheadă la titluri și-mi dau seama că singurele romane care lipsesc sunt cele din seria *În largul mării*, care, sinceră să fiu, sunt pline de pirați fantastic de obsceni. Și e un adevăr universal recunoscut că piraților nu sunt pentru toată lumea. N-o să mă supăr pe cititoare pentru o astfel de omisiune.

– E noul iubit al tatei! răspund eu, ceea ce provoacă o nouă exclamație „O, Fizzy!", mai ales fiindcă tata și-a ales exact momentul ăsta ca să vină să mă sărute pe obraz și să-mi spună că se duce acasă.

În mod evident, dacă m-a auzit anunțând că are un nou iubit, alege să-mi ignore spusele. În timp ce iese din librărie, primește o rundă de aplauze entuziaste.

– Cine e, de fapt? insistă cititoarea, aplecându-se ca să-mi audă mai bine răspunsul.

Încă n-am anunțat nimic legat de emisiune, așa că nu vreau să-i dau nici un detaliu. Dar dacă aș spune că e un prieten, lumea ar deveni suspicioasă.

– Face parte din echipa editorială!

Mă strâmb în chip de scuză, ca și cum aș ști că cititoarea mea ar fi vrut un răspuns mai savuros. Dar secundele necesare ca să semnez întregul ei teanc de cărți îmi oferă ocazia perfectă de a trece peste momentul în care sunt scârbită de faptul că am emoții.

„De fapt, asta e bine!", îmi spun, semnându-mă cu o înfloritură. „Senzația de acum n-are nici o legătură cu emoțiile! Ceea ce experimentezi e doar redeșteptarea mult așteptată a Fizzginului. Trebuie să-ți recapeți fluturii din stomac, dacă e să ai vreun succes cu emisiunea asta. Trebuie să-ți recapeți fluturii din stomac dacă e să ai vreo speranță de a mai scrie vreodată romane de dragoste! Atractivitatea lui Connor e un lucru bun. Faptul că ai observat-o înseamnă că ești cu un pas mai aproape de Fizzy cea de odinioară!"

Discursul de încurajare funcționează. În clipa în care-i întind femeii teancul considerabil de cărți, simt că în ochi îmi sclipește un zâmbet adevărat.

După ce rândurile mulțimii s-au subțiat, îl găsesc pe Connor stând de unul singur în secțiunea de cărți horror, cu gura căscată după ce a deschis coperta aurită a unui volum pe care-l ține în mână. Arată de parcă ar fi pe punctul de a-l linge.

– Trebuie să facem un test de compatibilitate ADN între tine și ediția asta specială a *Vrăjitoarelor din Salem*?

– N-am știut că au scos o astfel de ediție, spune el, trecându-și degetul lung peste cotorul cărții. Îmi amintesc că a fost una dintre primele cărți pe care n-am putut să le las din mână. Ediția e superbă!

De ce e atât de sexy atunci când spune „superbă" într-un fel care e numai al lui? Ca și cum s-ar uita, copleșit, la o iubită? Am sperat că puterea atractivității lui avea să se diminueze de aproape – o calitate proastă a tenului, miros ciudat, dinți îngălbeniți, lucruri pe care, dintr-un motiv oarecare, nu le-aș fi observat – dar mă irită să constat că nimic din toate astea nu e adevărat.

Are un miros de bărbat delicios, amestecat cu izul deodorantului pe care-l foloseşte. Pun pariu că se numeşte Ice Zone[1] sau Sports Hero[2] sau Silver Blade[3] şi mă dezgustă faptul că-mi place. Nici măcar nu mai identific în Connor arhetipul Directorului Milionar Sexy. E fin şi musculos. Tăietorul cel Fin de Lemne o să fie noul lui nume. De ce şi-o pune chiar şi numai o picătură de gel pe claia aia a lui de păr? Ca să pot să-i dau sfaturi legate de pieptănătură, o să trebuiască să mă sacrific şi să pretind că-l cunosc suficient de bine.

Mă întreb într-o doară, pe o scară de la „Serveşte-te, Fato!" şi „Numai Dacă Nu Mai Vrei Să Lucrezi Aici Niciodată", cât de rău ar fi să mă culc cu producătorul reality-show-ului meu de dragoste. Să mă pun din nou pe treabă şi aşa mai departe.

Închid ochii strâns şi fac o repornire a hardului mental. Mă bucur s-o văd pe vechea Fizzy scoţându-şi capul, dar face pe şefa şi până şi eu ştiu că a mă cupla cu Connor Prince III n-ar fi numai o prostie din punct de vedere profesional, ci şi o experienţă remarcabil de mediocră. Aşa ar trebui să fie, nu? Alura lui de azi, aceea de Tăietor Sexy de Lemne, e, probabil, un aspect care n-o să se mai repete şi care se datorează faptului că şi-a dus la curăţătorie costumul şi părul de figurină Lego. Prima partidă de sex de după seceta prin care am trecut ar trebui să mă lase cu un şchiopătat şi cu nevoia de a mă recupera un weekend întreg, uitându-mă la filme de Nancy Meyers în timp ce beau o sticlă uriaşă de Gatorade.

– De ce te uiţi aşa la mine?

– Aşa, cum? întreb eu, ştergându-mi instantaneu de pe faţă expresia pe care o aveam pe post de zâmbet relaxat.

El se încruntă, trecând iute cu privirea peste chipul meu, în căutarea a ceea ce văzuse cu o clipă în urmă.

– Nu contează.

---

[1] Zona de gheaţă

[2] Eroul sporturilor

[3] Lama de argint

Redirecționare:

– Te-ai distrat azi?

– Da, recunoaște el. Ești distractivă. Cititorii tăi sunt atât de entuziasmați! Se vede că-ți place cu adevărat să te întâlnești cu ei.

Are dreptate; privind retrospectiv, mă enervează faptul că am avut emoții în drum spre librărie. Mi-au transpirat palmele, iar, câtă vreme am mers cu mașina, am dat niște răspunsuri prea gălăgioase la întrebările lui politicoase. Mai mult de-atât, m-am pierdut în explicații în timp ce intram în librărie. Connor a rămas calm și relaxat lângă mine, o prezență stabilă și solidă pe lângă făptura mea stresată și agitată. Dar în clipa în care s-a umplut încăperea, pulsul mi s-a calmat și m-am simțit ca acasă.

– În mod clar, cititorii de romane de dragoste sunt genul meu preferat de oameni, spun eu, zâmbind. Poți să-ți dai seama cât de mult iubesc ei ceea ce iubesc. Vin întotdeauna la întâlnirile cu mine. E o zi de luni și ai văzut cât de mulți s-au hotărât să plece de acasă, nevoiți, poate, să găsească bone pentru copii, să conducă în traficul ăsta atât de aglomerat – numai ca să vină aici? întreb, arătând cu un gest larg spre librăria care acum e goală. Au venit în seara asta toate categoriile. Casnice, avocați, angajați cu ora, oameni de știință, pensionari, studenți.

Connor fluieră, uitându-se la casa de marcat ca și cum și-ar aduce aminte de ceva.

– Am văzut o femeie care avea câte două exemplare din fiecare dintre cărțile tale.

– Și le-am semnat de două ori până acum, dar ea vine în continuare la fiecare eveniment ca să mă salute și să mă roage să le semnez din nou.

– N-a cumpărat nici o carte?

– A cumpărat una în seara asta, dar nu e scrisă de mine, explic eu, însă văzându-i expresia mirată, adaug: Admiratoarele vin, Connor. Ăștia sunt oamenii mei!

El dă din cap, cercetându-mă din priviri.

– Îmi dau și eu seama!

Adaug, zâmbind:

– Mă bucur că ai întrerupt flirtul cu tatăl meu ca să studiezi grupul demografic al emisiunii tale.

Energia lui Connor se amplifică puțin.

– E adevărat, dar mi-a fost greu. Tatăl tău e nemaipomenit!

– E, literalmente, cea mai drăguță ființă umană de pe fața pământului.

– Apropo, nu știam că nu-i spuseseși încă despre emisiune. Sper că n-am făcut o gafă.

– Nu, pur și simplu te-am folosit pe post de scut.

Îmi aruncă o privire ironică, dar serioasă, care îmi place mai mult decât ar trebui.

– I-a plăcut ideea, spune el. Dar a declarat că n-o să-i zică mamei tale.

– La naiba!

Connor râde.

– O să trebuiască să găsim o modalitate de a-l aduce și pe el.

Simt un val de răceală coborându-mi de-a lungul brațelor.

– În... în emisiune? Pe tata?!

Connor dă din cap, meditând la asta.

– Poate că-l aducem în finală, la vizita familiilor concurenților.

Mi se strânge stomacul.

– Bleah, asta-i...

Sunt pe punctul de a spune „Asta e înfiorător!", fiindcă numai ideea de a aduce nenumărați bărbați acasă la mama pentru ca ea să-i cerceteze mă face să vreau să mă dau cu capul de pereți. Dar pentru prima dată de când eu și Connor am început să stăm de vorbă despre asta, văd în ochii lui o sclipire de veselie care pare autentică, iar dacă ea a fost cauzată de timpul pe care el l-a petrecut alături de Papa Chen, cine sunt eu să arunc apă pe foc?

– ...o idee minunată! completez, cu un zâmbet strâmb pe față.

Connor râde.

– Nu te îngrijora, o să găsim soluții! Acum nu facem altceva decât să venim cu o mulțime de idei, ca să ne dăm seama care dintre ele pare bună.

Adrenalina pare să-mi dispară din sânge dintr-odată. Mă sprijin de un raft, expirând lent. Sesiunile de autografe reprezintă cel mai ciudat paradox: sunt o experiență satisfăcătoare, care te umple de energie, dar care, în același timp, te epuizează. Vreau ca fiecare persoană care se apropie de masa la care semnez cărți să simtă că e cea mai importantă persoană din viața mea, fiindcă, în acele câteva minute, chiar așa e. Dar a menține acel nivel de energie poate fi istovitor. Dacă la asta mai adăugăm stresul faptului că nu știu dacă voi mai scoate vreo carte, gata, sunt complet distrusă!

Și înfometată.

Îmi apăs ochii cu podul palmelor și îl simt pe Connor cum se apropie de mine.

– Ești bine?

Inspir profund și mă echilibrez. La naiba, îmi place mult mirosul acelui deodorant Ice Zone Sports Hero Silver Blade!

– Da, mă simt grozav!

Îmi las mâinile jos, iar lumina apare la periferia câmpului meu vizual. Singura fărâmă de adrenalină care mi-a rămas e cea pe care o simt în clipa în care mă uit în sus, la el. Mă domină cu prezența lui: fin, viril și cu ochii luminoși. Completez răspunsul:

– Dar sunt pe punctul de a fi chiar mai bine.

Mă silesc să nu fiu prea interesată de felul în care el ridică dintr-o sprânceană, în semn de curiozitate, și mă îndeamnă:

– Spune, te rog!

– Dacă ai încredere în mine, să mergem!

CAPITOLUL 12

CONNOR

Am senzația că genul de indicații pe care le dă Fizzy sunt chiar cele despre care-i avertizăm pe copiii noștri că nu trebuie urmate orbește: ai încredere în mine, semnează aici, mănâncă asta. Și totuși, iată-mă ieșind în urma ei din librărie, ca să ne urcăm în mașina mea. După aceea, ea mă îndrumă spre un local de taco din San Ysidro, situat chiar la granița cu Mexicul, la douăzeci de minute de mers spre sud.

Se dă jos din mașină într-o parcare deloc remarcabilă, în fața unei clădiri la fel de neremarcabile, și se întinde gemând, fericită. Apoi rânjește malițios.

– Ești gata să-ți fie dată lumea pe cap?

– Ăăă... sigur că da!

Cu un mers dezinvolt, o pornește spre clădire. Îmbrăcată în rochia ei neagră, cocoțată pe tocuri, are o prezență copleșitoare. Subțire în mod obiectiv, Fizzy are abilitatea de a ocupa spațiul într-un fel în care eu n-am reușit niciodată. Întotdeauna am fost destul de înalt, dar fiind crescut de o mamă singură, am fost atent să nu las impresia că aș fi fost impunător în vreun fel. Aveam tendința asta, ce-l enerva îngrozitor pe tata în rarele ocazii în care venea în vizită. Îmi ținea prelegeri despre cum trebuie

să intri în forță în orice încăpere, despre cât de important e să-ți revendici spațiul. După ce am împlinit paisprezece ani și aveam deja mai mult de un metru optzeci, iar ocuparea spațiului era o idee la care tata renunțase, el și-a ales alte lucruri pe care să le critice: lipsa mea de ambiție, respectul față de ceilalți oameni, atitudinea protectoare față de mama. Mai târziu, a fost vorba despre alegerea carierei, nunta fulgerătoare, denumirea funcției mele.

Dar oricât de tare m-ar obosi tatăl meu, nu pot să nu mă gândesc la faptul că am avea în comun admirația față de Fizzy.

– O să comand pentru amândoi, spune ea, vorbindu-mi peste umăr. O să-ți aduc bucuria în gură, Tăietor Sexy de Lemne! Ai încredere în mine!

– Încrederea e un element necesar?

Îmi ignoră întrebarea, făcând un pas în față ca să comande, iar eu arunc o privire la hainele mele. De la Englezoi, am trecut la DILF, iar apoi, la Tăietor Sexy de Lemne. Nu-mi dau seama dacă schimbarea asta a poreclelor semnifică faptul că mi-am ales hainele din ce în ce mai bine pe măsură ce m-am întâlnit cu Fizzy, dar azi m-am schimbat de trei ori înainte să mă duc s-o iau de acasă, determinând-o pe Stevie să mă întrebe dacă nu cumva mă duceam la o întâlnire romantică.

Nu e o întâlnire romantică. Bineînțeles că nu e! Dar există ceva în apropierea asta de Fizzy, ceva care mă face să-mi doresc s-o impresionez în același fel în care mă impresionează ea pe mine.

În timp ce comandă, aud cuvintele *lengua*, *cabeza*, *buche* și *tripa*, și-mi dau seama că o să mănânc niște lucruri pe care n-am mai pus gura niciodată până acum. Ținând într-o mână o pungă umflată de hârtie, iar în cealaltă, două băuturi puse într-un suport de carton, Fizzy îmi face un mic semn din cap, îndemnându-mă din nou să am încredere în ea. Apoi ne urcăm iarăși în mașină și mergem câteva minute pe un drumeag care ne duce spre un refugiu de pe coasta sălbatică a oceanului.

Fizzy deschide punga și așază pe o masă uzată de metal, care are vederea spre o fâșie pustie de plajă, o mare varietate de taco.

– Alege!

Arată spre fiecare taco, explicându-mi ce conține – de la grătar de vită și cactus, la burtă de porc, măruntaie, cap de vită, limbă. În timp ce iau prima gură din burta de porc, ea mă urmărește cu nerăbdare, așteptând o reacție.

Involuntar, scot un geamăt adânc și închid ochii. Aroma ascuțită de *cotija* proaspătă și de lămâie verde înțepătoare, combinată cu bucăți crocante de carne și cu o tortilla moale, făcută manual, alcătuiesc cel mai bun taco pe care l-am mâncat în viața mea.

E nevoie de un minut ca să mi se stabilizeze simțurile, și-mi dau seama că Fizzy continuă să se uite la mine.

– Îți place? întreabă ea, fericită.

– Îmi place la nebunie! răspund eu, ștergându-mă la gură. Tu doar o să te uiți?

Își mută privirea de la mine și se uită la selecția din fața ei, alegând ceea ce cred că e *lengua*.

– Îmi place când ești așa, afară din birou și din costumul ăla. Ești cu totul alt om, spune ea, făcând semn spre hainele mele. Ești tot DILF, dar fără aerul ăla de director constipat!

– Nu sunt sigur că vreo persoană de la locul meu de muncă mi-a mai spus până acum că sunt DILF.

Ea ridică din umeri.

– Nu m-ai adus în echipă fiindcă am un stil de exprimare cuviincios!

– Corect! remarc eu, zâmbind, în timp ce iau o gură din băutura acidulată. Dar pari hotărâtă să mă împungi!

Ea dă drumul unui hohot sonor de râs.

– Nu cred că asta înseamnă ce crezi tu că înseamnă!

– O, Doamne! exclam, dându-mi ochii peste cap, exasperat, după care iau ultima înghițitură din porția mea de taco. Știi ce voiam să spun!

Mă chinui să nu mă uit la ea în timp ce mănâncă. Mormăie, fericită, în timp ce mestecă, își linge puțin sos salsa de pe marginea buzei și studiază mâncarea cu o plăcere euforică. Până acum am văzut două fațete ale lui Fizzy în decursul primei noastre ieșiri împreună: exuberantă și deschisă pe de o parte, iar pe de alta, mai profundă, jucăușă într-un fel mai liniștit. Însă ambele fațete sunt carismatice, sexy, cuceritoare. Mai întâi am fost indignat de faptul că mi s-a cerut să fac o astfel de emisiune, iar apoi m-am resemnat. Acum simt o pâlpâire de entuziasm față de provocarea de a surprinde pe ecran genul ei particular de magie.

„O s-o combini cu alți bărbați!"

Amintirea acestui fapt apare în prim-planul gândurilor mele și mă face să clipesc, încercând să alung un astfel de gând.

– Am o idee legată de emisiune.

Se uită la mine și începe să râdă.

– Sper că ai mai mult decât o idee!

– Asta e despre titlu. Ce părere ai să-i spunem *Experimentul iubirii adevărate*?

– Cred că sunt enervată că nu mi-a venit mie ideea!

Simt o explozie de mândrie care mi se răspândește prin trup.

– Genial! exclam, întinzându-mă ca să iau un alt taco misterios. Deci, să recapitulăm: selectăm cele opt arhetipuri de erou. Filmările se desfășoară de luni până joi, vineri facem editarea și sâmbătă transmitem. Votarea durează douăzeci și patru de ore după difuzarea episodului, iar în următoarea zi de luni îi anunțăm pe membrii echipei cine sunt cei care merg mai departe.

Fizzy scoate un mormăit de fericire în timp ce ia o gură de taco.

– Și, continui eu, cred că trebuie să fim de acord că emisiunea n-o să fie regizată prea mult. Nu mă refer la partea pur estetică, ci la poveștii în sine. M-am gândit destul de mult la asta și chiar vreau să fac ceva diferit, în măsura în care se poate. Din câte am înțeles, unele dintre emisiunile de genul ăsta sunt aranjate chiar de la primul episod, ceea ce mă face să pun la îndoială

autenticitatea oricărei relații care rezultă din ele. Având în vedere că telespectatorii o să voteze pentru deznodământ, vrem să le oferim cea mai veritabilă poveste cu putință.

Ea dă din cap, lingându-și buzele din nou, ceea ce-mi descompune concentrarea în câteva fragmente înceţoşate. Clipesc apăsat ca să-mi refac firul gândurilor.

– Fiindcă e o serie limitată, o să fii prinsă numai vreme de aproximativ cinci săptămâni.

– Prinsă, zici? întreabă Fizzy, rânjind. Sună bine!

– Eşti ceva de speriat!

Ea râde.

– Cred că ăsta e motivul pentru care m-ai ales.

– Te-am ales fiindcă eşti iubită de fanii tăi. Dar ai dreptate, sunt nerăbdător să fac asta şi pentru că eşti, de asemenea, puțin nebunatică.

Fizzy dă drumul şervețelului făcut ghem şi-şi aşază coatele pe masă.

– Nerăbdător? Asta e ceva nou!

Iau o gură de taco şi încep să mestec.

– Ce pot spune? Evoluez continuu!

– Îmi dau seama.

– Ştiu că povestea asta e importantă pentru tine. Vreau să ştii că e importantă şi pentru mine, o asigur eu.

Fizzy inspiră adânc şi deschide gura ca să vorbească, ceea ce şi face, schimbând, însă, subiectul.

– Ai spus că te-ai mutat aici pe vremea când aveai cincisprezece ani?

O pâlpâire de nervozitate sufocă zumzetul vibrant al venelor mele şi iau o gură de mâncare ca să întârzii ceea ce presupun că o să fie o blândă, dar amănunțită interogare.

– Da, aşa e.

– Şi mama ta este englezoaică?

Dau din cap în semn că da.

– Acum locuieşte lângă Blackpool, împreună cu părinţii ei, dar l-a cunoscut pe tatăl meu pe vremea când studia în străinătate, în Statele Unite. A rămas însărcinată, iar tata încă nu era interesat de rolul de părinte. Ne vizita cam o dată pe an şi-şi făcea apariţia ca să-i spună mamei ce anume făcea greşit.

– Uau, pare un tip drăguţ!

– E o combinaţie de ins insuportabil de egoist şi de om harnic şi perseverent.

Descrierea asta o face să râdă.

– De ce ai venit să locuieşti cu el?

Mijesc ochii, întrebându-mă dacă vreau sau nu să intru în detalii, iar Fizzy zâmbeşte în timp ce o cercetez cu privirea.

– Ce? întreabă ea. Nu cumva e o poveste scandaloasă?

– Poate că numai puţin.

– Acum chiar că trebuie să mi-o spui!

– Eu şi mama mea am avut un accident de maşină foarte grav pe vremea când eu aveam doisprezece ani. Am scăpat cu bine în cele din urmă, dar toată întâmplarea aceea a cam zdruncinat-o pe mama.

Expresia lui Fizzy devine serioasă.

– O, nu!

– Vreme de... câţiva ani, explic eu, mama n-a mai ieşit din casă. Eu a trebuit să ies, ca să mă duc la şcoală, desigur, şi ca să-mi iau tot felul de slujbe mărunte. Dar ea a suferit foarte rău de anxietate. Asta e perioada în care am devenit interesat de film, aşa că nu pot să am resentimente faţă de acea epocă de singurătate. Dar, privind retrospectiv, îmi dau seama cât de mult am ratat din adolescenţa mea, adaug, iar înainte ca toată povestea să devină prea sumbră, închei: Oricum, tata m-a vizitat pe când aveam cincisprezece ani şi nu i-a plăcut ce a văzut. Până la ora aceea se căsătorise şi avea doi copii cu noua lui soţie, dar, în cele din urmă, mama a recunoscut că aveam nevoie de o schimbare de peisaj şi a fost de acord să-l lase pe tata să mă ia până când eram gata să mă duc la universitate.

– Mergi vreodată în Anglia?

– Sigur că da, răspund eu. Uneori îmi petrec Crăciunul acolo. Vorbesc la telefon cu mama în mod regulat. Plănuisem să mă mut înapoi după absolvirea universității, dar viața a avut alte planuri cu mine.

– Și cum e în zilele noastre? Te-ai recăsătorit? Sau ieși în fiecare seară, trăindu-ți viața palpitantă de burlac?

Îmi dreg glasul, încruntându-mă în timp ce-mi aranjez șervețelul în poală.

– O... nu! Nimic din toate astea, recunosc eu. Fiica mea e încă destul de mică. Vine la mine doar în weekenduri și lucrez până târziu în majoritatea serilor din timpul săptămânii – așa că nu duc o viață palpitantă de burlac. Și nu ies la întâlniri. Nu prea ies la întâlniri.

Îmi dau seama că mă bâlbâi și mijesc ochii, uitându-mă la un stol de păsări care ciugulesc ceva din nisip.

– Cum o cheamă?

Mă bucur că mă lasă să schimb subiectul.

– Stefania Elena Garcia Prince, răspund, ceea ce o face pe Fizzy să-și înăbușe un zâmbet, iar pe mine, să râd, înțelegător. Știu, numele meu de familie pare întotdeauna prietenul trist de la petrecere. Totuși, fiică-mea e o mare figură! Parțial prințesă, parțial geniu malefic.

– Pare genul meu de fată!

– Mi-e sincer frică de ziua în care o să vă întâlniți. Cred că a scris Nostradamus ceva despre asta.

Îmi ridic privirea la Fizzy și văd că și-a căscat ochii întunecați, cu care mă privește acum lung, stăruitor.

– Oricum, ar trebui să vorbim despre tine, nu despre mine!

Deși în clipa de față și eu o privesc drept în ochi, nu-și abate privirea câtuși de puțin.

– Îți spun tot ce vrei să știi! mă asigură ea cu un glas care sună puțin răgușit.

Tonul și privirea ei sunt indicii clare că de acum încolo, în mod absolut, irevocabil și de netăgăduit, am dat de naiba.

CAPITOLUL 13

FIZZY

Presupun că toţi avem proverbialul înger pe un umăr şi la fel de proverbialul diavol pe celălalt, dar, în cazul meu, cei doi sunt foarte reali, iar diavolul e un isteric.

Ştiu că e o tâmpenie să flirtez cu Connor. Ştiu cât de absurd e să dezvolt dorinţe sexuale pentru acest anume bărbat, dar a trecut atât de mult timp de când am fost atrasă de cineva, încât mă simt ca un câine înfometat care se uită la o bucată de friptură.

Connor îşi linge buzele, trăgându-şi-le apoi între dinţi, şi-mi dau seama că reacţionează la intensitatea privirii mele. Clipesc şi, în schimb, încep să mă uit la valurile care se sparg pe nisipul fin.

Trebuie să mă adun. Oricât de mult m-aş bucura că sunt ca un fluture care iese din crisalida stagnării sexuale, probabil că n-ar trebui să zbor spre prima floare pe care o văd. Mai ales dacă obiectivul profesional al sus-numitei flori e acela de a-mi găsi sufletul-pereche.

– Ei bine, spune el după ciudata şi îndelungata noastră confruntare tăcută, haide s-o luăm uşor!

Mă întind, prefăcându-mă că-mi trosnesc gâtul.

– Spune-mi ce cauţi la un bărbat!

Inspir adânc și mă uit la valurile din depărtare, gândindu-mă.

– Te-ai dus vreodată la un magazin alimentar în timp ce-ți era foame?

Connor râde, înțelegând.

– Da.

– Platou cu brânză, morcovi, cartofi, salsa, Cocoa Pebbles și prăjiturele. Orice sună bine în momentul respectiv!

– Corect.

– Cam așa aș descrie energia mea pentru întâlniri. N-am un gen anume de bărbat preferat, dar poate că asta e o parte din problemă.

Connor dă din cap în semn că a priceput, dar nu se folosește de ocazie ca să vorbească. Din nou: sexy.

– La început, am făcut ADNDuo ca să mă distrez, spun eu. Știi, ca să încerc tehnologia din perspectiva cercetării legăturilor romantice. Am avut compatibilități și m-am dus la întâlniri cu toată lumea. Voiam să văd dacă o Compatibilitate de Bază era diferită de una de Argint.

– Și a fost? întreabă el.

– A fost, dar atunci când vine vorba de idile, dragostea se bazează deseori pe puterea de a trece dincolo de prezumțiile inițiale. Deci dacă cineva mi-ar fi spus că am o potrivire Titan, nu m-aș fi străduit în mod subconștient s-o fac de succes mai mult decât pe o potrivire de Bază? Asta e întotdeauna întrebarea legată de o astfel de tehnologie.

El îngână, cu un aer gânditor:

– Spusele tale par corecte.

– Cred că realizarea emisiunii e modalitatea perfectă de a reintra pe scena întâlnirilor romantice. N-o să știu ce fel de potriviri am. N-o să mă gândesc prea mult la asta. O să trebuiască să mă las pur și simplu dusă de atmosferă și să deleg publicului preocuparea față de toate celelalte aspecte. Adică, dacă se pare că de una singură nu prea am noroc, de ce n-aș lăsa o grămadă de străini să-și încerce mâna?

– Și nu te-ai folosit niciodată de aplicație după ce ai făcut testul? N-ai folosit-o deloc în ultimii doi ani?

– O, de ceva vreme, n-am prea fost interesată de întâlniri romantice. Dorința mea de a găsi un partener s-a dus naibii cam în același timp în care făceam seria de întâlniri ADNDuo – fără legătură cu aplicația, ar fi bine să precizez.

Connor pare să mediteze la ceea ce vrea să spună, iar în cele din urmă întreabă, zâmbind:

– Care e partea care n-are legătură? Dacă nu te supără indiscreția mea!

– Ăăă... există câteva lucruri despre care urăsc să vorbesc, iar în capul listei sunt cuvântul „umed" rostit cu voce tare, oamenii care folosesc FML sau LOL în conversații reale, precum și tumultuoasa, dar scurta relație pe care am avut-o cu un tip pe nume Rob. Cam pe când se lansa ADNDuo, m-am dus la o petrecere împreună cu o prietenă, iar acolo l-am întâlnit pe tipul ăsta. Am fost împreună o vreme și am crezut că lucrurile mergeau bine, până când am aflat că era însurat.

Connor se albește la față.

– Înțeleg...

– Da, de-a dreptul îngrozitor! Am fost devastată, am avut toate sentimentele la care te-ai aștepta într-o atare situație. Dar apoi, cu un an și ceva în urmă, am avut o confruntare cu soția lui.

Connor se crispează.

– Ce s-a întâmplat?

– N-a fost intenționat – adică ea nu m-a căutat intenționat. Eu eram la o întâlnire și întâmplarea a făcut ca noi două să fim în același local. Femeia aceea m-a recunoscut din niște fotografii care, presupun, fuseseră în telefonul lui Rob. A venit la masa mea și mi-a spus că divorțase de el și că eram liberă să-l am, dacă-l mai voiam.

– La naiba..., bâiguie Connor.

– În oricare altă situație, aș fi lămurit lucrurile. Sub nici o formă nu-l mai voiam pe Rob – atunci când începuserăm să

ne vedem, nici măcar nu știusem că era însurat –, dar am fost complet paralizată. Una e să fi făcut o greșeală și să trăiesc cu ea într-un mod abstract, dar a fost cu totul altceva să constat urmările în mod cât se poate de concret.

– Trebuie să fi fost îngrozitor. Îmi pare rău că ți s-a întâmplat așa ceva, Fizzy!

– Îmi petrecusem atât de mult timp întrebându-mă ce se întâmplase cu Rob și cu soția lui! Oare ea îl iertase? Oare se despărțiseră? Măcar am primit un răspuns la acele întrebări. În orice caz..., murmur eu, ridicându-mi paharul de plastic și zăngănind din cuburile de gheață în timp ce toastez: Psihoterapeuta mea a putut să-și renoveze bucătăria cu banii pe care i-am plătit ca să mă trateze de trauma asta, așa că presupun că a existat și o parte bună a poveștii!

La auzul comentariului meu, Connor zâmbește discret.

– Înțeleg de ce n-ai vrut să mai ieși la întâlniri o bucată de vreme! Dar acum? Ești pregătită să fii într-o relație?

Cuvintele lui sunt urmate de o pauză lungă, fiindcă gândurile mele s-au lovit de întrebarea lui ca de un zid de cărămidă. Știu că întregul scop al emisiunii e acela de a-mi găsi o pereche, dar până acum nu m-am gândit cu adevărat la asta. Dacă avem succes, emisiunea o să fie mai mult decât o distracție pentru publicul-țintă. Aș putea să sfârșesc prin a-mi găsi un iubit, un prieten, un suflet-pereche. Simt un fior care îmi urcă pe ceafă, iar Connor vede cum frisonul mă străbate din cap până-n picioare.

– Așa cred, răspund eu, dorindu-mi să fie adevărat.

Connor mototolește ultimul ambalaj de taco și îl aruncă în punga de hârtie.

– Când ai întâlnit acele Compatibilități de Bază și de Argint, spune-mi ce căutai. Ce a funcționat pentru tine? Ce n-a funcționat? Pe cine caut mâine, până la urmă, atunci când încep să fac distribuția?

– Mai întâi, vreau să știu cu cine au votat candidații și care e poziția lor legată de mai multe chestiuni politice și sociale. Știu

că ar trebui să spun că pot să văd dincolo de asta, dar mai știu și că, în cazul meu, lucrurile nu funcționează așa. Există câteva lucruri care blochează procesul de la început, iar întrebările deschise pe teme politice nu figurează în chestionarele ADNDuo.

Connor dă din cap și-și ia telefonul, ca să noteze.

– Sunt de acord.

– Și presupun că vreau ceea ce-și doresc majoritatea femeilor: pe cineva care să mă facă să râd și care nu se ia prea în serios. Cineva ambițios, dar bun, care mă susține pe mine și lucrurile care îmi plac. Dar mai mult decât orice, vreau să fim îndrăgostiți nebunește.

Mă uit la apă și mă gândesc la fața lui Jess în momentul în care intră River în încăpere. La fel se luminează și ochii tatei ori de câte ori o vede pe mama; e felul în care e complet nebun cumnatul meu după Alice. Știu cum arată iubirea – și am scris despre asta de atâtea ori – dar n-am simțit-o niciodată.

Connor se uită la mine de peste masă. Privirea lui nu arată că m-ar judeca în vreun fel, nici că i-ar fi milă de mine. Nu văd în ochii lui decât înțelegere și compasiune.

– Cerințele tale par destul de rezonabile.

– Habar n-am cum o să fie, dar sper că până la urmă o să fiu ceea ce ți-ai dorit pentru emisiunea asta. Începusem să mă întreb dacă nu cumva a venit vremea să mă împac cu faptul că sunt singură. Tocmai încercam să-mi imaginez asta în ziua în care ne-am întâlnit la tine în birou, știi?

– Înțeleg, răspunde el pe un ton blând.

– Cred, de asemenea, că amândoi am acceptat proiectul ăsta din motive care nu ne priveau în totalitate.

Îi întâlnesc privirea și recunosc în ea o încuviințare tacită.

– Am fost îngrijorată că cei de la North Star habar n-aveau în ce anume se băgaseră, spun eu. Am crezut că ești un dobitoc.

De data asta, el aprobă printr-un hohot de râs.

Îi zâmbesc.

– Vezi? Cam asta e ideea de prezumții inițiale. Dacă te ajută, află că nu mai cred așa ceva.

Connor se strâmbă, ca și cum ar ști despre ce vorbesc.

– Mă ajută, mulțumesc!

Nu spun nimic despre cealaltă parte cu voce tare, și anume că nu doar că nu-l mai cred un dobitoc, ci că, de fapt, mă simt foarte atrasă de el și mă întreb dacă, de dragul emisiunii, pot ignora sentimentul.

Mă cunosc. E puțin probabil să ignor sentimentul.

Ne adunăm lucrurile, iar eu plec ca să folosesc toaleta publică. El mă așteaptă prin apropiere. În momentul în care mă întorc, tocmai încheie o conversație telefonică.

– E totul OK? întreb eu.

– Da. Doar i-am spus noapte bună fiicei mele.

Îmi face semn s-o iau înainte, spre mașină. E una dintre cele mai frumoase seri pe care pot să mi le amintesc. Aerul e călduț, îngreunat de condens; briza sărată a oceanului ne apasă precum o pelerină ușoară.

– Vremea asta e perfectă! spun eu, folosindu-mă de ultima clipă ca să înregistrez imaginea în minte.

Mă întorc, în sfârșit, la vechiul meu eu, iar partea sălbatică din mine vrea să mă arunc în brațele lui Connor doar ca să-i mulțumesc, să-i spun că n-are cum să știe că m-a ajutat prin simplul fapt că e atrăgător, relaxat, și că știe să asculte. Dar reușesc să-mi controlez impulsul și mă mulțumesc să spun:

– Vreau să îndes într-o plăcintă fericirea de acum și s-o mănânc cu înghețată! Hmmm... ce bună e!

Închid ochii, prefăcându-mă că mușc din cer.

Mă uit din nou la el și-i surprind expresia impenetrabilă de pe față.

O pâclă de electricitate se așază în jurul nostru și nu știu unde să mă mai uit. Privirea îmi e atrasă în continuare de Connor, de gâtul lui, de buze, de umeri și de acele mâini masive. Niciodată nu sunt derutată într-un astfel de mod, adică să fiu atrasă de un

bărbat şi să cred că şi el e atras de mine, dar să nu fiu sigură că nu m-am înşelat în ceea ce-l priveşte. Şi chiar dacă aş fi sigură, nu cred că ar trebui să facem nimic legat de atracţia asta. Îmi dau seama că viaţa mea romantică de dinainte a fost atât de simplă! Accepţi sau refuzi. Faci sex sau nu faci. Nici o subtilitate, nici o nuanţă.

Odată ajunşi la maşină, Connor se apleacă spre mine, iar în clipa în care îmi înclin faţa către a lui, îmi dau seama că nu s-a întins după un sărut. Îmi deschide portiera din faţă, dar nu se retrage imediat, ci mă priveşte cu un aer uşor pierdut.

– Mergem acasă? întreabă el.

– Cred că da.

Deşi venim de la San Ysidro, drumul e prea scurt. Cât ai bate din palme, văd că maşina a şi încetinit, fiindcă am ajuns la curba din vecinătatea casei mele. Fără să se clintească de pe locul şoferului, Coonor se uită la mine şi dintr-odată am senzaţia că ne atingem la modul erotic. Felul în care ne privim în ochi, felul în care privirea lui se înmoaie în momentul în care îmi studiază faţa. Dar apoi, brusc, el trage aer în piept, se răsuceşte şi coboară din maşină.

Bine.

Îl urmez şi mergem încet spre uşa casei mele.

– Eşti bine? întreb eu.

– Minunat!

– A fost o seară pe cinste, nu-i aşa?

Râde, dar nu spune nimic.

Acum suntem pe veranda mea.

– O să ne prefacem că n-a fost ca la o întâlnire?

Se întoarce spre mine.

– E un bun exerciţiu pentru tine, răspunde el, total neconvingător.

Ridic mâna, provocându-l să se ferească de atingerea mea, dar n-o face. Mă lasă să-i dau laoparte părul de pe frunte.

– Piaptănă-te aşa mai des!

– E ciufulit.

– E grozav.

– Îmi intră în ochi, spune el, prompt.

– E sexy.

Închide ochii.

– Fizzy!

– Intră şi tu în casă!

Deschide ochii încet, iar privirea îi poposeşte pe gura mea.

– Pentru ce?

– Ştii pentru ce.

Râde, dar nu e amuzat, nici ironic. E un râs de capitulare. De acceptare. Şi, preţ de o clipă, sunt euforică.

Dar apoi spune:

– Ştii că nu putem.

– Tehnic vorbind, putem. Contractul meu îmi interzice doar pe durata filmărilor să am întâlniri sau vreo implicare romantică. Am verificat.

– Fizzy, nu putem! În mod categoric.

Îşi înfundă mâinile în buzunare. Da, şi le-a ascuns, dar eu mi le amintesc de parcă mi-ar fi imprimate pe retină. Singurul lucru pe care pot să mi-l imaginez e felul în care mâinile astea imense mă apucă, mă împing îndărăt, autoritare şi hotărâte, mă lipesc de un perete sau mă aşază pe pat. Braţele lui puternice înlănţuindu-mă, degetele lui lungi, explorând. Îl vreau peste mine, blocând orice sursă de lumină. Nu vreau să mai percep nimic altceva decât căldura şi izul pielii lui, nu vreau să aud decât sunetele puternice pe care le scoate în clipa în care termină.

– De ce nu? întreb, uitându-mă la gâtul lui, la mărul lui Adam, care devine vizibil atunci când înghite.

– Ştii de ce. Obiectivul nostru e să-ţi găsim sufletul-pereche. Deja..., începe el să spună, dar se opreşte brusc. Nu putem!

– Emisiunea nici măcar n-a început. Consider-o ca pe o temă pentru acasă, pledez eu, aplecându-mă în faţă, sprijinindu-mi mâna de el şi minunându-mă de fermitatea cărnii lui sub

atingerea mea. E vorba de găsirea bucuriei! Ți-am promis c-o să-ți placă.

– Nu asta mă preocupă.

– A trecut atât de mult timp, recunosc eu. Sunt atât de ușurată că vreau asta... Eu...

– Fizzy!

– Crede-mă! Pot să nu încurc borcanele!

– Asta e problema, spune el aplecându-se ca să mă sărute ușurel, dar final, pe obraz. Eu nu pot.

CAPITOLUL 14

CONNOR

Ce face un bărbat după ce a primit propuneri de la una dintre cele mai frumoase femei din San Diego şi a refuzat-o?

1. Se gândeşte să intre cu maşina într-un zid, pentru că e un idiot care a hotărât că sexul fără obligaţii nu funcţionează pentru el.
2. Se masturbează de atâtea ori gândindu-se la asta, încât se trezeşte dimineaţa cu membrul cam iritat.
3. Se duce la serviciu – unde a primit sarcina să-i găsească sufletul-pereche exact acelei femei pe care o doreşte şi care, după cât se pare, îl doreşte şi ea – fiindcă existenţa şi accesul lui la copilul pe care-l are depind de asta.
4. Îşi propune să se îmbete foarte tare după ce pleacă de la serviciu.

Planul pentru o beţie ulterioară e înţelept, având în vedere că sediul companiei la care lucrez a început să arate dintr-odată ca un magazin ce oferă pe tavă bărbaţi musculoşi.

Sunt peste tot: în sala de aşteptare, în sălile de conferinţe, sau sprijinindu-se lejer şi atrăgător de pereţii despărţitori ai

separeurilor. Am în față toate felurile posibile de fenotipuri – oameni de afaceri îmbrăcați în costume, surferi care poartă pantaloni scurți, băieți tatuați, ai căror blugi sunt sfâșiați după ultimele tendințe ale modei – și fiecare dintre ei e potențialul suflet-pereche al lui Fizzy. Minunat!

Îmi sună telefonul în timp ce cotesc spre biroul meu. Inspir adânc și mă calmez, nedându-mi seama dacă sunt pregătit să sting vreun incendiu în dimineața asta, dar mă relaxez în clipa în care văd poza cu Nat și Stevie apărându-mi pe ecran.

– Bună...

– Vreau să-ți cer o favoare! spune Nat imediat.

– Dă-i drumul!

– Insu a fost rugat să vorbească weekendul ăsta la o conferință în Vegas și m-a invitat și pe mine. Ar trebui să plec joi și mă întrebam...

– Sigur că da. Știi că întotdeauna o iau mai devreme pe Stevie.

– Mulțumesc! spune ea, scoțând un oftat de ușurare. Stevie mi-a spus că ai avut o întâlnire aseară și n-am vrut să-ți anticipez răspunsul.

– I-am *spus* că n-a fost o întâlnire!

De fapt, i-am spus de mai multe ori. Probabil că ar trebui să fiu preocupat de faptul că fiica mea în vârstă de zece ani devine atât de interesată de viața mea sentimentală, dar sunt îngropat până în gât în burlaci eligibili, în vârstă de douăzeci și șase până la patruzeci și opt de ani, și pur și simplu n-am timp pentru asta.

– A fost o chestie legată de muncă, îi spun lui Nat, după care adaug: Cu Fizzy.

Nat păstrează o tăcere desăvârșită. Practic, pot să-i aud rânjetul. Regret imediat că am făcut precizarea.

– A, deci acum îi spui „Fizzy"! remarcă Nat.

Primul meu impuls e să-i spun că nu s-a întâmplat nimic, dar niciodată n-am fost capabil să-i ascund ceva. Ne-am maturizat împreună. Suntem legați pe vecie prin Stevie. Nat m-a văzut în momentele mele cele mai proaste și în cele mai bune,

mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva şi mă iubeşte chiar şi-aşa. Mă ascund într-un birou liber, închid uşa în urma mea şi exclam:

– Nu e atât de palpitant pe cât sună!

Atunci, de ce îmi bate inima de parcă aş fi urcat pe scări cele opt etaje până aici, în loc să iau liftul? Aşa că recunosc:

– Bine, poate că e, dar n-ar trebui să fie! După sesiunea de autografe a lui Fizzy, ne-am petrecut seara împreună. Am vorbit despre emisiune în timp ce am luat cina. Apoi ea... ăăă... m-a invitat să ne petrecem şi noaptea împreună.

– Vrei să-mi spui că tu şi Felicity Chen...

– Am spus „nu", Nat! I-am spus că nu pot. Sunt producătorul emisiunii ei de întâlniri romantice.

Ceea ce am făcut sună la fel de absurd şi acum.

– Bine, spune Nat, cuprinzând cu mintea semnificaţia spuselor mele. Corect. Înţeleg asta, dar...

– Nu există nici un „dar". Chiar dacă aş vrea, nu pot.

– Dar vrei?

– Răspunsul simplu e „da". Însă răspunsul bazat pe realitate şi pe felul în care e organizată viaţa mea acum... e mai complicat.

– Cum a reacţionat ea? A fost supărată?

N-am de gând să mă flatez singur, crezând că propunerea lui Fizzy s-a bazat pe ceva mai mult decât pe o atracţie reciprocă şi pe dorinţa de a-şi satisface o poftă. Dar e plăcut să ştiu că nu mi-am imaginat toate astea.

– Nu cred că a fost prea supărată. Fizzy poate să aibă orice bărbat îşi doreşte. N-o să mă amăgesc şi nici n-o să mă torturez crezând că a fost ceva mai mult decât atât. Oricum, spun eu, încercând să schimb subiectul, cu siguranţă că pot s-o iau pe Stevie şi s-o ţin oricât de mult ai nevoie. Mai mult timp petrecut cu copilul nostru e întotdeauna ceva plăcut. Sunt sigur că şi eu o să trebuiască să-ţi cer câteva servicii, odată ce începe emisiunea. Apropo de asta, trebuie să plec, spun eu, verificându-mi ceasul.

– Mulţam, Conn! Chestia asta e ceva important pentru Insu. Şi mai e şi în Vegas! O să fie cumpărători din toată ţara.

– Transmite-i felicitări din partea mea! Vorbesc serios. Nu sunt sigur că e destul de mare de vârstă pentru jocurile de noroc, dar o să vă distraţi oricum!

În urmă cu ceva ani, Insu a pus bazele unei companii de software împreună cu un prieten şi a lucrat la un joc bazat pe realitatea virtuală. Trebuie să fie în al nouălea cer datorită ocaziei de a merge la conferinţa asta.

– N-ai spus că ai de lucru? mi-o taie Nat.

Încheiem convorbirea, iar apoi mă îndrept spre biroul meu, oprindu-mă în faţa uşii.

Doi bărbaţi bine făcuţi mută, dintr-un capăt în celălalt al spaţiului de lucru, biroul harnicei mele asistente venite direct din Kansas.

– Bună dimineaţa, Brenna! o salut eu.

Ea se răsuceşte pe călcâie şi-şi observ roşeaţa din obraji.

– Să ştii că-i bună!

Apare Trent, cu servieta şi cu cheile de la maşină în mână. Pare la fel de obosit ca şi mine.

Derutat, cercetează cu privirea haosul din jurul nostru.

– Ce mama naibii se petrece aici?

– Distribuţie! răspund eu. Am ajuns în faza finală a selectării concurenţilor pentru emisiunea mea de întâlniri, *Experimentul iubirii adevărate.*

Trent se uită de jur împrejur şi mă gândesc că expresia lui dezorientată seamănă cu expresia mea din urmă cu zece minute.

– Ce faci aici, în orice caz? întreb eu. Am crezut că eşti într-un autobuz vreme de şase săptămâni!

Îşi trece mâna peste faţă, istovit.

– Trebuie să mă întâlnesc cu nişte avocaţi şi să plec înapoi în seara asta. Abia dacă am dormit în ultimele patru zile; concurenţii ăştia nu tac deloc din gură şi sunt atât de multe reguli! Ştii

că la genul ăsta de emisiuni există clauze de asigurare legate de diferite scoici protectoare ale organelor genitale?

Brenna își înclină capul, dezorientată.

– Diferite... ooo!

– Exact, adevereşte Trent, dând din cap. N-o să-l iert niciodată pe Blaine pentru că mi-a introdus în vocabular sintagme de genul „deteriorare testiculară", adaugă el, dar în momentul în care ne vede expresiile îngrozite, adaugă: În mod cert, e atât de rău pe cât sună! Învățați din greşelile mele şi nu căutați asemenea sintagme pe Google!

Brenna îl ghidează cu blândeţe pe Trent spre bucătărie.

– De ce nu-ți iei o cafea înainte de întâlnire?

În timp ce înaintează pe hol, Trent bâiguie în continuare ceva despre dislocarea penisului.

– Să fii recunoscător că ai o emisiune de întâlniri romantice, Connor! îmi strigă el peste umăr.

Mai târziu în dimineața asta, sunt împreună cu Brenna, cu Kathy, directoarea de casting, şi cu Rory, regizoarea noastră, în cea mai mare sală de conferinţe de la North Star. Am semnat un contract cu o vedetă a site-ului YouTube, pe nume Lanelle Turner, care o să fie gazda emisiunii – un rol intermitent, care nu-i cere decât să apară la începutul şi la sfârşitul fiecărui episod. Totuşi, cea mai mare parte a zilei noastre de muncă abia acum începe, fiindcă avem o listă de aproximativ şaptezeci de hăndrălăi care trebuie evaluați.

Fizzy a afirmat insistent că n-are un gen fizic pe care să-l prefere, dar, mergând pe holurile North Star, cred că pot spune fără teama de a greşi că aceşti bărbați sunt genul tuturor femeilor.

Iată-l pe primul posibil erou, Isaac Moore. E un bărbat de culoare, înalt şi bine făcut, cu păr scurt şi cu un zâmbet atât de atrăgător, încât o face pe Brenna să roşească din cap până-n picioare atunci când îi strânge mâna. Isaac are două surori,

colecționează jocuri de societate vechi și lucrează în modelarea și dezvoltarea inteligenței artificiale.

Fac o notiță, bifând căsuța de lângă categoria „Tocilar Sexy".

– Ce înseamnă asta, mai exact? întreabă Kathy, uitându-se la el peste ramele cu model de carapace de țestoasă ale ochelarilor.

Kathy are undeva între cincizeci și șaizeci de ani, păr roșcat, cârlionțat, și un diamant atât de mare pe inelar, încât îmi imaginez că mâna ei stângă e semnificativ mai puternică decât cea dreaptă. Kathy a fost adusă în companie în calitate de consultant; de obicei, nu se ocupă de distribuția emisiunilor pe care le fac eu – asta, desigur, pentru că lucrurile pe care le fac eu de obicei prezintă mamifere marine – așa că n-am lucrat niciodată împreună.

– Modelarea și dezvoltarea inteligenței artificiale?

– Lucrez cu sistemul de inteligență artificială care construiește și implementează algoritmi de implicare a utilizatorilor. Mai exact, programez etica și responsabilitatea de care trebuie să țină seama acești algoritmi.

– Deci ceva de genul că... ai de-a face cu trolii de pe Twitter? întreabă Kathy.

– Exact! răspunde el, iar zâmbetul i se metamorfozează într-un râs discret. Îhî!

Brenna chicotește din nou și-i surprind privirea.

„Controlează-te!", îi spun eu în gând.

Chiar și Rory, care rareori zâmbește, își ridică privirea din notițe. Nici pe Rory n-o cunosc, deși îi cunosc reputația. A lucrat la unele dintre cele mai populare emisiuni fără scenariu din ultimii ani și pare destul de drăguță, chiar dacă puțin cam zeloasă. Are reputația că pe platourile ei de filmare lucrurile pot să capete o notă de dramatism, dar odată ce a fost pomenit numele ei, Blaine a fost ca un câine care a dat de un os, până când a obținut semnătura ei pe linia punctată. Și nici n-a fost o achiziție ieftină, dar, mulțumită noii pasiuni a lui North Star

pentru aruncatul cu banii în stânga şi-n dreapta, asta n-a fost o problemă.

Ne uităm împreună pe chestionarul lui Isaac, îi punem întrebări despre familia lui, despre motivele pentru care a venit la emisiune şi despre înclinaţiile politice – la cererea lui Fizzy. Ascult toate răspunsurile, iau mai multe notiţe şi pun întrebări, în timp ce camera video din fundal înregistrează totul, silenţios.

– Isaac, ce crezi că-şi doresc bărbaţii de la o parteneră? întreb eu.

Îşi înclină capul, gânditor, în timp ce-şi pune mâinile pe masă.

– Cred că majoritatea bărbaţilor îşi doresc o femeie care să fie inteligentă, iubitoare şi blândă. Deschisă la aventură. Eu îmi doresc o femeie care să-mi fie în primul rând camarad. Cineva cu care să împărtăşesc lucrurile bune şi pe cele rele, să râd şi să-mi petrec timpul, o persoană pe care s-o respect şi cu care să împart tot ceea ce ne defineşte.

E perfect. Fermecător, interesant, atent şi înţelegător. Reuşeşte chiar şi să arate bine într-o vestă de tocilar. Lui Fizzy o să-i placă.

E iraţional, dar deja îl urăsc. E acceptat.

Bărbatul numărul doi poartă blugi strâmţi şi un tricou negru, pe care e imprimată imaginea unei formaţii de muzică rock, şi e încălţat cu adidaşi Converse uzaţi. Oare la asta se referea Fizzy atunci când vorbea despre genul Vampir? Ceva mă face să cred că nu. Imediat ce pleacă, scriu un „nu“ lângă numele lui.

Următoarele câteva ore sunt mai mult sau mai puţin la fel – multe caricaturi şi câţiva care merită păstraţi. Unii sunt imediat de refuzat: potenţialul Băiat Rău, cu Tatuaje, care bineînţeles că e aici doar ca să apară la televizor; un Darcy care ar participa, sută la sută, la un marş al naţionaliştilor albi. Apare şi un clişeu oribil al Directorului Milionar, care arată ca şi cum şi-ar fi dat intenţionat cu pudră albă pe nas, ca să reproducă total clişeul.

Sunt foarte interesat de numele pe care ni le-a oferit Fizzy pentru Cel Care Mi-a Scăpat. Aş vrea să spun că motivele mele sunt altruiste, dar nici măcar buna mea mamă n-ar crede una ca asta. În cele din urmă, totuşi, interviurile astea se dovedesc a fi dezamăgitoare în cea mai mare parte. Nu există un fir care să-i lege pe candidaţi sau vreo caracteristică pe care s-o pot identifica în toţi bărbaţii de pe listă pe care i-am cunoscut. Unii arată bine, iar alţii, nu. Unii au bani, alţii, nu. Majoritatea sunt destul de drăguţi. Analizându-i, nu descopăr vreun mare mister care o învăluie pe Fizzy şi rămân la fel de derutat şi de fascinat în ceea ce o priveşte, pe cât eram atunci când am început să-i examinez pe candidaţi. Totuşi, încheiem punând un Evan Young pe lista noastră cu favoriţi, şi-mi ia două minute bune ca să-mi dau seama că el e tipul pe care Fizzy l-a pomenit în timpul primei noastre întâlniri. Cel care are tatuajul acela îngrozitor cu Bart Simpson.

Se pare că s-a remontat după despărţirea de Fizzy: s-a întors la şcoală ca să-şi ia diploma de inginer, iar atunci când n-are cursuri, lucrează ca barman cu jumătate de normă într-o micuţă cafenea. De asemenea, Evan e atrăgător, fermecător, şi, exact aşa cum l-a descris Fizzy, incredibil de cumsecade. N-are de spus decât lucruri minunate despre fosta lui iubită.

Abia aştept să-i văd faţa lui Fizzy în clipa în care o să dea cu ochii de Evan pe platoul de filmare. O să fiu tentat să-i şoptesc *„Ay, caramba!“* în cască.

Până la sfârşitul zilei, am ales şapte bărbaţi care reprezintă toate arhetipurile specificate de Fizzy, cu excepţia unuia: Ruloul cu Scorţişoară.

Ultimul tip e Nick Wright. După o zi întreagă de aşteptat, probabil că e la fel de obosit ca noi toţi, dar intră în încăpere afişând un zâmbet luminos şi timid. În formularul pe care l-a completat, scrie că are o înălţime de un metru şi nouăzeci de centimetri şi o greutate de optzeci şi două de kilograme, că-i place baschetul şi că deţine un cabinet de medicină veterinară

în Orange County. În realitate, pare desprins din paginile uneia dintre cărțile lui Fizzy. Astăzi am văzut mulți bărbați care arată bine, dar de îndată ce intră Nick, aud clar un icnet atât din gura Brennei, cât și din cea a lui Kathy. Trecem prin întrebările standard, iar el dă toate răspunsurile potrivite. A fost logodit, dar a încheiat relația după ce ea a vrut să se mute în altă țară, iar el a simțit că le datora angajaților și clienților lui să rămână. E cel mai mare într-o familie cu cinci frați, are sentimentul că singurul lucru care lipsește din viața lui e căsnicia și tricotează în timp ce se uită la documentare BBC, ca să se relaxeze după o zi lungă și stresantă. Huston, avem un Rulou cu Scorțișoară!

– Nick, ce crezi că vor bărbații de la o parteneră? întreb eu, ajungând la ultima întrebare.

El ne zâmbește tuturor, arătând, în mod paradoxal, ca o combinație dintre tipul timid și o versiune hibrid, creată în laborator, între Chris Evans și Pierce Brosnan din epoca lui Bond.

– Cred că majoritatea oamenilor ar spune că bărbații își doresc pe cineva care să-i facă să se simtă bine în pielea lor, spune el. Dar eu vreau pe cineva care să mă provoace, declară, sprijinindu-și de masă antebrațele extrem de bronzate și de tonifiate. Bunicii mei sunt căsătoriți de mai bine de șaizeci de ani, iar atunci când bunica intră în cameră, bunicul se uită la ea de parcă el ar avea în continuare nouăsprezece ani și ar încerca să înțeleagă cum de fata cea mai drăguță din școală îi acordă atenție! exclamă, râzând. Asta vreau. Să fiu la fel de îndrăgostit la optzeci de ani așa cum eram la treizeci. Să fiu împreună cu aleasa inimii mele și să simțim amândoi... bucurie.

Mă întreb cum de e posibil ca *ăsta* să fie momentul în care totul pare, în sfârșit, real. Emisiunea o să înceapă, Fizzy o să-i cunoască pe tipii ăștia și, la un moment dat, o să iasă la întâlniri cu ei, iar dacă toate eforturile noastre sunt răsplătite, producția o să fie un succes. Fizzy o să se îndrăgostească, iar eu o să-mi păstrez slujba și o să rămân la San Diego.

În momentul în care clipesc și revin la realitate, văd că toată lumea stă în picioare. Kathy îl conduce pe Nick și închide ușa în urma lui.

– O, Doamne! exclamă ea, cu ochii căscați de uimire. A fost grozav, nu-i așa? Chiar a fost grozav!

– Cred că n-am clipit nici măcar o dată cât timp a vorbit băiatul ăla! spune Brenna, ridicându-se în picioare și ocolind masa. Vi-l puteți imagina pe ecran împreună cu Fizzy?

– V-o puteți imagina împreună cu Dax? Sau cu Evan? Sau cu Isaac? întreabă Kathy. N-am văzut nici un reality-show cu astfel de concurenți, declară ea, întorcându-se spre Rory. Și deja le-am făcut testare ADNDuo?

Rory dă din cap în semn că da.

– Au fost acceptați cu toții. Avem un grup bun.

– Cei opt par atât de... *reali*, meditează Kathy cu voce tare. Autentici, vreau să spun!

– Dacă Fizzy nu se mărită cu nici unul dintre ei, o s-o fac eu! exclamă Brenna, întorcându-se spre mine. Connor, chestia asta ar putea să fie o lovitură!

Rory continuă să se uite lung la ușa pe care a ieșit Nick.

– Am avut îndoielile mele, dar, până la urmă, s-ar putea să ne iasă!

Au dreptate, cred. Puzzle-ul se completează și, dacă intuiesc corect, s-ar putea ca emisiunea să iasă foarte bine.

Am obținut exact ceea ce-mi doream. Așadar, sunt singurul vinovat.

CAPITOLUL 15

FIZZY

Rămâne de văzut dacă o să am vreodată copii, dar dacă ceva poate să fie afirmat cu certitudine, acela e faptul că sunt cel mai penibil adult care a venit vreodată să asiste la un meci de fotbal al unui copil.

Jess şi River nu vor să fie văzuţi în compania mea. Mărşăluiesc pe teren ducând cu ei scaune, un răcitor şi un parasolar, până într-un punct care pare colţul cel mai îndepărtat de locul în care am parcat. Ştiu că nu pot fi morocănoşi din pricina faptului că mă declar CEL MAI MARE FAN al lui Juno prin intermediul tricoului meu de un roz fluorescent, pe care am imprimat nişte litere negre, îngroşate, fiindcă ăsta e un fapt adevărat în mod obiectiv: numai cel mai mare fan al lui Juno ar purta aşa ceva în public. Dar micuţa mea dansatoare s-a decis să încerce un lucru nou şi chiar dacă e prea rezistentă emoţional ca să tremure de frică, umblă vorba că n-ar fi dormit bine în nopţile care au precedat primul ei meci de fotbal. Aşa că dacă o să mă comport precum cea mai mare idioată din zonă, poate că Juno n-o să-şi facă atât de multe griji că n-o să se descurce bine. Am şi pompoane în geantă, dar ele sunt numai o „soluţie în caz de urgenţă". Să sperăm că n-o să se ajungă până acolo.

Dar odată ce ne-am instalat pe marginea terenului, îmi trece prin minte gândul că se poate să fi exagerat. Întregul eveniment nu pare atât de serios. Desigur că există și un copil care are echipament ultimul răcnet, cu crampoane lucioase și fundițe de păr care se asortează cu uniforma. E ușor să-i identifici și pe părinții fetei: sunt cei care fac un milion de poze în timpul încălzirii de pe teren și care, de pe margine, strigă în gura mare încurajări și instrucțiuni. Dar asta e, la urma urmei, o grupă de fete de zece ani, așa c-o văd și pe fetița care, în mod evident, e îmbrăcată în pantalonii scurți ai surorii mai mari, strânși bine în talie și atârnându-i până la genunchi, și o văd și pe cea ai cărei părinți trebuie să fie la fel de sportivi ca și mine, fiindcă au adus-o pe fiica lor îmbrăcată în blugi ca să ia parte la un meci de fotbal.

O văd pe Juno într-un grup de fete adunate în jurul unui munte de om, care stă aplecat și desenează ceva pe un clipboard. E prea departe ca să-l văd bine, dar are părul închis la culoare și brațe ce par să testeze rezistența materialului din care sunt făcute mânecile tricoului.

– Bună ziua, domnule! strig eu, ducându-mi mâinile la ochi în chip de binoclu și mimând că măresc imaginea. Ooohhh!

Am fost la pământ după cina pe care am luat-o împreună cu Connor. O pisică în călduri și nimic altceva. Nu i-am povestit nimic lui Jess, fiindcă am impresia că e atât de tulburată de mărturisirea mea cum că mi-aș fi pierdut libidoul și inspirația, încât ea ar putea să devină catalizatorul perfect. A fost și așa destul de dificil să nu-i scriu în fiecare zi lui Connor câte un mesaj de genul *Ai vrea s-o facem acum?* Ultimul lucru de care am nevoie e ca Jess să-mi strige zilnic, în stilul ei mobilizator, încurajări de genul: „Meriți o partidă bună de sex!"

– Acela e antrenorul! spune Jess, ridicând unul dintre brațele parasolarului și fixându-l.

– Dă-mi voie să-ți spun că, dacă aș avea un copil, n-ar lipsi de la nici un meci!

Jess râde.

– De fapt, antrenorul e unul dintre părinți. Tatăl lui Stevie.

Stevie e una dintre prietenele mai noi ale lui Juno și, deși am întâlnit-o doar de câteva ori, mi se pare că ea și Juno se distrează de minune ori de câte ori sunt împreună. Prea isteațe și drăguțe pentru binele lor și mult mai distractive decât mulți dintre adulții pe care-i cunosc. Cine ar fi ghicit că se fac copii atât de reușiți în zilele noastre?

Îmi ajustez binoclul imaginar.

– Ei bine, tatăl lui Stevie e o bucățică bună!

– Chiar că e!

River se retrage la umbră, ducând trei scaune pliante într-una din mâinile lui uriașe.

– Cine e o bucățică bună?

– Tu, răspunde Jess, întinzându-se ca să-l sărute. Și Connor.

Am impresia că River se gândește bine la asta. Cred că spune:

– Tatăl lui Stevie? Înțeleg de ce spuneți asta!

Dar nu sunt absolut sigură că am auzit bine, pentru că toată activitatea din creierul meu a încetat.

– Ai spus cumva „Connor"? întreb, cu stomacul adunat în gât.

Jess are atenția distrasă de un scaun pliant care nu se deschide.

– Aha, Connor Prince? Da, el e antrenorul la care te uitai!

– Nu!

Jess își ridică încet privirea spre mine, intuind pericolul.

– Ba da!

– În nici un caz!

Îmi iau din dreptul ochilor binoclul imaginar.

– Ce-ai pățit? mă întreabă River, râzând.

– Ăla... ăla e tatăl lui Stevie?!

Arăt în depărtare spre uriașul al cărui profil seamănă acum izbitor de mult, trebuie să recunosc, cu cel al bărbatului care aș fi vrut să mă culce pe blatul de bucătărie seara trecută. Să fie el cu adevărat tatăl lui Stevie cea adorabilă, care mi-a spus o poveste tristă despre încălzirea globală și despre țestoase, așa că

am aruncat niște bani în buzunarul Societății Oceanice? O, la naiba, are sens!

Gem și mă așez pe scaunul pe care Jess tocmai l-a făcut să se deschidă.

– Stai jos! îmi spune ea, amuzată, deschizând un alt scaun și așezându-se lângă mine.

– Asta e o întorsătură de situație la care ar fi trebuit să mă aștept, mormăi eu printre dinți. Ce sunt, la urma urmei, scriitoare, sau ce?

– Îmi spune și mie cineva ce se întâmplă? întreabă River.

Jess ridică mâinile.

– Nu mă întreba pe mine!

– Știți cu ce se ocupă Connor? îi întreb.

Jess recunoaște, cu o strâmbătură:

– Cred că Juno a spus ceva despre conservare…

Mă uit la River.

– Și tu ce știi?

Surprins, el își pune o mână pe piept.

– Eu?!

– Da. Tu mai mult decât oricine!

– De ce „mai mult decât oricine"?

– Fiindcă acest Connor Prince III e realizatorul și producătorul executiv al viitoarei mele emisiuni de întâlniri romantice, cea care folosește, drept instrument principal, munca ta de-o viață!

Jess își lipește degetele de buze, mormăind:

– O, Doamne, în tot acest timp tu l-ai torturat pe *Connor*?

– În ultima vreme am fost mai amabilă. După ce am semnat contractul, l-am invitat înăuntru.

Strâmbătura lui Jess îmi arată că ea a înțeles corect. Dar îmi mai dă o șansă.

– Te rog, spune-mi că l-ai invitat la tine ca să beți o cafea!

– Nu, înăuntrul *vaginului* meu!

River împroașcă apa pe care tocmai o bea.

– Din păcate pentru el, m-a refuzat, adaug eu.

Fluieratul trist al lui River sugerează comentariul: „Ce jenant!"

– E în regulă, spun eu. Sinceră să fiu, probabil că e bine că unul dintre noi gândeşte corect. Doar că m-am simţit sexy pentru prima dată de un veac, iar el era pur şi simplu în locul potrivit, la momentul potrivit.

„Frumos spus, Pinocchio!"

Prietena mea cea mai bună dă din cap, sceptică.

– Desigur, era la îndemână, întruchipând doar un Adonis masiv şi musculos, de care te-ai simţit atrasă numai pentru că perioada ta de secetă durează de prea mult timp!

– Mă bucur că ai înţeles! exclam eu cu o recunoştinţă exagerată.

– Scuză-mă, stai, acum înţeleg! spune Jess, lipindu-şi mâna de frunte. I-ai făcut o propunere indecentă tipului care face emisiunea în cadrul căreia tu încerci să-ţi găseşti *sufletul-pereche*?

– A fost doar un impuls de moment. Aveam chef de o tăvăleală.

– În calitate de mamă a lui Juno, am interacţionat mai mult cu Natalia, fiindcă ea e cea care o are pe Stevie în timpul săptămânii, spune Jess. Dar Connor pare un tip cumsecade. Nicidecum genul de bărbat care să se preteze doar la o tăvăleală.

– Vrei să sugerezi că nu se poate întâmpla ca tipii cumsecade să aibă şi ei chef de o tăvăleală? întreb eu hlizindu-mă şi întorcându-mi privirea spre River. Ei pot, nu-i aşa, Geniu Sexy?

River se preface ocupat cu deschiderea răcitorului şi-mi răspunde pe un ton voit absent:

– Scuze, doar o secundă!

– Vreau doar să spun, continuă Jess, că ai crezut că tipul ăsta era un dobitoc. L-ai numit „Milionar Sexy", iar apoi „Englezoi Sexy"! mă acuză ea, iar apoi se întrerupe, dar îşi reia curând interogatoriul, privindu-mă cu ochi mijiţi: Ai făcut chestia cu încadrarea pe tipologii, nu-i aşa?

– În apărarea mea, află că e foarte greu de catalogat. La început a avut un alt aer – fără îndoială că prima oară când l-am întâlnit era Directorul Executiv Milionar Sexy.

– Connor?! Nici măcar un pic! protează Jess.

– Știu sigur că n-o să câștig disputa verbală de acum, în condițiile în care el își arată astăzi coapsele musculoase în pantaloni scurți și poartă un tricou ce pare cu patru numere mai mic, dar trebuie să mă crezi pe cuvânt că, la prima impresie, Connor era o combinație de Kendall Roy și o figurină Lego, inclusiv părul!

Ca de obicei, vorbesc prea repede. Rostesc ultimele cuvinte exact în momentul în care îmi dau seama că umbra lungă din fața scaunelor noastre nu vine de la parasolar.

– Măcar asigură-mă că sunt Lego Batman sau Salvamarul Sexy! spune Connor.

CAPITOLUL 16

CONNOR

În clipa în care o văd stând în partea cealaltă a terenului, sunt sigur că am vedenii. Dar e chiar acolo, la ora zece, într-o dimineață de sâmbătă: Felicity Chen, declamând despre tricoul meu că ar fi prea strâmt și despre coapsele mele că ar fi prea... evidente. O să ignor împunsătura legată de Kendall Roy, dar n-o să uit niciodată chestia cu pulpele musculoase.

Înainte de ziua de azi, aș fi crezut că e o persoană imposibil de intimidat. Fizzy spune ce crede, ia ce merită și nu-și cere scuze pentru nimic din toate astea. Dar atunci când, în sfârșit, se întoarce cu fața spre mine, e în mod evident fâstâcită.

– Batman are o masculinitate puțin prea toxică pentru mine! spune ea, dându-și laoparte părul de pe față.

Cred că gestul ei se vrea una dintre mișcările acelea relaxate, care vor să sugereze o totală dezinvoltură, dar îmi aduc aminte că a făcut-o și în seara în care am văzut-o pentru prima dată, la bar, așa că mă întreb dacă nu cumva ăsta e un lucru pe care-l face atunci când e agitată.

– Dar Salvamarul Lego ar putea funcționa! continuă ea, plimbându-și privirea peste pieptul meu. Amândoi sunteți muncitori

și, în mod evident, aveți o putere musculară remarcabilă în partea de sus a corpului.

– Cred că trebuie să-ți... mulțumesc. Și, ca să fie clar, tricoul ăsta nu e prea mic!

Colțurile gurii lui Fizzy se ridică, în timp ce orice urmă de fâstâceală din privirea ei a fost înlocuită de o scânteie provocatoare.

– Nu era o plângere!

– Tehnic vorbind, nimic din toate astea nu e deplasat, spune cineva, dar tot am sentimentul că ar trebui să le acoperim ochii bietelor fete!

Caut sursa acelei voci de femeie și abia atunci observ că cei doi adulți care urmăresc de pe margine discuția noastră sunt părinții lui Juno, Jess și River. Citesc ce scrie pe tricoul lui Fizzy și, brusc, înțeleg ce se întâmplă.

– Stai, o cunoști pe Juno?!

– Da! răspunde Fizzy, aruncându-i o privire acuzatoare lui Jess și apoi întorcându-se din nou spre mine. Ceea ce nu știam e faptul că *tu* o cunoști!

– Ea și Stevie sunt colege în echipa de fotbal. Iar eu sunt antrenorul, adaug, ridicând fluierul care îmi atârnă la gât.

– Bună, Connor! mă salută Jess, venind lângă noi și recunoscând, prin gestul ei, că asculta conversația dintre mine și Fizzy.

– Bună, Jess! răspund, simțind că întreaga situație devine jenantă. A, River trebuie să fie prietenul despre care mi-a spus Fizzy că ar fi implicat în tehnologia ADNDuo! Acum înțeleg!

– Iar tu trebuie să fii tipul sexy de la televiziune, despre care Fizzy mi-a vorbit fără oprire, spune Jess întorcându-se spre Fizzy, cu un rânjet exagerat pe față, după care adaugă: Acum înțeleg!

Îmi reține un zâmbet, intuind o discuție anterioară, precum și faptul că Jess se răzbună după o îndelungată așteptare.

– OK, Jessica! spune Fizzy. Ia-ți soțul cel superb și stai naibii jos!

Râjind în continuare, Jess îmi face cu mâna, după care se ascunde înapoi la umbră.

River îmi întinde mâna și ne salutăm scurt.

– Connor! spune el.

– River!

Deschide gura, dar îi aruncă o ocheadă lui Fizzy și apoi pare să se răzgândească.

– Succes cu emisiunea! îmi urează el, iar apoi se duce să se așeze alături de soția lui.

Nu-l cunosc bine pe nici unul dintre ei; Jess a fost mereu prietenoasă, fiind mereu cea dintâi care se oferă să pregătească gustări și să-i ducă pe ceilalți copii cu mașina. Pe River l-am văzut o dată sau de două ori, dar n-am stat niciodată de vorbă cu el.

Rămân din nou singur cu Fizzy, iar tăcerea dintre noi e apăsătoare.

– Ai spus c-o cheamă Stefania! spune Fizzy pe un ton acuzator.

– „Stevie" e porecla, explic eu. Ar fi destul de obositor s-o strig prin casă „Stefania Elena Garcia Prince", nu crezi?

Tăcerea se prelungește. Nu e stânjenitoare în sine, dar e o tăcere conștientă. Poate că am refuzat-o pe Fizzy atunci când m-am aflat în pragul casei ei, dar știm amândoi că voiam să intru. Cum să depășim momentul ăsta?

Terenul e măturat de o rafală de vânt care face copacii să freamăte și care azvârle umbrelele și păturile de-a rostogolul pe iarbă. Ridic mâna ca să-mi dau laoparte părul de pe frunte, iar ochii lui Fizzy îmi urmăresc mișcarea. Îmi aduc aminte că m-a sfătuit să-mi port părul așa mai des, fiindcă îi place.

Îmi dreg glasul, pregătit să îndrept discuția într-o direcție mai puțin periculoasă.

– Am uitat să-ți spun că tipii pe care i-am selectat sunt grozavi. Cred că ne-am găsit Eroii!

I se luminează fața.

– O, Doamne, povesteşte-mi! Stai, mai întâi spune-mi că sunt cu toţii incredibil de sexy!

Mă poticnesc mental atât din pricina schimbării stării ei de spirit, cât şi a faptului că un astfel de entuziasm îmi displace profund.

– Atât de sexy, încât nivelul audienţei o să fie până la cer! răspund eu. Nu vreau să-ţi spun prea multe, fiindcă nu s-a finalizat nimic, dar ne-am hotărât asupra celor opt bărbaţi, fiecare întruchipând câte unul dintre arhetipurile asupra cărora am căzut de acord noi doi.

Ea tocmai e pe punctul să răspundă, când simţim o adiere, după care două mici tornade se izbesc de noi. Agăţându-se de mijlocul meu, Stevie îşi ridică privirea la mine. Juno o îmbrăţişează pe Fizzy.

– Putem să mâncăm îngheţată după meci? întreabă Stevie.

Mă aplec ca s-o sărut pe creştet.

– Sigur că da. Poţi s-o saluţi pe Fizzy? Ea e vedeta emisiunii pe care o fac.

O răsucesc pe fiica mea spre Fizzy, dar copila îşi lasă capul pe spate ca să mă privească din nou.

– Deja o cunosc pe Fizzy, spune ea, ne-a dus de câteva ori acasă pe mine şi pe Juno!

Fizzy se întinde şi ia în mână câteva dintre şuviţele de păr ale lui Stevie, pe care începe să şi le răsucească pe degete.

– Câteodată ne oprim pe drum ca să bem nişte ciocolate calde. Sau cocktailuri – depinde de ce fel de zi am avut.

Amândouă fetele chicotesc, dar ceva îi atrage privirea lui Stevie – un abţibild de pe spatele telefonului lui Fizzy – şi se apropie de ea ca să-l examineze.

– Nu mi-ai spus că-ţi place Wonderland!

– Îi place la neeebunie! exclamă Juno.

– Cum de n-am vorbit niciodată despre asta? întreabă Fizzy. Wonderland e formaţia care îmi place cel mai mult dintre toate!

Mă uit cu mai multă atenţie la micuţul logo holografic, întrebându-mă cum de nu l-am observat, din moment ce pe jumătate dintre obiectele lui Stevie sunt lipite abţibilduri similare. Probabil că n-am băgat nimic de seamă fiindcă, atunci când sunt cu Fizzy, ultimul lucru la care mă uit e telefonul ei.

– Ai fost la vreun concert de-al lor? întreabă Fizzy.

Stevie dă din cap în semn de negare.

– N-am fost niciodată la un concert.

– Peste două săptămâni, Wonderland concertează aici. Ar trebui să mergi!

– Nu mai sunt bilete, spun eu.

Fizzy respinge detaliul ăsta.

– Aş putea să fac rost de bilete! M-am văzut cu unul dintre directorii stadionului şi dă-mi voie să-ţi spun..., începe ea pe un ton năvalnic, dar apoi se opreşte, observându-mi reţinerea vizavi de ce ar putea să-i iasă din gură. Mă rog, ştiu pe cineva...

– Concertul are loc seara târziu. Fetele ar fi epuizate a doua zi.

Deja îmi imaginez cum le-aş căra în braţe pe Stevie şi pe Juno adormite, printr-o parcare lungă de un kilometru.

Auzind ce motiv de îngrijorare am, Fizzy începe să râdă.

– E vară! În afară de asta, să fii obosit după ce ai urlat din toţi rărunchii seara, la un concert, e ritualul de iniţiere al oricărui fan care se respectă, declară ea, după care îmi aruncă o privire plină de un fel de implorare mută, adăugând în şoaptă: Bucurie, îţi aduci aminte?

Expir zgomotos, incapabil să rezist acestor făpturi de sex feminin şi persuasiunii lor adorabile.

– Dacă Fizzy ştie pe cineva..., mormăi, ezitând suficient de mult timp încât să-mi vină în ajutor bunul-simţ, dar asta nu se întâmplă. Atunci, cred c-o să mergem să-i vedem pe cei de la Wonderland!

– Vorbeşti serios?!

Stevie şi Juno ţipă la unison, ţopăind în sus şi-n jos.

– Mergem!

– Eşti cel mai bun tată din lume! strigă Stevie, luându-mă în braţe.

– Iubito, mulţumeşte-i lui Fizzy, nu mie!

Dar în timp ce o urmăresc pe Stevie îmbrăţişând-o pe Fizzy, nu pot să nu mă gândesc la cât de proastă e ideea asta, din cel puţin o sută de motive. Ultimul lucru care îmi trebuie este să petrec şi mai mult timp împreună cu Fizzy. Clipe pline de bucurie, de fericire, de entuziasm, în stilul lui Fizzy. Mi se strânge stomacul atât din pricina groazei, cât şi a nerăbdării.

– O să fie grozav! spune ea, în timp ce fetele cântă şi dansează în jurul nostru.

Îmi aruncă un zâmbet larg, ceea ce mă face să mă gândesc la cuvinte de genul „efervescent“, „spumos“, „sprinţar“ – termeni care o definesc pe deplin.

CAPITOLUL 17

FIZZY

Nu pot nici măcar să-i plâng pe umăr lui Jess, văitându-mă că a dat peste mine un asemenea dezastru, fiindcă Jess era de față atunci când am afirmat explicit c-o să duc două fete în vârstă de zece ani și un Antrenor DILF Sexy la un concert al trupei Wonderland. Dar cozile la care stau toți oamenii ăștia care vor să intre la spectacol sunt atât de îngrozitoare, încât mi-ar plăcea să pot da vina pe altcineva. În timp ce așteptăm, îmi verific contul de Instagram. Răspund la mesajul direct al unei cititoare și-mi evit cu conștiinciozitate inboxul. Dar cu fiecare secundă care trece, numărul celor care sunt lângă noi e tot mai mare. Sunt numai opt intrări și nu mai puțin de treizeci de mii de oameni care încearcă să se înghesuie pe stadion în același timp. Fără bariere și fără cel mai mic semn în locul în care începe și în care se termină o coadă, șirurile nesfârșite de oameni se întorc și se răsucesc, șerpuind în jurul stâlpilor și intersectându-se până când, practic, ajungem să avem încredere că persoana din fața noastră, care crede, la rându-i, că persoana din fața ei se află în locul potrivit.

Falca lui Connor pare încordată, așa că mă gândesc că și el crede același lucru. Sunt sigură că poate să vadă peste majoritatea

capetelor din mulțime, dar cu siguranță că eu nu pot, iar Stevie și Juno par minuscule în marea asta de trupuri și se uită peste tot cu ochii căscați, derutate. Pe măsură ce trece timpul, unda de panică se amplifică, de parcă mulțimea ar simți că se află în pericolul de a rata momentul în care formația o să se urce pe scenă.

Îl trag de mânecă pe Connor, rugându-l:

– Ridică-mă pe umerii tăi!

El se apleacă, neînțelegându-mi vorbele.

– Scuze, ce-ai spus?

– Vreau să mă ridici pe umerii tăi, ca să văd încotro se duce coada! Îmi fac griji la gândul că încă mai sunt o grămadă de oameni care vor să intre la concert, iar eu nu vreau ca, din cauza înghesuielii, fetele noastre să rateze spectacolul.

Fără nici o ezitare, Connor se lasă pe vine și, în timp ce Juno și Stevie chicotesc lângă mine, mă urc pe umerii lui lați și plini de mușchi. El se ridică fără să pară că face nici un efort, înălțându-mă mult peste doi metri în aer.

Mă sperii și țip, apucându-mă de falca lui cu ambele mâini.

– Renunț pe veci la dorința de a fi înaltă!

Connor râde.

– Relaxează-te, te țin!

Își petrece mâinile în jurul gambelor mele goale, ajutându-mă, cu mișcări blânde, să-mi agăț picioarele în spate, după care mi le prinde sub brațele lui. Acum sunt conștientă nu numai de haosul din fața noastră, ci și de tăria călduță a gâtului lui Connor, care e prins între picioarele mele, precum și de stabilitatea incredibilă a umerilor lui, de sub mine. Mă întreb dacă-mi simte și el căldura și dacă se gândește la ce mă gândesc și eu, adică la cât de minunat e să am capul lui între picioare.

Bineînțeles că aș putea sta cocoțată așa toată noaptea, dar mă cheamă datoria.

– OK, am văzut cum stă treaba! Poți să mă lași jos!

O face, uitându-se întrebător la mine odată ce suntem amândoi cu picioarele pe pământ.

– Am fost de ajutor? întreabă el.

– Foarte! răspund eu, iar apoi îmi pun mâna pe creștetul lui Juno și mă aplec ca s-o privesc în ochi. Mă întorc imediat!

Apoi mă afund în mulțime.

Douăzeci de minute mai târziu, suntem înăuntru, ținând în mână niște pahare de bere, în micuțul separeu pe care managerul sălii de concerte – un tip care la un moment dat mi-a cerut să-i spun „Doctore!" în timp ce făceam sex – l-a rezervat pentru noi. Ne uităm la Juno și la Stevie, care dansează, încântate, în balconul închis cu sticlă, pe o muzică ce se aude din difuzoare înainte de începerea spectacolului.

Connor îmi zâmbește ca și cum aș fi o supereroină, dar, la urma urmei, tot ce a trebuit să fac a fost să târăsc o echipă de securitate dezorientată până la poarta de intrare la care o grămadă de oameni se băgau în față și se strecurau înaintea celor care stăteau la rând. Odată ce s-a rezolvat situația, publicul a început să intre pe stadion, fericit că a fost organizat.

– Ai fi putut fi călcată în picioare! spune Connor acum.

– Puțin probabil, răspund eu, sorbind din bere și ștergându-mi spuma de pe buză. În momentele în care sunt hotărâtă, par mult mai mare. Pun pariu că, în timp ce înaintam prin mulțime, aveam cel puțin un metru și nouăzeci de centimetri!

– Ție nu ți-e frică de nimic?

Le văd pe Stevie și pe Juno dând din fund pe ritmul muzicii și mă apucă râsul. Fraierele astea mici!

– Nu mă tem de nimic! răspund, dar apoi mă răzgândesc și-mi ridic privirea spre el. Stai, ba da! Mi-e frică să nu care cumva să sun pe cineva din greșeală pe FaceTime în timp ce mă masturbez, după care mă tem că s-ar putea ca persoana respectivă să fie prea îngrozită sau prea bine-crescută ca să-mi spună, astfel încât să-mi petrec restul vieții fără să știu dacă asta chiar s-a întâmplat, dar bănuind că s-a întâmplat.

Connor e de-a dreptul năucit.

– Ce? întreb eu. Nu-ți faci niciodată griji pentru asta?

Dă din cap și zâmbește, lipindu-și de buze paharul de plastic.

Mă cuprinde o jenă pe care, sinceră să fiu, o simt extrem de rar. Știu că am o fire aparte și cred că dacă lui Connor i s-ar părea că sunt insuportabilă, n-ar lăsa să se vadă. N-ar putea. Ar zâmbi și ar suporta, așa cum poate că face chiar acum. Trebuie să mă suporte, pentru că vrea ca emisiunea lui să aibă succes. Dacă n-ar avea, el ar rămâne fără loc de muncă și probabil că ar trebui să se mute la două ore distanță de mers cu mașina de locuința fiicei lui, ghemul ăsta de energie greu de strunit, care dansează de jur împrejur de parcă ar fi o scânteie în seara de Anul Nou.

– Scuze, bâigui eu în pahar.

– Pentru ce?

– Pentru chestia cu masturbarea, șoptesc, după care adaug, zâmbind: Și pentru gluma cu Kandall Roy pe care am trântit-o la meciul de fotbal. Nu ești nici pe departe la fel de distrus!

Asta îl face să râdă.

– Nu fi atât de sigură! Știi, acum mă întreb dacă nu cumva am sunat din greșeală pe cineva pe FaceTime în timp ce mi-o frecam.

Mă uit la el, recunoscătoare că încearcă să detensioneze situația, dar sunt spulberată emoțional de imaginea mentală care e acum proiectată în HD pe ecranul minții mele.

Connor ridică din umeri, ia o altă gură de bere și simt un val de afecțiune în clipa în care îmi dau seama din nou ce om fără pretenții e și cât de mult îmi place de el.

Cuvintele îmi ies din gură înainte să gândesc:

– Scuze și pentru seara cealaltă!

– Sea... aha! exclamă Connor, iar acum amintirea plină de tensiune a acelei situații începe să cadă ca șrapnelul din cer, drept pentru care el se uită la ceva în depărtare, mijind ochii. Ei, nu trebuie să-ți ceri scuze pentru asta!

– Ba da, trebuie!

Fac tot ce pot ca să nu umplu cu glume, aluzii sau chiar remarci despre vreme, tăcerea care s-a lăsat. Nu fac decât să fierb în atmosfera stânjenitoare pe care chiar eu am creat-o, dorindu-mi ca el să știe că sunt capabilă de seriozitate și de sinceritate, chiar dacă, aparent, stau îngrozitor de prost la ambele capitole.

– Am refuzat din mai multe motive, spune el în cele din urmă, iar umilința mea ajunge la cote maxime.

– Te rog, nu te simți obligat să le enumeri!

Se întoarce cu fața la mine. Expresia feței lui e cât se poate de serioasă.

– Dar nici unul dintre motive n-avea legătură cu lipsa de interes față de propunerea ta. Îmi pare rău că n-am clarificat asta chiar atunci.

– Înțeleg...

Trebuie să-mi mut privirea de la ochii lui hipnotici, verzi ca frunzele. Dintr-odată, nu mai am în gând nimic altceva decât zgomotul de fond a o mie de cântece sexy, urlând unele peste altele. Connor habar n-are că se joacă cu un foc care abia mai poate fi controlat, că flirtul e limbajul meu preferat și că nu mi-am pus-o de foarte, foarte mult timp. Sinceră să fiu, am fost doar politicoasă atunci când mi-am cerut scuze.

– Povestește-mi despre Jess și River, spune el, binecuvântându-ne pe amândoi cu o cale de scăpare. De unde îi cunoști?

– Eu și Jess suntem prietene dintotdeauna. River venea în fiecare dimineață la cafeneaua în care obișnuiam să stăm noi două, iar apoi el și Jess se dedau la chestia aia de flirt-dar-nu-flirt, de genul celor despre care ai citit în *Mândrie și prejudecată*. Era distractiv, dar, până la urmă, obositor. Am obligat-o să facă testul ADNDuo. Îți spun, dacă n-aș fi fost eu, Jess ar fi singură și în ziua de azi. Ar fi trebuit să primesc un comision pentru că i-am ajutat să se găsească unul pe celălalt.

– Pe vremea când s-a lansat compania, nu eram foarte preocupat de tehnologie, spune el. Ei doi au avut o potrivire foarte mare, nu?

– Diamant – un scor de nouăzeci și nouă, de fapt, care e și acum cel mai mare din istoria aplicației. Directorii chiar au plătit-o pe Jess ca să iasă la întâlnire cu River. Sinceră să fiu, nici eu n-aș fi putut scrie o poveste de dragoste mai de succes.

Fac greșeala să-mi las privirea să rătăcească de-a lungul corpului atletic al lui Connor. El pare ciudat de agitat, iar în clipa în care își trage puloverul peste cap, împăturindu-l și punându-l apoi pe spătarul scaunului, creierul meu face un scurtcircuit de cel puțin o secundă.

O nouă emoție îmi invadează corpul: afecțiunea plină de blândețe. Clipesc spre pieptul lui și spre imprimeul de pe tricou: cinci fețe de bărbați, sub inscripția WONDERLAND.

– Porți un tricou Wonderland?

– Eu și Stevie ne-am cumpărat niște marfă în timp ce ai stat, împreună cu Juno, la coada aia la toaletele ecologice, mai devreme.

Râd pe înfundate.

– Marfă! Văd că stăpânești limbajul.

Văzând cât sunt de uimită, el zâmbește larg.

– Suntem într-o misiune, nu-i așa? O misiune în căutarea bucuriei! Nu-i așa că, pentru asta, am nevoie de anumite cunoștințe?

Rămân mută preț de o clipă. Văzându-l îmbrăcat cu tricoul ăsta, simt o tensiune în piept, ca și cum aș avea niște frânghii înnodate în jurul plămânilor. Și nu doar că e îmbrăcat în tricou, îl și poartă cu mândrie. Am căzut de acord cu Jess asupra faptului că River e un tată foarte bun pentru Juno și că asta e minunat, dar e un adevăr la care nu mă raportez în nici un fel, mulțumindu-mă să-l apreciez doar tangențial, pe de margine. Îmi doresc o familie, desigur, dar cine știe cum o să arate totul în cazul meu. Ecuația ai cărei termeni sunt *întâlnesc pe cineva + iubesc pe cineva + suntem împreună suficient timp ca să vrem să facem un copil* nu-mi prea iese. Presupun că rolul meu e acela al mătușii la care vine toată lumea atunci când trebuie să învețe

cum să-şi fardeze perfect ochii, să ascundă o mahmureală de un părinte sau să plângă prima dată când i se frânge inima. Cred că toţi copiii au nevoie de cineva care să-i adore necondiţionat, dar care nu e obligat din punct de vedere biologic s-o facă. Faptul că mă simt atrasă de un tată devotat face ca respiraţia mea să treacă prin nişte modificări ciudate şi dureroase.

„E doar atracţie!", îmi reamintesc. „Nu face din asta ceva mai important decât e!"

– Nu mi-am dat seama că măsurile „mărfii" fetelor au crescut până la dimensiunea „gigantic", spun eu, împingându-mi vocea dincolo de dopul pe care emoţia mi l-a înfipt în gâtlej, iar apoi fac greşeala să mă întind spre Connor şi să-i ating tricoul în treacăt, cu mişcări călăuzite de curiozitate, minunându-mă de fermitatea musculaturii de sub ţesătură. Cel puţin ăsta nu arată ca şi cum ar fi fost cumpărat de la raionul de haine pentru copii! exclam eu.

Ce bicepşi! Îmi retrag degetele ca şi cum tricoul m-ar fi ars.

– Etichetele care indică mărimea pot să te păcălească uneori, comentează Connor.

Fac un mic pas în spate, încercând să-mi conving pielea să se răcorească.

– În urmă cu ceva timp, mi-am cumpărat un tricou de dimensiunea L, pe post de pijama. Îmi vine ca un costum de baie! exclam eu, făcându-l pe Connor să râdă.

– Ştii, tricoul pe care-l port acum a fost printre ultimele din stoc. Vânzătoarea mi-a spus că nu mai era disponibilă decât mărimea asta. Majoritatea fanilor trupei Wonderland..., adaugă, ridicând o mână ca să mă oprească din a-l corecta. Nu, am crezut că toată lumea o să arate ca Stevie şi Juno!

Connor îmi face semn să-l urmez până la porţiunea de la marginea separeului, de deasupra mulţimii, unde stau fetele. Vedem jos un grup de femei îmbrăcate din cap până-n picioare în „marfă" Wonderland. Separeul din stânga noastră e plin de cupluri care să tot aibă treizeci şi ceva de ani, stând la margine,

la fel ca noi, râzând și bând cocktailuri. Separeul din dreapta e invadat de un grup de adolescente și de un tată singur, care nu-și dezlipește privirea de la ecranul telefonului. Privind mai în depărtare, văd un grup mare de femei de toate vârstele, un grup de bărbați care au la gât coliere LED ce cântă piesele la unison cu difuzoarele, precum și două femei cărunte, care fac poze în fața ecranelor gigantice.

– Arată ca una dintre sesiunile tale de autografe! spune Connor.

– Doar că puțin mai mare! răspund eu, râzând.

– Deocamdată, adaugă el, iar apoi se uită la mine, coborându-și privirea asupra gurii mele doar pentru o fracțiune de secundă. După ce o să te vadă o lume întreagă, Fizzy, întreg publicul o să se îndrăgostească de tine!

CAPITOLUL 18

CONNOR

Stevie a fost întotdeauna un copil exuberant, condus de emoții. Dansează prin casă, face roata pe intervalele dintre raioanele magazinelor alimentare și a fost atât de copleșită în ziua în care i l-am dăruit pe Baxter, încât l-a ținut în brațe și a plâns timp de o oră cu nasul înfundat în blănița lui de cățel. Sunt obișnuit cu chicotele de încântare pe care ea le scoate ori de câte ori nimerim în mașina din spate la Big Thunder Mountain și cu râsetele neîntrerupte care vin din camera ei atunci când invită câteva fete să-și petreacă noaptea la noi. Dar n-am văzut-o niciodată pe fiica mea în halul ăsta.

Spectacolul nici măcar n-a început, iar Stevie și Juno sunt deja în picioare, dansând și cântând odată cu videoclipurile muzicale, împreună cu restul spectatorilor. Fizzy n-a glumit atunci când a spus că avea o intrare la managerul locului ăstuia. Suntem într-un separeu, suficient de sus ca să vedem stadionul, dar rezonabil de aproape de scenă. Avem, de asemenea, mâncare gratuită, băuturi – pileală – și toaleta noastră personală. Am putea să nu mai plecăm niciodată de aici.

Iar Fizzy... nu pot să-mi iau privirea de la ea. La nivel rațional, știu că e un autosabotaj să insist asupra unor gânduri despre

cât de bine arată sau despre cât de tentant e gâtul ei fiindcă și-a prins părul într-un coc, dar creierului meu nu pare să-i pese.

În momentul în care s-a urcat pe umerii mei ca să vadă mulțimea care se îngrămădea la porțile stadionului, a fost ca și cum cineva ar fi scos cuiul dintr-o grenadă. Puteam să simt căldura corpului ei prin pantaloni și forța pulpelor ei care îmi strângeau gâtul, toate astea trimițând un val de dorință prin întregul meu corp. Dar nu pot spune că aș prefera să experimentez asemenea senzație în fața câtorva mii de oameni. Voiam să fiu singur cu ea, să-mi trec degetele pe partea interioară a coapselor ei, să-i simt căldura lipită de mâna mea. Voiam să mă las în genunchi și să-i arăt cu gura cât de mult regretam faptul că am plecat acasă atunci când m-a invitat la ea. Cine are nevoie de o slujbă?

Dar, bineînțeles, nu eram singuri. N-a fost nevoie decât să-i arunc o ocheadă lui Stevie – care se uita la Fizzy cu venerație absolută – ca să fiu trezit brutal la realitate.

Din fericire, acum izbucnesc niște țipetele asurzitoare, care mă smulg din gânduri, în timp ce luminile pălesc, iar pe stadion explodează uralele colosale ale publicului. E aproape copleșitor. Știu că sunetul n-are culoare, dar în clipa în care închid ochii, în spatele pleoapelor mele apar stele galbene și roșii. E asurzitor, un tunet tangibil care mi se deplasează prin piept, zgâlțâind podeaua de sub picioarele mele. Stevie și Juno țopăie în sus și-n jos, alăturându-se scandării numelui formației.

Fizzy mă trage mai aproape, agățându-se cu mâna de antebrațul meu. Îi văd buzele mișcându-se și dă din cap spre fete, dar, în mijlocul tărăboiului asurzitor, n-am cum să aud ce spune. Clatin din cap, Fizzy se întinde și eu mă aplec, iar apoi îi simt buzele lipite de urechea mea.

– Sunt atât de fericită că suntem aici!

– Aș vrea să le montez fetelor câte un pedometru, ca să vedem câte calorii au consumat până la sfârșitul concertului!

– Așteaptă să înceapă!

Ea e atât de aproape, încât mă întreb cum o să mă pot gândi la altceva, dar prima notă care se aude prin întuneric îmi atrage imediat atenţia. N-am ascultat niciodată de bunăvoie o piesă Wonderland, dar e imposibil să mă aflu în mijlocul acestui fenomen şi să nu fiu afectat de nerăbdarea colectivă din jurul nostru. Asta e bucuria despre care vorbea Fizzy. Adrenalina pe care toată lumea de aici o simte din acelaşi motiv. Chiar şi taţii de lângă noi s-au hotărât să se ridice în picioare. Unii au braţele încrucişate pe piept, iar alţii se foiesc de pe un picior pe altul ca să vadă mai bine, curioşi să afle pentru ce e toată agitaţia.

Pe scenă erup artificii, iar grupul apare, stârnind reacţia furtunoasă a publicului. Începe prima piesă şi constat că Fizzy, Juno şi Stevie ştiu fiecare cuvinţel. Mă miră să constat că şi eu le ştiu aproape pe toate. Fetele se lasă purtate de muzică şi de euforia spectacolului. Fizzy dansează pe loc, complet dezinhibată. Cumva, Stevie ştie ce urmează să se întâmple pe scenă, înainte să se întâmple. Cunoaşte repertoriul concertului şi ordinea cântecelor, momentul la care se aventurează membrii formaţiei în public şi exact prin ce punct o să treacă, acel culoar fiind situat chiar în faţa noastră. Sunt atât de captivat de ceea ce se întâmplă, încât atunci când fiica mea încearcă să ridice micul afiş pe care-l are la ea, sunt gata să-l iau şi să-l ridic mai sus.

În timpul ultimei pauze, transpirat şi surprinzător de epuizat, ies de pe balcon şi traversez separeul, ca să mă duc la toaletă. Mă întorc şi o găsesc pe Fizzy pregătindu-şi o băutură. Vedem în continuare fetele, dar pereţii de sticlă ne circumscriu, estompând zgomotul spectacolului.

Mă duc lângă Fizzy, la bar, îmi umplu sticla cu apă şi închid ochii în timp ce beau lichidul rece.

Atunci când deschid ochii, o surprind uitându-se la mine.

– Deci? întreabă ea, sprijinindu-se cu dezinvoltură de bufet. Care e verdictul?

– Sincer să fiu, mă aşteptam la zgomot, la aglomeraţie şi la două fete ţâfnoase, care, la urma urmei, n-au decât zece ani – aşa

că partea cu țâfna e garantată – dar am fost sigur și c-o să-mi displacă fiecare secundă. M-am înșelat. Acum ai voie să jubilezi!

– Ai dansat! exclamă Fizzy, zâmbind larg.

– M-am legănat.

De data asta, lasă de la ea.

– Sunt destul de pretențioasă atunci când vine vorba să aduc pe cineva la un concert, dar tu ești de gașcă, DILF Sexy! S-ar putea să te invit din nou, dacă o să mă aflu în situația în care o să am nevoie de partener de concert. Dar să știi că de obicei la evenimentele astea sunt mai puțin spectatori în vârstă de zece ani, mai multă pileală și, din când în când, se lasă cu un tatuaj prost la sfârșit.

– Abia aștept, spun eu, uitându-mă în spate, la fete, șocat de laudele lui Fizzy.

Trupa începe să cânte o altă piesă, iar Stevie se uită în direcția noastră, căutându-mă. Asta e piesa ei preferată, cântecul pe care-l aud în fiecare luni dimineață în drum spre serviciu, fiindcă a fost ultimul pe care l-a ascultat Stevie duminică seara. Acum ea mă vede și arată cu mâna spre scenă, entuziasmată, iar apoi se întoarce, ca să urmărească spectacolul.

– Pur și simplu te adoră! spune Fizzy.

Nu știu de ce acest cuvânt anume mă face să simt înțepături în ochi. Majoritatea copiilor își iubesc părinții. Mie nu-mi place tata, dar îl iubesc în felul meu. E o iubire amestecată cu durere, cu suferință și cu încă o grămadă încâlcită de alte sentimente, dar e reală. Să adori pe cineva înseamnă să prețuiești, să idolatrizezi, iar faptul că, în mod evident, Stevie simte asta pentru mine, după toate felurile în care am dezamăgit-o, mă umple de atâta mândrie, încât aproape că mi se taie respirația.

Dacă Fizzy observă ceva din toate astea, e suficient de politicoasă ca să nu spună nimic.

– Îți mulțumesc că mi-ai forțat mâna ca s-o aduc, spun eu. N-am văzut-o niciodată atât de electrizată!

Fizzy se uită cu drag la ambele fete.

– Se vede limpede că e în elementul ei!

– De unde a știut tot ce urma să se întâmple? Lista de piese, chiar și costumele membrilor formației. De unde a aflat?

– Cu asta se ocupă fanii, răspunde Fizzy, ridicând din umeri. E la fel cum tu știi când o să apară un schimbător de viteză Shimano pentru bicicleta ta de munte cea sofisticată.

Mă uit din nou la ea, zâmbind.

– Ia te uită cum vorbești despre piese de bicicletă!

Se întinde după o prăjitură, o rupe în două și-mi întinde jumătate.

– Unii ar spune că sunt expertă în a căuta chestii pe Google, răspunde, studiindu-și prăjitura. M-am uitat chiar și după poze cu tine.

– Cu mine?!

– Știi tu, pe munte, cu bicicleta, explică ea, după care face o pauză și ridică din umeri, nepăsătoare. Împreună cu diverse iubite.

Mă sprijin de tejgheaua barului, înăbușindu-mi un zâmbet provocat de lipsa ei de subtilitate.

– Și ce ai găsit?

Un colț al gurii îi coboară, făcând să-i apară o gropiță în obrazul stâng.

– Nimic. Numele tău de utilizator pe Instagram e format dintr-o grămadă de litere și de numere. Am reușit să-l aflu numai fiindcă o cunosc pe Jess, care o cunoaște pe Natalia, care s-a întâmplat să-ți dea tag acum aproximativ cinci ani. Ai patru oameni care te urmăresc și două postări. Aflând toate astea, am fost, în același timp, ușurată și dezamăgită.

– Noi doi ar trebui să ne concentrăm asupra vieții tale sentimentale, Fizzy!

Ea zâmbește degajat, dar mă privește cu seriozitate în ochi, declarând:

– Acum, când ne-am împrietenit, mi se pare nedrept să încercăm să găsim o pereche doar pentru mine, nu și pentru tine.

Mă uit la scenă, unde spectacolul e pe terminate, iar trupa Wonderland își ia rămas-bun de la public. Discuția asta dintre mine și Fizzy n-avea cum să se termine bine. Am știut-o amândoi, dar am sfârșit, totuși, prin a discuta despre un subiect foarte delicat.

– M-aș mira dacă ar exista pe undeva fotografii cu mine, spun eu. În momentul de față, nu prea ies la întâlniri.

– Ai încercat vreodată ADNDuo?

– Eu?! În nici un caz! răspund, clătinând din cap. Nu că n-aș crede în aplicație, sau ceva de genul ăsta, doar că... dacă aș găsi vreo potrivire, aș vrea s-o iau în serios. Iar la momentul actual, nu pot să fac asta.

– Jess a fost la fel. În privința lui Juno, adaugă ea, ca să clarifice. N-a fost interesată să se implice serios în vreo relație înainte ca Juno să ajungă la colegiu.

– Sună cunoscut.

– O să-ți spun și ție ce i-am spus ei: cartea asta ar fi al naibii de plictisitoare.

– Ei bine, poate că într-o bună zi o să-mi schimb optica, spun eu. Pe vremea când Stevie era mai mică, am încercat de câteva ori să am o iubită, dar orice femeie după care ar merita să te ții vrea mai mult decât ocazionalele seri de weekend petrecute împreună. În plus, oricine vrea să se încurce cu mine se alege și cu Stevie și Nat.

– De cât timp ați divorțat?

– Stevie avea doi ani pe atunci.

– Uau! Era foarte mică!

A existat o vreme în care un astfel de comentariu – oricât de bine intenționat ar fi fost – m-ar fi făcut să mă simt foarte vinovat. Stevie chiar era mică, iar trecerea prin divorț a fost cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată, dar asta nu înseamnă că n-a fost necesar.

– Da, era! recunosc eu.

– Dar tu şi Nat sunteţi apropiaţi acum? Am auzit-o pe Stevie vorbind despre ea de câteva ori şi sunt destul de sigură că am văzut-o la şcoală atunci când m-am dus acolo ca s-o iau pe Juno. Fosta ta soţie e o femeie sexy!

Râd.

– Da, aşa-i. Şi are un iubit foarte tânăr şi sexy. Mă aştept ca el s-o ceară de nevastă cât de curând.

– Ce bine pentru ea! exclamă Fizzy.

Momentul se prelungeşte, tensionat şi stânjenitor. Mă aştept ca ea să-şi abată privirea de la mine, dar n-o face. În loc de asta, pocneşte din limbă, plină de compasiune, adăugând:

– Ce păcat că nu poţi să-ţi ţii diverse părţi din viaţă separate unele de altele!

Mă hotărăsc să nu mai evit subiectul.

– Ca să fiu mai exact, nu sunt bun la sexul ocazional.

Cuvântul „sex" se aprinde între noi ca un aruncător de flăcări, iar Fizzy zâmbeşte.

– Da, de fapt voiam să spun că e păcat pentru *mine* că nu poţi să-ţi ţii diverse părţi din viaţă separate unele de altele!

Comentariul ei mă face să râd.

– Felicity, sincer să fiu, eşti un pericol public!

– Iar ţie îţi place!

Mă prefac că mă gândesc la asta, iar ea se ridică pe vârfuri, mârâindu-mi în faţă.

În cele din urmă, cedez.

– Eşti tolerabilă.

Se lasă înapoi pe tălpi şi se sprijină de tejgheaua de lângă mine.

– Încântător! spune ea.

– Suportabilă.

– Talentată şi carismatică!

– Insistentă şi încrezută.

– Noua ta prietenă cea mai bună! Spune-o!

Mâna ei e aproape de a mea. Degetul meu mic zvâcnește, frecându-se de al ei. Dacă mă mișc acum, pot pretinde că a fost un accident. Dar nu pot, și, în loc de asta, îmi pun degetul peste al ei.

Ea își îndoaie degetul în jurul degetului meu. Sunt străbătut de un val de căldură și de dorința de a mă întoarce cu fața la ea, de a o lipi de tejghea, de a o ridica, de a mă împinge între picioarele ei și...

Trag încet aer în piept și spun:

– Noua mea prietenă cea mai bună.

CAPITOLUL 19

FIZZY

Juno nu mai e o copiliță.

Ceea ce înseamnă că, atunci când oprim mașina în fața casei lui Jess și a lui River, ambele fete fiind adormite pe bancheta din spate, ca doi saci plini cu făină, n-am cum s-o duc pe Juno în brațe până în pragul ușii.

Sinceră să fiu, nu sunt sigură nici că aș putea să mă car pe mine personal în clipa asta. Nu vreau să mă laud singură, dar am scris în cărțile mele despre tensiunea sexuală care ar putea să decojească tapetul de pe perete și totuși, nimic din ce am scris nu se apropie de ultimele douăzeci de minute petrecute în mașină alături de Connor.

– Mă ocup eu! se oferă el.

Se duce în spatele meu, aplecându-se ca să desfacă centura de siguranță a lui Juno.

Coapsele i se încordează sub blugi, iar umerii întind bumbacul moale al noului tricou pe care-l poartă, în timp ce ridică trupul moale al fetiței de pe bancheta din spate.

– Chiar nu cred că ovarele mele mai rezistă mult timp, băigui eu.

Connor se întoarce, aranjându-și pe umeri greutatea lui Juno.

– Ce-ai spus?

Tușesc încetișor în pumn.

– E o noapte senină, nu cred că vine ploaia!

El îmi aruncă o privire sceptică, dar pare să creadă că dacă mă cenzurez singură, fac, probabil, un lucru bun. Îi fac semn s-o ia înainte, iar el se întoarce și pornește spre ușa de la intrare.

În timp ce ne apropiem, aceasta se deschide. Jess e în prag, învăluită într-o lumină aurie, caldă, și pare să ignore complet racheta de semnalizare mentală pe care o lansez continuu în aer. River apare din spatele ei și se întinde ca s-o ia pe Juno de la Connor, care, în timp ce i-o înmânează, șoptește:

– Ai prins-o?

Inima mea plonjează de la etajul zece.

Fetița își trădează nivelul de trezie petrecându-și brațele în jurul gâtului tatălui ei și bâiguind un:

– Mulțumesc, domnule Prince!

Mă adun îndeajuns de mult încât să mă încrunt, prefăcându-mă jignită:

– Hei, cum rămâne cu mine? Atenție, am făcut rost de bilete!

Răspunsul lui Juno e doar o mormăială somnoroasă, în timp ce e cărată de-a lungul holului, spre camera ei.

Cu Juno livrată și cu Stevie adormită pe bancheta din spate, Connor coboară iute treptele din fața intrării și se uită la mine în expectativă.

– Ești gata?

Încep să merg în spatele lui, ca și cum ar exista o funie nevăzută care ne leagă, dar apoi ezit. Mă gândesc la căldura din mașină și la muzica liniștitoare. Mă gândesc la mâinile mari ale lui Connor ținând volanul de parcă ar fi liana cu care s-a agățat de vârful unei stânci. Mă gândesc la antebrațele lui pline de vene și de mușchi și la faptul că atunci când stă cu două trepte mai jos decât mine, suntem, în sfârșit, la același nivel. Mă gândesc la felul în care i s-au luminat ochii de bucurie în seara asta în timp ce se uita la fiica lui, care se simțea în elementul ei, și mă gândesc

la senzația pe care am avut-o mai devreme ținându-i umerii între picioarele mele, atunci când m-a ridicat. Mă gândesc la tonul resemnat pe care a mormăit: „Noua mea prietenă cea mai bună", îmi imaginez cum ar fi să mai stau măcar o secundă în plus lângă el, pe locul din față al mașinii, și nu sunt sigură că rezist. Dar la urma urmei, sunt doar o muritoare de rând, așa că visez din nou cum Connor Prince III mă strivește, la fel cum e strivită o floare delicată sub greutatea unui copac dărâmat.

Dar într-un mod sexy.

– Cred că rămân aici în seara asta, spun eu.

– Nu fac un ocol mare, mă asigură el. Pe cuvânt!

– Nu-i vorba despre asta.

Mijește ochii. Înțelege: nu merg cu el tocmai pentru că nu e genul de călătorie pe care vreau să mi-o ofere.

În loc de asta, o să mă duc să-i povestesc prietenei mele celei mai bune despre atracția asta sufocantă dintre noi.

– Dacă ești sigură..., mormăie el, afișând un zâmbet larg.

– O, sunt sigură! răspund eu.

Cu zâmbetul încă oglindindu-i-se în ochi, îi urează noapte bună lui Jess și apoi își coboară corpul sexy pe restul treptelor de la intrare.

Eu și Jess îl privim captivate, de parcă am asista la ultimele momente din Squid Game[1], iar apoi expir cincisprezece tone de aer din plămâni, exclamând:

– O, Doamne!

– S-a zis cu tine.

O urmez pe Jess în casă și-mi arunc pantofii din picioare.

– Nu s-a zis cu mine. Am fost trezită la viață. Sunt revitalizată.

– Sigur că da!

– Jessica, fii atentă la mine: Connor e un catalizator. O scânteie. Un aperitiv pentru libido. Nu ești bucuroasă? Până acum, am fost un robot emoțional. Dacă ești așa, nu poți face o emisiune interesantă.

[1] Serial sud-coreean, dramă de supraviețuire

Jess se trânteşte pe canapea.

– Îţi aduci aminte că am avut cândva întâlniri false cu River?

– Bineînţeles că-mi aduc aminte! De fiecare dată când intra la Twiggs, arătai ca şi cum ai fi fost pe punctul de a-i mânca faţa.

– Şi totuşi, juram că nu-mi plăcea de el!

Îmi dau seama unde vrea să ajungă cu asta, dar nu sunt de acord cu paralela pe care o face.

– Da, dar tu te minţeai singură. Deja erai pe jumătate îndrăgostită de el.

– Aşa cum eşti tu acum de Connor.

– În nici un caz! răspund eu. Tu te îndrăgosteai de River. Eu nu vreau decât să i-o trag producătorului ăstuia sexy.

La auzul comentariului meu, River, care tocmai a intrat în încăpere, se întoarce pe călcâie şi dispare pe hol.

– Noapte bună! strigă el.

– Vino înapoi! Mă interesează părerea ta!

Singurul răspuns pe care-l primesc e sunetul paşilor lui care se îndepărtează. Rânjesc şi-i spun lui Jess doar atât:

– Ups!

Ea clatină din cap, exasperată.

– De ce insişti mereu să subliniezi că, pentru tine, tot ceea ce ţine de iubire se reduce mereu la sex făcut fără nici o obligaţie?

– Pentru că ultima mea relaţie a fost cu un gunoi, iar în ultimii trei ani aş fi preferat să înghit o pubelă decât să risc să stric din nou căsnicia cuiva!

– Spui asta ca şi cum ar fi o glumă, dar e adevărat. Rob chiar a fost un gunoi. El a fost monstrul. Tu n-ai făcut nimic greşit.

Da, e adevărat. O ştiu la nivel raţional, chiar dacă am avut nevoie de tot acest timp ca să simt organic adevărul pe care l-a enunţat Jess. Am trecut, în sfârşit, peste înţepătura fatală a duplicităţii lui Rob (chiar dacă o să existe întotdeauna un asterisc incandescent lângă numele lui). Mă aşez pe canapea, lângă Jess.

– Ştiu.

– Nu toţi bărbaţii sunt ca Rob!

– Ei bine, aşa sper şi eu, fiindcă ar trebui să fiu optimistă vizavi de posibilitatea ca sufletul meu pereche să apară în curând la televizor, alături de mine.

Jess se ridică de pe canapea şi traversează camera până la bufetul mobil cu băuturi, unde ne pregăteşte fiecăreia câte un pahar de whisky.

– Deci crezi că echipa lui Connor a făcut o treabă bună cu distribuţia?

Apuc paharul, zâmbesc şi iau o gură de băutură, lăsând arsura să mi se scurgă în jos pe gât şi să se aşeze în stomac.

– Aşa se pare. Am senzaţia că a fost foarte pretenţios!

– Asta e bine, spune Jess, agitându-şi băutura în pahar. Connor pare un tip chibzuit, adaugă ea, după care face o pauză lungă, adăugând în cele din urmă: Mă întreb ce părere are el despre chestia asta. Astă-seară mi s-a părut că şi el te place.

– Da, cred că e atras de mine, răspund eu, înclinându-mi paharul până când lumina ajunge să se reflecte în lichidul arămiu. A recunoscut mai devreme că nu m-a refuzat pentru că n-a fost interesat.

– Sigur că nu. Uită-te la tine!

– Acum, când sunt într-un spaţiu fără Connor şi pot gândi limpede din nou, aş cam prefera să nu fi ştiut, totuşi, recunosc eu. Faptul că ştiu că şi el e atras de mine m-a transformat într-un demon. Îmi doresc fierbinte ceea ce are el în pantaloni!

Jess clatină din cap în semn de dezaprobare.

– Concentrează-te pe emisiune! Când încep filmările?

– Peste cinci săptămâni.

– Şi v-aţi înţeles în privinţa programului?

Dau din cap în semn că da şi mai iau o gură de băutură înainte să răspund:

– Connor mi l-a trimis azi-dimineaţă, ca să-i spun dacă am vreo observaţie de făcut. În prima săptămână sunt programate întâlniri la cafea. Eu şi concurenţii ne spunem impresiile despre cum au decurs întâlnirile, după care e difuzat episodul şi

apoi sunt eliminați cei doi concurenți care au primit cele mai puține voturi din partea publicului și așa mai departe. Ultimii doi concurenți o să se întâlnească, în cele din urmă, cu familia mea. Încerc să-mi spun că partea aia nu există! exclam, iar Jess face o grimasă glumeață, menită să-mi ureze succes. După aceea e finala, când aflăm dacă publicul a ales sufletul meu pereche după cum a prezis și ADNDuo. Câștigătorul desemnat de public primește o sută de mii de dolari, iar apoi eu hotărăsc care dintre cei doi merge cu mine într-o excursie în Fiji. Așa că, ura!

– Totuși, n-am senzația că ești entuziasmată.

Îmi scormonesc mintea și intuiția, căutând un răspuns convingător.

– Bineînțeles că sunt entuziasmată!

– Fizzy, ai ocazia să faci o chestie de-a dreptul nemaipomenită! O să ai parte de opt eroi romantici care să se întreacă să-ți câștige inima!

– Știu, răspund eu, suspinând. Dar coapsele lui Connor ar putea să mă zdrobească ca pe o boabă de strugure. Îmi doresc asta o singură dată înainte să întâlnesc un altfel de prinț, adaug, iar Jess râde în timp ce-mi sprijin capul de spătarul canapelei, oftând. Jur că n-am nevoie decât să mi-l scot din sistem!

– Asta-i efectiv figura de stil care-ți place cel mai puțin.

– Da, dar cine ar fi zis că figura asta de stil poate fi transpusă în realitate!? mă lamentez eu.

– Nimeni! se răstește Jess la mine. Pentru că nu poate fi! mă lămurește ea, ridicându-și mâinile în aer. Bine, serios vorbind acum: Gata cu genul ăsta de întâlniri cu el!

– Nu sunt întâlniri! protestez eu. Sunt excursii de plăcere.

– Fizzy, fii serioasă!

– Dar sunt serioasă! Connor face documentare despre conservarea oceanelor. Am vrut să cunoască publicul *meu*.

– Ți se pare că acum îl cunoaște?

– Îl cunoaște, răspund eu, străbătută de un fior călduț, dar neliniștitor. Iar pentru mine a fost foarte plăcut să văd că el nu

numai că a acceptat o asemenea parte a industriei de divertisment, ci că s-a şi bucurat de descoperirea ei. Şi nu e vorba doar despre faptul că e sexy. Îmi place să fiu în compania lui. E amuzant. Plăcut. Şi poate că ceea ce-mi place cel mai mult la el e că nu-i intimidat de felul meu de a fi. Îndrăznesc să spun că s-ar putea să-i placă.

Scârbos. Sentimente!

– Şi aspectul ăsta e important pentru un producător, spune Jess.

Gem şi mă las pe canapea într-o rână, lângă ea.

– Dacă mi-ar trage-o pur şi simplu, aş termina definitiv cu întreaga poveste!

Jess îşi trece degetele prin părul meu, scărpinându-mă încetişor.

– Sincer vorbind, nu cred că ai face-o.

CAPITOLUL 20

CONNOR

Ar fi trebuit să prevăd faptul că extremele reprezintă normalitatea pentru Fizzy şi că orele petrecute împreună cu ea aveau să fie cele mai distractive, dar şi cele mai chinuitoare din întreaga mea experienţă legată de interacţiunea cu alţi oameni. *Experimentul iubirii adevărate* începe să se contureze de-a lungul câtorva săptămâni, iar eu şi Fizzy evadăm împreună în fiecare vineri, în căutarea bucuriei. Mergem cu trenul la Broad Museum şi vorbim despre bucuria liniştită, introspectivă. Vizităm librăria Last Bookstore din apropiere, de unde ea îmi cumpără ediţia de colecţie a cărţii *Vrăjitoarele din Salem*, iar eu îi cumpăr o copertă înrămată a unuia dintre romanele ei de dragoste preferate. În următoarea săptămână, Fizzy face cinste întregii echipe cu bilete la spectacolul *The Rocky Horror Picture Show*. Ajung acasă în acea seară şi beau mai mult decât probabil că ar trebui, în efortul de a-mi scoate din minte faptul că întreaga fiinţă a lui Fizzy se luminează din interior ori de câte ori se relaxează. Vreau să uit cât de prost cântă şi c-o face cu poftă chiar şi aşa. Vreau să mă detaşez de amintirea faptului că ea primeşte cu bucurie adoraţia venită din partea echipei care face emisiunea şi c-o întoarce înzecit. Şi vreau să uit că încep

să detest ideea că Fizzy o să-şi găsească iubirea adevărată peste doar câteva săptămâni.

Filmările încep în mod oficial mâine, dar, deşi ştiu că ziua mea de lucru o să înceapă cel mai probabil înainte de răsărit, tot vreau s-o mai duc pe Fizzy într-un loc.

Plecăm cu maşina şi ne avântăm pe autostradă, cu geamurile deschise şi cu vântul suflând peste noi. Globul portocaliu al soarelui atârnă, greu şi seducător, la orizont. E ultima noastră ieşire de plăcere – cel puţin, ultima pe care am programat-o – şi sunt sigur că planul pe care l-am făcut e, de fapt, destul de nebunesc. O să fim singuri, o să fie întuneric, iar în jurul nostru o să se audă sunetul valurilor care se sparg de mal. Deja mi-o pot imagina pe Fizzy mergând desculţă pe nisip, întărâtându-mă, punând la încercare reţinerea absurdă de care mă agăţ.

Torrey Pines e o fâşie de coastă lungă de şapte kilometri, care se întinde între Del Mar şi La Jolla. Traficul e atipic de lejer şi ajungem în parcare exact în momentul în care soarele începe să se cufunde în apă. Văzând-o pe Fizzy în faţa maşinii, după ce am parcat, sunt din nou complet nepregătit pentru felul în care arată, purtând o simplă pereche de blugi, tricou şi adidaşi şi ţinând sub braţ un hanorac pufos, împăturit.

Prea multe lucruri importante depind de emisiune, dar există şi momente precum e cel de acum, când mă uit la Fizzy mergând spre plajă şi nu-mi mai amintesc nimic din toate astea. Atunci când ea vorbeşte despre ceva care o pasionează sau izbucneşte în râs, când are câştig de cauză în discuţia cu cineva sau când lasă să se vadă micile fisuri care-i trădează vulnerabilitatea, încep să găsesc motive pentru care ar trebui pur şi simplu să cedez. Poate că e inevitabil. Poate că e posibil să nu afle nimeni. Poate că mă gândesc eu prea mult la asta, iar aventura noastră n-ar ruina nimic, de fapt. Suntem amândoi adulţi; amândoi am mai făcut sex cu un partener întâmplător. Şi e posibil să fiu în stare să-mi ţin diverse părţi din viaţă separate unele de altele.

În timpul zilei, cei care zboară cu planoarele și cu parapantele se lansează de pe stânca roșie din depărtare, iar plaja e înțesată de oameni care stau la soare, fac surf sau înoată. În seara asta e puțină lume, doar câțiva plimbăreți rătăciți de-a lungul plajei și niște surferi care se leagănă pe crestele valurilor. Cerul pare să-și schimbe culoarea în permanență, ca o pânză în care fuzionează dungi violet, portocalii și roșii.

Fizzy se întinde, dezvăluind o fâșie de piele între tricou și talia blugilor.

– Deci iată plaja! exclamă ea.

Tonul ei disprețuitor mă face să zâmbesc.

– Nu ești fană, presupun?

– O, înțeleg, e frumos! răspunde ea, așezându-se pe nisip. Dar e întrucâtva ca atunci când faci sex fiind la ciclu. Trebuie să faci ceva efort și cu siguranță că nu e un lucru pe care să vrei să-l faci în fiecare zi, dar odată ce te pornești, începi să-ți spui că nu-i așa de rău!

– O, Doamne, Fizzy! exclam eu, râzând timid.

Mă privește lung.

– Ce-i?

Mă așez lângă ea, domolindu-mi valul de înflăcărare ce mi se ridică în piept.

– Cred că nici măcar n-o să răspund la provocare!

Râde, descălțându-se de pantofi și începând să-și miște degetele în nisipul răcoros și umed.

– Iar acum, după ce ți-am spus care e părerea mea despre plajă, spune-mi ce facem aici!

– Ei bine, am crescut pe malul apei și te-am adus aici pentru că mă simt foarte liniștit în apropierea ei, dar seara asta nu e despre plajă în sine. E un moment deosebit.

Fizzy își aduce genunchii sub bărbie, petrecându-și brațele în jurul picioarelor în timp ce ascultă. Soarele s-a cufundat sub linia orizontului, iar cerul se întunecă precum o vânătaie.

– Weekendurile pe care mi le petrec împreună cu Stevie sunt destul de repetitive, explic eu. Ne plimbăm cu bicicleta, îl ducem pe Baxter în parc sau într-alt loc în care poate să alerge și să se joace, ne uităm la filme, facem temele și gătim împreună. Chestii simple. Pe vremea când Baxter avea în jur de șase ani, a fost operat la lăbuță și n-a putut s-o însoțească pe Stevie în weekend, așa că eu și fiica mea ne-am hotărât să încercăm ceva diferit. Am făcut bagajul pentru picnic și am venit să ne uităm la surferi, după care am sfârșit prin a sta aici cea mai mare parte a zilei. Ar fi trebuit să mergem acasă la apusul soarelui, fiindcă se făcea frig și eu știam că Stevie ar fi răcit, dar ea se distra atât de bine alergând și făcând roata în apa mică de la mal, încât am hotărât să mai stăm puțin. S-a întunecat și ne pregăteam de plecare, când am văzut o scânteie albastră în apă, apoi alta. În momentul în care valurile s-au spart de mal, era ca și cum ar fi fost mii de licurici în apă.

– O, cunosc fenomenul ăsta! exclamă Fizzy pocnind din degete și încercând să-și amintească termenul. Bioluminiscență! E legat de alge, nu-i așa?

– Exact. Unele tipuri de alge folosesc bioluminiscența ca să evite prădătorii, așa că atunci când se simt amenințate de ceva care se mișcă prin apă sau care doar se apropie prea mult de ele, emit lumină albastră ca să sperie potențialul dușman, explic eu, iar apoi arăt cu degetul spre valuri. Uită-te acolo!

Ea se apleacă și-mi urmărește privirea spre locul în care un surfer navighează lin pe oglinda apei, îndreptându-se spre mal și lăsând un vârtej de lumină albastră în urma lui.

– Pare ireal! spune ea.

– Îmi aduc aminte de uimirea de pe chipul lui Stevie și despre faptul că am vrut să păstrez în amintire acel moment și apoi să-l experimentez iarăși și iarăși.

Fizzy se uită la mine.

– Ăsta e răspunsul pe care ar fi trebuit să mi-l dai la tine în birou!

– Ce răspuns?

– Cel pe care puteai să mi-l oferi atunci când te-am întrebat ce anume îți aduce bucurie.

Ochii mi se îndreaptă ca niște magneți spre gura ei.

– Dar cum aș mai fi putut să monopolizez tot timpul tău din ultimele săptămâni? o tachinez eu, iar ea izbucnește în râs. În afară de asta, adaug, nu te-am întrebat niciodată ce-ți aduce *ție* bucurie!

Se apleacă, împingându-se, cu un gest jucăuș, în umărul meu.

– Asta. Timpul petrecut alături de tine.

– Dar înainte să devin cel mai bun lucru care ți s-a întâmplat vreodată?

– Jess și Juno. Familia mea. Călătoriile, enumeră ea, după care inspiră adânc. Sexul. Scrisul.

– Tot mai suferi de blocajul scriitorului?

Ea dă din cap, adeverind.

– Nici nu-mi mai amintesc când am deschis ultima dată un document în Word.

– Ca să fim cinstiți, ai fost ocupată. Am avut un întreg reality-show de plănuit!

– Dar poate că asta e doar o scuză convenabilă, răspunde ea, luând o bucățică de algă și trăgând-o prin nisip. Orice idee aș avea, se răsuflă înainte să mă apuc de scris.

– Nu pot să pretind că știu cum vine asta, dar e ceva despre care ai putut să vorbești cu psihoterapeuta?

– O, bineînțeles! exclamă ea. Dar am obosit să tot discut despre aceleași lucruri și să nu ajung nicăieri. Făceam niște mici exerciții de scris, dar păreau inutile, mărturisește ea, uitându-se lung la apă. Știu c-o să fiu bine dacă nu mai scriu deloc. Știu că moartea scrisului meu n-ar reprezenta moartea mea. Dar mi-e dor de acea parte din mine. Îmi plăcea și nu-mi dau seama ce trebuie să fac ca s-o regăsesc. Tot discutând despre blocaj la ședințele de psihoterapie, n-am făcut altceva decât să-l înrădăcinez, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Da, înţeleg.

– Mă cunosc destul de bine şi, în general, pot să-mi rezolv problemele, dar asta..., murmură ea, clătinând din cap, ...m-a doborât. Îmi pierdusem interesul faţă de orice bărbat, până când ai..., mărturiseşte, dar se întrerupe şi priveşte din nou lung înspre ocean, cu ochii mijiţi. Până la, ştii tu, emisiune.

„Până când ai apărut", urma să spună. Inima mi se strânge într-un fel aproape dureros.

Fizzy îşi drege glasul.

– Dar să revenim la subiectul poveştilor de dragoste. Ele reprezintă blocajul meu actual.

– Creierul tău are nevoie, pesemne, ca de data asta să *trăiască* o poveste de dragoste.

– Ia uită-te la tine, domnule producător! exclamă ea, zâmbind. Asta ne aduce la punctul din care am plecat!

O privesc cu atenţie în timp ce-şi ridică faţa către cer, cu ochii închişi, inspirând adânc. În sfârşit, în seara asta – ultima pe care ne-o petrecem împreună înainte să încep s-o ajut să se îndrăgostească de altcineva –, pot să recunosc.

Mă îndrăgostesc de ea.

– Ce pot să spun..., şoptesc eu. Mă străduiesc.

CAPITOLUL 21

FIZZY

Recunosc cinstit că sunt vorbăreață, dar îmi place și tăcerea. Eu și Jess ne-am petrecut multe zile de lucru stând față în față la masă, într-o tăcere productivă. Îmi plac momentele liniștite alături de Juno, atunci când stăm pe canapeaua mea și-i iau capul în poală, iar ea începe să citească, netulburată. Îmi place pacea drumețiilor pe care le fac împreună cu Peter, fratele meu, și iubesc liniștea reconfortantă a partidelor de *mah-jong* pe care le joc cu mama. Adevărul e că n-o să găsești niciodată un iubitor de carte care să urască liniștea.

Dar după conversația relaxată și plină de miez de astă-seară, tăcerea alături de Connor e apăsătoare. Stăm unul lângă altul pe nisip, cu picioarele întinse în fața noastră, mișcându-ne degetele goale. El și-a suflecat pantalonii, dându-și la iveală labele picioarelor, gleznele și partea de jos a gambelor. Are picioarele bronzate și ușor acoperite de păr, musculoase. Iar felul în care se sprijină în mâini, aplecat pe spate, cu fața ridicată spre briza ușoară... mă face să mă gândesc că e ca și cum și-ar oferi corpul ca să-i fie adorat. Acel piept geometric, de supererou. Gâtul lung, încordat, umerii masivi. În creier îmi urlă o grămadă de gânduri disperate, gâfâite, ca, de pildă:

„Corpul tău e ireal!“ şi „Îmi doresc mâinile tale pe corpul meu!“, sau „Trage-mi-o chiar aici, pe nisip!“

Dar ceea ce mă surprinde e faptul că tăcerea face să se nască în mintea mea şi gânduri mai liniştite, cum ar fi:

„Chiar îmi place de tine!“ şi „Eşti persoana mea preferată în ultima vreme!“, sau „Aş vrea să fiu nerăbdătoare cu privire la ziua de mâine, dar nu mă pot gândi decât la faptul că nu vreau ca ziua de azi să se sfârşească!“

Desigur, ultimul gând îmi vine în minte exact în clipa în care Connor tuşeşte în pumn, rupând tăcerea.

– Deci, începe el să spună, zâmbind timid, ceea ce confirmă atmosfera apăsătoare, acel ceva înfierbântat şi aproape tangibil din aerul care ne împresoară, acel ceva pe care, poate, am reuşi să-l risipim dacă ne reluăm discuţia, eşti pregătită pentru ziua de mâine?

Trag iute aer în piept şi mă îndrept de spate.

„Corect! Adună-te, Fizzy!“

– Sunt. Sper c-o să pot dormi la noapte. Chiar nu vreau să-mi fac apariţia pe platou cu ochii umflaţi şi încercănaţi!

– Voiam să spun că pari foarte calmă pentru cineva care e pe punctul de a apărea la televizor.

– N-o să neg faptul că, de când m-am hotărât să fac emisiunea asta, am fost regulat la tratamente faciale şi am investit bani în nişte sutiene care sfidează gravitaţia! mă confesez eu, făcându-l să râdă. Dar, de asemenea, am luat parte la atât de multe sesiuni de autografe la care oamenii mi-au făcut poze din unghiuri îngrozitoare, pe care le-au şi postat pe internet, încât n-are rost să mă prefac acum că sunt un supermodel.

– Nu trebuie să te prefaci, spune el. Ori de câte ori te văd, mi se taie răsuflarea!

Rămânem amândoi nemişcaţi, privind oceanul, în timp ce ecoul cuvintelor lui pare să se învârtă în jurul nostru. Pulsul mi se opreşte preţ de o clipă, iar apoi se trezeşte la viaţă, bătându-mi puternic în gâtlej. Aproape că pot să simt cum Connor

își dorește ca valurile să ajungă până aici și să șteargă amintirea declarației lui.

– Ei bine... așa. Oricum! exclamă el, gesticulând ca să-mi distragă atenția. Măcar pari destul de entuziasmată de prima zi de filmare. Asta e bine.

Eu continui să fiu afectată de declarația lui. Connor e asemenea unui stejar și, cu cât petrec mai mult timp alături de el, cu atât mai mult îmi dau seama cât de des mă simt ca o frunză agitată de capriciile deciziilor mele impulsive, sau de slujba mea care seamănă cu un carusel, sau chiar de stările mele de spirit. „Ori de câte ori te văd, mi se taie răsuflarea!", a spus el. Connor nu face declarații gratuite, nu e bun la asta. Desigur că nu e. Din păcate, o astfel de trăsătură de caracter e o parte din motivul pentru care-l plac. Se mișcă prin lume stabil, având scopuri bine definite. Sunt atât de atrasă de el, încât pare ceva magnetic.

– Sunt entuziasmată! recunosc eu, cântărindu-mi vorbele. Și știu că ai făcut o treabă grozavă cu distribuția. Acestea fiind spuse, sper ca în grup să existe măcar un concurent care să mă facă să simt măcar o frântură din ceea ce simt în seara asta!

Îmi țin privirea ațintită asupra apei, dar îl simt întorcându-se spre mine.

– Ce înseamnă asta? întreabă el.

În loc să răspund, mă mișc suficient de lent ca să mă poată opri dacă-și dorește asta, și mă urc peste el, așezându-mă pe coapsele lui.

– Înseamnă că sunt atrasă nebunește de tine.

Atunci când sunt cu Connor, simt ceva ce încă nu vreau să definesc, însă mă sperie de moarte doar gândul că ar trebui vreodată să renunț la lucrul ăsta.

– Fizzy!

– Da?

Îmi aruncă o privire sumbră și-și schimbă poziția ca să-și poată așeza o palmă caldă pe șoldul meu.

– N-am hotărât deja că asta-i o idee proastă?

Tonul lui nu e acuzator, ci blând, curios şi, poate, un pic flămând.

– Ba da, răspund, înghiţind în sec şi încercând să-mi înăbuş dorinţa. Stăteam aici şi mă gândeam cât de mult îmi doresc să te ating şi cât de tare mă sperie ideea de a mă duce acasă şi a nu mai simţi asta niciodată.

Connor ridică mâna şi-mi dă laoparte de pe faţă câteva şuviţe rebele de păr.

– Chiar crezi că e posibil?

– Nu ştiu, recunosc eu. Înainte, eram atrasă tot timpul de câte cineva. Îmi plăcea să fac sex. Îmi plăcea foarte mult latura mea aventuroasă, iubitoare de distracţie. Dar ori de câte ori sunt cu tine... îmi regăsesc vechea natură, dar într-o variantă mult mai ancorată în realitate.

– Ăsta e un lucru bun, draga mea, spune el cu blândeţe. Şi aş putea să adaug faptul că sentimentele pe care le ai în ultima vreme se datorează maturizării, meditează el cu voce tare, iar apoi o pală de vânt îmi împinge o nouă şuviţă de păr în ochi, dându-i lui prilejul să mi-o aşeze, cu delicateţe, în spatele urechii. Eşti mult mai mult decât identitatea ta de romancieră aventuroasă, jucăuşă şi sexy! Eşti şi asta, desigur, dar în acelaşi timp eşti o femeie profundă şi sensibilă. Mă întreb dacă nu cumva felul în care te simţi în ultima vreme se datorează mai mult noii tale tendinţe de a te concentra pe această latură a ta, şi mai puţin faptului că m-ai cunoscut pe mine.

Nu pot să-mi mut ochii de la privirea lui intensă. Am senzaţia că sângele îmi vibrează de la cuvintele lui.

– Ăsta e, probabil, lucrul cel mai profund pe care mi l-a spus cineva în toată viaţa mea.

El râde la auzul comentariului meu.

– În orice caz, mă bucur pentru tine că, înainte de începerea emisiunii, ţi-ai reamintit că eşti o persoană senzuală. Că poţi să te conectezi cu cineva la nivelul ăsta.

– Şi iată că acum mă conectez cu tine! exclam eu, zâmbind.

Îmi caută privirea și expresia i se îmblânzește.

– Hmmm...

– Nu-ți cer să mă săruți sau să faci mai mult decât ceea ce faci deja. Voiam doar să fiu lângă tine o dată, mărturisesc eu, ridicându-mi mâna și trecându-mi degetul peste marginea urechii lui. Începând de mâine, o să-mi fie dor de tine!

Asta îl face să zâmbească, uitându-se la buzele mele.

– Dar începând de mâine, o să mă vezi mai des!

– Știi ce vreau să spun.

– Știu.

– O să trebuiască să te împart, spun eu. O să fie ciudat.

Cred că e din cauza felului în care-și înclină bărbia. Și-o ridică doar puțin, ca într-un îndemn discret, nerostit: „Dacă așa stau lucrurile, haide!"

Mă aplec încet, lăsându-i posibilitatea să se îndepărteze. Dar n-o face, iar în secunda în care buzele ni se ating, am senzația amețitoare că n-am mai fost sărutată niciodată. Connor e un munte de om, călduț și masiv, puternic precum o stâncă. Are gura moale și fermă, poruncitoare și supusă. Plăcerea îmi străpunge pieptul ca o săgeată îmbătătoare și, într-o fracțiune de secundă, sărutul ni se aprinde, în timp ce toate sentimentele pe care le-am reprimat, se revarsă în freamătul buzelor noastre împreunate.

O, ăsta e cel mai plăcut sărut din viața mea!

El își înclină capul, poziționându-se cumva mai bine, mai profund, iar buzele i se despart ca să se strecoare între ale mele. Își petrece o mână în jurul coapsei mele, ca să mă tragă mai aproape, în timp ce palma celeilalte îmi alunecă în sus, pe ceafă, și-mi cuprinde fața.

Cunosc pasiunea, mi s-a întâmplat de multe ori ca, în vâltoarea momentului, să mă lovesc de pereți și să dărâm mobila, dar ăsta e deja un alt nivel. Acum nu e vorba doar de dorință și de instinct, ci și de stabilirea unei conexiuni și de poftă eliberată.

Senzația pe care mi-o dă trupul lui Connor de sub mine mă convinge că am putea să dărâmăm toate obiectele din casa mea, dar pofta asta e, de asemenea, intimă, sacră; mă arde pe dinlăuntru. Sunt răvășită de felul în care-i tremură respirația pe buzele mele și de gemetele pe care și le înăbușă în clipa în care îmi strecor limba peste a lui și-mi petrec brațele pe după gâtul lui, trecându-i degetele prin păr. Simt cum trunchiul îmi e străbătut de o dorință disperată atunci când el își ridică mâna pe de coapsa mea și mi-o strecoară pe sub pulover, plimbându-și palma uriașă de-a lungul coastelor. Îmi cuprinde sânii cu mâna și-mi scoate sutienul, în timp ce mă tachinează cu gura lui pofticioasă. Îmi dau seama că, dacă e să facem asta fie și numai o dată, o să vrea să-mi cunoască fiecare centimetru pătrat de piele. Îmi doresc și eu același lucru, mă împing în mâna lui, îl încurajez cu gemete care-i arată cât sunt de excitată, îmi trec dinții peste buza lui de jos, peste bărbie, peste linia precisă a gâtului.

Oceanul vuiește în spatele nostru, valurile se rostogolesc la mal unele peste altele. Mâinile îmi rătăcesc peste umerii lui lați, peste piept, în jos, până la suprafața plată a stomacului. Are obrajii roșii în strălucirea lunii, buzele pline și mușcate, ochii grei de dorință. Pe pielea gâtului îi apare o urmă bine definită, ca și cum m-aș fi semnat acolo: *Locul ăsta îi aparține lui Felicity Chen.* Vreau să-mi las amprenta pe întregul lui trup, revendicându-l. Îmi strecor mâna între noi, apăsându-mi palma pe umflătura lui solidă, impresionantă, iar mintea mi se blochează în clipa în care îmi dau seama ce pipăi. Membrul lui e mare, ceea ce face ca trupul să mi se încleștеze dintr-odată, dureros de conștient de golul din el.

Îmi rotesc pelvisul, lipită de el, dar în loc ca asta să-mi aducă ușurare, mă incită mai tare. Gura lui îmi urmărește sărutul, înghițind sunetul pe care-l fac atunci când el se împinge în sus, lipindu-și erecția aceea mare exact acolo unde doresc. Îmi cuprinde fundul cu palmele, trăgându-mă și aducându-mă mai aproape, înainte și înapoi, iarăși și iarăși. Știu că aș putea

termina așa. Împlinirea e chiar acolo, tremurând pe muchia senzației. Însă ezit între a-mi lăsa trupul lacom să-și facă de cap și a-l târî pe Connor până la mașină, ca să mă bucur acolo de el.

Dar înainte să-i pot desface nasturii, Connor îmi dă mâna la-oparte și-mi trage pelvisul mai aproape, împingându-se în mine.

– Du-mă acasă! îi spun. Te vreau atât de tare, Connor! Doar o dată!

Îmi respiră lângă gât, cu gura deschisă, lipindu-mi de piele pandantivul cu numele meu. Pare să facă un efort monumental ca să se îndepărteze suficient de mult și să mă privească de la numai doi centimetri distanță de fața mea, dar suficient pentru ca aerul rece și umed al oceanului să invadeze spațiul dintre noi. I se limpezește privirea și inspiră adânc, tremurat. Se apleacă și-și sprijină fruntea de umărul meu, expirând prelung, lent.

În cele din urmă spune, simplu:

– Nu.

Simt dinții scrâșniți ai fiarei din mine. Ghearele ei se încleștează pe zăbrelele cuștii, zgâlțâind-o.

– De ce?

– Fizzy, nu putem!

Dar nu-mi dă drumul. Mă trage aproape, mă ține strâns. Inspiră adânc, umflându-și pieptul, iar apoi pare să se tempereze.

– Pur și simplu, nu putem! repetă el.

În brațele lui, respirând în ritmul respirației lui, mă liniștesc.

– Asta n-ar trebui să însemne nimic mai mult decât doi prieteni care își satisfac poftele, șoptesc eu.

– Din păcate, am bănuiala că s-ar putea să însemne mult mai mult decât atât.

Rămân nemișcată, afectată de cuvintele lui.

– Fizzy, șoptește el în atmosfera de abandon blând care ne învăluie, chiar am nevoie de emisiunea asta. Nu regret ce s-a întâmplat, dar nu se poate mai mult de atât.

Mă încrunt, mă las pe spate și-i trasez cu degetul o linie pe frunte, pe unghiul drept al nasului și pe buze, iar apoi gem.

– Bine. Atunci, du-mă acasă şi o să scotocesc în sertar după cel mai mare vibrator pe care-l am!

El râde. Îl îmbrăţişez din nou, manifestându-mi toată recunoştinţa în strânsoarea asta. Connor e grozav. Mă gândesc la prietenul pe care-l am acum, la bărbatul ăsta stabil, deschis, curios. Poate că n-o să-l posed, dar o să-l păstrez.

– M-am distrat căutând bucuria alături de tine, îi suflu eu pe pielea gâtului.

– Da, şi eu, la fel! răspunde el.

– Dar tu eşti cel care a întrerupt tăvăleala asta nebunesc de bună, aşa că trebuie să mă duci în braţe până la maşină!

– Vorbeşti serios?

– Eu nu fac regulile, ci mă mulţumesc să le urmez.

Connor râde, uşurat, făcându-mă să simt suflul călduţ al aerului care-i iese din plămâni.

– Bine, atunci!

Urmează nişte mişcări stânjenitoare, nişte porţiuni dure alunecând pe suprafeţe moi, iar faţa lui ajunge între sânii mei, dar, în cele din urmă, el reuşeşte să se ridice, cu picioarele mele petrecute în jurul taliei lui şi cu braţele mele înconjurându-i gâtul. Mă mai sărută o dată pe obraz, iar apoi ne duce corpurile înfierbântate în parcare.

CAPITOLUL 22

CONNOR

N-am dormit nici o clipă noaptea trecută. Şi nu vreau să spun că m-am întors de pe-o parte pe alta şi că am aţipit, în cele din urmă, la cine ştie ce oră absurdă. Vreau să spun că am dus-o acasă pe Fizzy, am avut o criză lăuntrică în timp ce ea a intrat şi a închis uşa, după care am mers direct la mine. Am încercat să citesc câte ceva pentru serviciu şi n-am reuşit, m-am dus la culcare şi, în timp ce mă masturbam, mi-am derulat în minte fiecare detaliu al scenei în care ea s-a urcat pe mine. Apoi am făcut un duş şi m-am masturbat din nou. Dar nici măcar pentru o singură clipă, între momentul în care am intrat aseară în casă şi cel în care am pus ceainicul la fiert azi-dimineaţă, n-am plutit într-o stare de binecuvântată inconştienţă.

E abia şase dimineaţa, dar ziua asta a avut deja o sută de ore.

Mulţumită bugetului ridicol de mare pe care-l avem, platoul nostru de filmare pentru următoarele zile e o cafenea cochetă din cartierul Gaslamp. A fost rezervată în întregime pentru noi, dar am plătit personal pentru servicii de catering şi am angajat figuranţi care să stea de vorbă în fundal, într-un mod complet neutru. E un spaţiu plăcut, cu o marchiză verde în faţă, pereţi decoraţi cu lucrări de artă ale unor artişti locali,

mese desperecheate, amplasate dezordonat, și scaune împrăștiate peste tot. Barul e făcut din lemn antichizat, iar pe tejghea se află o cutie de fursecuri plină cu dulciuri apetisante. Barmanii sunt bine plătiți, ca să mențină în sângele tuturor clienților un procent satisfăcător de cofeină, iar aroma de cafea și de zahăr, precum și cele trei cești de espresso pe care le-am băut de când am venit, sunt aproape suficiente ca să mă facă să uit că aseară aș fi putut să fac sex cu Fizzy pe coasta californiană.

În orice caz, haideți să-i găsim sufletul-pereche, OK?

Desigur că Fizzy arată al naibii de bine în dimineața asta. În clipa în care își face apariția, simt cum inima mi-o ia la vale și ajunge pe podea. Sunt ușurat să constat că a respectat instrucțiunile – cu o fire ca a ei, nu știi niciodată ce o să se întâmple – și a venit îmbrăcată în haine confortabile, fără machiaj. Totuși, atunci când o văd răvășită în mod adorabil, nefardată, vulnerabilă și cordială, îmi e de o mie de ori mai greu.

Echipa îi ovaționează sosirea și o îndrumă în spate, unde secțiunea de coafură și machiaj s-a instalat în așa fel încât să nu încurce pe nimeni. Fizzy e flancată de trei femei: una o machiază, alta îi trece o perie prin păr, iar a treia îi prezintă variantele de garderobă. În jurul meu e o energie debordantă, cu cifră octanică mare, dar eu mă simt blocat, precum un pietroi așezat în apă ca să spargă valurile.

Pentru că mai e ceva ce trebuie observat în mijlocul întregului haos: Fizzy încă nu s-a uitat la mine. În afară de o fluturare dezinvoltă de mână în momentul în care a intrat în cafenea, ea nu mi-a mai dat nici un semn. E de la sine înțeles că am nevoie ca, pe platoul de filmare, relația dintre noi să fie cordială. Ultimul lucru care ne trebuie este ca în comportamentul meu și al ei să se observe vreo urmă de tensiune, după ce în ultimele săptămâni am fost destul de prietenoși. Dar poate că lucrul cel mai important e că *îmi place* de ea. Puțin spus „îmi place de ea". Nu vreau ca relația noastră să se deterioreze.

Mă duc la bar, comand două băuturi și-mi croiesc drum spre locul în care ea stă cu telefonul în mână, privind ecranul cu toată atenția.

– Ești bine? o întreb.

Închide aplicația pentru e-mail și-și strecoară telefonul în geantă.

– Nu se întâmplă să ai la dispoziție un manuscris de beletristică erotică finalizat, nu-i așa? N-aș avea nevoie decât să-l împrumut pentru, hmmm... totdeauna, și să-l public sub numele meu.

Îmi abate atenția folosindu-se de umor. Tipic pentru Fizzy!

– Nu, îmi pare rău! răspund eu, iar apoi îi dau cafeaua și spun: Dar am asta.

Înclină ceașca și citește cuvintele *Vanilla Latte*, frumos caligrafiate pe margine. Barmanii ăștia se dau de ceasul morții ca să ne facă fericiți.

– Cum altfel mi-aș da seama ce anume beau? întreabă ea.

– Ai comandat una după ce am vizitat împreună Broad Museum.

De îndată ce rostesc cuvintele astea, echipa de stiliste se îndepărtează și mă întreb dacă plutește în atmosferă ceva ce poate fi interpretat drept îndemnul „Puțină intimitate, vă rog!"

Iau o gură de cappuccino, dar apoi pun ceașca jos, cu un gest hotărât. Niște cofeină în plus e ultimul lucru de care am nevoie acum.

Unul dintre sunetiști se apropie de noi, ținând în mână microfonul lui Fizzy.

– Ești gata? întreabă el.

Fizzy confirmă printr-o înclinare din cap, iar el întinde mâna spre partea din față a bluzei de mătase, moment în care cuvintele mi se îmbulzesc afară din gură:

– Mă descurc eu, amice!

Sunetistul îmi întinde microfonul fără să dea nici cel mai mic semn că ar fi sesizat tonul vocii mele. Dar Fizzy l-a remarcat.

Strâmbătura pe care o face e mai zgomotoasă decât orice hohot de râs.

– Taci, bâigui eu, zâmbind, după care îi întind cablul pentru microfon.

Îi fac semn să şi-l strecoare sub tivul bluzei şi să-l scoată pe deasupra decolteului. Mâna îmi e străbătută de o senzaţie ce-mi trimite impulsuri electrice până în degete. Îmi aduc aminte cum sânul ei mi-a umplut palma, de icnetele pe care le-a scos în clipa în care i-am cuprins sfârcul tare între degetul mare şi cel arătător.

Fizzy scoate capătul cablului afară din decolteu şi mi-l întinde.

Îl apuc şi-i prind clema în partea din faţă a bluzei, într-un mod cât se poate de discret. Vorbesc spre pieptul ei, întrebând:

– Ce mai faci, Fizzy?

– Sunt bine, Connor! răspunde ea cu glas robotic, iar atunci când îmi ridic privirea, observ că zâmbeşte.

– Văd că ai rămas periculoasă!

Dosul degetelor mi se freacă din greşeală de gâtul şi de clavicula ei, iar respiraţia lui Fizzy se cam întretaie.

– Scuze, şoptesc eu.

– E OK, şopteşte ea pe un ton vesel, în timp ce conectez cablul la microfon.

Tensiunea zumzăie între noi. Pielea lui Fizzy e delicată şi călduţă, moale şi bună de sărutat. De atât de aproape, îi simt izul discret al şamponului şi loţiunii de corp. Mă ameţeşte. Mă îndrept de spate şi-i aranjez gulerul, ca să ascund microfonul.

– E cazul să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară? izbucneşte ea.

În spatele meu se aud zgomote de tuse, râsete pufnite, oameni care-şi dreg glasul. Arunc o privire peste umăr şi mi se confirmă faptul că toţi membrii echipei care au căşti tocmai ne-au acordat întreaga lor atenţie.

– Vrei să spui: discuția noastră despre desfășurătorul episodului de azi? întreb eu.

În acea clipă înțelege și Fizzy ce s-a întâmplat. Dă discret din cap și apoi răspunde cu convingere, răspicat:

– Da! Sigur că asta vreau să spun! La ce altceva aș putea să mă refer?

Mă uit la ea și mă lupt să nu izbucnesc în râs, în timp ce mă întind să închid microfonul live.

– Cred că nu e nevoie să verificăm nivelul sunetului!

Ea îmi face cu ochiul.

– Ar trebui să ridici o pancartă sau un semn atunci când e nevoie să mă cenzurez. Subtilitatea n-a fost niciodată punctul meu forte!

– Cred că o bună regulă nescrisă ar fi ca atunci când suntem împreună pe platoul emisiunii de întâlniri romantice, să te cenzurezi.

Pocnește din degete, arătând spre mine.

– Bună decizie! Vezi, de asta ești tu șeful!

În partea din față a bluzei lui Fizzy e prins un ecuson personalizat, cu logoul emisiunii *Experimentul iubirii adevărate* și cu numele ei tipărit deasupra cuvântului „EROINĂ". Cei opt Eroi o să aibă și ei câte un ecuson pe care o să fie precizat, de asemenea, arhetipul căruia îi aparțin. Toate astea sunt chichițe distractive care au scopul de a scoate în evidență emisiunea, dar care, de asemenea, îmi aduc aminte și care anume e rolul *meu* în toată afacerea. De fapt, probabil că ar trebui să port și eu ecuson, deși nu-mi dau seama dacă ar fi suficient loc pentru toate titulaturile mele: Connor Prince III, DILF Sexy – dar asta e numai gluma lui Fizzy –, Producător Executiv, Nu Iubit, Nici măcar Amant, N-ai Voie S-o Dorești Pe Eroină.

– Dar tocmai vorbeam despre discuția noastră de aseară, încep eu, iar expresia lui Fizzy se schimbă și îngrijorarea îi sapă o cută delicată pe frunte, făcând ca vorbele să mi se evapore din minte. Nu vreau să spun decât că totul a fost cât se poate de

plăcut și știu că știi și tu, așa că doar îți confirm asta! exclam, iar ea se uită la mine și așteaptă, cu privirea îmblânzindu-i-se în timp ce eu mă lupt să-mi găsesc cuvintele. Probabil că n-ar trebui să repetăm experiența!

Fizzy dă din cap, împăciuitoare.

– Sunt perfect de acord. De fapt, am ajuns acasă și nu m-am mai gândit deloc la asta, nici măcar o dată. Cu siguranță, nu de două ori la rând!

O privesc.

– Putem, cel puțin, să ne străduim să fim sinceri în legătură cu asta?

Rory ne anunță că filmarea începe peste două minute, iar Fizzy face un fel de gest de cercetaș.

– Promit să mă străduiesc! Suntem doar buni prieteni. Dar pot să mai spun un singur lucru înainte să pleci?

– Bineînțeles că da.

Fizzy arată spre microfon.

– Suntem siguri că ăsta e închis?

Îi arunc o privire temătoare, după care iau cablul care atârnă inert din gulerul ei descheiat și-i arăt.

– E deconectat.

– Promit ca azi să fac tot ce pot. Nu trebuie să te îngrijorezi în legătură cu angajamentul meu față de proiectul ăsta, mă asigură ea, arcuindu-și buzele într-un zâmbet discret. Dar dă-mi voie să te felicit, adaugă, în timp ce privirea îi alunecă leneș în jos, peste corpul meu, zăbovind asupra șlițului, pentru ca apoi să se întoarcă la fața mea uimită.

Mă lovește amical peste piept, zâmbește și apoi se duce la locul ei din platou, iar eu rămân holbându-mă în urma ei.

„Cred că... oare tocmai mi-a complimentat membrul?“

Mi se pare o nebunie să-mi simt dintr-odată fața fierbinte, când știu sigur că cea mai mare parte a sângelui mi-a fost deviată în direcția opusă. Dezorientat, îmi pun ceașca de ceai în recipientul cu vase pentru spălat, de unde o barmaniță o recuperează,

binevoitoare. Oricât de şocantă ar fi Fizzy, e totuşi reconfortant ca cineva să spună pur şi simplu ce gândeşte. Lucrurile sunt ciudate? Haide să vorbim despre asta! Am vrea să ne-o tragem, dar nu putem? Haide să recunoaştem amândoi asta şi să mergem mai departe. N-am cunoscut niciodată pe cineva ca ea.

În timp ce Rory ţipă instrucţiuni, o încurajează pe Fizzy şi-i arată ce are de făcut punctual, se declanşează o rafală de activităţi. În platou dau buzna cei de la machiaj şi coafură pentru retuşurile finale, microfonul lui Fizzy e testat încă o dată, iar figuranţii din fundal se aşază pe poziţiile lor. Întreg locul e cuprins de o vibraţie, de un zumzet pulsatil de entuziasm. O să meargă! Intuiţia îmi spune că emisiunea asta o să aibă succes. Iar mie o să-mi fie greu să trec pe povestea cu Fizzy, dar o să reuşesc.

Mă simt în control, stăpân pe mine, creativ. Trag aer adânc în piept, îmi acord o clipă ca să apreciez munca pe care am depus-o ca să ajungem aici şi ca să mă simt mândru că am făcut faţă provocării. Mă simt al naibii de bine.

Atunci se deschide uşa cafenelei şi în studio păşeşte primul Erou al lui Fizzy.

CAPITOLUL 23

FIZZY

Sunt foarte pricepută în arta negării. De exemplu, sunt surprinsă ori de câte ori trebuie să-mi plătesc taxele trimestriale. Cânt karaoke împreună cu Jess şi Juno şi sunt convinsă că vocea mea seamănă perfect cu vocea lui Adele. Sunt sigură că dacă merg pe jos patru sute de metri ca să-mi cumpăr cafeaua de dimineaţă, înseamnă că-mi permit şi un fursec.

Şi astăzi e la fel. Ştiam de atât de mult timp că emisiunea urma să înceapă, dar, cu toate astea, îmi dau seama de realitate abia în clipa în care Liz, specialista care se ocupă de machiajul meu, vine pentru retuşuri, lumina reflectoarelor îmi încălzeşte pielea şi zgomotul de fond se reduce la un zumzet.

„O, la naiba, s-ar putea ca, de fapt, să arăt îngrozitor pe sticlă! S-ar putea să nu-mi fi recăpătat farmecul! S-ar putea să fiu stângace, sau plictisitoare, sau prea bătrână pentru asta!"

Liz face un pas în spate, examinând machiajul pe care l-a aplicat mai devreme cu atâta grijă şi într-o cantitate atât de mare, încât am început să am senzaţia că sunt un perete acoperit cu glet. Chiar dincolo de ea, în fundal, îl văd pe Connor, cu ochii aţintiţi asupra uneia dintre camerele de filmat, în timp ce vorbeşte liniştit cu regizorul. Pare atât de calm, atât de pregătit!

Probabil că s-a gândit mult la momentul ăsta și a creat strategii pentru filmare săptămâni la rând. Și iată-mă pe mine, realizând abia acum că o să apar la televizor!

– Facem asta pe de-adevăratelea? o întreb pe Liz, care e cocoțată pe un scăunel în fața mea, cu un evantai de pensule înfipt între degete. Emisiunea asta? Azi?

– Ddd... da!

– Bine! spun eu, amorțită. Minunat!

Simt că ea mă studiază în timp ce mă uit lung la modelul interesant al podelei de lemn.

– Ești bine, Fizzy?

– Nu.

Îmi ridic privirea și-i văd expresia îngrozită, iar atunci îmi dau seama ce am spus.

– Da! Adică *da*! Sunt foarte bine!

Liz pleacă, neconvinsă. O, Doamne, o să apar la televizor! De ce nu mi-am pus o mască de frumusețe aseară? De ce le-am dat voie să mă îmbrace în niște pantaloni atât de strâmți? De ce l-am sărutat pe Connor? De ce mă uit la el chiar în clipa asta? Camerele sunt orientate spre mine, pregătite să-mi surprindă reacția în clipa în care îl văd pe primul Erou intrând pe ușă. Ar trebui să am respirația tăiată de nerăbdare, dar privirea mi-e ațintită asupra profilului lui Connor, fascinată de cât de sexy e în momentele în care e concentrat.

„O, Doamne, asta o să se sfârșească într-un dezastru total! Concentrează-te, Fizzy!"

Regizoarea mă strigă de pe scaunul ei, care e amplasat lângă una dintre camerele de filmat mai mari. Am întâlnit-o deja pe Rory de mai multe ori, dar aici, înconjurată de camere de filmat și de lumini, sunt din nou șocată de cât de tânără pare. Nu-i dai mai mult de treizeci de ani, iar cu blugii ei rupți, cu tricoul Black Keys și cu buclele lungi, negre, pe care e tuflită o șapcă de baseball decolorată, i-a ieșit la perfecție aerul relaxat, de Hollywood. Dar lucrul care îmi place la ea cel mai mult – și care pare să-l

vexeze cel mai mult pe Connor – e faptul că-i spune în permanență „Frate!", fără nici cea mai vagă intenție de a glumi.

– OK, Fizzy! spune ea. Fă ceea ce ai face în mod obișnuit la prima întâlnire, și o să fii grozavă!

Nici măcar un cutremur nu m-ar putea opri din a verifica reacția lui Connor în momentul în care el aude acest sfat potențial scandalos. Exact după mă așteptam, își reține un zâmbet care dovedește că știe ce ar însemna asta. Vorbește în microfon:

– Să fii puțin reținută atunci când urmezi sfatul lui Rory!

Hohotul meu de râs răbufnește chiar înainte ca studioul să fie cuprins de liniște și ecoul lui persistă câteva secunde. Sunt așezată la o masă de două persoane, în mijlocul încăperii, dichisită și pregătită pentru prima dintre cele trei întâlniri de azi. Niște reflectoare portabile sunt amplasate imediat în afara cadrului, iar căldura e deja sufocantă, amplificată de așteptările tuturor vizavi de prestația mea. Desigur, nu e prima dată când mă aflu în centrul atenției. În mod obișnuit, înfloresc într-o atare circumstanță. Am ținut prezentări și am fost în juriu la nenumărate conferințe, am avut mici apariții la emisiuni matinale și am vorbit în fața cititorilor peste tot prin lume. Dar asta e ceva diferit. Asta e televiziune pompoasă, la scară mare, în producțiile căreia sunt implicați mulți bani. Asta-i emisiunea pe care o s-o vizioneze, critice și judece chiar și cel mai răutăcios dintre noi, pentru ca apoi să se întrebe: „De ce ea?". Mi-am asumat o responsabilitate uriașă și, așezată pe scaunul ăsta, în clipa în care e prea târziu să renunț... dintr-odată, nu mă simt pregătită.

Fac un efort și mă întorc cu fața la intrarea în cafenea, în timp ce un bărbat asiatic, frumos, deschide ușa și intră în încăpere, afișând un zâmbet care-ți face inima să stea în loc. Privirile ni se întâlnesc, iar zâmbetul lui se lărgește și devine autentic pe la colțurile gurii.

E îmbrăcat cu blugi negri și cu un tricou de aceeași culoare. Are tatuaje pe toată lungimea brațelor, iar câteva i se încolăcesc

în jurul gâtului, ieşindu-i de sub guler. După ce se apropie, disting scrisul de pe ecusonul lui:

DAX: BĂIATUL CEL RĂU, CU TATUAJE

Îmi înăbuş un hohot de râs, dar zâmbetul mi se întinde larg pe faţă. E nevoie să mă concentrez la maximum ca să nu mă întorc spre Connor, să-l las să vadă câtă plăcere îmi oferă scena asta şi să văd, la rândul meu, cât de mândru trebuie să fie pentru că şi-a făcut bine treaba. Connor a muncit din greu pentru ceea ce se întâmplă acum în platou. Şi chiar a ascultat ce i-am spus.

Dar dacă tot vine vorba de ascultat, Dax e aici, aşa că mă ridic în picioare şi îl întâmpin cu o jumătate de îmbrăţişare, în timp ce primesc pe obraz un pupic uşor.

Ne aşezăm pe scaune, faţă în faţă, având pe feţe un dram de stânjeneală perfect explicabilă, după care întindem mâinile spre paharele cu apă în acelaşi timp. Se aude clinchetul gheţii care se loveşte de sticlă în timp ce ducem apa la gură. Perfect conştienţi de spectacolul complet nenatural al camerelor de filmat, al echipei şi al luminilor, râdem amândoi, cu gurile lipite de pahare.

Nu mi-am dorit un scenariu pentru nimic din toate astea, dar acum îmi doresc să fi repetat ceva – literalmente, orice – pentru momentul de început al acestei prime întâlniri. În următoarea sâmbătă, milioane de oameni o să stea pe canapele, în sufrageriile lor, şi o să mă urmărească în timp ce bâjbâi prin scena care are loc acum.

Dar dacă e să existe vreo expertă a întâlnirilor romantice, aceea e Fizzy Chen. Aşa că-mi împing reacţia de spaimă înapoi în colţul ei, după care îl privesc pe Dax drept în ochi.

– Văd că deja am ridicat ştacheta!

Dax râde, iar privirea lui jucăuşă mă măsoară din cap până-n picioare.

– Aşa mi se pare şi mie!

Întind mâna peste masă.

– Îmi face plăcere să te cunosc, Dax!

– Şi mie îmi face plăcere, Felicity!

Flirtează, reţinându-mi mâna puţin mai mult timp decât era nevoie. Are vocea joasă în mod natural, puţin răguşită, mâinile aspre şi uscate, iar palmele, pline de bătături. E nerafinat în toate felurile cu putinţă, iar mie îmi place asta. E o combinaţie perfectă de sexy şi păcătos. Bună treabă, Connor!

Dar oare să-l rog pe Dax să-mi spună „Fizzy"? Îmi place felul în care el îmi rosteşte numele, „Felicity". Sună pervers şi strengăresc, iar ăsta e rolul care i s-a dat lui, cel pe care a fost trimis să-l personifice. Mă gândesc la telespectatorii care ne privesc şi la faptul că ei n-o să-mi cunoască gândurile decât dacă le rostesc, iar eu nu vreau ca ei să creadă că-mi doresc formalisme între mine şi Dax.

– Toată lumea îmi spune „Fizzy", îi destăinui eu, eliberându-mi mâna din strânsoarea lui. Dar îmi place felul în care pronunţi „Felicity"!

– Atunci, rămâne „Felicity"!

Îi arunc un zâmbet aprobator.

– Deci tu eşti Băiatul cel Rău, cu Tatuaje!

El dă din cap în semn că da.

– Partea cu tatuajele este evidentă, dar de ce „băiat rău"?

– Haide să vedem dacă poţi să ghiceşti!

Mă aplec şi mormăi, studiindu-l. Are o privire dură, o încredere de sine care sare în ochi. Mă gândesc la mâinile lui bătătorite.

– Dai dovadă de un curaj nebun? Pun pariu că-ţi plac sporturile extreme!

Dax râde.

– Paraşutism, căţărare, tot ce vrei, da.

– La naiba! strig eu, lovind masa cu palma. Sunt pricepută!

Un asistent de producţie flutură un carton roşu în spatele umărului lui Dax, tehnică pe care a conceput-o Connor ca să-mi amintească să nu înjur ca un birjar. Gestul asistentului are

efectul suplimentar de a-mi aminti de Connor, care ne urmăreşte, de mâinile lui mari şi calde şi de felul în care şi-a strecurat-o aseară pe una dintre ele pe sub puloverul meu, cuprinzându-mi sânul. Îmi amintesc de senzaţia degetului mare făcând cercuri în jurul sfârcului întărit, în timp ce săruturile deveneau nerăbdătoare şi aspre.

„Concentrează-te, Fizzy!"

– Vreau să ştiu ceva, spun eu, aplecându-mă spre el ca să blochez imaginea umerilor laţi ai lui Connor.

Dax se apleacă şi el, zâmbind timid.

– Orice îţi doreşti!

– Care e cel mai urât tatuaj al tău?

Dax îşi dă capul pe spate şi râde, surprins, iar Fizzy cea din trecut ar fi remarcat gâtul lung, protuberanţa masculină a mărului lui Adam şi cam încă o mie de trăsături ale lui, pentru că e splendid. Fizzy cea din trecut ar fi încălcat regulile la tot pasul, plănuind întâlniri cu toţi cei opt concurenţi, după filmări. Rulota mea de pe aleea din spate a casei ar fi fost foarte potrivită.

Acum, indiferent de cât de carismatic ar fi Dax, indiferent de cât de mult i-aş aprecia sex-appealul, ideea de a mă întâlni mai târziu cu el nu-mi provoacă nici un sentiment. Singurul lucru pe care încerc să-l fac e să nu-mi îndrept privirea spre fundal, adică spre Connor, căruia vreau să-i studiez expresia în timp ce ne urmăreşte flirtând.

Dar până la urmă, întâlnirea cu Dax e, în mod obiectiv, una reuşită. Voioşia de care dă dovadă atunci când îmi arată sirena îngrozitoare pe care şi-a tatuat-o pe umăr spune atât de multe despre umorul lui şi despre disponibilitatea de a se face de râs în faţa camerei de filmat, încât constat că-mi face într-adevăr plăcere să stau de vorbă cu el. E coreeano-american de generaţia a treia, a câştigat tot felul de întreceri BMX[1] (ceea ce sunt sigură că e foarte impresionant pentru cei care ştiu ceva despre BMX)

[1] Bicycle motorcross – cursă de biciclete pe terenuri accidentate

și, în mod surprinzător, se dovedește a fi un gurmand, cu prieteni în industria restaurantelor, pretutindeni prin oraș.
Următoarea întâlnire e, dacă era posibil așa ceva, chiar mai bună.

ISAAC: TOCILARUL SEXY

În cafenea intră un bărbat de culoare, înalt cam de un metru și nouăzeci de centimetri, cu ochelari, iar apariția lui cufundă întreaga încăpere într-o tăcere admirativă.

Se așază în fața mea. Ecusonul pe care e scris numele lui e lipit de un pectoral pe care-l văd conturat pe sub tricoul alb, iar în următoarele minute, personajul ăsta reușește să facă inteligența artificială să pară un lucru doar moderat de înfricoșător, înainte de a-și îndrepta cu adevărat toată atenția spre mine. În momentul în care îmi găsesc din nou cuvintele, discutăm despre cărți, necazurile fratelui celui mare dintr-o familie, meme favorite și despre oroarea noastră comună față de situațiile în care suntem siliți să mergem personal la bancă sau la poștă. Pentru prima dată după mai mult de o oră, uit de camerele de filmat care îmi surprind până și cea mai vagă expresie de pe față. Îl plac, iar la sfârșitul timpului care ne-a fost rezervat, sunt sincer dezamăgită să-l văd plecând.

Cea de a treia întâlnire e prima cu adevărat ratată.

BENJI: COWBOYUL

Din punct de vedere fizic, Benji, căruia i se spune „Tex", e grozav, dar energia dintre mine și el e complet distorsionată. Îl văd pe Connor plimbându-se de colo până colo în fundal, având în spate un perete alcătuit din ecrane, în timp ce eu și Eroul ne întrerupem unul pe celălalt, încercând, la unison, să umplem tăcerile. Atunci când Benji mă întreabă ce părere are tatăl meu despre faptul că fiica lui își câștigă existența scriind romane de dragoste, îi răspund întrebându-l ce părere are mama lui despre

faptul că fiul ei își câștigă existența călărind. Apoi văd cum pe față îi apare o expresie de profundă derută.

Atunci când sosește binecuvântatul sfârșit al întâlnirii noastre și Benji pleacă, sunt pe pilot automat. Fără să mă gândesc, mă duc drept la Connor, care stă lângă monitor, examinând filmarea. Îmi pun mâna pe brațul lui, iar el se întoarce și mă conduce într-un colț întunecat.

– Ce s-a întâmplat? mă întreabă, vizibil îngrijorat, aplecându-se până când ajunge la același nivel cu mine. Ești bine?

Îmi dau seama că n-am nevoie de nimic. Îmi urmam doar instinctul de a fi aproape de el, de a hrăni vampirul din mine, pe care-l încarc în prezența lui. Vreau să mă calmeze.

De data asta, am prezența de spirit de a-mi închide microfonul.

– Voiam doar să te salut.

Connor zâmbește.

– Bună!

– Ești bine?

– Da, răspunde el, cu zâmbetul rămas pe față. De ce mă întrebi?

După încruntătura de pe frunte, îmi dau seama că minte. Dar poate că interpretez greșit și problema nu e că mă urmărește în timp ce am întâlniri romantice după ce ne-am frecat la rece până când am curbat continuumul spațiu-timp, ci presiunea faptului că, nu-i așa, întreaga lui existență atârnă de reușita proiectului ăstuia.

– Nu te-am întrebat cu un scop anume. Totu-i bine, răspund eu.

Mă uit dincolo de el, pe fereastra cafenelei, în stradă, unde s-au adunat câțiva oameni care se uită, curioși, dorindu-și să afle, bineînțeles, ce se întâmplă și care e treaba cu toate camerele de filmat.

– Ai părut stresat în momentele în care stagna discuția cu Tex!

Râsul de bas al lui Connor îmi trimite vibrații de-a lungul brațului.

– Atmosfera devenise cam stânjenitoare, ceea ce nu contribuie deloc la realizarea unei bune emisiuni de televiziune. Dar inițierea pe care i-ai făcut-o lui Benji în adevăratul sens al BDSM[1] ne-a adus înapoi în domeniul televiziunii de calitate.

Sunt încântată, ca și cum mi-ar fi făcut cel mai mare compliment.

– Deci să presupun că e bine să avem și câțiva nechemați?

– Desigur! Dacă ești compatibilă cu toți cei opt, n-o să se remarce nici unul dintre ei, răspunde el, scărpinându-și bărbia. Ai părut să te înțelegi foarte bine cu Isaac!

– Sigur că m-am înțeles. Abilitățile tale în ceea ce privește distribuția sunt de neegalat.

El îmi aruncă un zâmbet tensionat.

– Excelent!

– Dar știi ce mi-a trecut azi prin minte?

– Ce?

– S-ar putea ca tu să știi care e compatibilitatea mea cea mai bună ADNDuo.

Connor clatină din cap în semn de negare.

– Nu știu.

– Vorbești serios?

Răspunsul lui mă face să mă simt ușurată. Dacă lucrurile ar sta altfel, n-aș mai avea odihnă, l-aș bate întruna la cap.

Connor râde.

– Da, vorbesc serios. Cunosc standardele de calitate, știu că printre concurenți există câțiva care sunt potriviți cu tine, dar numai Rory știe cine anume are scorurile cele mai mari.

Ne uităm amândoi la regizoare, care pare să se folosească de pauză ca s-o bată la cap pe Brenna. Connor se uită din nou la mine.

– Dar ești invitata mea să gândești cu voce tare în confesional.

[1] Bondage, discipline, dominance and submission, sado-masochism – legare, disciplinare și supunere, dominare și sado-masochism – varietate de practici erotice

– Când facem asta?

– Îl filmăm pe primul mâine-seară, după ultima întâlnire. Îți convine asta?

– Tu o să-mi iei interviurile?

– Eu?! se miră el, îndreptându-și, cu un gest adorabil, degetul spre piept. De ce?

– Pentru că ești sexy și ai accent britanic. S-ar putea să fi surprins, dar gagicilor le plac ambele lucruri.

– Dar eu sunt producător!

– Stai, ce? întreb eu, prefăcându-mă șocată.

Râde.

– O să fii singură în rulota în care au loc confesiunile. N-o să trebuiască decât să faci o recapitulare a fiecărei întâlniri. O să-ți punem întrebări în cască și...

– O să mă bagați singură într-un spațiu închis, în care o să fie o cameră de filmat, și o să aveți încredere că n-o s-o ia totul razna?

Connor rămâne blocat și trage aer adânc în piept. Ridică o mână și-i face semn Brennei, care vine în fugă la noi.

– Ce părere ai dacă Lanelle, gazda noastră, o să-i ia interviurile lui Fizz...

– Te vreau pe tine, Connor! exclam eu, dar, uitându-mă la expresia care apare pe fața Brennei, adaug imediat: M-am exprimat greșit! E vorba despre o dorință pur profesională.

– Habar n-am despre ce vorbim, răspunde ea, dar tocmai m-ați luat de lângă Rory, care povestea cum și-a pierdut ea o lentilă de contact în mulțime, la un spectacol al trupei Social Distortion[1], și cum întreg publicul s-a oprit ca s-o ajute s-o găsească. Așa că sunt fericită să fiu aici!

Connor și cu mine păstrăm momentul de tăcere plină de simpatie pe care îl merită destăinuirea ei, după care Connor se întoarce și zâmbește în semn de scuză.

– Fizzy, nu pot să apar pe ecran! Ai cunoscut-o pe Lanelle?

---

[1] Formație americană de punk rock, care a debutat în 1978

– Am cunoscut-o și e minunată. Dar pe tine te cunosc mai bine, iar asta o să se reflecte în calitatea filmărilor.

– Nu sunt actor! exclamă Connor.

– Nici eu! răspund, făcând semn spre el, începând de la creștetul acelui cap sexy și continuând de-a lungul întregului corp masiv. Și te minți dacă-ți imaginezi că toată chestia asta n-a fost făcută ca să apară în fața camerei de filmat! adaug, întorcându-mă apoi spre Brenna. Tu ce crezi? Imaginează-ți reacția publicului feminin!

Fără să-și dea seama că i-am cerut o simplă părere, Brenna arată ca și cum în momentul de față ar prefera să se întoarcă la poveștile lui Rory.

– Știi, Connor, spune ea, crispată, Fizzy are dreptate! Ești la fel de sexy ca oricare dintre eroi – într-un mod strict profesional, în-continuare-șeful-meu, desigur. Iar tu și Fizzy sunteți pe aceeași lungime de undă.

Fac semn spre ea.

– Dă-i femeii ăsteia o creștere de salariu!

– Eu..., bâiguie Connor.

Îl întrerup din nou, ca să dau lovitura de grație.

– Ai spus chiar tu că nu vrei ca emisiunea să fie prea regizată! Asta n-ar include editarea unor interviuri ca să pară că vorbesc cu cineva, când, de fapt, sunt singură? Haide să vorbim cinstit! Spectatorii ar trebui să mă vadă atunci când aud întrebările și apoi răspund în timp real.

Connor își trece mâna peste față, exasperat, iar apoi își îndreaptă ochii verzi spre mine.

– Bine, atunci! Însă am și eu o cerință a mea.

– Serviciu contra serviciu. Mi se pare normal.

– Mă gândeam că ar fi nemaipomenit dacă ai putea să-l convingi pe River să apară în primul episod. Să le vorbească spectatorilor despre partea științifică.

Pufnesc în râs. Connor nu e decât un biet bărbat naiv.

– Nu-l cunoști pe River Peña. Mai degrabă ar muri!

– Am presupus și eu atât lucru, răspunde el. Dar știu și cât de convingătoare poți să fii!

Se lasă un moment de tăcere stânjenitoare.

– Eu mă duc să..., se scuză Brenna, arătând cu degetul într-o direcție oarecare din spatele ei, iar apoi pleacă.

Mă uit din nou la Connor.

– River se preface că nimic din toate astea nu există. *Nimeni* nu e atât de convingător!

– Bazându-mă pe experiența personală, nu sunt de acord!

Connor se uită la mine cu subînțeles și, deși aș da orice ca să stau degeaba și să flirtez cu el toată ziua, trebuie să recunosc că are dreptate.

– Nu sunt sigură că pot să-l conving pe River să facă ceva ce nu vrea, dar o idee bună e o idee bună. Nu promit nimic, dar o să încerc!

– La fel și eu în privința confesionalelor. Nu pot să promit nimic, dar o să încerc, spune el, întinzându-mi mâna ca să i-o strâng.

Connor își petrece degetele în jurul mâinii mele, o strânge o dată, de două ori, iar apoi îi dă drumul, cu o mișcare neconvingătoare. Se uită iute peste umăr, apoi din nou la mine, întrebând:

– Ești bine?

Dau din cap în semn că da și îl petrec din priviri în timp ce se duce la Rory ca să discute ceva. Liz vine la mine ca să mă întrebe dacă am nevoie de ceva înainte să încheiem ziua de lucru. Îi răspund că nu-mi trebuie nimic, dar asta nu e chiar adevărat. Lucrul de care am nevoie e ca directorul de producție, Connor Prince III, să facă ceva în așa fel încât să nu mai vreau să stau lângă el în fiecare secundă lăsată de la bunul Dumnezeu. Și am nevoie să facă asta cât mai repede.

CAPITOLUL 24

CONNOR

Marți dimineață mă trezesc înainte de răsăritul soarelui și simt, pentru puțin timp, izul beatitudinii profesionale. Dar apoi revelația mă lovește în plin. Filmarea de ieri a fost bună – genială, chiar –, dar dacă am crezut c-o să fie greu s-o văd pe Fizzy flirtând în fața mea cu niște bărbați superbi și interesanți, am avut dreptate doar parțial. A fost insuportabil. Și abia am început filmările!

Adevărul e că, dacă am crezut că eram pe drumul cel bun în timpul selectării candidaților, această părere a devenit certitudine în momentul în care i-am văzut pe Eroi filmați alături de Fizzy. Au existat câteva momente stânjenitoare și n-au fost cu toții compatibili cu Eroina, dar atracția care a existat între ea și doi dintre ei a depășit orice imaginație. A fost suficient de palpabilă ca s-o transpunem pe monitoarele șefilor celor mari, unde scenele au fost vizionate de câțiva oameni importanți. Am văzut simbolul dolarului în ochii lor atunci când m-au felicitat la sfârșitul zilei, mulțumiți de semnele unei emisiuni de succes. Încurajat de entuziasmul lor, ar trebui să fiu în extaz și să-mi fac o strategie care să mă ajute să profit de moment. Și chiar fac asta.

Dar sunt, de asemenea, puțin îndrăgostit.

Nu există o cale mai bună de a-mi distrage atenția, decât să fac un pic de mișcare. Și e suficient de devreme ca să-mi rămână ceva timp liber chiar și după ce alerg. O sun pe Stevie și-i pun câteva întrebări-test, după care îi urez succes la examene.

Tocmai am încheiat convorbirea și mă îndrept spre ușă, când îmi sună telefonul. Crezând că e tot Stevie, răspund fără să mă gândesc.

Nu e Stevie.

– Bună, tată! Tocmai plecam la muncă. Pot să te sun înapoi? întreb eu în timp ce cobor scările.

– N-am nevoie decât de un minut!

Ajungând pe aleea din fața casei, mă opresc și inspir adânc, ca să mă calmez. E întotdeauna la fel: timpul meu nu-i important. Telefonul lui e urgent. Și știu ce urmează. Urc în mașină, telefonul se conectează la Bluetooth, iar vocea tatălui meu umple mașina.

– Am vorbit cu Stefania săptămâna trecută și mi-a spus că acum faci un reality-show. E adevărat?

Jur că nu-i nevoie să spun nimănui absolut nimic, pentru că mereu o s-o facă fiică-mea în locul meu! De asemenea, nu știu dacă sunt mai enervat de faptul că tata s-a frământat în legătură cu asta o săptămână și abia acum mă întreabă, sau din cauză că au trecut mai mult de patru luni de când m-a sunat ultima dată. Mă bucur că are o relație mai bună cu Stevie decât a avut cu mine – ușor mai bună – dar tot ce face el are un preț.

Tata continuă:

– Ultima oară când am vorbit, spuneai că lucrai la un alt proiect legat de conservare.

Asta nu e o discuție pe care vreau s-o port cu tatăl meu în nici o dimineață. Și cu atât mai puțin în asta.

– Compania încearcă niște formate noi anul ăsta. Am fost cooptat și eu.

– În LA sunt multe alte companii mai bune, Connor!

Mă uit pe fereastră.

– Tată, lasă-mă cu asta! Nu vreau să locuiesc în LA. Aș vedea-o pe Stevie o dată pe lună, în cel mai bun caz.

– Copiii pot să se adapteze! decretează el, iar eu nu răspund, drept pentru care continuă: Ascultă, știi care e părerea mea! Ai fi putut să vii să lucrezi cu mine fără probleme. Ai fi fost șef de la început, cu un salariu de șapte cifre, dar, mă rog, tu făceai ceva *important*!

Percep ghilimelele subînțelese și-mi înăbuș o înjurătură. Nu merită niciodată să intru în discuția asta cu el.

Îi dă mai departe:

– Iar acum trebuie să înghit ideea că fiul meu a cheltuit două sute de mii pe școală ca să poată filma niște casnice?

Mă abțin din a rosti cuvintele care îmi stau pe vârful limbii, conștient de faptul că n-ar folosi la absolut nimic.

– Nu e vorba de casnice, tată! În orice caz, e o chestie punctuală. Compania avea nevoie de oportunități pentru plasarea de produse și m-a rugat să mă ocup eu de asta. Mi s-a pus la dispoziție un buget uriaș și deja mi s-a dat OK-ul să-mi fac următorul documentar după ce se termină emisiunea asta.

Mă strâmb în momentul în care aud cum mă laud, dându-mi seama de cât de jalnică e încercarea mea de a-l impresiona.

– Și ce urmează? O să fii sluga lor data viitoare când...

– Tată! Destul!

Tace imediat. Se întâmplă rar să ridic vocea la el.

La destul de scurtă vreme după aventura de vacanță pe care a avut-o cu mama, el s-a căsătorit cu o femeie care fusese intermitent iubita lui în timpul colegiului și au făcut doi copii. După ce m-am mutat în Statele Unite, am locuit la ei vreme de doi ani. Tatăl meu e un multimilionar care deține una dintre cele mai mari firme de dezvoltare imobiliară din State, iar pentru mine, un adolescent crescut de o mamă singură și săracă, banii însemnau putere. Tata era intimidant și strict; nu m-am ciorovăit niciodată cu el pentru că, asemenea celor doi frați vitregi ai mei, n-am îndrăznit niciodată să-i dau vreo replică. Ne făcea morală

tuturor, în timp ce noi rămâneam tăcuți și ne împingeam prin farfurie pastele care fierseseră prea mult. M-am mutat de la el în clipa în care am avut ocazia, după ce am primit o bursă parțială la UCLA, și chiar am lucrat pe post de chelner ca să plătesc restul taxei și școala de cinematografie la USC.

Am crezut că, odată cu apariția lui Stevie, el avea să vadă fetița asta perfectă și să se transforme în mod magic într-o ființă umană cumsecade, dar desigur că nu s-a întâmplat așa. O iubește pe nepoata lui în măsura în care poate să fie el capabil de iubire, dar singura dată când mi-a spus că am făcut o treabă bună a fost atunci când m-am despărțit de Nat. Se pare că i-am stricat buna impresie prin faptul că m-am dus după ea la San Diego. Cuvintele lui au fost: „Ce bărbat face una ca asta?!"

– Bine, atunci! spune el. Despre ce emisiune e vorba? *Burlacul*, versiunea 10?

Oare asta pățește Fizzy în momentul în care oamenii află că e scriitoare de romane de dragoste? Oare vreuna dintre cărțile ei e comparată instantaneu cu vreun mare roman pe care-l cunoaște toată lumea?

– Da, tată! Ceva de genul ăsta. Ascultă, trebuie să închid! Sunt pe punctul să intru în zona fără semnal din Mi...

Întrerup convorbirea, lăsându-l să creadă că nu mai am semnal.

Intrând pe platou, am tensiunea cât se poate de normală pentru ziua în curs. Și sunt surprins să constat că pulsul îmi scade mulțumită prezenței cuiva anume: Fizzy e aici.

Ar fi un eufemism să spun că platoul arată cam ca în ziua de ieri, pentru că, de fapt, arată *exact* la fel. Vrem să le creăm telespectatorilor impresia că întâlnirile se petrec în aceeași zi, așa că produsele de patiserie din cutie au fost înlocuite cu unele identice, cestile au fost din nou aranjate la perfecție, iar figuranții șed pe aceleași scaune ca în ziua precedentă. Chiar și Fizzy

e îmbrăcată la fel, cu bluza de mătase şi cu pantalonii negri, strâmţi, arătând, dacă e cu putinţă, chiar mai bine.

În ciuda felului în care mi-am început ziua, sunt doar vag dopat cu cofeină în momentul în care intră în cafenea primul Erou.

EVAN: CEL CARE MI-A SCĂPAT

Dacă e un lucru care se poate spune cu certitudine despre Felicity Chen, e acela că nu dezamăgeşte. În clipa în care intră Evan, privirea ei e atrasă instantaneu de şliţul lui, după care şi-o mută asupra mea. Scoate un sunet ce poate fi descris cel mai bine drept râs zgomotos, care-l ţintuieşte locului pe Evan. Din rândurile echipei se aud chicoteli, în timp ce Fizzy îşi pune palma peste gură. Rory se uită la mine. Mă întreabă din priviri dacă ar trebui să mai tragem o dublă cu intrarea lui Evan, iar eu dau din cap în semn că nu, fiind sigur că Fizzy poate salva situaţia cu o glumă şi cu un moment de frivolitate. Dar cel care mă surprinde e însuşi Evan, care continuă să meargă şi care apoi se opreşte în faţa mesei lui Fizzy, cu un zâmbet amuzat pe faţă.

– Stai liniştită! spune el, cu un râs autoironic, în timp ce face semn spre coapsa lui. S-a dus! Bart Simpson nu mai e.

Fizzy râde.

– Aşa e cel mai bine, crede-mă! exclamă ea, ridicându-se şi ocolind masa ca să-l îmbrăţişeze. Probabil că mulţi dintre cei care ne urmăresc sunt derutaţi, adaugă, după ce s-au aşezat amândoi la masă, faţă în faţă.

Evan zâmbeşte şi-şi pleacă privirea, roşind. La câţiva paşi în spatele meu, o femeie din echipă oftează zgomotos.

Evan îşi ridică privirea şi-i zâmbeşte lui Fizzy.

– Atunci, oamenii ar trebui să ştie că am avut un tatuaj destul de neinspirat, într-un loc *foarte* neinspirat, iar Fizzy a fost singura persoană care mi-a spus părerea ei sinceră. De fapt, ar trebui să-i mulţumesc, deoarece nouăzeci la sută din sexul de

care eu am mai avut parte după ce ne-am despărțit, s-a datorat faptului că ea și-a exprimat acea părere.

Fizzy râde în pumn.

– Sunt fericită pentru toți cei implicați!

– Vorbind despre fericire pentru toată lumea..., începe să spună Evan, făcând semn cu mâna spre camerele de filmat și spre luminile orientate către ei, ...cum ți se pare chestia asta cu celebritatea?

– Știi tu, răspunde ea, stau aici, dichisită de niște adevărați profesioniști, în timp ce îmi sunt aduși pretendenți unul după altul. Mi-a fost și mai rău de-atât! exclamă, pe un ton mucalit, după care zâmbește, mai relaxată.

Nu simt scântei de romantism, dar deja se vede că cei doi se simt în largul lor unul cu celălalt, lucru care o să le placă telespectatorilor.

Tu ce-ai mai făcut în ultima vreme? vrea să știe Fizzy.

– După ce m-am văzut cu tine și mi-am revenit din depresie, răspunde el, aruncându-i un zâmbet șiret, am încercat să văd cum m-aș fi descurcat dacă mă angajam ca barista cu jumate de normă, în timp ce deveneam un student mai bun la UCSD. Au trecut opt ani de când sunt acolo.

– Destul de mulți ani ca să devii mai bun!

– Mulți oameni merg la școală opt ani, se apără el.

– Dar au locuri de parcare personale la spitale și cuvântul „doctor" în fața numelui.

Evan se apleacă.

– Ai vorbit cumva cu mama?

Echipa se chinuie să nu izbucnească în râs, iar eu expir lung. Fizzy e o vedetă dată naibii!

ARJUN: DOMNUL DARCY

Al doilea erou al zilei își face apariția îmbrăcat într-un costum Gucci și încălțat cu pantofi eleganți, de piele de crocodil,

care costă mai mult decât prima mașină a majorității oamenilor. În mod evident, Fizzy e neimpresionată. La sfârșitul întâlnirii, are o privire goală, pe care de-acum pot s-o interpretez corect drept: „Domnul Darcy era morocănos, dar blând. Tipul ăsta e egocentric!"

Întâlnirea numărul trei e promițătoare.

COLBY: PUȘCAȘUL MARIN

Colby are mult peste un metru și optzeci și trei de centimetri și e un munte de mușchi. Părul negru îi e tuns scurt, iar bronzul, o combinație de ten măsliniu și de dimineți petrecute în lupta cu valurile de pe plaja Breakers. Atunci când el se așază vizavi de Fizzy, trebuie să-mi temperez un val de gelozie pură, stârnit de frumusețea cuplului pe care-l alcătuiesc cei doi. Dar conversația lor... Ei bine, cinstit vorbind, e plictisitoare. Spre meritul ei, Fizzy încearcă să manipuleze discuția insipidă, ducând-o încoace și-ncolo, dar icnește destul de tare în momentul în care Colby recunoaște că n-a mai citit o carte adevărată din 2003, de când a fost publicat *Codul lui Da Vinci*.

Producătorul din mine are nevoie ca următoarea minge să intre în coș.

Dar bărbatul care a sărutat-o pe Fizzy în urmă cu două seri, speră în secret ca totul să se ducă de râpă.

NICK: RULOUL CU SCORȚIȘOARĂ

Nick e la fel cum a fost la proba de selecție, iar atunci când intră, aduce cu el o aură de amabilitate și un nor de sexualitate care pare să strălucească în toată încăperea. Fizzy dă să se ridice în picioare în secunda în care-l vede, aparent fără să-și dea seama de asta. Se salută cu o strângere de mână prelungă și mă năpădește sentimentul că sunt martorul unui lucru spontan și intim. E genul de conexiune care mă face să-mi doresc să mă uit

la ei în timp ce fac sex, după care reflexele îmi trag una în testiculele mentale, ca să mă pedepsească pentru un astfel de gând.

Echipa e vrăjită. La un moment dat, Nick îi povestește lui Fizzy despre o cățeluşă care mai are puțin până să fete, la el la serviciu, iar ea îl pune să-i promită c-o s-o țină la curent cu mersul lucrurilor.

Din instinct de conservare, încerc – şi reuşesc – să mă ecranez şi să nu mai iau seama la restul întâlnirii.

Apoi ajungem la:

JUDE: VAMPIRUL

Nu-mi dau seama la ce anume se aştepta Fizzy atunci când a pus „Vampirul" pe lista arhetipurilor, dar sper că Jude răspunde aşteptărilor ei. Cred că s-ar putea chiar s-o surprindă. Jude intră pe uşă şi ajunge la Fizzy din câțiva paşi. Radioasă, ea se ridică şi îl întâmpină cu o îmbrățişare. Urechile lui Jude lucesc de la piercingurile de argint, are un inel în buză şi unul în nas şi e îmbrăcat din cap până-n picioare cu haine negre, scumpe. Are acelaşi aer cool ca şi Fizzy.

Jude îi trage scaunul lui Fizzy înainte să-l mişte pe al lui, iar eu stau ca pe ghimpi, aşteptând să văd cu cine avem de-a face.

– Deci tu eşti vampirul meu! exclamă Fizzy, studiindu-l cu o privire plină de admirație.

Una dintre camere filmează suficient de aproape ca să surprindă felul în care ea şi-a încrucişat picioarele pe sub masă, iar unul dintre pantofii ei cu toc înalt se sprijină cu dezinvoltură de piciorul lui. Grozav pentru rating, îngrozitor pentru sănătatea mea mintală!

– Aşa se pare, răspunde el, zâmbind larg. Mă bucur să te întâlnesc în cele din urmă, Fizzy! Devenisem nerăbdător. Nu credeam că e cu putință, dar eşti chiar mai frumoasă în realitate!

Nu pot detecta nici o fărâmă de prefăcătorie. Brenna, care-i urmăreşte de lângă mine, scoate un cârâit slab, iar după aceea

își pune mâna la gură. Aparent, sunt complet impasibil. În sinea mea, îi arăt degetul mijlociu Vampirului Jude.

El își ridică ceașca de cafea, ca să toasteze.

– În speranța că asta e prima întâlnire dintr-un lung șir de întâlniri!

Vizibil fermecată, Fizzy își ciocnește ceașca de a lui și beau amândoi.

– Spune-mi câte ceva despre tine, Jude! Cum își câștigă existența un vampir în zilele noastre?

– De fapt, sunt flebotomist[1], spune el, cu un rânjet sugestiv.

Și iată! O, Doamne, am așteptat acest moment!

Fizzy lovește masa cu palma, dând drumul unui hohot de râs zgomotos și plin de surprindere, după care își mută privirea în stânga lui Jude, încercând să mă vadă.

Râsul a fost numai pentru mine.

[1] Profesionist din domeniul medical, specializat în recoltarea de sânge pentru analize, donare sau transfuzii

CAPITOLUL 25

Stenograma interviului din confesional – episodul 1

Connor Prince: Fizzy, ce mai faci?
Fizzy Chen: Sunt foarte bine, fiindcă eşti şi tu alături de mine.
Connor: (râsete) De vreme ce e primul episod, ar trebui să le explicăm telespectatorilor ce facem aici. Numele meu e Connor Prince şi sunt unul dintre producătorii emisiunii ***Experimentul iubirii adevărate***. O să vă rog să-mi iertaţi emoţiile. Eu n-ar fi trebuit să fiu de partea asta a camerei de filmat.
Fizzy: O scăpare pe care sunt bucuroasă că am rectificat-o!
Connor: După cum se poate ca unii dintre voi, cei care urmăriţi emisiunea, să fi descoperit deja, Fizzy poate să fie destul de convingătoare.
Fizzy: Nu eşti prima persoană care spune asta.
Connor: Cred şi eu. I-ai cunoscut deja pe toţi cei opt Eroi. Cum ţi se par?
Fizzy: Ce părere am, să vedem… În cartea mea, ***Visând la paradis***, personajul principal, Jacqueline, e naufragiată de trei ani. E puternică, deci rezistă, dar atunci când e salvată şi se găseşte în siguranţă, în cabina căpitanului de vas, e

atât de flămândă şi de copleşită de toate delicatesele de la bord, încât se îndoapă până când nu-şi mai aminteşte cum o cheamă. Cam aşa mă simt şi eu.

Connor: Prea mult bine?

Fizzy: Poate că da.

Connor: Eroul acelei cărţi nu e doctorul de pe vas?

Fizzy: Ba da! Şi stă cu ea toată noaptea, ca s-o îngrijească şi să i-o tragă până când ea îşi revine.

Connor: (râsete) E o poveste tipic „Fizzy"!

Fizzy: O să iau spusele tale ca pe un compliment.

Connor: Foarte bine, pentru că e! Nu vrem să-i influenţăm pe telespectatorii noştri, care o să înceapă să voteze imediat după difuzarea episodului. Dar spune-mi primele impresii despre fiecare dintre Eroi. Haide să începem cu Dax, Băiatul cel Rău, cu Tatuaje.

Fizzy: O, bietul Dax! A avut parte de Fizzy cea Stânjenită.

Connor: N-ai părut deloc emoţionată. Aş spune că aţi avut o conexiune bună.

Fizzy: Şi eu cred asta. Cu siguranţă că eu n-o să fac paraşutism, n-o să mă caţăr pe stânci şi n-o să mă lupt cu urşii, dar el a fost grozav!

Connor: A urmat Isaac, Tocilarul Sexy.

Fizzy: De asemenea, grozav. I-ai văzut braţele?

Connor: Cred că toată America i-a văzut braţele.

Fizzy: Întreaga Americă e norocoasă! Ar fi prea îndrăzneţ să-l rugăm ca data viitoare să vină fără cămaşă?

Connor: Poate că e puţin prea îndrăzneţ. Aţi părut să vă înţelegeţi.

Fizzy: Aşa cred şi eu.

Connor: Eroul numărul trei, Benji, alias Tex, cowboyul nostru.

Fizzy: Ştiu că n-ar trebui să influenţez spectatorii, aşa că poţi să scoţi partea asta, dar Benji a întrebat ce părere are tatăl

meu despre faptul că scriu romane de dragoste. Deplasat şi ciudat!

Connor: Mai departe! A urmat Evan, Cel Care Mi-a Scăpat, singurul dintre eroi pe care-l cunoşteai dinainte.

Fizzy: Aşa e. Ne-am văzut câteva luni, pe vremea când eu aveam aproape treizeci de ani. E un băiat foarte de treabă.

Connor: Care s-a întâmplat să aibă un tatuaj neinspirat.

Fizzy: *Ay, caramba...*

Connor: Chiar că da! Dar a părut recunoscător pentru sugestia ta.

Fizzy: (râsete) Asta, fiindcă e un tip fără hachiţe. Paharul lui e întotdeauna pe jumătate plin.

Connor: Pun pariu că şi al tău e la fel.

Fizzy: Asta depinde de conţinutul paharului...

Connor: Obraznic! Haide să vorbim despre Arjun, sau domnul Darcy. Păreri?

Fizzy: Am părerea că-şi organizează şosetele pe culori în sertar.

Connor: (râsete) Ce zici de Nick, Ruloul cu Scorţişoară?

Fizzy: Arhetipul ăsta e mai tehnic, aşa că, pentru cei care nu ştiu, un Rulou cu Scorţişoară e un erou care e dulce şi te susţine. Vrea binele Eroinei.

Connor: Corect.

Fizzy: Ştii, sub costumul tău, ai şi tu nişte tendinţe de Rulou cu Scorţişoară. Atât de multe straturi, Connor Prince III! Unii oameni ar putea să spună că eşti greu de etichetat.

Connor: Mă cunoşti, sunt ca o ceapă!

Fizzy: Sau ca o prăjitură. Dar să ne întoarcem la Nick! Mi-a plăcut de el.

Connor: Asta e bine, sunt sigur că publicul poate să-şi dea seama. Spune-mi ceva şi despre Colby, puşcaşul marin.

Fizzy: Mi-ar plăcea să-şi extindă lista de lecturi.

Connor: (râsete) Sunt sigur că şi lui i-ar plăcea. Apoi a venit Jude.
Fizzy: Vampirul. A fost foarte amuzant!
Connor: Umorul e important pentru tine?
Fizzy: O, sigur că da! Am nevoie de un bărbat care să nu se ia prea în serios, care să poată să se relaxeze chiar dacă se află în afara zonei lui de confort.
Connor: Să danseze ca şi cum nu l-ar privi nimeni?
Fizzy: Sau să cânte la concertul unei formaţii de băieţi ca şi cum nu l-ar auzi nimeni.
(râd amândoi)

CAPITOLUL 26

FIZZY

Vineri seara, în primele douăzeci de minute după ce am ajuns la Jess, îi redau prietenei mele, pe nerăsuflate, fiecare detaliu pe care mi-l pot aminti despre cele opt întâlniri. Feţele eroilor, hainele, vocile, slujbele, dacă mi-au plăcut, despre ce am vorbit, ce fel de umor au.

Atunci când descriu momentul amuzant în care fostul meu iubit a intrat în cafenea, iar pe faţă i-a apărut un zâmbet complice – şi un zâmbet chiar mai complice a apărut pe faţa lui Connor –, Jess dă din cap în semn c-a înţeles.

– Evan e cel cu tatuajul care nu ţi-a plăcut? întreabă ea. Cu râsul acela grozav?

– Actualizare: *era* tipul cu tatuaj. Şi l-a şters. Şi da, chinez american, care juca softball cu fratele meu. I-am pus numele pe listă fiindcă trecutul meu amoros e presărat de bombe, iar Evan e un tip de treabă, chiar dacă nu e salvatorul sexual de care am nevoie. Dar acum îi mulţumesc lui Fizzy din trecut pentru că l-am inclus. E grozav, iar dacă se dovedeşte că toţi bărbaţii ăştia sunt de doi bani, măcar o să pot merge într-o vacanţă distractivă în Fiji, împreună cu Evan.

– *Sau* poate că lucrurile o să fie diferite de data asta, fără Bart Simpson care să stea între voi!

– Poate că da.

– Deci, spune-mi un clasament, cine e în top până acum?

– Probabil că Isaac. A fost..., încep eu să spun, făcând apoi o pauză pentru efect dramatic şi dând din cap ca să-mi limpezesc mintea, ...e atât de sexy, Jess! Atât de interesant!

Ea se apleacă în faţă, plină de satisfacţie.

– Ahaaa! Au ieşit scântei? Focuri de artificii? Au fost clopoţei care s-au auzit în fundal?

– Cine ştie? Publicul hotărăşte, presupun.

Dacă Jess îşi dă seama care e subtextul – că, până şi după prima rundă de întâlniri, iau în considerare posibilitatea de a nu mă îndrăgosti de nici unul dintre aceşti Eroi fantastici cu adevărat, fiindcă nu mă pot opri din a privi dincolo de ei, către producătorul executiv din fundal – ea nu dă nici un semn că aşa ar sta lucrurile. E prea ocupată să trăiască prin intermediul aventurilor mele romantice nebuneşti. Exact ca pe vremuri.

– Deci mâine ne uităm împreună la primul episod?

– Vreau numai să mă asigur că n-a plănuit Connor să ne uităm împreună. Dar dacă nu, bineînţeles că răspunsul e afirmativ!

Jess mijeşte ochii.

– Adică numai voi doi?

– Nu, răspund eu, dar tonul mi-e nesigur, ca şi cum de fapt aş vrea să spun „poate".

– Fizz! exclamă Jess pe un ton alertat.

– Ei, bine, poate că a plănuit ceva!

– De ce ar plănui să se uite numai cu tine?

Expir, strâmbându-mă.

– Nu, nu, adică... bine, trebuie să-ţi spun ceva, dar n-ai voie să te enervezi pe mine!

– Cu o asemenea introducere, nu pot face nici un fel de promisiune.

– Atunci, nu-ți spun!

– Bine.

– *Bine.*

Ne uităm una la alta într-o confruntare tăcută, până când eu clipesc și încep să-mi privesc, dezinvoltă, relaxată oja de pe unghii. De obicei, șansele ca una dintre noi să cedeze sunt egale, dar având în vedere că eu sunt cea care deține informațiile pi-cante și știu că Jess și-a petrecut ultimele opt ore prelucrând cu încăpățânare date statistice pentru o chestie cu un număr enorm de cifre, sunt sigură că de data asta pot să ies învingătoare.

Tăcerea din începere pare să bâzâie de zgomote închipuite. Foaia de calcul trebuie să fi fost îngrozitoare, fiindcă Jess cedează mult mai repede decât m-aș fi așteptat.

– Bine, am înțeles, spune-mi!

– Duminică seara, încep să povestesc, aplecându-mă, adică în seara de dinainte să înceapă filmarea, eu și Connor am făcut o ultimă excursie în căutarea bucuriei.

– Întâlnire!

– Excursie! Ne-am dus la Torrey Pines ca să ne uităm la valurile bioluminiscente.

Jess scoate un mormăit plin de suspiciune. Știe exact unde duce povestea asta.

– Ei bine, te previn că o să anticipez și că o să-ți stric surpriza. Până la urmă, ne-am sărutat.

Jess se plesnește ușor peste față.

– Fizzy!

Îndrept spre ea un deget acuzator.

– Termenii stabiliți stipulau că nu poți să te enervezi!

Ea își ia palma de pe față, dezvăluind un zâmbet fals.

– După cum spuneam, sărutul s-a transformat în tăvăleală și eram la el în brațe și..., turui eu, căscând ochii și apoi coborându-mi vocea, ...Jessica Marie, nu sunt sigură, pentru că nu l-am *văzut*, dar s-ar putea ca bărbatul ăsta să aibă cel mai mare penis dintre toți bărbații pe care i-am atins vreodată!

Tăcere. Lui Jess îi piere orice expresie de pe față.

– Stai! Am nevoie de vin pentru asta!

Dispare pentru un minut și se întoarce după aceea cu două pahare de vin roșu, pe care le pune pe măsuța de cafea, iar apoi se așază în fața mea, reluând:

– Nu vreau să încurajez așa ceva, sau să crezi cumva că tolerez un astfel de comportament, dar despre ce dimensiuni vorbim?

Mă uit în spate, ca să mă asigur că nu există vreo pereche de urechi în vârstă de doar zece ani, impresionabile, care ascultă.

Jess ia repede o gură de vin, dând din cap.

– Juno e acasă la bunicii ei.

Ușurată că suntem singure, îmi așez degetele arătătoare la o distanță remarcabilă unul față de celălalt, dar conformă cu realitatea, iar apoi descriu un cerc ca să aproximez circumferința.

– Probabil cam așa?

Jess fluieră.

– Fizz, ăsta-i diametrul încheieturii tale!

– E adevărat! exclam, lovind cu palma în tăblia mesei. Ar fi ca și cum mi-aș trage-o cu propriul pumn!

Jess își sprijină capul într-o mână, oftând, și abia atunci îmi dau seama că River tocmai a intrat în cameră, aducând o tavă de gustări pentru noi. Se răsucește pe călcâie imediat, fără să se oprească locului nici un pic, iar apoi iese în liniște din încăpere.

– Stai, trebuie să vorbesc cu tine! strig eu în urma lui, în timp ce se retrage. Ce sincronizare extraordinară are omul ăsta!

– Îți urez succes în a-l face să se întoarcă.

– O, te rog, de parcă aș mai putea să-l șochez cu ceva! Îți aduci aminte de noaptea aia în care a trebuit să mă dezbrace?

În timpul excursiei noastre în Scoția, Jess era într-o noapte pe punctul de a intra la duș. Drept răspuns la mesajul meu plin de panică, *Ajută-mă!*, l-a trimis pe River, fără să-și dea seama că urgența mea consta în faptul că mă blocasem în rochie. Spre meritul lui, River a intrat, a tras de rochia agresoare, scoțând-o

de pe mine fără să ezite câtuși de puțin, iar apoi a ieșit imediat din cameră. Bărbatul ăsta e imperturbabil.

– Oricum, continui eu, după cum îți poți imagina, n-o să mă pot gândi la altceva decât după ce o să-l ating din nou.

Jess deja protestează:

– Acum ai început să filmezi emisiunea!

– Da, dar asta n-o afectează cu nimic. Chestia dintre mine și Connor nu e despre sentimente, ci despre distracție. Acum îmi e poftă de el! mărturisesc, oftând. Ce să-i faci, sunt o prădătoare!

Jess dă din cap, înțelegătoare.

– La fel ca James din *Saga Amurg*.

– Exact ca James din *Saga Amurg*, confirm eu.

– Cu excepția faptului că Alice i-a tăiat capul.

Lovesc din nou cu palma în tăblia mesei.

– De ce deviezi întotdeauna intenționat de la subiect?

– Subiectul e că treaba asta o să se transforme într-un dezastru.

– Chiar nu cred așa ceva. E o chestie pur sexuală. Nu suntem în pericol să ne îndrăgostim. Eu pot să fiu descrisă drept o femeie gălăgioasă, autoare de romane de dragoste, dornică de aventuri și plină de opinii. Iar el e un bărbat înalt, atletic, de rasă albă, pe nume Connor Prince III. Cred că putem cădea de acord că, mai devreme sau mai târziu, o să fac ceva prea șocant, sau el o să facă ceva care o să mă enerveze și – sau – plictisească.

Îmi vibrează telefonul, care e așezat pe masa dintre noi. Fața lui Connor se ivește pe ecran, iar Jess o vede înainte să pot întoarce telefonul, ca să pretind că mă sună fratele meu.

– I-ai pus fotografia în informațiile de contact?!

Dezgustul ei e sută la sută prefăcătorie. Sub hanoracul ăla lăbărțat și pantofii decenți, Jess e o mare amatoare de drame. Trăiește pentru emoțiile de genul ăsta.

Răspund, cu un zâmbet larg pe față.

– Salutare, șefu'!

– Salutare. Ai câteva minute pentru un post-mortem[1]?

– Depinde. Eu sunt cadavrul?

De vizavi de mine, Jess îmi aruncă o privire plină de dezaprobare. Mă ating pe frunte, ca să-şi aducă aminte că expresia asta o să-i provoace riduri. Sunt o prietenă atât de bună, iar ea nu-mi mulţumeşte niciodată pentru lucrurile astea!

Râsul profund al lui Connor le provoacă o gâdilare vibrată a părţilor mele femeieşti.

– E doar o vorbă, Fizzy!

Apăs pe butonul care opreşte microfonul şi-i şoptesc lui Jess:

– Are vocea atât de groasă... Oare am ştiut întotdeauna că vocea lui e atât de groasă?

Mă întorc la convorbirea telefonică şi spun:

– Ştiu. Glumeam, doar! Da, sunt liberă şi putem să examinăm proverbialul corp decedat.

Râde din nou.

– Excelent! Eşti acasă? Pot să vin la tine?

– Încerc să ajung acasă în zece minute.

– Grozav, şopteşte el, iar apoi pune capăt apelului.

Şi, la naiba! Dacă eliminăm posibilitatea de a fi entuziasmată fiindcă urmează să-l văd pe Connor, nu mai rămâne nici o explicaţie pentru felul în care sar de pe canapea ca să-mi adun lucrurile.

Jess mă urmează până la uşă.

– Ce faci?

– Ne întâlnim la mine acasă, pentru o discuţie.

Îmi vâr telefonul în geantă.

– Oare e o idee bună?

– Oare e o idee bună să discutăm despre munca pe care o facem împreună? i-o întorc eu lui Jess, mimând câteva secunde de reflecţie. Aşa cred!

– Discutaţi despre asta la tine acasă! îmi aminteşte ea.

Deschid uşa şi îmi pun pantofii.

[1] Discuţie despre un eveniment, sau examinarea acestuia, după ce s-a întâmplat

– Cred că o să aflăm dacă asta a fost sau n-a fost o idee bună, spun eu, dar, văzând că încruntarea lui Jess se adânceşte, adaug: Bine. Promit să nu intrăm în dormitor.

– Ca şi cum ai avea nevoie de un dormitor! exclamă ea.

Fac o pauză, cu mâna pe clanţă.

– Foarte bună observaţie. Bine, trebuie să plec!

– Diametrul unui pumn! îmi strigă ea, în timp ce cobor pe scară, grăbită.

– Mâine nu trebuie să merg!

– Cum merge cu scrisul, Felicity?

– Asta face parte din cercetare! strig eu la ea.

Practic, pot să aud geamătul ei îndurerat, în timp ce-mi face cu mâna din pragul uşii.

CAPITOLUL 27

FIZZY

Connor ajunge înaintea mea şi mă aşteaptă pe verandă, sprijinindu-şi umărul lat de coloana din capul treptelor. Şi-a schimbat pantalonii eleganţi şi cămaşa închisă la toţi nasturii, cu care era îmbrăcat înainte. Acum, e versiunea mea preferată, Connor cel Dulce: cămaşă uzată, blugi uzaţi, tenişi uzaţi. În lumina lunii şi în strălucirea difuză a lămpii de deasupra capului, arată ca personificarea unei felicitări Hallmark.

– Cum eşti? mă întreabă el în timp ce mă apropii.

– Foarte bine!

Ajung lângă el şi mă întind să-l sărut pe obraz, înainte să-mi dau seama că asta nu e ceva ce ar trebui să fac atunci când îl văd pe prietenul meu cel mai bun, producătorul emisiunii a cărei eroină sunt. Expresia pe care o are după ce mă retrag e o combinaţie de amuzament şi de îngrijorare.

– Scuze! spun eu, iar apoi adaug, socotind că trebuie să fiu complet sinceră: Am fost fericită să te văd şi, din păcate, n-am apăsat la timp pedala de frână mentală.

Expresia lui se distorsionează în mod ciudat. Aproape că râde, dar în cele din urmă se hotărăşte asupra unei feţe impasibile,

de jucător de poker. Acum Connor cel Dulce e rigid ca o bucată de carton.

– Nici o problemă! Voiam doar să verific cum ţi s-a părut prima săptămână de filmare şi dacă ai nevoie de ceva.

– Eu? întreb, descuind uşa casei şi intrând împreună cu el. Sunt bine!

– Din punctul nostru de vedere, lucrurile arată fantastic, spune el, descălţându-se de adidaşii Vans. Eşti naturală pe ecran, Fizz! Astăzi am luat toate pasajele din întâlniri pe care le-am vrut, iar în seara asta am terminat de editat prezentările şi testimonialele.

– Deci e gata episodul?

– E gata. O să fie grozav, ceea ce e meritul tău!

Mă întorc spre el după ce-mi pun geanta jos. Observ că i s-a îmblânzit privirea.

– De fapt, e meritul *tău*! insist eu. Tu eşti cel care a răspuns provocării cu arhetipul eroului. Distribuţia e perfectă. Ei sunt perfecţi! exclam, atingându-l uşor pe umăr. Şi sexy! Bună treabă. Un adevărat bufet la care se servesc tăuraşi!

Spun asta ca să-l complimentez pe el şi, desigur, ca să laud în egală măsură eforturile pe care le-a făcut, dar cuvintele mele par să stoarcă orice urmă de căldură din privirea lui.

– Bine! spune el pe un ton neutru. Ai fi interesată să vedem premiera împreună, la mine acasă? Cu toată echipa, adică, nu numai cu mine.

– Desigur! Sunt nerăbdătoare să văd cum arată totul pe ecran. Nu cred că am avut o conexiune prea bună cu Arjun sau cu Tex...

– Cred că şi publicul o să-şi dea seama de asta.

– ...dar cred că ceilalţi sunt OK. Oricare dintre ei ar putea să se urce în expresul Fizzy! mă bucur eu, zâmbind în timp ce redau cu stângăcie sunetul unei locomotive, după care adaug: O să fie distractiv!

Connor clipeşte şi-şi mută privirea, uitându-se la pantofii de lângă uşă, ceea ce înseamnă că am ocazia să-l studiez. Mă simt uşoară, încântată de succesul acestei prime săptămâni de filmare, şi zăpăcită – fiindcă sunt în aceeaşi încăpere cu el. Fără să vreau, mă gândesc:

„Oricât de grozavi ar fi Eroii ăştia, nici unul dintre ei nu-i ca el!"

– Vrei o bere sau ceva de genul ăsta? îl întreb, distrăgându-mi atenţia de la vocea îngrozitoare din capul meu.

Connor dă din cap în semn că da.

– Cum să nu!

Mă urmează în bucătărie, unde scot din frigider două sticle şi mă reazem de bufet.

– Care e preferatul tău? îl întreb.

– Eroul meu favorit? vrea el să clarifice, luând o gură de bere, iar eu dau din cap, adeverind. N-am un preferat!

– Haide, mârâi eu, chiar vorbeşti serios? Am senzaţia că eşti fanul lui Isaac.

– Cu toţii par nişte tipi faini. Din pricina asta i-am şi distribuit.

– Până acum mie îmi place de Nick, Dax şi Isaac. Jude e grozav, dar nu sunt sigură că avem vreo chimie între noi.

– Ce spui de Evan?

– N-a funcţionat prima dată, dar cine ştie?

– Bine. Oricum, trebuie să rămâi deschisă la minte.

– O, aşa o să fac! promit eu, dând din mână. Dar dacă întrebi acum de cine mă simt atrasă în cea mai mare măsură, deja ţi-am răspuns, asta-i tot.

Connor are aerul că-şi alege cuvintele înainte să deschidă gura.

– Deci, asta ne aduce la singura observaţie pe care o am, care ar fi să-ţi temperezi puţin privirea provocatoare.

Simt cum îmi piere zâmbetul de pe buze.

– Privirea... care?

– Telespectatorii vor să te vadă construind o conexiune reală.

– Şi asta nu începe cu flirtul? Deci toată viaţa am procedat greşit?

– E vorba despre felul în care flirtezi, răspunde el, neamuzat de gluma mea.

– Felul în care flirtez, repet eu pe un ton inexpresiv, punând jos sticla, la o distanţă sigură.

S-ar putea să am nevoie de ambele mâini ca să-l sugrum.

– Numai treizeci şi trei la sută din spectatorii *Burlacului* s-au uitat la *Burlăciţa*. Ştii de ce?

O, ştiu răspunsul ăsta!

– Patriarhatul!

– Da. Spectatorii sunt mult mai toleranţi faţă de un bărbat care se vede cu mai multe femei, decât faţă de o femeie care se vede cu mai mulţi bărbaţi. Nu e corect, dar aşa stau lucrurile.

– Ia te uită cine e deodată expert în televiziunea culturii pop!

– Ţi-am spus că iau lucrurile în serios.

– Deci vrei să par mai greu de cucerit? Romanele de dragoste s-au luptat din greu ca să scape de idealul eroinelor ingenue şi virgine. Dacă-ţi imaginezi că o să personific arhetipul ăsta, o să fii dezamăgit!

– Nu asta am spus.

– Atunci, ce *ai* spus?

Începe să se foiască, roşu la faţă.

– Nu vreau să spun că nu poţi… Ascultă! exclamă el, încercând din nou. Las-o baltă! Eşti bine aşa cum eşti.

– O, bine! Îţi mulţumesc!

Se lasă liniştea şi e ca şi cum s-ar fi stins o lumânare – toată energia din cameră s-a risipit.

– De ce eşti supărat pe mine dintr-odată? întreb eu. Ce am făcut?

– Nu sunt, neagă el, dând din cap cu un aer supărat. Îmi pare rău!

– Am acceptat să particip la emisiune pentru că am vrut să am grijă de spectatorii care au fost lăsaţi pe mâinile tale stângace...

Râde sec.

– Ai făcut în aşa fel încât să fiu mai mult decât conştient de asta.

– ... dar e distractiv pentru că fac asta cu *tine*, spun eu, întinzându-mă după mâna lui.

În cele din urmă, îşi ridică privirea. Şi cred că înţeleg ce se întâmplă. O, Doamne, uneori sunt atât de bătută-n cap!

– Mă distrez cu tine! mărturisesc, trăgându-l mai aproape. Această primă săptămână pe platou a fost plăcută fiindcă mă simt confortabil cu *tine*. Am insistat să faci tu interviurile din confesional pentru că îmi place să fiu cu *tine*. Mi-am riscat viaţa vorbind cu River pentru că am încredere în ideile tale extraordinare. Îţi faci atât de bine munca, îmi pare rău dacă...

Connor mă întrerupe făcând un pas către mine şi-mi cuprinde faţa cu mâinile. Gura i se lipeşte de a mea. Orice gând îmi dispare din minte.

Îmi dă un sărut cu buze moi şi presiune fermă, iar apoi îmi dă un altul, din alt unghi, înainte să se retragă. Ochii lui verzi îmi caută privirea, pâlpâind întrebători. Gândurile îmi ţipă, îndemnându-mă să nu-l las să se retragă iar, dar înainte ca măcar să mă gândesc să-l aduc înapoi spre mine, el deja s-a hotărât, se apropie, mă înghesuie. Stau ridicată pe vârfuri în timp ce el se apleacă, cu gura mai moale şi mai flămândă acum, căutând acele unghiuri pe care le-a găsit data trecută, mai profunde, tachinându-mă cu limba lui fierbinte. Connor geme şi sunetul mă scufundă într-o mare de pofte, singurul lucru la care pot să mă gândesc e să mă scufund în ea, ca să găsesc mai mult din acea dorinţă răguşită pe care o ascunde. Mă tot aştept ca el să întrerupă sărutul, să se retragă şi să-şi ceară scuze, dar cu cât se prelungeşte apropierea, cu atât devine mai intens.

Connor mă ridică, mă așază în fața lui, pe bufet, îmi depărtează picioarele ca să poată pași între ele. O mână i se ridică pe spatele meu și mi se petrece de jur împrejurul coastelor, cuprinzându-mi sânii, în timp ce cealaltă mână îmi împinge pelvisul în față, lipindu-mă de celălalt pelvis. În clipa în care încep să mă frec de el, sunt recompensată cu încă un geamăt, urmat de altul. Nu mă oprește să-i desfac nasturii de la cămașă, să-i dezvelesc pieptul și să-mi lipesc palmele de pielea caldă a trunchiului său lat și dur.

Gura lui Connor e pe gâtul meu, degetele i se încleștează în jurul bretelei maioului meu, pe care îl dă jos de pe umăr, ajungând apoi și mai jos, întinzând materialul, trăgându-mi sutienul ca să mă dezbrace pentru gura și dinții lui. Senzațiile mușcăturii și sărutului pe sfârcul meu sunt o plăcere nediluată, încep să văd puncte negre în timp ce corpul meu fură, lacom, fiecare moleculă disponibilă din oxigenul lui.

Părul lui în mâinile mele e nespus de moale și pare să-i placă atunci când trag de el. Geme, lipit de pielea mea, mușcându-mă drept dulce răzbunare ori de câte ori sunt dură. Atunci când îl trag suficient de tare, se mișcă odată cu gestul meu, îndreptându-se și revendicându-mi gura. Îmi doresc să mă sărute astfel ore în șir. N-am fost sărutată niciodată în felul ăsta, cu o energie care e aproape furioasă. Astă-seară, Connor nu dă nici un semn că ar vrea să se oprească, iar adrenalina eliberează arșiță în sistemul meu circulator.

Dinții lui sunt lipiți de falca mea, iar mâinile îmi ridică fusta, ca să-mi tragă lenjeria în jos.

– E bine, draga mea? întreabă el, lipit de gâtul meu, iar eu dau din cap, dau din cap încontinuu, fiindcă are, bineînțeles, permisiunea mea de a face orice vrea.

Vreau să formulez un gând coerent despre ceea ce simt, despre felul în care mâinile lui mă strâng de coapse cu atâta putere, despre căldura și asprimea dinților lui pe pielea mea, dar doar mai târziu o să fiu capabilă să cuprind cu mintea orice altceva

în afară de potopul de senzaţii şi de sentimentul de a fi complet consumată de dorinţa de a poseda. Suntem circuite electrice vii, nervi dezgoliţi, mişcându-ne conduşi de instincte.

Palma îi alunecă în sus pe coapsa mea. Mă tachinează lent, cu sărutul încă dur şi jucăuş, trăgându-mi buza de jos cu dinţii. Şi apoi îşi trece degetele peste pielea mea fierbinte şi alunecoasă. Gura lui devine moale şi înfrântă peste a mea, înainte să se retragă pentru o fracţiune de secundă, echilibrând delicateţea cu subjugarea, urmărindu-mi faţa în timp ce mă pătrunde cu un deget, apoi cu două, înnebunitor de lent. Îi urmăresc gura, felul în care formează acele jumătăţi de cuvinte, felul în care buzele îi dezgolesc dinţii de jos atunci când îşi împinge degetul mare în mine, făcând cercuri, şi zâmbetul înfumurat care-i apare pe buze atunci când scap un ţipăt involuntar.

Apoi degetele mele nerăbdătoare îi desfac pantalonii, care-i cad în jurul genunchilor, iar membrul lui cel frumos îmi ajunge, în sfârşit, în mână. Îl aduc spre mine, tachinându-ne pe amândoi până când ajungem să fim doi oameni devastaţi, înfierbântaţi, sărutându-ne neglijent, capul lui împingându-se în mine şi...

Ne oprim, cu raţiunea dominându-ne acum simţurile. Eu cotrobăi după prezervativul rătăcit în sertarul cu fleacuri, râzând şi mormăind – în timp ce ne sărutăm –, despre cât de convenabil e să am un prezervativ la îndemână şi despre faptul că uneori e util să fii dezordonat. Connor îşi pune singur prezervativul, fiindcă mie îmi tremură mâinile, iar lui, nu, dar îl urmăresc din priviri pentru că sunt interesată de ceea ce face, iar Connor dezbrăcat e cel mai sexy lucru pe care l-am văzut în viaţa mea.

Păşeşte din nou în faţă, iar eu îi rostesc numele pe un ton întrebător, dar el mă sărută şi şopteşte, lipit de gura mea:

– Nu. Nu pot să spun iarăşi „nu".

Apoi se lipeşte de mine.

Tortura lui lentă e perfectă. Cred că sănătatea mea mintală e foarte fragilă acum. Îmi pierd minţile încetul cu încetul în timp ce el îşi croieşte drum în mine, cu atenţie, concentrându-se la

expresia feței mele și la sunetele pe care le scot. Dar apoi transformă atenția într-o foame vorace în secunda în care a intrat cu totul, precum piatra în mătase, iar eu devin un tunel aerodinamic de gânduri, particule infime și fragmente care trec în zbor pe lângă mine, prea repede ca să le cuprind cu mintea. Sunt un monstru egoist, care-și dorește din ce în ce mai mult. Sunt un vrăjitor care manipulează timpul, ca să facă partida asta de sex să dureze o eternitate. Sunt sigură că sunt prima femeie care a fost vreodată cu un bărbat.

Continui să fiu așezată pe bufet, dar asta e doar de formă. Mâinile lui se află sub fundul meu, iar brațele lui mă țin înclinată astfel încât să ne mișcăm într-un fel care ne face pe amândoi să icnim. E atât de multă forță care susține fiecare împingere, e atâta nevoie reprimată care curge între noi! În ciuda tuturor declarațiilor pe care le-am făcut despre faptul că-mi place sexul, n-am fost niciodată o amantă gălăgioasă, dar acum n-am cum să tac, sunt prea multe senzații în corpul meu, iar ele trebuie să dea cumva pe dinafară. Icnete ascuțite, ritmice. Țipete de surprindere. Sunetul scos de epidermele noastre alunecoase de la transpirație, lipite una de cealaltă. Mă aud și mă minunez, simțind că aproape mi-am pierdut controlul asupra corpului și creierului meu. Poate că așa e. Nu-mi pasă. Nu sunt îngrijorată pentru nimic, nu mă întreb nici măcar preț de o secundă dacă el se simte bine, fiindcă răspunsul e zugrăvit în cutele frunții lui, pe curbura delicată a buzelor lui, în timp ce privește în spațiul dintre noi, încetinind ritmul ca să urmărească, mișcându-se ca să mă atingă, mângâindu-mă cu buricul degetului mare.

– Așa? întreabă el în șoaptă.

Dau din cap, șoptind:

– Vino aici!

Îl trag spre mine.

Ar trebui să nu ne grăbim, dar e greu atunci când totul pare prea întins înăuntrul nostru, gata să plesnească. El ridică mâna și se sprijină cu palma de bufetul de lângă capul meu,

cuprinzându-mă, urmărind cum preiau controlul în căutarea atingerii lui. Aproape imediat, simt că sunt în cădere liberă.

Ar trebui să mă abţin, dar e prea târziu. Plăcerea mă loveşte cu o devastare euforică. Am crezut c-o să am parte de asta doar o dată; era, la urma urmelor, ceea ce credeam că-mi trebuia ca să-mi eliberez mintea de el.

Dar aşa am gândit înainte. Da, am făcut sex în fel şi chip, însă ceea ce tocmai s-a întâmplat n-a semănat cu nici una dintre acele experienţe. Aş vrea să ştiu ce a fost asta.

CAPITOLUL 28

CONNOR

O examinare atentă a căutărilor mele pe Google, la primele ore ale dimineţii de sâmbătă, o să arate următoarele rezultate:

- De ce nu e bine să faci sex cu un coleg de serviciu
- Ce să fac dacă am făcut sex cu cineva cu care n-ar fi trebuit s-o fac, şi a fost fantastic
- Cum să eviţi să te culci cu cineva de care eşti atras
- Poate să mă concedieze şeful meu în California?
- Posturi de producător de televiziune în San Diego
- Posturi de producător de televiziune lângă San Diego
- Slujbe în San Diego
- Efectul pe care îl are lipsa tatălui asupra fiicelor
- Maşini ale timpului.

Deloc surprinzător, nici una dintre căutările astea nu m-a ajutat prea mult.

Nu m-am dus la Fizzy cu intenţia de a face sex. M-am dus la ea cu dorinţa de a sărbători o primă săptămână de lucru fantastică, de a vedea ce putem face mai bine, de a vedea cum puteam face ca lucrurile să fie mai convenabile pentru ea. Dar, de

asemenea, m-am dus acolo ştiind deja că, dacă aş fi sărutat-o, ea mi-ar fi răspuns la sărut. Şi m-am dus acolo ştiind c-o doream intens, că mă îndrăgostisem puţin de ea şi că nu mă prea descurc cu gelozia. Voiam să fie a mea. Avusese dreptate atunci, la plajă; nu realizasem cât de greu avea să-mi fie s-o împart, odată emisiunea începută.

Privind retrospectiv, îmi dau seama că era inevitabil să facem sex. Şi că, tot inevitabil, sexul avea să vină cu probleme, să fie răvăşitor, intens, tandru şi spectaculos. Şi acum am dat de naiba în mod magistral, pentru că singurul lucru la care pot să mă gândesc e s-o fac din nou.

Cu câteva ore înaintea premierei, o găsesc pe Nat în bucătăria mea, unde deschide o sticlă de vin. Nici unul dintre Eroi n-o să ni se alăture în seara asta – regulamentul cere ca ei să nu petreacă deloc timp alături de Fizzy atunci când nu sunt filmaţi pentru emisiune –, dar cea mai mare parte a echipei de filmare e aici. Unii dintre ei deja s-au năpustit asupra ofertei generoase de gustări aranjate în curtea din spate (un alt bonus al bugetului), iar restul stau de vorbă între ei, aşteptând, plini de nerăbdare, să vadă dacă mica noastră emisiune o să fie o lovitură, sau dacă o să fim nevoiţi să ne căutăm cu toţii de lucru mâine-dimineaţă. Atât de mulţi bani au fost băgaţi în asta, succes ori eşec, încât scara la care o să se întâmple lucrurile o să fie masivă în ambele cazuri.

Fizzy ar trebui să ajungă din clipă-n clipă, motiv pentru care mă foiesc în pragul bucătăriei ca un ciudat.

Nat trebuie să mă fi simţit în spatele ei, fiindcă se uită pe umăr.

– Salut! spune ea, scoţând dopul din sticlă.

Mă mut lângă cuptor, fără să fiu sigur că-mi doresc discuţia care e pe cale să înceapă, dar ştiind c-o să înnebunesc dacă nu stau de vorbă cu cineva.

– Salut!

Nat îşi vâră mâna într-unul dintre dulapuri ca să ia un pahar.

– Unde e Stevie?

– În camera ei.

Fiica noastră și-a dorit să stea în curtea din față ca să aștepte sosirea lui Fizzy, dar am convins-o că traficul de lângă plajă e întotdeauna aglomerat seara, în special în weekend. A cedat, dar numai după ce i-am promis c-o s-o anunț în secunda în care o să apară Fizzy.

– Cine ar fi crezut că o să fie suficientă o vizită de-a lui Felicity Chen, pentru ca fiica noastră să facă în sfârșit curat aici?

Nat pufnește în timp ce își umple paharul cu vin.

– Fizzy e de treabă. Iar tendința de a-i venera pe eroi e puternică în urmașa noastră!

Aducerea-aminte îmi face stomacul să se răsucească, fiindcă nu doar viața mea o să fie afectată dacă lucrurile merg prost, ci și cea a lui Stevie și chiar cea a lui Nat. N-am mai trecut prin asta până acum, pentru că n-am fost niciodată cu adevărat legat de cineva. Nu că eu și Fizzy am fi legați cu adevărat, îmi reamintesc. A fost sex. Oamenii fac sex în fiecare zi.

Dar... oamenii nu fac un astfel de sex în fiecare zi.

Faptul că tac îmi aduce o ocheadă din partea lui Nat.

– E totul în ordine?

– Sigur că da!

Într-o singură clipă, mă răzgândesc de cel puțin cinci ori în privința confesiunii care stă să-și ia zborul de pe buzele mele.

– Am făcut sex cu Fizzy azi-noapte.

Nat rămâne cu gura căscată; clipește apăsat.

– Scuză-mă, ce-ai spus?!

– Chiar e nevoie să repet?

– Nu, doar că..., îngână ea, rămasă, pe bună dreptate, fără cuvinte, ... ultima dată când am auzit despre așa ceva ai refuzat-o fiindcă o relație între voi doi n-ar fi mers. Mi s-a părut că mi-ai spus că n-aveați decât legături de ordin profesional.

„Asta a fost cu săptămâni în urmă!", mă gândesc eu, fiindcă nu i-am spus lui Nat despre episodul de pe plajă.

– Da, așa a fost.

Dar asta nu e în totalitate adevărat. Relația noastră a fost profesională timp de aproximativ o milisecundă: limitele ei fărâmițate arată ca un morman de moloz văzut în oglinda retrovizoare. Așa că adaug:

– Și pe urmă n-a mai fost.

Pe hol răbufnește vocea prietenului meu celui mai bun, Ash. Îmi ridic privirea.

– Toată lumea să se relaxeze, au sosit chipsurile!

Gem în clipa în care el intră în bucătărie împreună cu Ella, aducând cel puțin douăsprezece pungi de chipsuri *tortilla*. E îmbrăcat cu puloverul pus pe dos, dar în momentul de față sunt prea nervos ca să mă distrez.

– Știi c-o să fie numai cincisprezece oameni, da? întreb eu. Iar voi sunteți doi dintre ei!

– Am fost atât de entuziasmată, încât nici nu-mi aduc aminte când anume am mers la magazin! spune Ella. Am cumpărat cu toptanul! exclamă ea, mimând o mișcare prin care trage în jos toată marfa de pe un raft. Direct în coș!

Nedându-și seama că a dat năvală tocmai în mijlocul unei discuții delicate, Ella își depune grămada de pungi pe blat.

Dacă Ash nu s-ar putea concentra pe detalii de ordin fizic nici dacă viața lui ar depinde de asta, el e, în schimb, mult prea intuitiv atunci când vine vorba de oameni. A rămas nemișcat lângă Ella, uitându-se când la mine, când la Nat.

– Care-i treaba cu atmosfera asta? Am întrerupt ceva?

Nat îmi aruncă o privire prin care îmi comunică faptul că numai eu pot să le spun, fiind povestea mea. Nu așa aș fi vrut s-o fac, dar sunt sigur că, până la urmă, ei tot o să afle. Arunc o ocheadă în jur, ca să mă asigur că nu e nimeni prin apropiere care să audă, și șoptesc:

– Îi spuneam lui Nat că am făcut sex cu Fizzy azi-noapte.

Tăcerea care urmează e atât de lungă, iar profunzimea ei, atât de sumbră, încât adaug, în cele din urmă:

– Spuneți ceva!

– Fizzy? întreabă Ella. Adică vedeta emisiunii de întâlniri romantice pe care am venit ca s-o urmărim cu toții?

Urmează Ash, cu cea mai admirabilă abordare:

– Pare o idee proastă, Connor!

– N-am avut intenția s-o fac, explic eu.

El se încruntă.

– Încerc să-mi imaginez o partidă de sex accidental și sunt derutat de ceea ce văd!

– OK, ia-o mai ușor! mă îndeamnă Nat. Ești cel mai puțin impulsiv om pe care-l cunosc. Erai complet împotriva ideii de a face sex cu Fizzy. Ce s-a întâmplat?

– Nu-mi dau seama prea bine, răspund eu.

A fost ca și cum aș fi scos un dop, iar fiecare picătură de obiectivitate și de rațiune s-ar fi scurs în canal. N-aveam nici un drept să-i critic comportamentul din cadrul emisiunii, fiindcă a fost fantastică. N-aveam nici un drept să simt gelozie, și n-am nici acum. Le spun celor trei:

– Atunci când am vorbit cu ea despre cei opt tipi, m-am enervat puțin și...

– Cei opt tipi, adică bărbații pe care i-ai distribuit drept Eroi ai emisiunii?

Ash a pus întrebarea asta pe un ton care sugerează că m-am purtat ca un fătălău idiot.

– Corect, du-te naibii, dar pe urmă ea a părut să înțeleagă, spun eu. Sincer să fiu, vede prin mine!

Nat scoate un scâncet slab, de bucurie, așa că fac semn spre ea.

– Nu mă ajuți!

– Scuze, îmi place ideea că vede prin tine!

– Ei bine, asta ne-a băgat într-o mare belea, nu-i așa?

– Doar nu vrei să sugerezi că i-ai tras-o pentru că e intuitivă! spune Ash, iar Ella îi trage una peste umăr.

– Nu. Am făcut asta pentru că..., murmur eu, frământându-mi mintea ca să formulez un răspuns, ...Fizzy e atât de..., adaug, sfârşindu-mi spusele cu un mârâit: Fizzy!

– Connor, spune Natalia cu blândeţe, îţi place de ea. Mult!

– Îmi place.

Mi se lasă umerii ca şi cum aş fi fost pocnit în stomac de adevărul care a ieşit la suprafaţă: sentimentele mele sunt un morman de complicaţii încurcate şi nu există nici o modalitate de a manevra lucrurile în aşa fel încât să ies în siguranţă din situaţia asta. Adaug:

– Şi trebuie să-i găsesc sufletul-pereche.

– Ce o să faci? întreabă Ella.

– Treaba pe care o am de făcut, răspund, ridicând din umeri. Ce opţiune am? Cu siguranţă că n-o să mai fac sex cu ea!

– În afara cazului în care se întâmplă încă un accident, spune Ash.

– Du-te naibii!

El râde.

– Ei bine, poate că emisiunea n-o să aibă succes.

Ella îl loveşte din nou peste umăr.

– N-o să se întâmple aşa ceva! insistă ea. De ce spui un astfel de lucru?

– Pentru că asta poate să fie calea de scăpare a lui Connor! El n-a vrut să facă emisiunea. A fost ideea şefilor. Dacă n-are succes, atunci bineînţeles că n-a fost o idee bună, iar asta nu e vina lui Connor, e vina lui Blaine!

– Blaine mi-a spus destul de clar ce ar trebui să fac. Şi au băgat o avere în chestia asta, aşa că n-am nici o scuză. Trebuie să meargă!

Se aude soneria, iar toată lumea îngheaţă.

– Intră! strig eu, împingându-mă de lângă blat, iar apoi mă opresc în uşa holului şi mă întorc cu faţa la Nat, Ash şi Ella. Vă rog să nu vă holbaţi la noi tot timpul! Şi aşa o să fie ciudat!

– Sigur că n-o să ne holbăm! mă asigură Nat.

– Și vă mai rog să nu-i puneți o tonă de întrebări lui Fizzy, adaug eu. În plus, probabil că are destul de multe emoții.

– Și tu pari destul de emoționat, e de părere Ash.

– Lasă-mă în pace, mormăi eu.

În timp ce merg prin casă, mă încurajez singur. Am treizeci și trei de ani. Produc o emisiune care are un buget enorm și care e pe punctul să aibă premiera la televiziunea națională. Am supravegheat producții întregi în condiții similare sau mai proaste, în locurile cel mai puțin ospitaliere din lume. Am ajutat la creșterea unui copil timp de mai bine de zece ani și n-am pierdut-o, nici n-am rănit-o pe Stevie la modul serios nici măcar o dată. Pot face asta. Pot să mă descurc cu sentimentele pe care le am față de Felicity Chen.

Deschid ușa și-mi dau seama imediat că mă mint singur. E frumoasă – ea întotdeauna e frumoasă –, dar lumea e împărțită în oameni care știu cum e să faci dragoste cu Felicity Chen și oameni care nu știu. Iar eu sunt unul dintre norocoși. Știu gustul pielii ei și știu cum e s-o săruți până când se topește. Cunosc sunetele pe care le scoate și felul în care-i rătăcește privirea atunci când i se închid ochii înainte să aibă orgasm. Nu știu cum să-mi duc viața mai departe prefăcându-mă că n-o doresc cu o forță care rivalizează cu cea a mareelor.

Noaptea trecută ne-am îmbrățișat și m-a condus la ușă. Am stat față în față, exact așa. Avea buzele umflate și obrajii roșii de la efort. M-am aplecat în față, iar ceea ce ar fi trebuit să fie un pupic de rămas-bun s-a transformat în ceva fierbinte și lacom. Timpul s-a înclinat într-o parte. Am dorit-o imediat din nou, chiar acolo, lipită de perete, sau poate cu mine peste ea, întinși pe canapeaua din camera de zi, cu picioarele ei petrecute strâns în jurul mijlocului meu. Încă nu plecasem și deja făcuserăm totul praf, așa că ce mai conta?

Dar contează. N-am loc în viața mea – nici în cea personală, nici în cea profesională – pentru un flirt. Iar Fizzy n-a dat nici un semn că atracția dintre noi ar fi ceva mai mult de-atât. La

naiba, nici nu m-aş fi implicat în emisiunea asta dacă nu m-ar fi forţat Blaine! Iar el n-ar fi putut să mă forţeze dacă n-aş fi avut nevoie de slujbă. Faptul că am sentimente pentru Fizzy nu schimbă nimic din toate astea.

Azi-noapte i-am pus o mână pe obraz, iar apoi mi-am plimbat buzele în sus, pe gâtul ei, până când am ajuns s-o sărut pe obrazul celălalt. După aceea, m-am îndepărtat ca s-o privesc şi mi-am văzut dorinţa şi deruta oglindite în ochii ei. Nici unul dintre noi nu ştia ce să spună, aşa că n-am spus nimic. În loc de asta, eu am plecat spre maşină, ştiind că, dacă n-aş fi făcut-o atunci, n-aş mai fi făcut-o niciodată.

– Bună! spun acum, retrăgându-mă puţin şi făcându-i semn cu mâna să intre în casă.

– Bună! răspunde ea.

Are părul strâns într-o coadă de cal şi poartă pantaloni trei sferturi şi un hanorac, ambele piese de îmbrăcăminte fiind negre, iar în picioare are o pereche de pantofi portocalii, cu tocuri, care o apropie puţin de nivelul ochilor mei. E machiată cu o dungă de creion dermatograf negru şi buzele îi sunt rujate într-o nuanţă de roşu ţipător. Vreau să văd acea culoare întinsă pe pielea mea.

Mă bucur că suntem singuri, fiindcă atmosfera pulsează de dorinţă. O întreb pe Fizzy:

– Să scăpăm de senzaţia de stânjeneală, sau s-o păstrăm, ca să putem atinge culmea stânjenelii mai târziu?

Uşurată, ea dă drumul unui hohot de râs înăbuşit.

– Haide să ne fie milă de toată lumea şi să scoatem elefantul din cameră acum! mă îndeamnă, trăgând aer adânc în piept. Doar am făcut repetiţii împreună pentru asta!

– Sigur că da, eşti invitata mea!

– Ceea ce s-a întâmplat azi-noapte a fost un mod dat naibii de a-mi întrerupe abstinenţa, se confesează ea privindu-mă cu ochi plini de voluptate şi de intimitate, stând suficient de aproape de

mine ca să n-o audă nimeni din jur. Dar ceea ce e între noi este, de asemenea, foarte complicat. Cred că amândoi înțelegem asta.

Dau din cap în semn că pricep. Fizzy îmi oferă o cale de scăpare, iar eu am de gând să profit de oferta ei și să fac tot posibilul să ignor naivitatea de care dăm dovadă, înfigându-mi capul adânc în nisip, ca un struț. Așa că răspund:

– Sunt total de acord cu tine.

– O să înnebunim pe toată lumea cu tensiunea sexuală acumulată între noi, spune ea, zâmbind larg. Am scris despre asta, sunt expertă, știu.

– Iar eu sunt destul de sigur că știu cum se termină cărțile de genul ăsta.

– Atunci, haide să stabilim că asta e o comedie, nu un film romantic.

Îmi face discret cu ochiul și mă strânge ușor de antebraț, trecând pe lângă mine. Îi urmăresc privirea și mă întreb ce vede. Casa mea e frumoasă, cu tavane înalte, grinzi antichizate de lemn, o curte de o dimensiune apreciabilă – având în vedere zona în care locuiesc – și cu o bucătărie grozavă. Am cumpărat casa în urmă cu aproape trei ani și, cu toate că n-am manifestat niciodată dorința ori nevoia de a o decora, am încercat să-i dau o atmosferă de cămin, de dragul lui Stevie.

Fizzy se oprește în fața unui instantaneu cu o versiune a mea la vârsta de douăzeci și trei de ani. În fotografia asta o țin în brațe pe Stevie, care era nou-născută.

– O, nu-i corect! spune ea, ridicând instantaneul ca să-l vadă mai bine.

Imaginea asta mă arată tânăr, sleit de puteri și naiv, stupid de fericit. Habar n-aveam ce făceam și nici măcar ce însemna să fii tată, dar am iubit-o instantaneu pe acea fetiță, într-un fel în care n-am crezut că era posibil. Deja apăruseră niște fisuri în relația mea cu Nat, dar mi-am imaginat că puteam face lucrurile să meargă. Credeam c-o să găsim o cale.

– Nu mi-a spus nimeni că a venit Fizzy!

Încălțată doar cu șosete, Stevie coteşte, alergând, şi o cuprinde pe Fizzy într-o îmbrățișare strânsă.

– Abia am ajuns! spune Fizzy. Şi am ceva pentru tine.

Stevie se dă laoparte îndeajuns de mult ca să-i lase loc lui Fizzy să-şi vâre mâna în geantă şi să scoată un mic pachet, care are inscripționat pe el, cu litere irizate, logoul Wonderland. Fiica mea rupe ambalajul şi-mi dau seama că darul e singurul DVD din concert pe care ea nu-l are.

– Mulțumesc! exclamă Stevie, strângând din pleoape şi îmbrățișând-o din nou pe Fizzy.

– Să te uiți la înregistrare împreună cu tatăl tău, fiindcă el trebuie să lucreze la nişte mişcări de dans înaintea următorului concert!

Fizzy mă priveşte peste capul lui Stevie şi mă tachinează făcându-mi cu ochiul.

– Bine, destul! Haide!

O iau pe Stevie în braţe şi mi-o arunc peste umăr, încercând să temperez amestecul derutant de nerăbdare şi de groază pe care-l simt la gândul următoarelor câteva ore. Stevie scânceşte, iar eu mă uit în spate, la Fizzy, care chicoteşte în timp ce vine după noi.

– Emisiunea începe în curând, Fizzy! Şi am invitat câțiva oameni pe care aş vrea să-i cunoşti.

Din clipa în care Fizzy intră în bucătărie, e limpede că Nat şi Ella nu se pot abține. Nat începe să vorbească despre cărțile lui Fizzy, despre faptul că le-a citit pe toate şi că abia aşteaptă să apară următoarea. O întreabă pe un ton dulce, nedându-şi seama de ceea ce face, când e posibil să se întâmple asta. Spre meritul ei, Fizzy îi dă un răspuns pe care, în mod evident, l-a folosit de multe ori şi care echilibrează perfect cele două extreme:

– O să mai dureze o vreme. Dar, ştii, sunt atât de nerăbdătoare s-o termin!

Apoi Nat îi povesteşte despre ziua în care a intrat peste mine în timp ce o căutam pe Google chiar pe ea, pe Fizzy. Ella o întrerupe ca să afirme sus şi tare, pe nerăsuflate, că nu e o mare încititoare, dar că ştie totul despre toate emisiunile dedicate întâlnirilor romantice şi că abia aşteaptă s-o vadă pe cea din seara asta. Ash stă deoparte, lângă blatul de bucătărie, zâmbind şi încercând să nu se uite în ochii nimănui.

În seara asta, am fost atât de captivat de caracterul Fizzy-ic al situaţiei, încât abia dacă am avut timp să mă gândesc la emisiune. Dar atunci când vine momentul şi toată lumea se înghesuie în camera mea de zi, încep să am emoţii. La fel ca mine, Fizzy refuză mâncarea sau un pahar de vin, spunând că nu e sigură că stomacul ei ar putea să le suporte. Toată lumea încearcă s-o facă să se aşeze pe canapeaua din mijlocul camerei – e vedeta, la urma urmei –, dar ea refuză cu încăpăţânare, sub pretext că asta ar face-o să aibă şi mai multe emoţii. Are nevoie de spaţiu ca să se plimbe în sus şi-n jos şi eventual să evadeze, dacă simte nevoia. Toată lumea râde, aşa că Fizzy sfârşeşte prin a se aşeza undeva în spate, alături de mine.

În timpul acordurilor de început ale temei muzicale a emisiunii, în cameră se lasă tăcerea. Logoul strălucitor cu *Experimentul iubirii adevărate* apare pe ecran, urmat de gazda noastră. După cum am sperat, Lanelle Turner pare suficient de prietenoasă şi cu simţul umorului în timp ce se prezintă şi expune premisa emisiunii. O să facem cunoştinţă cu Eroina noastră şi cu cei opt Eroi ai ei. Atât Fizzy, cât şi participanţii au fost supuşi evaluării ADNDuo, iar rezultatele au fost sigilate. Nici măcar producătorii nu le cunosc. E la latitudinea celor din public să urmărească fiecare întâlnire şi să-l voteze pe cel care cred ei că e sufletul-pereche al lui Fizzy. În fiecare săptămână o să se numere voturile, iar doi Eroi o să fie eliminaţi. În ultimul episod o să fie dezvăluite scorurile ADNDuo şi o să vedem cine a estimat mai bine sufletul-pereche al lui Fizzy: publicul sau ştiinţa. Eroul ales de public o să câştige un premiu în valoare de

o sută de mii de dolari, iar, după dezvăluirea scorurilor, Fizzy o să aibă ocazia să-l aleagă pe cel pe care o să-l ia într-o vacanță cu toate cheltuielile plătite, în Fiji. Cu puțin noroc, publicul o să aleagă corect iubirea ei adevărată, alături de care urmează să fie fericită tot restul vieții.

Dar mai întâi publicul are ocazia să-l cunoască pe River. În momentul în care Lanelle îi rostește numele, încăperea începe să răsune de aplauze. Se aud inclusiv câteva fluierături, scoase de Nat și de Fizzy. Am întrebat-o pe Fizzy cum de a reușit să-l determine să accepte, iar ea mi-a răspuns că a folosit cardul de credit al naturii. N-am înțeles vorbele ei, ceea ce a făcut-o să se stropșească:

– Sex, Connor! O, Doamne, o glumă porcoasă n-are nici un haz dacă trebuie s-o explici!

Mi-a povestit cum l-a convins că, dacă explică el însuși partea științifică, o să aibă posibilitatea de a controla povestea, și astfel, felul în care o percepe lumea. Asta nu înseamnă neapărat că susține emisiunea, ci doar tehnologia din spatele ei.

Acum ecranul e acoperit de imagini cu River mergând pe holurile de la Salk și muncind în laborator, urmate de vocea lui, care explică ideea inițială și povestește despre anii de cercetări care au fost necesari ca ideea să fie dezvoltată. Clarifică faptul că nu e vorba despre găsirea unor oameni care au ADN similar. Chiar dimpotrivă: e vorba despre o compatibilitate fundamentată pe sute de evaluări științifice și psihologice. În ciuda ezitării pe care a avut-o inițial, River e serios, fermecător și complet imparțial față de ideea emisiunii. E perfect.

După explicarea clară a formatului, e prezentată Fizzy, iar încăperea se umple din nou de zgomot, care de data asta e mult mai exuberant. Pe ecranul televizorului apare un montaj video care include imagini de la discursul pe care l-a ținut ea la UCSD, o scurtă prezentare a impresionantei ei cariere literare și apoi un interviu cu ea așezată pe canapea, acasă.

– Am succes și sunt fericită de una singură, spune Fizzy cea de pe ecran. Și cred că-mi doresc să am pe cineva care să-mi fie cel mai bun prieten și iubit. Cineva alături de care chiar și cele mai frivole lucruri sunt distractive, fiindcă le facem împreună.

Lângă mine, Fizzy geme și-și acoperă fața cu mâinile. Se apleacă în față, iar eu îi văd o mică vânătaie în spatele urechii. Imaginea asta mă face să mă înfierbânt.

– Glumești? o cert, după care îmi îndrept din nou privirea spre ecran. Uită-te la tine! Ești perfectă!

Acum vedem cum sunt prezentați Eroii. Pentru că Fizzy n-a avut o conexiune prea puternică nici cu Arjun și nici cu Tex, am editat materialul în așa fel încât să arătăm mai puțin din poveștile și din întâlnirile lor. N-o să fim mereu atât de lipsiți de delicatețe, dar având opt bărbați pe care trebuie să-i prezentăm și un timp de emisie limitat, am ținut cont de preferințele lui Fizzy și am luat hotărârea asta. Vedem frânturi de imagini cu băieții acasă la ei și fragmente din istoriile lor personale. Îl vedem pe Isaac alături de mama și de bunica lui, sau conducând o ședință de cercetare într-o sală de conferințe cu pereți de sticlă. Stevie anunță imediat că vrea să câștige Isaac. Cea mai mare parte a prezentării lui Nick are loc la cabinetul lui veterinar. Sunt secvențe cu el alături de pisicuțe și de căței, imagini care le stârnesc tuturor celor din încăpere reacții previzibile, adică exclamații pline de simpatie. Dax e arătat sărind dintr-un avion adevărat, apoi atârnând de o stâncă undeva prin Arizona, iar după aceea, luând masa alături de părinții lui și vorbind despre așteptările pe care le are de la emisiune. Îl vedem pe Evan în campus la UCSD, urcând în fugă treptele clădirii facultății de inginerie. Îl urmăm în cafeneaua în care lucrează cu jumătate de normă și îl vedem râzând alături de colegii lui în timp ce aceștia îl tachinează cu bunăvoință pentru faptul că participă la o emisiune de întâlniri romantice. După numai câteva minute de apariție pe ecran, e limpede că toată lumea îl place.

Lângă mine, Fizzy își petrece prima jumătate de emisiune arătând ca și cum i-ar fi rău fizic, dar la până a treia pauză publicitară, s-a relaxat suficient ca să vrea niște vin. Un semn bun.

În timpul reclamelor, ea mă urmează la bucătărie. Încăperea din spatele nostru e un amestec nebunesc de voci strigându-și părerile și exprimându-și entuziasmul vizavi de emisiune. Orice îndoială aș fi avut în privința succesului producției mele și oricât de mult aș fi stat în cumpănă, întrebându-mă dacă ar merita sau nu să fie vizionată – toate dilemele astea îmi dispar din minte cu fiecare minut care trece, fiindcă acum mi-e clar că am creat o emisiune cu adevărat distractivă. Brenna monitorizează rețelele sociale și spune că oamenilor le place. Emisiunea e etichetată. Pot să respir pentru prima dată după o întreagă eternitate.

Fizzy se sprijină de blatul de bucătărie, în timp ce eu deschid încă o sticlă de vin.

– Cum te simți? o întreb.

– Mai bine decât mă așteptam. A ieșit chiar bine, Connor!

– *Tu* ești foarte bună.

– Vorbesc serios. Ai luat în considerare sugestiile mele – care, dacă e să fim cinstiți, nu erau decât un joc de putere de-al meu – și le-ai transformat în ceva unic. Mulți oameni o să urmărească emisiunea asta și o să le placă la nebunie. Ce să zic, și eu aș urmări-o! Cu altcineva în rolul principal, vreau să spun.

– Asta e al naibii de liniștitor, crede-mă!

Aducându-mi aminte de sticla de vin din mâna mea, mă întind spre dulapul din spatele ei ca să iau un pahar. Încremenesc locului. Momentul ăsta îmi aduce aminte de seara trecută: corpurile noastre lipite unul de celălalt, respirând la unison, mâna mea sprijinită de ușa bufetului ca să mă susțin în timp ce o trăgeam pe Fizzy spre mine tot mai tare.

Fizzy își ține răsuflarea și văd cum i se face piele de găină pe ceafă. Aș putea s-o sărut chiar acum și cred că și ea m-ar săruta. Cred că dacă aș ruga-o să rămână după ce pleacă toată lumea, ar fi de acord și cu asta. În camera de zi se aude muzica

genericului, anunțând sfârșitul pauzei publicitare. O urmez pe Fizzy la televizor chiar în momentul în care începe primul interviu din confesional. Fiecare dintre băieți vorbește pe rând și cu toții sunt fermecători și, în mod evident, interesați de Fizzy. Sincer vorbind, ideea că s-ar putea ca vreunul dintre ei să nu dea orice ca să fie cu Fizzy e de neimaginat, dar echipa noastră de editare – inclusiv eu – a făcut o treabă bună temperând în mod creativ entuziasmul lui Arjun și pe cel al lui Tex, astfel încât să nu-i fie nimănui prea milă de ei pentru perspectiva de a fi eliminați din competiție în următoarele douăzeci și patru de ore.

Și apoi începe confesionalul cu Fizzy.

N-am spus nimănui din familia mea despre asta, așa că în momentul în care îmi apare chipul pe ecran, încăperea explodează de exclamații de surprindere. Nat e de-a dreptul încântată, Stevie dansează pe canapea și țipă că tatăl ei e la televizor, iar Ash anunță pe toată lumea că tocmai a primit mână liberă să-și bată joc de mine în viitorul apropiat.

Lângă mine, Fizzy e cât se poate de înfumurată.

– Observați carisma? întreabă ea cu voce tare, ridicându-și paharul de vin. Hollywood, aștept să mă angajezi ca director de distribuție!

Atunci când lumea se calmează în timpul unei noi pauze publicitare, mă face atent și mă întreabă, arătând spre televizor:

– Ăsta e momentul în care o să-mi spui că am avut dreptate?

Cea mai mare parte a camerei s-a golit în timpul pauzei, invitații așteptând acum să le vină rândul la baie, sau ducându-se la bucătărie ca să-și reumple paharele.

– Haide să ne stabilim corect așteptările! o îndemn eu pe Fizzy. Mâine o să primim cifrele. Probabil că telefonul tău nu mai face față mesajelor. Ce spune lumea?

Ea își golește paharul și apoi se sprijină de spătarul canapelei.

– Încă nu sunt pregătită pentru un astfel de nivel al realității. Lasă-mă să mai zăbovesc în bula asta de entuziasm măcar până mâine la ora nouă! Atunci o să mă furișez pe internet și o

să verific opiniile. Dar momentan, spune ea făcând semn spre televizor, am avut dreptate în legătură cu tine. Spune-o!

– Din când în când, eşti isteaţă.

– Întotdeauna.

– În medie.

– Spune-mi că sunt cea mai bună!

Zâmbesc.

– Tu, Fizzy, eşti cea mai bună!

– O, mulţumesc, nu m-am aşteptat la un asemenea compliment, dar înseamnă atât de mult pentru mine! exclamă ea, întinzându-mi paharul gol. Iar acum, mai toarnă-mi nişte vin, te rog!

CAPITOLUL 29

FIZZY

Mă urc în mașină, învârt cheia în contact și apoi cad în visare, cu motorul pornit, lângă bordură, privind strada întunecată. Sentimentul pe care-l acum, de agitație și de neliniște suprasaturate de adrenalină, l-ar avea majoritatea oamenilor după ce s-au văzut apărând într-o emisiune de întâlniri romantice care a fost perfectă mulțumită editării magistrale, și după ce, la sfârșitul serii, au primit telefonul prin care au fost anunțați că emisiunea e pe cale să fie cel mai bun debut al unei producții de gen din ultimul deceniu.

Dar eu mă cunosc și știu că motivul pentru care simt genul ăsta de zvâcnete ale inimii e același motiv pentru care am devenit scriitoare: îmi plac poveștile de dragoste. Iubesc senzațiile pe care le am în piept ori de câte ori citesc despre un sărut bun, felul în care simt că mă sufoc atunci când ajung la tensiunea și la explozia exuberantă de bucurie pe care mi le induce finalul fericit. Tocmai am văzut la televizor cum opt bărbați perfecți concurează pentru inima mea, dar nici măcar ei nu sunt motivul pentru care simt ceea ce simt. Am fluturi în stomac pentru că în seara asta m-am întâlnit cu noua mea persoană favorită.

Mă întind ca să-mi observ reflexia în oglinda retrovizoare și o văd pe acea stricată.

„Ascultă!" îi spun eu cu hotărâre, „trebuie să te simți ușurată că lucrurile n-au mers foarte, foarte prost ca urmare a faptului că ai făcut sex cu producătorul tău! Bucură-te că poți să te simți din nou atrasă de cineva. Ai făcut asta ca să ți-l scoți din minte. Iar acum, adună-te și nu te mai gândi la ochii, la zâmbetul și la membrul lui!"

Mulțumită de morala pe care mi-am făcut-o, bag motorul în viteză și plec spre casă.

Oricât de încrezătoare te-ai simți, n-ai vrea pentru nimic în lume să te întâlnești cu cineva atunci când nu porți sutien, ești îmbrăcată cu pantaloni de pijama și cumperi doze de vin de la CVS. Dar în momentul în care plec de lângă secțiunea de băuturi alcoolice a magazinului, în ziua de duminică și la respectabila oră douăsprezece, mă lovesc cu fața de mijlocul unui piept foarte, foarte masiv.

– Îmi cer scuze! spun eu, aplecându-mă repede ca să-mi culeg dozele împrăștiate de vin roze.

– Fizzy?!

Îmi ridic privirea, traversând un kilometru de picioare tonifiate – dezamăgită, momentan, de obstrucția pe care o reprezintă pantalonii negri, de alergare –, până când privirea îmi cade asupra unuia dintre cele mai frumoase zâmbete pe care le-am văzut vreodată.

– Isaac?!

El îngenunchează ca să mă ajute să-mi recuperez comorile risipite pe jos, iar numărul lor mare e puțin cam jenant pentru mine. Nu-mi dau seama cum de am reușit să le țin pe toate în brațe.

– Fac provizii pentru hibernare! glumesc, după ce ne ridicăm în picioare.

Chiar și eu îmi dau seama ce mare păcat ar fi să se risipească asemenea specimen impunător de bărbat pe un exemplar de femeie pipernicită, așa, ca mine, dar cine sunt eu să pun la îndoială alegerea universului?

Isaac îmi aruncă un zâmbet fermecător.

– Roze: vinul pe iarnă perfect! exclamă el, așezând cu grijă ultima doză în vârful piramidei care se clatină. Care erau șansele să dăm unul peste altul aici?

– Sunt sigură că poți să le calculezi, Tocilarule Sexy!

– *Touché!* răspunde el, uitându-se la captura mea. Îți iei niște răcoritoare de calitate pentru ceea ce pare a fi o băută de zi?

Mă uit la doza de Gatorade din mâna lui stângă.

– Fiecare are stilul propriu de a se hidrata! exclam, făcându-l să râdă din nou, drept pentru care adaug: Și se pare că tu nu suferi la fel ca mine, dar eu m-am simțit stoarsă mental după episodul de aseară. N-am fost bună de nimic toată ziua!

Isaac dă din cap în semn de aprobare.

– Da, și eu m-am simțit la fel. Până la urmă am plecat să alerg, numai și numai ca să scap de toate rudele de pe o rază de șaptezeci de kilometri, care au venit azi-dimineață la mine ca să vorbim despre emisiune.

Scot un geamăt.

– Mama m-a sunat fără întrerupere începând de aseară. Am prins doi iepuri dintr-o lovitură atunci când mi-am uitat în mod convenabil telefonul acasă și m-am dus să-mi cumpăr vin.

Râde iarăși, dar de data asta cu o răgușeală reținută, ca și cum ar ști despre ce vorbesc. Sunetul acela îmi provoacă un fior în stomac și... ce-i asta? Senzații în pantaloni? Pentru cineva care nu e Connor? Chiar aici, în mijlocul magazinului CVS? La naiba, mi-am revenit!

– Deși ăsta a fost punctul culminant al unei zile ciudate, sunt sigur că încălcăm cel puțin jumătate de duzină de reguli văzându-ne în afara emisiunii.

– O, la naiba, ai dreptate!

Mă uit repede la culoarele apropiate. Eu și cei opt concurenți am semnat contracte care, printre altele, ne interzic în mod expres să fraternizăm în afara emisiunii. În caz contrar, am fi amendați, concediați sau chiar dați în judecată. Și totuși, nu plec nicăieri, ci adaug:

– Aproape că mă aștept să pornească o alarmă, să apară Connor și să ne prindă într-una dintre plasele alea pe care le folosesc personajele de desene animate ca să-și captureze adversarii!

– Eu aș putea să scap, se laudă Isaac, zâmbind larg și făcând un pas în spate. Sunt încălțat cu pantofi de alergare mai buni!

– Nu mă subestima, răspund eu. Pot să fiu surprinzător de agilă!

– Sunt sigur de asta, spune el, măsurându-mă din cap până-n picioare. Crezi că, pentru că frecventăm același CVS, o să am un avantaj în cursa cu ceilalți șapte pretendenți?

– Nu știi că nu sunt eu cea care hotărăște?

Pocnește din degete.

– La naiba! Bine, atunci o să plec de aici, spune el, iar apoi îmi face iute cu ochiul într-un fel al naibii de sexy, se răsucește pe călcâie și flutură din mână peste umăr. Ne vedem mâine!

Îl urmăresc din priviri până când dispare, continuând să simt zvâcnetul din pantaloni.

– În calitate de scriitor profesionist, mormăi eu spre posteriorul lui frumos, în timp ce se retrage, trebuie să afirm cu certitudine că aș transforma în verb adjectivul care-l caracterizează.

– Ești Felicity Chen?!

Întregul corp îmi zvâcnește la auzul numelui meu rostit undeva în stânga, unde se află două adolescente care țin în mâini gustări și doze de Red Bull. Îmi strâng la piept cutiile de vin, dorind să-mi liniștesc pulsul. Am mai fost recunoscută și altă dată în locuri publice, dar de obicei asta s-a întâmplat în contextul unor chestii legate de cărți, cum ar fi scotocitul prin rafturile micii mele librării de cartier, nu în situația în care sunt

îmbrăcată ca o scriitoare ce are un termen-limită ce se apropie și cară în brațe suficient vin cât pentru o întreagă echipă de fotbal.

Și atunci îmi dau seama! Oare fetele astea m-au văzut vorbind singură? Oare arăt ca o vagaboandă în călduri?

Îmi vine în minte o idee și mai înfricoșătoare: oare m-au văzut vorbind cu Isaac? La naiba!

– Eu sunt aceea! reușesc să spun în cele din urmă.

Se uită una la alta entuziasmate, iar apoi din nou la mine, cu ochii strălucind de o bucurie abia stăpânită.

– O, Doamne! spun ele la unison.

Iar una adaugă un pițigăiat:

– Ai fost atât de bună aseară!

Fata care a vorbit e mai înaltă, are un *hijab* verde-smarald pe cap și un machiaj impecabil, care transformă ținuta pe care o poartă – treningul alb cu negru și tenișii – în modă de lux.

– Știi cumva dacă toate episoadele o să fie disponibile pe internet? întreabă ea. Deja l-am văzut pe primul de două ori și s-ar putea să mor dacă trebuie să aștept încă o săptămână!

– E un singur episod pe săptămână, răspund eu, fără să mă bucur că sunt persoana care-i dă vestea asta proastă. Le filmăm pe rând.

Ea geme în joacă, dar prietena ei, care poartă un hanorac UCSD, insistă în continuare:

– Îmi plac enorm cărțile tale și am înnebunit de bucurie atunci când am văzut că faci emisiunea asta! Am citit *O pereche de baze* de patru ori! exclamă ea, iar înainte să pot sufla vreun cuvințel, adaugă repede: Putem să te rugăm ceva? Știu că ești foarte ocupată!

– Ce m-a dat de gol: pijamaua sau brațele pline de vin roze la doză? Spune!

Ea râde, întorcându-și telefonul cu ecranul spre mine.

– Știi dacă ăsta e profilul de Instagram al lui Connor Prince?

*

Vine vorba despre Connor de mai multe ori în cursul zilei de azi: după-amiază, când mama mă târăşte la H Mart, iar o femeie mă recunoaşte la raionul de alimente congelate, lăudându-mă pentru o clipă şi apoi întrebându-mă dacă şeful meu a mai apărut în vreo altă producţie de televiziune, şi apoi din nou seara, când o mamă îşi pierde complet minţile în faţa mea şi a lui Jess la recitalul de balet al lui Juno. De fiecare dată, vreau să-i scriu un mesaj lui Connor, ca să mă laud cu deşteptăciunea mea.

Dar rezist eroic. Îi verific, totuşi, profilul de Instagram. Până luni dimineaţă, numărul celor care-l urmăresc a crescut de la mama lui, Nat, Ash şi un tip oarecare, la douăzeci şi două de mii. Aş paria pe toate dozele mele de roze că nici măcar nu i-a trecut prin cap să se uite.

Luni dimineaţă, după şedinţa de machiaj şi de coafură, sunt condusă într-o bucătărie industrială din hotelul Hilton Bayfront. Mai întâi ne ocupăm de veştile proaste: aşa cum am prevăzut, Arjun şi Tex au fost eliminaţi prin votul publicului. Dar apoi cei şase care au rămas – Dax, Isaac, Evan, Jude, Colby şi Nick – sunt chemaţi unul câte unul, îmbrăcaţi lejer şi cu zâmbete largi drept accesorii.

Isaac îmi face discret cu ochiul şi-mi muşc obrazul pe dinăuntru ca să nu-i zâmbesc drept răspuns.

Lanelle prezintă planul săptămânii: eu sunt cea care alege eroii pentru fiecare dintre activităţi, inclusiv pregătirea unei mese îmbelşugate pentru sora mea, care se odihneşte la pat, plantarea de copaci în Parcul Balboa, participarea la o lecţie de preparare de cocktailuri, mers la pescuit la apă adâncă, răsfăţ cu manichiură şi pedichiură şi călărie pe plajă în Colorado. Desigur, telespectatorii o să vizioneze întâlnirile prezentate secvenţial – deşi cele şase întâlniri o să aibă loc în decursul următoarelor trei zile, iar interviurile în confesional şi cu cei dragi sunt programate pentru miercuri.

Prima e, desigur, întâlnirea la care pregătim o masă. Am zece minute ca să întocmesc un plan înainte de începerea filmării,

când o să fiu arătată în timp ce „mă gândesc" și apoi în timp ce-mi exprim spontan alegerile. Desigur că e ca atunci când ne alegeam parteneri de joc în curtea școlii – cel pe care-l aleg primul e cel cu care telespectatorii o să creadă că sunt cel mai nerăbdătoare să-mi petrec timpul – dar trebuie să am o strategie legată de cea mai bună modalitate de a ajunge să-l cunosc pe fiecare dintre eroi în afara mediului său natural.

Îl aleg pe Colby, pușcașul marin, pentru întâlnirea pe tema gătitului. În parte, fiindcă îmi place ideea de a-i privi antebrațele flexându-se în timp ce taie legume pentru prânzul pe care-l pregătim pentru Alice, dar și din motiv că, la întâlnirea pe care am avut-o săptămâna trecută, mi-a spus că mama lui e patroana restaurantului Querida, unul dintre localurile mele favorite de tacos din San Diego. Sunt sigură că tipul ăsta se descurcă în bucătărie.

Chiar așa e, dar, din păcate, expertiza lui înseamnă că sfârșește prin a-mi explica, pe un ton condescendent, multe chestii despre cum se mânuiește un cuțit – potrivite, presupun, având în vedere profesia lui – și cum să dezosez un pește. Flirtez, fac glume și aluzii deocheate încercând să-l ajut, pentru că sunt sigură că o mare parte din bravada lui se datorează faptului că este emoționat, dar, din păcate, mă întrerupe tot timpul. Nu prea văd o modalitate ușoară în care echipa de editare să-l facă să dea bine.

Împreună cu Jude, plantez copaci în acea după-amiază în Pacul Balboa și glumesc spunând că sunt dezamăgită să constat că nu strălucește în lumina soarelui. Umorul lui pare să-și fi luat o zi liberă, pentru că îmi oferă un monolog nesolicitat despre ce a însemnat *Saga Amurg* pentru „legitimarea literaturii cu vampiri". Mă întreb dacă atunci când o să monteze episodul, Connor o să păstreze strâmbătura mea total neimpresionată, surprinsă de camera de filmat.

Apropo de Connor, e și el prezent. O, Doamne, e atât de incredibil de prezent! Apare în fundal, înalt cât toate zilele, mută

echipament cu braţele alea stupid de musculoase ale lui, râde răguşit atunci când ridic câte un dovlecel şi îl arăt la cameră, făcând cu ochiul, complice, sau dă din cap, exasperat, în momentul în care îi spun lui Jude că următoarea noastră întâlnire ar trebui să fie în Volterra, iar Jude e de acord imediat, fără să ştie ce înseamnă asta.

Connor măcar ştie că Volterra e locul în care trăiesc vampirii strălucitori.

În timpul orei de pregătire a cocktailurilor împreună cu Nick, interval de timp în care se regăsesc, de asemenea, încercări dezastruoase de a face jonglerii cu sticle şi multe strâmbături ca urmare a abuzului de lămâie, sunt prezenţi, dintre membrii echipei, doar Connor, Rory şi un cameraman. Statura monumentală a lui Connor pare să reducă barul acela minunat, cu vitralii pe post de ferestre, la o simplă debara pentru materiale de curăţenie. În clipa în care Nick îmi dă o cireaşă, în loc să mă uit adânc în ochii lui, îmi întorc privirea, din instinct, spre locul în care stă Connor, în spatele platformei camerei de filmat. Cei din echipă ne pun să mai tragem o dublă.

Dacă e cu putinţă, problema proximităţii e chiar mai gravă în timpul întâlnirii de pescuit la apă adâncă pe care o am cu Evan. Connor stă chiar la picioarele mele, ţinând microfonul, în timp ce Rory vomită peste balustrada punţii, iar cei doi cameramani se luptă cu aparatele de filmat portabile, fiindcă navigăm pe o mare surprinzător de turbulentă. La un moment dat, Connor se întinde ca să mă echilibreze, ţinându-mă de şolduri până când reuşesc să ridic în barcă un ton uriaş.

Sunt sigură că Evan observă, dar n-are timp să se gândească la asta, pentru că imediat ce la picioarele lui aterizează izul de peşte, îşi varsă şi el în apă conţinutul stomacului – lucru care, sunt încântată s-o spun, a fost surprins pe peliculă.

După ce Evan îşi revine, stăm unul lângă altul în barca ce acum se leagănă blând, în timp ce echipa schimbă bateriile aparatelor de filmat. Ideea e că, pe măsură ce petrec mai mult timp

cu Evan, îmi aduc aminte ce bine ne distram împreună, cât de ușor era să fiu în prezența lui, să glumim și să ne tachinăm reciproc. Dar îmi aduc aminte și că, lăsându-l laoparte pe Bart Simpson, deși între noi au existat niște scântei, n-au fost niciodată artificii.

Am ieșit cu el numai câteva luni, dar Evan a jucat în echipa de softball a fratelui meu, în liga de amatori, și mi-a cunoscut chiar și familia. E incredibil că, dintre toți nenumărații iubiți pe care i-am avut, numai câțiva au ajuns la performanța asta.

– Am primit o invitație la nunta lui Peter, spune el. Sper că știe că am refuzat pentru că am fost obligat, adaugă el, făcând un gest în jurul nostru, menit să sugereze emisiunea, nu fiindcă nu vreau să mă duc.

– Nu-ți face griji, știe!

– Îți place de Kailey?

– Bănuiesc că fratele meu i-a dat vreo poțiune vrăjită ca să-l iubească, fiindcă ea e minunată!

Evan râde.

– Am auzit că pe lista invitaților sunt mai mult de șapte sute de persoane.

Clatin din cap.

– Nu cred că am întâlnit șapte sute de oameni în toată viața mea!

Evan își fixează mulineta pe suport și se lasă pe spate ca să privească cerul.

– Sunt sigur că mâncarea o să fie o nebunie!

– Ăsta e motivul pentru care am întrebat dacă pot să port o pereche de pantaloni de gravide, în loc de rochia de domnișoară de onoare.

El își coboară vocea.

– Pot să mă confesez că, de când a început chestia asta, a fost ciudat să ies în public? E de-a dreptul suprarealist că sunt recunoscut pe stradă!

– Mi-e groază de felul în care o să mă ia la întrebări familia mea, care o să vrea să știe de ce am nevoie de o emisiune ca să-mi găsesc un soț.

– Cum te descurci cu problema legată de partenerul care ar trebui să te însoțească la nuntă? Presupun că nu poți lua pe nimeni cu tine, dar e nunta fratelui tău mai mic! exclamă el, strâmbându-se. O să ai parte de multă atenție, dintr-o mulțime de motive.

Ridic din umeri. În mod normal, aș merge cu Jess, dar ea o să fie în Costa Rica, împreună cu River, într-o binemeritată vacanță. Bineînțeles că n-am nici o problemă să merg neînsoțită la evenimentele de familie, dar Evan are dreptate: nunta asta o să fie diferită. O mulțime de rude și de prieteni o să vină chiar și din Hong Kong. Alice o să fie așezată într-un scaun confortabil, foarte însărcinată și foarte fericită în căsnicie. Logodnica lui Peter e un dermatolog foarte cunoscut, care, întâmplător, e fiica celui mai renumit chirurg plastician din San Diego. Oricât de în largul meu m-aș simți dacă aș merge fără partener, nunțile sunt evenimente de familie, așa că mama ar vrea să aduc pe cineva.

– Cred că o să trebuiască să mă descurc fără partener, spun eu.

– Partener pentru ce?

La auzul vocii lui Connor, eu și Evan ne întoarcem. Bineînțeles, asta a fost singura dată în care n-am stat cu ochii pe el!

– Nunta fratelui meu, Peter.

– E în weekendul ăsta, nu? întreabă Connor.

– Da, răspunde Evan. Am cunoscut-o pe Fizzy prin Peter. Dar nu mă duc, nu-ți face griji!

Connor privește peste umăr și se face mic, iar apoi spune, coborându-și vocea:

– I-am pus în vedere lui Rory că în nici un caz nu facem filmare la nuntă, așa că nu-i aduce aminte.

Îi fac semn din mână.

– Înțeles, șefu'!

– Nu poți s-o iei pe Jess? întreabă el.

– E în vacanță. Dar nu-ți face griji pentru mine, pot să merg și singură. Poate că înot alături de rechini tot weekendul, dar și eu sunt un rechin.

Având în vedere popularitatea primului episod al emisiunii, sunt sigură că n-o să pot trece neobservată. În ultimele două zile am fost oprită pe stradă de cel puțin patru ori. În general, astfel de interacțiuni sunt plăcute. Câțiva dintre cei care mă abordează sunt cititori ai mei, dar cei mai mulți nu sunt. Unii mă întreabă despre concurenți sau despre ADNDuo, sau pur și simplu vor o informație din interior, dar absolut toată lumea mă întreabă despre Connor.

De fapt, potrivit lui Jess, care află lucrurile astea prin Juno, care, la rândul ei, le știe de la Stevie, Connor e bombardat. Fetele de zece ani au tendința să exagereze, dar dacă mi se întâmplă mie în toaleta femeilor de la Barnes & Noble, trebuie să i se întâmple și lui. Tema comună: cele mai multe dintre telespectatoare ar vrea să-l călărească precum pe un Peloton.

Îndreptată spre mine, atenția lui Connor are efectul unei lămpi de sudură, așa că sunt ușurată atunci când vine momentul să începem filmarea. Aș prefera să mă uit la Evan cum vomită din nou peste balustrada bărcii, decât să mă mai gândesc la nunta lui Peter.

Într-o oarecare măsură, mă așteptam ca, atunci când Dax avea să-și scoată șosetele la spa, să dea la iveală vreun deget lipsă, ori vreun tatuaj de pe laba piciorului, unul cu o femeie dezbrăcată – variante care ar fi la fel de fascinante, dar din motive diferite – însă, din păcate, labele picioarelor lui sunt intacte și fără semne pe ele. În ciuda îngrijorării mele cum că ar putea să se plictisească sau să fie agitat, e foarte rezonabil la momentul la care se așază pe scaunul de spa. Se hotărăște să-și vopsească unghiile în galben, se gâdilă atunci când pedichiurista scoate piatra ponce și începe să lucreze la bătăturile lui, iar apoi flirtează fără

rușine cu femeia care-i face manichiura – dar el e, oricum, un dulce, fiindcă manichiurista ar putea să-i fie bunică.

Aseară, în port, Connor mi-a spus că trebuie să fie de dimineață în cabina de montaj și că, în consecință, trebuie să-l lase pe directorul de imagine să fie șef peste echipa de filmare vreme de câteva ore, iar eu m-am simțit ușurată, ca și cum, în sfârșit, puteam să respir.

Dar m-am înșelat. Creierul meu știe că el nu e acolo, dar reflexele mele nu știu. Mă tot uit la spațiul gol în care, în mod normal, ar trebui să se afle Connor, și mă trezesc cercetând zona. E o revelație neplăcută să-mi dau seama de câte ori mă interesează reacția pe care o are el la anumite lucruri.

– Ești bine? întreabă Dax în timp ce stăm cu labele picioarelor și cu mâinile nemișcate, ca să se usuce oja.

Echipa strânge lucrurile, după ce s-a filmat destul material, dacă ar fi să-mi dau cu presupusul. Dar Connor tot n-a venit.

Oare o să se întâlnească cu noi în Coronado atunci când mergem acolo pentru excursia cu bicicleta pe care o s-o facem împreună cu Isaac? Sau editează toată ziua?

– Ce spui? întreb eu, distrasă.

– Ești bine? repetă Evan, zâmbind dulce. Ești grăbită să pleci?

– Nu, nu.

Probabil că, fără să-mi dau seama, m-am uitat din nou cu atenție prin întreaga incintă. De ce nu pot să fiu atentă la ce se întâmplă? Am mai practicat asta și înainte – am făcut sex cu cineva, iar apoi, mai târziu, în aceeași săptămână, m-am dus la întâlnire cu altcineva! Sexul e sex, nu trebuie să însemne totul.

Dar, de asemenea, nu trebuie să nu însemne nimic.

La naiba.

– Scuze, spun eu. Mi-era doar sete.

Dax ridică o mână, atenționându-și noua prietenă-bunică.

– Poate să primească un pahar cu apă?

Femeia cea adorabilă îmi aduce un mic pahar de plastic, iar Dax mă urmărește în timp ce beau, îngrijorat.

– E mai bine?

Dau din cap în semn că da.

– Mulțumesc!

– E multă presiune, nu?

– Așa-i.

– Am un milion de întrebări pentru tine, Fizzy, despre munca și viața ta!

– Chiar așa? întreb eu, zâmbind.

O, ce bărbat atent și distractiv! Mă izbește un gând, ca o ușă deschisă de curent.

S-ar putea ca Dax să fie sufletul meu pereche.

Camerele nici măcar nu filmează, iar el îmi aruncă cel mai dezarmant zâmbet.

– Sper din tot sufletul să am parte și de o a treia întâlnire!

Connor nu ne așteaptă la Coronado. Dar ne așteaptă bicicleta pentru tandem, la fel și Isaac, cu zâmbetul lui complice și cu râsul lui din toată inima. Ne învârtim în jurul insulei, cu aparatele de filmat montate pe cadrul bicicletei și precedați de un operator care merge pe o Vespa, așezat cu spatele. Isaac e un geniu, bineînțeles, și mă face să râd tot drumul. Găsesc că genul lui de umor spontan e foarte sexy. E imposibil să ignorăm faptul că e ceva între noi, iar atunci când el propune să ne oprim și să bem niște milkshake-uri – ceea ce nu făcea parte din plan –, sunt imediat de acord. Îmi doresc mai mult timp în compania lui, față în față. Unul lângă celălalt, așezați la o masă de picnic cu vedere la ocean, împărtășim povești din copilărie și, pentru prima dată de când au început întâlnirile astea, uit că suntem însoțiți pretutindeni de aparate de filmat.

Îmi dau seama, de asemenea, în timp ce ajung la ultima gură de milkshake, iar Connor apare, în sfârșit, în câmpul meu vizual, transpirat și cu respirația întretăiată, aproape ca și cum ar fi alergat tot drumul până aici, că nu m-am gândit deloc la el de când a început întâlnirea cu Isaac.

Isaac ar putea fi sufletul meu pereche.

„Adună-te, Fizzy!" mă gândesc eu.

Sunt din nou atentă la Isaac, la milkshake-ul lui cu caramel și la cireașa pe care o tot leagănă în fața mea, ca s-o mănânc. Fără îndoială că telespectatorii o să compare momentul în care închid ochii și mănânc cireașa, zâmbind, cu cel de ieri, pe care mi l-am petrecut alături de Nick. Înnod cu limba codița cireșei, după care deschid gura ca s-o arăt, într-un gest de flirt. Obțin reacția impresionată la care am sperat – Isaac mă aplaudă și-mi oferă un sexy:

– La naiba, fato!

Dar e nevoie de tot efortul de care sunt capabilă ca să nu mă uit la Connor, verificând ce crede el despre asta, și să nu mă întreb dacă se gândește la senzația pe care i-a produs-o limba mea alunecând pe gâtul lui, pe buza de jos, pe falcă.

Mai târziu o să facem interviul în confesional, dar planul meu e să evadez imediat ce Rory pune capăt filmării. Sunt complet zăpăcită și am nevoie să-mi cern sentimentele față de ambii bărbați: atracția mea față de Isaac și ciudata senzație că o asemenea atracție înseamnă să-l înșel pe Connor, deși conexiunea cu alți bărbați e, literalmente, toată ideea emisiunii. Dar după ce terminăm interviurile în confesional, iar Isaac – care a așteptat în tot intervalul ăsta de timp – mă îmbrățișează cu tandrețe drept rămas-bun și mă sărută ușurel pe obraz (senzații în pantaloni, ne întâlnim din nou!), simt mâna lui Connor în jurul brațului meu.

Bănuiesc c-o să mă întrebe despre Isaac sau o să-mi spună de ce a întârziat, sau un milion de alte posibilități.

Dar nu mă aștept să se aplece încet spre mine și să spună:

– Lasă-mă să vin cu tine la nunta lui Peter! Ar fi ușor să explic de ce sunt acolo. Nu vreau să trebuiască să faci față evenimentului de una singură.

CAPITOLUL 30

Stenograma interviului din confesional – episodul 2

Connor Prince: Ei bine, iată-ne din nou aici!
Fizzy Chen: Bună, Connor Prince! Ai lipsit de la unele dintre filmările de săptămâna asta. A fost ciudat.
Connor: Știu, îmi cer scuze. Din păcate pentru mine, a trebuit să mă ocup de anumite lucruri legate de emisiune. Din fericire pentru tine și pentru telespectatori, ați avut șase bărbați chipeși care să vă țină companie.
Fizzy: Am voie să spun că mi-ai lipsit? Pentru că mi-ai lipsit!
Connor: Asta e foarte drăguț din partea ta!
Fizzy: A fost o zi toridă, iar tu ești un bărbat foarte înalt. Am fi avut nevoie de umbra ta.
Connor: Iat-o pe Fizzy în toată splendoarea ei! Brenna, te rog să notezi că trebuie adăugată o scenă cu un bor!
Fizzy: OK, gata! Singurul lucru de care am nevoie în viață, e pocnetul unor scântei care să-mi anunțe intrarea în orice încăpere. Dacă aș fi știut că putem adăuga efecte sonore, i-aș fi înnebunit pe toți cei din cabina de montaj.

Connor: Exact ăsta e motivul pentru care n-ai voie să intri acolo. Dar să ne întoarcem la întâlnirile tale! Săptămâna a fost ameţitoare.

Fizzy: A fost aglomerată, dar Eroii au fost minunaţi. Sper sincer c-o să scoţi la montaj partea în care am alunecat în Parcul Balboa, iar rochia mi s-a ridicat până la gât şi toată lumea mi-a văzut fundul, dar bănuiesc că deja plănuieşti s-o incluzi.

Connor: Ai bănuit corect. Dar nu te teme, Felicity, putem, de asemenea, să editǎm parţial, ca să-ţi protejăm virtutea. Ce preferi să-ţi punem pe fund, emoticonul cu piersica sau pe cel cu mâna care flutură?

Fizzy: (se ridică în picioare şi se uită direct în cameră) America, vezi asta?

Connor: (râzând, o trage înapoi pe scaun) Haide să vorbim despre întâlniri, bine?

CAPITOLUL 31

CONNOR

– Camera 1402. Urcă!

Îmi stă mintea în loc.

Atunci când i-am scris un mesaj lui Fizzy ca să-i spun că am ajuns, mă aşteptam să ne vedem în foaierul hotelului sau ca ea să mă direcţioneze către sala de festivităţi. Dar o întrevedere între patru ochi, într-o cameră de hotel, pare să fie exact problema pe care am anticipat-o în momentul în care mi-am ţinut o predică serioasă acasă, uitându-mă în oglindă.

– Însoţeşte-o! i-am spus eu reflexiei mele. Ai grijă de ea, eşti producătorul responsabil de binele ei. Nu-i eşti partener. Nu-i eşti iubit. Îţi faci doar meseria.

Îi scriu că putem să ne vedem în foaier. Dar dacă Fizzy e la etaj şi-mi cere să mă duc la ea, e posibil să aibă nevoie s-o ajut la ceva.

Şterg mesajul şi îi scriu unul nou, în care o întreb dacă e singură sau nu în cameră, ceea ce sună posesiv şi ciudat. Şterg şi mesajul ăsta.

Primesc unul de la ea:

Văd că scrii. Nu te purta aiurea, am nevoie de ajutorul tău.

Râzând, șterg din nou tot ce am scris și o iau de la capăt:

Sunt în drum spre tine.

Apăs pe butonul liftului și trag aer adânc în piept. Pulsul îmi urcă în gât. La modul ideal, aș avea nevoie ca drumul cu liftul să dureze o jumătate de oră. Din păcate, bănuiesc că azi o să-mi amintesc de o mie de ori că n-ar fi trebuit să mă ofer s-o însoțesc la evenimentul ăsta, fiindcă nu sunt echipat cu ceea ce mi-ar trebui ca să fac față unei situații în care aș rămâne singur cu ea, între patru pereți.

Ușa ei, după cum văd pe măsură ce mă apropii, e întredeschisă, dar eu bat oricum. Dinăuntru răsună un îndemn strigat pe un ton vesel:

– Intră!

Împing ușa doar atât cât trebuie ca să-mi pot vârî capul prin deschizătură și strig:

– Aș putea fi oricine, iar tu mă inviți fără să mă vezi?

Vocea ei se aude din baie:

– Statistic vorbind, e puțin probabil să fii un criminal. Tocmai mi-ai scris. Mai mult de-atât, jumătate dintre cei cazați la etajul ăsta îmi sunt prieteni sau rude.

– Mă bucur să aflu că există mari șanse ca cineva cunoscut să mă vadă intrând în camera ta!

În clipa în care Fizzy intră în dormitor, vocea ei se aude mai tare.

– Le-aș spune că ești de la room-servi...

Mă vede și se oprește locului imediat, dar următoarele ei cuvinte se pierd în vidul negru din craniul meu: tocmai am văzut rochia brodată cu mărgele, fără bretele, care-i îmbrățișează corpul. E aurie, acoperită cu un model sofisticat de mărgele, croită pe lângă corp și ajungându-i cam până pe la jumătatea coapsei, de unde se desface în niște valuri de material strălucitor, în jurul picioarelor. Fizzy are părul strâns într-un aranjament complicat

în vârful capului, iar câteva șuvițe atârnă libere, atingându-i umerii goi.

– Connor!

Mă sperii, fără să am nici cea mai vagă idee cât timp a trecut de când am rămas fără glas.

– Da... adică... aici sunt!

Mă uit la ea și văd că se străduiește să-și înăbușe un zâmbet.

– Te-am întrebat dacă poți să mă ajuți.

– Da, corect! Cu ce, mai exact?

– Cu nasturii rochiei.

Se întoarce ca să-mi arate la ce se referă. Brusc, înțeleg, iar imaginea asta nouă e infinit mai greu de suportat. Un „V" adânc de piele impecabilă, de culoarea mierii, este vizibil în spațiul dintre nasturii descheiați. Îmi înăbuș un geamăt, dar nu reușesc în totalitate, așa că-mi iese pe gură ca un scâncet, pe care-l transform în mod deliberat într-o frustrare de natură nonsexuală.

– O numărătoare lejeră îmi spune că avem de-a face cu cel puțin opt mii de nasturi!

– Sunt patruzeci, mă corectează ea. Îmi dau seama că ar fi trebuit să am o mătușă care să mă ajute, dar, din păcate, toată lumea e ocupată. Așa că, din motive evidente – primul dintre ele fiind acela că, îmbrăcată în rochia asta, abia dacă pot să mă aplec, neputând să închei vreun nasture cu mâna mea – am nevoie de o altă pereche de mâini.

Cuvintele „să mă aplec" îmi zguduie mintea precum un accident de tren. Dau vina pe imaginea pe care o invocă, așa că e normal să-mi tremure vocea în timp ce mă apropii și spun:

– Da, desigur!

Dar apoi fac un gest de care nu-mi dau seama pe de-a-ntregul decât după ce văd că spinarea lui Fizzy e străbătută de un fior: îmi trec un deget de-a lungul coloanei ei vertebrale.

– Dacă faci asta, n-o să putem să încheiem nasturii rochiei! mă ceartă ea, aruncându-mi o privire peste umăr. Și știu care sunt sentimentele tale față de bariere.

– Îți spun sincer că e obositor să fiu singurul care le ridică, bâigui eu.

Fizzy râde, încântată, și-și întoarce capul.

– Ești relaxant de previzibilă!

– Ei bine, tu ești cel care tocmai m-a mângâiat, după care a folosit cuvântul „a ridica".

Scot un suspin încărcat de dramatism și de oboseală.

– A fost o atingere neintenționată, tangențială!

– Încep să mă întreb dacă faptul că am lăsat nasturii ăștia descheiați a fost omisiune nefericită sau un accident fericit.

Primul nasture e foarte încăpățânat. Butonierele sunt înguste, iar nasturii sunt minusculi și îmbrăcați în mătase, ceea ce îi face incredibil de greu de apucat. Dar până să ajung la cel de al treilea, am învățat cum se face. Eu și Fizzy rămânem tăcuți în timp ce îmi croiesc drum peste curbura spatelui ei, până la întinderea moale de piele dintre omoplați. Și chiar înainte ca toți nasturii să fie încheiați, mă lupt cu pornirea de a mă apleca să sărut pielea dintre degetele mele.

Încheind ultimul nasture, îmi acord un moment de indulgență și-mi așez palma pe ceafa ei, în timp ce mă aplec în față ca s-o privesc. Are obrajii îmbujorați, iar pupilele îi sunt mari și negre.

La naiba, e la fel de excitată ca și mine!

– Castitatea ta e în siguranță, spun eu. Știi, n-o să mai fac niciodată așa ceva.

Fizzy zâmbește și-și drege glasul, după care se întoarce cu totul, ca să mă măsoare, cu o privire admirativă, din cap până-n picioare.

– Ești sexy!

– Mulțumesc! Iar tu..., mormăi eu, înghițind în sec din pricină că vocea îmi e puțin sugrumată, ...ești uluitoare.

Ridică mâna și-mi atinge papionul.

– Speram că n-o să știi cum se leagă asta, ca s-o pot face eu în locul tău.

Zâmbind, ridic mâna și trag de un capăt, desfăcând imediat nodul.

Fizzy îmi răspunde cu un zâmbet luminos precum o rază de soare.

– M-am gândit că poți să faci și tu ceva la schimb, după ce am încheiat ăia șapte mii de nasturi minusculi! exclam eu.

Aluzia asta neintenționată pare să rămână suspendată în aerul dintre noi. Fizzy face un pas către mine, continuând să zâmbească în timp ce apucă papionul, aranjându-l astfel încât să-i egaleze cele două capete în jurul gâtului.

– N-am avut impresia că te simțeai sugrumat de papion!

– O să-ți arăt nota de plată pentru rețetele mele de artrită.

Continuând să-mi zâmbească tandru, ea murmură:

– Ești pregătit pentru ziua de azi?

– Așa sper. A trecut ceva vreme de când am luat parte la o nuntă simandicoasă.

– A ta?

Râd.

– Nu! Am însoțit pe cineva.

– Noaptea aceea ți-a lăsat intactă castitatea?

Râd din toată inima.

– O, da! Am însoțit-o pe prietena unui coleg de serviciu, care se mutase recent din Arizona. Chiar din clipa în care am luat-o de acasă, am știut că ceva nu era în regulă, dar ea m-a tot asigurat că se simțea bine.

– O, Doamne!

– Într-adevăr. A plâns în timpul ceremoniei…

– De înțeles.

– Absolut, dar după aceea a plâns, de asemenea, în timpul cinei și al primului dans. Atunci când am întrebat-o, în cele din urmă, dacă într-adevăr se simțea bine, a recunoscut că soțul ei o părăsise pentru secretara lui și că ăsta era motivul pentru care se mutase, ca să fie mai aproape de părinți, povestesc eu, iar încruntarea lui Fizzy se adâncește, în timp ce ea se concentrează

asupra papionului. Iar în momentul în care oaspeții au fost invitați să spună câteva cuvinte, ea a ridicat paharul și i-a urat fericitului cuplu să se bucure de acea seară, fiindcă iubirea e o iluzie și bărbații nu sunt capabili să-și țină sculele în pantaloni!

– Îți dai seama c-o să fur povestea asta, nu?

Dau din cap, încuviințând.

– Deci, ștacheta e destul de jos, dar presupun că, orice s-ar întâmpla în seara asta, o să fie mai bine decât în povestea pe care tocmai ți-am spus-o.

Fizzy râde.

– Ideea cu paharul pe jumătate plin! Îmi place! Dar habar n-ai cât de uriașă e familia mea. Statistic vorbind, trebuie să fie mulți nebuni în ea.

Dat fiind că încă se concentrează ca să-mi lege papionul, mă folosesc de ocazie ca s-o privesc în voie.

– Evan m-a tras deoparte și mi-a dat niște informații din interior, spun eu.

Mâinile lui Fizzy rămân nemișcate.

– Vorbești serios?

– Ce cadou să fac la nuntă, care sunt unele dintre lucrurile pe care le-ați făcut, probabil, azi-dimineață, ca, de pildă, ceremonia ceaiului...

Hohotul ei de râs mă întrerupe.

– Ți-a spus că Peter o să se angajeze într-o vânătoare de comori nebunească?

Dau din cap în semn că nu, vrăjit de felul în care, în clipa în care se gândește la explicație, își umflă buzele într-o bosumflare dulce.

– În comunitatea noastră, ceremonia ceaiului e ceva important la o nuntă. De obicei are loc dimineața, iar mirele și mireasa sunt ținuți despărțiți. Mirele primește o listă de sarcini pe care trebuie să le ducă la îndeplinire ca să-și demonstreze iubirea față de mireasă, înainte ca familia să hotărască dacă e demn de ea. E un joc, dar cele trei surori ale lui Kailey au pus totul la cale, iar

azi, la ora şapte dimineaţa, Peter a trebuit să joace Beirut, adică o formă de ping-pong în care trebuie să faci mingea să aterizeze într-un pahar plin cu bere.

– Cu bere adevărată?

Ea dă din cap în semn că da, radioasă.

– Apoi l-au pus să bea un fel de amestec oarecare din frigider, în timp ce noi toţi ne făceam că vomitam. A trebuit să răspundă la întrebări despre Kailey, iar apoi să cânte şi să danseze pentru toată lumea.

– Partea cu dansatul şi cântatul în faţa tuturor...

– Nu cumva descriu, literalmente, un coşmar de-al tău?

Dau să răspund afirmativ, dar apoi, pentru o fracţiune înfierbântată de secundă, îmi imaginez un univers alternativ în care eu sunt mirele, dovedind că sunt demn de femeia care se află acum în faţa mea. Ezitarea îmi dispare imediat.

– Dacă aş fi îndrăgostit, aş face toate astea!

– Să cari patruzeci de litri de apă cale de cincizeci de metri, cu ajutorul unor găleţi sparte?

Ridic mâna şi-i desprind o şuviţă care i s-a lipit de buza de jos.

– Sigur că da.

– Ai bea un amestec din frigider?

– Asta-i uşor!

– Uşor?! se miră ea, încruntându-se. Sos Hoisin, maioneză, oţet de orez, lapte de migdale, pastă de usturoi şi suc de mango!

– Vorbeşti ca şi cum ar fi cianură! o contrazic eu, râzând. Crezi că un bărbat care iubeşte o femeie n-o să bea ceva scârbos dacă asta o să-l ajute s-o ducă la altar?

Fizzy îşi ridică privirea şi mă studiază îndelung. Ochiul ei drept are un punct auriu în el, ca şi cum s-ar fi uitat la soare la un moment dat, iar o fărâmă de lumină ar fi rămas prinsă în iris. Văd punctul ăsta micşorându-se în timp ce pupilele se dilată.

La naiba!

Fizzy clipeşte.

– Ai alerga patru kilometri și jumătate la miezul nopții, de dragul femeii ăsteia ipotetice?

– Doar atât?

Zâmbetul îi piere, iar eu mă uit la mâinile ei. Nu pare să fi progresat prea mult cu papionul.

– Fizzy, tu chiar știi să faci nodul ăsta?

– Trebuie să-mi țin mâinile într-o poziție incomodă, fiindcă tu ești un viking uriaș!

– Cred că, de fapt, n-ai înnodat un papion în viața ta!

– S-ar putea să ai dreptate, răspunde ea, încruntându-se. Dar nu renunț!

Îmi ridic bărbia ca să fac loc mâinilor ei, fericit cu perspectiva de a sta aici toată noaptea, drept care spun:

– Bine, se pare că s-ar putea să rămânem aici o vreme. Spune-mi mai multe despre ceremonia ceaiului!

– Păi, începe Fizzy, deznodând papionul și luând-o de la capăt cu legatul, după ce mirele se dovedește demn de mireasa lui, e lăsat s-o vadă. Sunt îmbrăcați amândoi cu cele mai frumoase costume tradiționale și-i salută pe toți membrii familiei, de la cei mai bătrâni până la cei mai tineri. În stadiul ăsta al ceremoniei, mirele și mireasa beau, pe rând, ceai din aceeași ceașcă. Apoi familia le oferă *lai see*, niște plicuri roșii în care sunt bani, iar bătrânii le dau sfaturi..., povestește ea, după care se întrerupe, își înclină capul și inspiră adânc. Știi, îmi place foarte mult ceremonia ceaiului!

Mă străbate un junghi în clipa în care percep dorul melancolic din vocea ei. Lui Fizzy i se întâmplă atât de rar să-și dea pe față latura vulnerabilă! E, în același timp, frumos și devastator să văd această mică fisură în armura ei.

– Îmi dau seama că-ți place!

– În orice caz, spune ea, îndreptându-se de spate și trăgând iute aer în piept, azi-dimineață am făcut toate astea acasă la părinții lui Kailey, iar apoi am venit aici suficient de devreme ca să avem timp să ne schimbăm hainele. Atunci mi-am amintit

de cei opt mii de nasturi ai rochiei mele! exclamă, făcând pas în spate şi privindu-şi munca, după care se încruntă. Sinceră să fiu, execuţia nu e foarte bună!

Mă uit în jos şi desfac nodul acela stângaci, iar Fizzy se pleoşteşte văzându-mă cum îl refac, cu mişcări abile.

– Nu trebuie să te dai mare, munte de om ce eşti!

– Am încercat să te fac să te simţi utilă, dar mi-ai spus că ne grăbim.

Îşi trece mâna peste pieptul meu, împrăştiindu-mi scântei fierbinţi pe sub piele. Ajunge în dreptul buzunarului şi îl pipăie cu atenţie.

– E ceea cred eu că e?

Bag mâna în sacou şi scot un plic roşu, în care sunt bani.

– După cum ţi-am spus, Evan mi-a destăinuit ce fel de cadou trebuie să aduc.

Fizzy mă priveşte lung.

– Ce drăguţ!

– Îmi place de Evan, recunosc eu, cu invidie. E băiat bun!

– Aşa-i, dar atunci când am spus „Ce drăguţ!", m-am referit la tine. Tu eşti drăguţ.

Resping adjectivul:

– Nu sunt deloc drăguţ.

Fizzy ridică mâna şi mă ciupeşte uşurel de bărbie.

– De fapt, tu eşti cel mai drăguţ!

CAPITOLUL 32

CONNOR

În timp ce eu i-am încheiat nasturii lui Fizzy, iar ea s-a prefăcut că știa cum să-mi lege papionul, foaierul hotelului s-a transformat într-o casă de nebuni. Pe tot sunt oaspeți îmbrăcați la patru ace, care se îmbrățișează, fac cunoștință sau chiar plâng atunci când se întâlnesc. Privind în jur la opulența care s-a revărsat din sala de festivități până în foaier, am impresia că familia miresei dispune de acel gen de bogăție care e greu de înțeles pentru majoritatea muritorilor de rând.

– Șapte sute de oaspeți, șoptește Fizzy, conducându-mă prin mulțime. Peter mi-a spus că au închiriat mai multe etaje pentru ambele familii, ai căror membri au venit din toate colțurile lumii.

Fluier în surdină, observând decorul din afara principalei săli de ceremonii – măsuțe de cocktail pe care sunt așezate buchete elegante, boluri de sticlă pline cu bomboane de ciocolată, precum și pliante cu programul nunții – iar apoi intru în sală, unde aproape că mă împiedic, fiindcă scala la care e realizat decorul nu seamănă cu nimic din ceea ce am văzut până acum: pereții sunt îmbrăcați în mătase crem și cel puțin șapte mese sunt decorate cu vase înalte, din care se revarsă boboci portocalii și roșii.

Noi doi trebuie să ajungem afară, unde o să aibă loc ceremonia, înainte de ceea ce Fizzy promite că o să fie o noapte de ospăț, de dans și de veselie. Dar de fiecare dată când apucăm să facem câțiva pași, suntem opriți de câte un cunoscut al lui Fizzy, pe care ea îl salută cu entuziasm. Femeile sunt întâmpinate cu un țipăt vesel; bărbații sunt îmbrățișați și tachinați. Dau mâna cu cel puțin cincizeci de persoane ale căror nume le uit imediat, ocupat s-o admir pe Fizzy în elementul ei. E caldă, iubitoare, dornică mereu să împărtășească o poveste sau o anecdotă.

Câțiva oameni îmi comentează apariția în emisiune, iar eu le abat imediat atenția către Fizzy. Încă încerc să mă obișnuiesc cu faptul că sunt abordat de străini și lăudat pentru apariția mea la televizor. Nu că nu mi-ar plăcea să fac interviurile; îmi place. Să mă confrunt verbal cu Fizzy a devenit rapid una dintre activitățile mele favorite și chiar și eu îmi dau seama că interacționăm bine. Dar celebritatea nu e ceva pentru care să fiu pregătit mental.

În timp ce înaintăm prin mulțime, singurul lucru care persistă în mintea mea e impresia pe care o lasă Fizzy, aceea că fiecare persoană pe care am întâlnit-o e cea mai impresionantă, sau interesantă, sau aventuroasă, sau creativă pe care ai putea s-o cunoști. Iar apoi, după ce pășim pe gazonul uriaș, înfrumusețat cu flori și cu panglici de satin, îi vedem pe părinții lui Fizzy, care-i întâmpină pe oaspeți pe măsură ce aceștia ies în grădină.

Fizzy mă apucă de cot, îndemnându-mă să merg drept înainte.

– Connor, iat-o pe mama mea, Lánying Chen!

Dacă ar trebui să fac socoteala, aș presupune că are puțin peste șaizeci de ani, dar pielea îi e luminoasă și are doar câteva riduri delicate în jurul ochilor.

Schimbarea pe care o înregistrez la Fizzy e subtilă, dar vizibilă pentru cineva care nu-și poate muta privirea de la ea: atunci când e cu părinții, devine mai blândă, e mai mult fiică decât personaj principal, mai mult cineva care protejează, decât fata

căreia îi place să petreacă. Acum se întinde și îndreaptă pandantivul de la colierul mamei.

Mă aștept la o strângere de mână, dar sunt tras într-o îmbrățișare. La rândul meu, o strâng ușurel în brațe pe doamna Chen, care e mai mică de statură decât fiica ei. În timp ce mă retrag și întâlnesc privirea veselă a doamnei Chen, mă gândesc la mama mea, la faptul că pare epuizată tot timpul și că participarea la un astfel de eveniment ar face-o să intre în panică și să se simtă stânjenită.

Lângă doamna Chen se află soțul ei, Ming, un bărbat deșirat, pe care l-am cunoscut la sesiunea de autografe a lui Fizzy și al cărui zâmbet șiret a fost moștenit de cel puțin unul dintre copiii lui.

– Iată-l pe noul meu prieten, care o să facă o vedetă din fiică-mea!

Eu și tatăl lui Fizzy ne strângem mâinile, în timp ce ea se îmbufnează în glumă, făcând pe supărata.

– Tată, deja sunt vedetă!

– Dacă-i așa, atunci să-mi spui când o să-mi trimiți un fotomodel, ca să am cu cine să merg la braț pe covorul roșu!

În timp ce tatăl și fiica îi dau înainte cu glumele, doamna Chen își pune o mână elegantă pe antebrațul meu.

– Îmi place emisiunea ta! spune ea. Ești foarte chipeș pe ecran!

– Mulțumesc! răspund eu, zâmbind. Mă mir că Fizzy vă lasă s-o urmăriți.

Din fericire, ea râde la replica mea.

– O înțelegi foarte bine, iar eu apreciez asta!

Sunt șocat de afirmația ei.

– Cred că cea mai mare parte a meritului îi revine fiicei dumneavoastră. E rar să găsești pe cineva atât de autentic și de natural în fața camerei de filmat. Încep să cred că nu există ceva ce ea să nu poată să facă.

– După ce o să-și scrie romanul adevărat, o să-l ecranizezi, nu-i așa?

Acum sunt derutat dintr-un motiv diferit.

– Romanul...

Auzindu-ne discuția, Fizzy îmi face semn din mână și mă întrerupe:

– Mamă, atunci când nu-mi găsește sufletul-pereche, el salvează planeta! N-are timp de ecranizări.

O femeie care pare să fie organizatoarea nunții, îi surprinde privirea lui Fizzy și face semn spre ceas.

– Se pare că a venit timpul! îmi spune Fizzy.

Ne croim drum spre șirul nesfârșit de scaune albe, împodobite cu funde roșii. Lui Fizzy i se desprinde o șuviță din coc și-i cade pe frunte, iar eu, fără să mă gândesc, întind mâna și o dau laoparte.

Privirile ni se întâlnesc, iar inima mi se cufundă adânc în valul de senzualitate caldă care mă năpădește.

– Ce a vrut să spună mama ta cu „romanul adevărat"?

Fizzy ridică din umeri, întorcându-se ca să se uite la oaspeții care se îndreaptă acum spre scaune.

– Se referă la o carte care să conțină suferință adevărată.

– Pare captivant!

– Sunt mulți oameni pe lume care consideră că a scrie romane de dragoste e un fel de hobby, spune ea, întorcându-se din nou cu fața la mine și oferindu-mi priveliștea unui chip pe care nu se vede nici un dram de tensiune sau de durere. Știi, sunt destul de sigură că mama are impresia că încă îmi fac încălzirea pentru încercarea a de a scrie o capodoperă!

S-ar putea ca acum să fie momentul potrivit ca să recunosc că am fost, la un moment dat, unul dintre oamenii ăștia. Dar poate că e mai bine să tac și să constat faptul că părinții mei și cei ai lui Fizzy au păreri similare în privința carierelor noastre. Totuși, nu mă pot opri să spun:

– Cred că tu ești capodopera!

Fizzy deschide gura ca şi cum ar avea de dat o replică inteligentă, dar nu scoate nici un cuvânt. În schimb, strânge din buze şi clatină din cap.

– Eşti ceva...

– Ceva bun, sper!

Ea arată spre scaune.

– Partea mirelui e cea din stânga. Acolo o să stai. Du-te şi fă-ţi prieteni!

– Am înţeles.

– Ne vedem după ceremonie!

Îşi netezeşte rochia şi pleacă să li se alăture nuntaşilor rămaşi în sala de festivităţi. Din mers, îmi strigă peste umăr:

– Să-ţi fie dor de mine!

O petrec din priviri, şoptind:

– Deja mi-e dor.

CAPITOLUL 33

FIZZY

De-a lungul vieții, am luat parte la un număr exagerat de nunți. Am fost mâna dreaptă a miresei de două ori (Alice și Jess), domnișoară de onoare de paisprezece ori și de două ori am citit ceva la ceremonie (într-una dintre dăți, un pasaj dintr-o carte scrisă de mine, ceea ce a fost foarte ciudat). Sunt sigură că mulți oameni se duc la nunți și-și fac o ideea despre ceea ce le place acolo, precum și despre ceea ce ar face altfel, într-o situație similară. Analizează decorul, mâncarea și numărul de invitați. Se apleacă și-i șoptesc vecinului că nu i-ar pune niciodată alături la masă pe cutărică și pe cum-o-cheamă. Poate că merg până acolo încât să adune cărți de vizită de la diferiți furnizori. Eu, nu. E posibil ca nenumăratele experiențe pe care le-am avut, să fi anulat farmecul unui astfel de eveniment, dar cred că nunta e partea cea mai puțin romantică a unei povești de iubire. Desigur, e vorba despre frumusețe, despre mâncare și despre ocazia de a purta toalete cu adevărat luxoase. Dar e vorba, de asemenea, despre relații de familie, despre stres și despre faptul că mulți oameni cheltuiesc echivalentul avansului pentru o casă, pe o petrecere de o singură zi. Iubirea nu rezidă într-un ornament floral înalt de un metru și jumătate, sau într-un tort de ciocolată

cu şapte etaje. Iubirea adevărată rezidă în detalii mai discrete. Cine face cererea în căsătorie şi cum. Felul în care se privesc îndrăgostiţii atunci când se află în colţuri opuse ale încăperii. Nerăbdarea de a afla ce înseamnă să fii căsătorit, să-ţi petreci noaptea alături de celălalt, să vă conturaţi viitorul în doi. Primul moment în care ei rămân între patru ochi, după ce şi-au promis unul altuia să fie împreună la bine şi la greu. Ziua următoare, când îşi încep, în sfârşit, aventura. Şi, desigur, tot ceea ce ţine de sex.

Dar astea sunt lucruri pe care nu ţi le imaginezi niciodată în legătură cu fratele tău. Bleah!

Mă uit la Peter, iar apoi, la proaspăta lui soţie, Kailey, exact în clipa în care ea e sărutată de versiunea matură a băiatului care m-a imobilizat de nenumărate ori şi mi-a tras pârţuri drept în nas.

El se retrage, zâmbind, iar ăsta, chiar ăsta e lucrul pe care am vrut să-l văd: imaginea pură a admiraţiei. Da, mă emoţionează felul în care se privesc acum, ochii lor oglindind o întrebare nerostită: „Chiar suntem căsătoriţi?“

Peter poate să fie un nesimţit egoist şi n-o să-l iert niciodată pentru că mi-a tăiat coada de păr pe vremea când aveam treisprezece ani, dar o iubeşte pe Kailey. O să fie bărbatul care-i trebuie ei.

Şi să sperăm c-o s-o lase gravidă în curând, distrăgând, astfel, atenţia de la mine şi de la statutul meu de femeie nemăritată.

„Asta, în cazul în care n-o să sfârşesc prin a fi fericită până la adânci bătrâneţi, alături de unul dintre eroii mei!“, îmi reamintesc eu.

Gândul mi se tot învârte prin minte, dar rămâne inofensiv, precum o minge de tenis ce se loveşte de pereţi goi. Mă uit la mulţimea de invitaţi care aplaudă şi atenţia mi-e atrasă de Connor, aflat în mijlocul adunării, ca un zgârie-nori din suburbii. Şi, ce să vezi, se uită la mine!

*

Durează zece minute să-mi croiesc drum prin mulțime până la Connor. Între momentele în care schimb amabilități cu rudele, sunt oprită pentru fotografii și direcționez pe cineva spre cea mai apropiată toaletă, reușesc să arunc o privire în direcția lui și văd că stă de vorbă cu vecinii de scaun. O, Doamne, îmi place că pot să-l găsesc atât de ușor, că arată atât de bine într-un smoching negru, croit pe corp, și că nu și-a mai aranjat părul cu meticulozitate. Dar felul în care arată nici măcar nu mai e cel mai interesant lucru în legătură cu el. E atât de prietenos, privește oamenii în ochi cu atâta sinceritate! Îmi place felul în care a interacționat cu mama mea, felul în care a fost încântat să-i cunoască pe toți cei care ne-au oprit în drum spre grădină. Felul în care se dedică total lucrului pe care-l face, indiferent care ar fi acesta, și în care-și arată emoția atunci când vorbește despre fiica lui. Connor Prince III ar trebui să primească medalie de aur la proba de Ascultare Activă din cadrul Olimpiadei Iubirii. Mi-e greu să cred că m-am uitat la el în urmă cu doar câteva luni și că am văzut arhetipul eroului de plastic. Nu mai e Directorul Milionar Sexy, nici Englezoiul Sexy, nici Pădurarul Sexy și nici măcar DILF... E doar Connor.

Cum a putut să mi se pară la un moment dat că e plictisitor, neplăcut și banal? Acum mă lupt să nu mă gândesc la el ca la posibilul meu suflet-pereche.

Și e bine că reușesc, fiindcă atunci când ajung în sfârșit la el, stă de vorbă cu o prietenă din liceu a lui Peter, o blondă minionă pe nume – și nu glumesc! – Ashley Simpson. Dacă spun că Ashley stă atârnată de brațul lui Connor, vreau să descriu următorul lucru: imaginați-vă o stâncă uriașă, iar apoi, o lipitoare. Îmi place de Ashley într-o măsură rezonabilă – deși s-a jucat cu inima lui Peter ani întregi, pe vremea când el credea că aspectul fizic e mai important decât creierul, iar apoi l-a urmărit cu perseverență după ce el și-a dat seama că lucrurile stau exact invers – dar ajung în spatele lor exact în clipa în care ea

îl întreabă pe Connor dacă poate să-l fure pentru primul dans. Încep să tremur, cuprinsă de o furie violentă.

Rămân țintuită locului. El nu m-a văzut. Ar trebui să accepte invitația. N-o să-mi placă, dar ar fi o cale bună de a ieși amândoi din situația ciudată, nepotrivită, imposibilă în care ne găsim. Mie ar trebui să-mi placă de Isaac, de Dax sau de Nick. (Poate că și de Jude. Cred că suntem toți de acord că nu poate fi vorba de Evan. Dar *cu siguranță* că nu-i vorba nici de Connor).

Dar apoi el spune, pe un ton blând:

– Îmi pare rău, în seara asta toate dansurile îi sunt rezervate lui Fizzy!

Inima mi se oprește, după care cade în gol, până în stomac.

La petrecerea burlăciților de dinainte de nunta lui Jess, fiind bete, ne-am apucat să ne exprimăm admirația, în mod previzibil, față de multitudinea de feluri mărunte sau măreți în care River era perfect pentru ea. Având în vedere că toate celelalte invitate erau măritate, dezastruoasa mea aventură amoroasă cu Rob a devenit, în mod inevitabil, subiectul discuției. Grupul era restrâns, numărând doar șase femei, dar toate celelalte cinci au început să se întreacă în a-mi lăuda calitățile și în a mă asigura că-l meritam pe cel mai grozav bărbat în viață, afirmând cu convingere că, oricine ar fi fost acea ființă umană magică, mă aștepta undeva, cândva.

N-am crezut asta atunci, și, în ciuda faptului că particip la o emisiune de întâlniri romantice, nu sunt pe deplin convinsă nici acum. În ultimii douăzeci de ani, m-am văzut cu mulți bărbați. Am presupus întotdeauna că nu eram pretențioasă; îmi plăcea să mă laud că n-aveam un gen anume. Am avut o mie de prime întâlniri grozave, dintre care câteva au fost urmate de o a doua întâlnire satisfăcătoare. După care, nimic. Sunt atrasă de mulți bărbați, dar rareori am sentimente față de ei. Privind retrospectiv, sentimentele pe care le-am avut față de Rob au beneficiat de pe urma poziționării lor în aura relației dintre Jess și River. Dar dacă e să fiu sinceră, relația mea cu Rob a fost jenant de

superficială. N-am știut nimic despre viața lui (în mod evident), iar el, cu siguranță, nu m-a făcut niciodată să mă simt *astfel.*

O, *la naiba*, cugetarea asta nu-i rea deloc! Deschid poșeta ca să-mi scot carnețelul, dar nu-l am la mine. Chiar dacă aș fi început din nou să am în permanență un carnețel asupra mea, poșetuța asta de gală e de dimensiunea unei prăjiturele.

Stând în spatele lui Connor, urmărindu-l în timp ce refuză blând, dar ferm, o femeie superbă, știind că nu-i plac relațiile ocazionale, că mă înțelege și că mă admiră suficient de mult încât să-și pună întreaga carieră în mâinile mele și că, dacă simte pentru mine măcar o parte din ceea ce simt eu pentru el, își pune inima la bătaie ca să facă emisiunea asta cu mine, îmi dau seama că ceea ce i-am spus cu săptămâni în urmă e adevărat: n-am un *gen* anume care să-mi placă.

Dar poate că, de fapt, îmi place un gen anume.

Ați fost vreodată pălmuiți? De voi înșivă? Cam asta e senzația pe care o am eu acum. Închid ochii și strâng din pleoape, încercând să-mi alung sentimentul de panică. Dacă ar fi să scriu despre momentul ăsta, aș descrie revelația acută a faptului că sentimentele ignorate vreme îndelungată, au fost tot timpul prezente. Aș face ca eroina să înceapă să se împleticească la modul dramatic, sau să înhațe un pahar de șampanie pe jumătate gol și să-l dea peste cap, ca să scape de tensiunea valului neașteptat de nervozitate care a potopit-o. Dar, în realitate, simt revelațiile astea doar ca și cum sufletul meu ar căsca dintr-odată o gură uriașă, lamentându-se:

„O, sunt o mare idioată!"

Mă duc la cei doi și spun, înghițindu-mi nodul de emoție din gât:

– Hei, ce faceți?

Connor se întoarce, trăgându-și brațul din strânsoarea lui Ashley și punându-și o palmă călduță pe spatele meu, deasupra mijlocului.

– Hei! îmi răspunde el cu o voce blândă şi joasă, care conţine o mie de mesaje.

Îl privesc în ochi şi-mi dau seama că nu e vorba doar de imaginaţia mea. Acel „ Hei!“ înseamnă „Hei, aici erai!“, şi „Hei, ai auzit schimbul de replici dintre mine şi Ashley?“, şi „Hei, mi-a fost dor de tine!“, şi „Hei, îţi aduci aminte de partida noastră furtunoasă de sex, care a fost fantastică?“

Ashley se apleacă spre mine din partea cealaltă, zâmbindu-mi.

– Salut, Fizzy!

Îmi iau privirea de la ochii lui Connor.

– Bună, Ashley! Îţi mulţumesc pentru prezenţă!

– O, Doamne, bineînţeles că am venit! Tocmai făceam cunoştinţă cu *producătorul* tău. Oare s-ar putea să-mi vină şi mie rândul să fiu eroina unei emisiuni de întâlniri romantice şi s-ar putea ca *el* să fie unul dintre eroi?

Îi zâmbesc lui Connor şi-i arunc o privire care vrea să spună: „Loveşti tu mingea asta?“

El mă priveşte cu ochii sclipindu-i de un amuzament blând.

– I-am spus deja lui Ashley că cel mai bine mă simt în spatele camerei de luat vederi şi că tu eşti cea care m-a obligat să fac interviurile.

Ashley îi dă înainte:

– Nu-mi vine să cred că faci asta, Fizzy! Am auzit de emisiune, dar habar n-aveam că e o chestie atât de serioasă. Connor mi-a spus că astă-seară se difuzează cel de al doilea episod.

– E o chestie atât de serioasă doar fiindcă el, Connor, face o treabă fantastică!

Ashley scoate un hohot de râs ascuţit, ca şi cum ar agita nişte clopoţei de tinichea.

– Totuşi, e ciudat! Ştii, mai devreme, eu şi nişte prieteni ne întrebam dacă tu, în calitate de scriitoare de romane de dragoste, n-ar trebui să cunoşti toate locurile şi toate modalităţile prin care să-ţi întâlneşti potenţiala pereche. Dacă *tu* nu poţi

să cunoşti pe cineva într-un mod obişnuit, atunci noi, ceilalţi, n-avem absolut nici o şansă, nu-i aşa?

Simt cum îmi piere zâmbetul de pe faţă şi nu pot să fac nimic ca să-l reţin. Îmi scapă un hohot de râs forţat. De obicei, văd de la un kilometru loviturile astea de rever. Şi tot de obicei, în astfel de împrejurări am pe vârful limbii o replică inspirată.

Da, atunci când cineva se miră cum de o expertă în iubire, ca mine, continuă să fie singură, există potenţiale răspunsuri precum:

„Ştii, trebuie să mă ţin la curent cu cercetarea de piaţă."

„E greu să găseşti bărbatul potrivit, după ce ai scris despre eroul perfect."

Nu-mi vine la vreme nici măcar cea mai simplă replică, de genul:

„N-am prea mult timp pentru o relaţie."

Mă simt ca o căprioară surprinsă de lumina farurilor, pe fundalul clinchetului paharelor de cocktail ciocnite la nunta fratelui meu mai mic. Purtând rochia pe care Connor mi-a încheiat-o cu atâta grijă, înconjurată de familie şi având sentimentele astea noi şi copleşitoare, ar trebui să mă simt invincibilă, dar, ce să vezi: sunt fată bătrână. Cât de uşor e să dărâmi pe cineva din câteva vorbe!

– Cuiva care e în centrul atenţiei îi e întotdeauna greu să-şi găsească persoana potrivită! îmi sare Connor în ajutor, plin de diplomaţie. Fizzy e precaută pe bună dreptate!

Ashley pufneşte:

– O, Doamne, eşti atât de amabil! Dar ştii, pe vremuri, Fizzy îşi dădea întâlnire efectiv cu oricine!

– Ei, spune el, scoţând un hohot de râs fermecător, asta se întâmplă pentru că toată lumea vrea să iasă la întâlnire cu ea!

Pe faţa lui Ashley apare o grimasă care vrea să zică: „Da, amice, cum să nu!", şi care este echivalentul unui hohot de râs abia reţinut.

Connor își păstrează zâmbetul, dar expresia de pe chipul lui și-a pierdut naturaleţea.

– Îi citeşti cărţile? întreabă el.

Ashley dă din cap în semn de negare.

– O, nu citesc romane care sunt exclusiv de dragoste. Simt nevoia să existe şi o intrigă.

Connor rămâne tăcut o vreme, după care exclamă:

– Cărţile lui Fizzy sunt de cea mai bună calitate şi conţin foarte multă intrigă!

Mă uit la el cu afecţiune. O, mincinosul ăsta care continuă să pretindă că-mi citeşte cărţile!

– O, hmmm... sunt sigură că...

El reuşeşte să-i taie vorba fără să lase impresia că ar vrea s-o insulte:

– Oamenii cred că romanele de dragoste sunt numai despre sex. Unele dintre ele chiar sunt, ceea ce e în regulă, dar există şi unele care vorbesc despre schimbări sociale şi despre revolta împotriva unei anumite stări de fapt, cum ar fi personajul care crede că, pe lumea asta, merităm să trăim fericiţi până la adânci bătrâneţi.

– Şi piraţii! spun eu, cu inima strălucindu-mi în piept ca o reclamă din Las Vegas. Nu uita de piraţi!

– Da, se vorbeşte şi despre piraţi, uneori, admite Connor, plin de bunăvoinţă, iar apoi se întoarce spre Ashley. Fizzy e una dintre cele mai bune scriitoare pe care le-am citit vreodată şi are milioane de fani! exclamă el, trasând cu mâna, lent, un cerc pe spatele meu, iar eu nu-mi dau seama dacă el face asta în mod conştient, dar, oricum, ameţesc de dorinţă. Să ştii că ea ne-a făcut o favoare nouă, celor de la North Star, atunci când a acceptat să participe la emisiune, iar cotele enorme de audienţă se datorează carismei ei, dovedite în cazul aparițiilor alături de fiecare dintre concurenţi! adaugă, scoţând un hohot de râs care-i trădează satisfacţia. Dar prea mi-am luat în serios rolul de producător, nu-i aşa? conchide, fluturând din mână şi făcând

o grimasă plină de autoironie. Ei bine, e timpul să pun capăt laudelor! Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Amy!

Acestea fiind spuse, îmi pune, hotărât, o mână pe spate, și mă conduce mai departe, lăsând-o pe Ashley încremenită locului.

Mă las ghidată pe poteca de iarbă, iar apoi intrăm în sala de festivități, unde tocmai a început ora dedicată cocktailurilor. O formație cântă în surdină.

De pe tava dusă de un chelner care tocmai trece pe lângă noi, Connor ia două pahare de șampanie și mi-l întinde pe unul dintre ele.

– Asta a fost impresionant! spun eu.

– N-am făcut altceva decât să le iau de pe tavă, efectiv! O, Doamne, ridică și tu puțin ștacheta!

Râzând din toată inima, îl lovesc cu mâna liberă peste unul dintre umerii lui cei masivi.

– Nu m-am referit la asta, ci la grația cu care ai spălat pe jos cu ea!

Connor ia o gură de șampanie, se uită la mine, iar apoi înghite.

– Îi înțeleg ideile preconcepute, fiindcă le-am avut și eu. Nu erau bazate pe lucruri concrete, nu citisem nici un roman de dragoste. Presupun că nici ea n-a citit.

– Dar, în cazul tău, ce s-a întâmplat?

– Nat m-a adus pe calea cea bună și ți-am citit cărțile.

– Aha, dar numai una, presupun!

– Le-am citit *aproape* pe toate. Sunt destul de multe, răspunde el, zâmbind.

Fac o pauză, cu paharul lipit de buze. Bulele șampaniei se sparg și mă gâdilă.

– Poftim?!

– Ți-am spus că voiam să le citesc.

– Da, dar asta e ceva ce oamenii doar spun că o să facă.

El clatină din cap.

– Nu și eu.

– Și cum rămâne cu ideile tale preconcepute?

Ia o gură de şampanie, după care îşi dă capul pe spate, încordându-şi gâtul. După ce înghite, mă priveşte drept în ochi.

– Sunt capabil să recunosc atunci când greşesc.

Îmi aud pulsul în urechi. Asta să fie perversiunea favorită a lui Fizzy cea în vârstă de treizeci şi şapte de ani? Sinceritatea, responsabilitatea şi comunicarea onestă?

– Apropo, numele femeii ăleia cu care ai stat de vorbă e Ashley, nu Amy!

Pe faţa lui apare un zâmbet larg, răutăcios.

– Ştiu.

Habar n-am cum să stăvilesc valul de pasiune care mi se umflă în piept. Dacă nu reuşesc cumva să-mi petrec braţele în jurul lui Connor, bucuria asta care creşte înlăuntrul meu o să mă copleşească şi o să mă doboare la pământ. Peter şi Kailey sunt tot afară, făcând fotografii de cuplu după ceremonie. În faţa noastră se întinde o noapte lungă, cu cină, cu toasturi, cu dans şi cu tort, dar creau să profit de momentul ăsta de linişte. Iau paharul lui Connor şi îl aşez pe o consolă, iar apoi mă îndrept împreună cu el spre micul ring de dans pe care se leagănă lent câteva cupluri.

El îmi aruncă o privire întrebătoare, dar îşi petrece braţele în jurul taliei mele după ce eu îmi pun mâinile pe pieptul lui şi, urcând, ajung să i le petrec pe după gâtul.

– Asta e o postură sexy, îmi suflă el la ureche.

– Ei bine, îmi provoci sentimente sexy!

– Dar în public? întreabă el.

– Acordă-mi acest unic dans, DILF sexy ce eşti!

Se relaxează în braţele mele, înfierbântându-mi cu palmele partea de jos a spatelui, iar eu îmi sprijin obrazul de pieptul lui.

– Ai nişte muşchi grozavi!

– Mulţumesc!

– Eşti un zid de cărămidă foarte spilcuit!

Un hohot de râs înăbuşit îmi sună în ureche. Închid ochii şi şoptesc:

– Faci să-mi fie foarte greu să-mi doresc să mă îndrăgostesc de altcineva.

Adevărul acestei afirmații e apăsător, precum o ancoră ce mă trage în jos.

Connor nu suflă o vorbă vreme de cinci, zece sau treizeci de secunde. Mă aștept să încep să am remușcări sau să mă simt respinsă de tăcerea lui, dar, în loc de asta, am senzația că e de acord. Mă ține atât de strâns în brațe!

– Poate că mai târziu o să reușim să ne furișăm de aici, ca să ne uităm la episod, propun eu.

– Mi-ar plăcea.

– Fără prostioare! adaug, în ciuda a ceea ce tocmai am spus.

Știu că nu putem fi decât amici, doi colegi de serviciu care se uită împreună la emisiune. Observ că el nu răspunde nici la *asta*. Și atunci îmi dau seama și întreb:

– Stai așa, nu cumva ar trebui să fii la birou, sau, nu știu, conectat cumva cu echipa în seara asta?

– Nu, răspunde el. Se ocupă Blaine. Știa că era o treabă importantă să te însoțesc astă-seară.

– O treabă, zici?

– Îi spun mereu lui Blaine că ești greu de mulțumit. În felul ăsta, obțin puncte de merit de la el!

– Chiar sunt greu de mulțumit!

Asta îl face să râdă.

– Felicity, ești persoana pe care mi-a fost cel mai ușor s-o mulțumesc până acum.

Mă uit la el și îl apucă râsul în clipa în care își dă seama de ceea ce-a spus. Roșeața i se ridică pe gât și-i ajunge până la vârfurile urechilor.

– Știi ce vreau să spun.

– Știu ce vrei să spui, dar minți de îngheață apele. Obiectiv vorbind, sunt dificilă.

Își pune bărbia pe creștetul capului meu.

– Vezi-ți de treabă!

Râd, lipită de cămașa lui, și închid ochii. La naiba, e perfect! Iar asta e groaznic.

CAPITOLUL 34

CONNOR

Dansul cu Fizzy a fost ultima clipă de liniște pe care am avut-o timp de patru ore, pentru că ceea ce a urmat a fost cel mai luxos și mai impecabil organizat eveniment la care am participat vreodată. O cină opulentă, cu opt feluri de mâncare, discursuri surprinzător de sensibile, dans haotic, tăierea tortului și interacțiunea cu un șir nesfârșit de oameni care voiau s-o vadă pe Fizzy, s-o îmbrățișeze și să se fotografieze alături de ea. Femeia asta s-a descris în glumă drept dezamăgirea familiei, dar lasă impresia că e adevăratul ei nucleu, iar în seara asta mă uimește cât de puțin conștientă e ea de felul în care stau lucrurile. Este evident că toată lumea din încăpere o adoră. Și chiar dacă nu e nunta ei, atenția celorlalți față de ea e ca un fascicul discret de lumină, care o urmărește peste tot.

Sau poate că e numai privirea mea.

Sincer să fiu, nu-mi pot lua ochii de la ea. Iar mai târziu, atunci când vine la mine cu o sticlă de șampanie închisă, înclinându-și capul în semn că trebuie să plecăm, inima îmi plonjează dureros în piept. Până să mi se ofere șansa asta, nu mi-am dat seama cât de mult îmi doream să fiu singur cu ea înainte să se încheie seara.

– Trebuie să pleci, sau poţi să vii cu mine ca să ne uităm împreună la episodul de astă-seară?

Ştiu că ar trebui s-o refuz. Mai ştiu şi că, atunci când vine vorba de femeia asta, eu sunt cel care trebuie să pună limite, iar sentimentele mele pentru ea sunt ascunse în spatele unui zid foarte subţire şi fragil. Ar trebui să am mai multă grijă de inima mea.

Dar cu două pahare de vin în sânge şi drogat de prezenţa ei la braţul meu vreme de ore în şir, răspunsul greşit îmi vine uşor pe limbă:

– Nu trebuie să merg nicăieri. Stevie e cu Nat.

Mulţimea continuă să se distreze în spatele nostru, iar liniştea desăvârşită din foaier parcă ne înfăşoară într-o bulă reverberantă. Fizzy întinde mâna şi apasă pe buton ca să cheme liftul. Ne ridicăm amândoi privirea în aceeaşi clipă, aşteptând să se aprindă săgeata care indică sensul de urcare.

– Familia ta e uimitoare! spun eu.

Ea râde.

– Chestia amuzantă e că am impresia că vorbeşti serios.

– Chiar vorbesc!

– Ei bine, dacă eşti în căutare de soţie, Cindy, mătuşica mea, îţi stă la dispoziţie, în cazul în care n-au fost suficiente cele trei sute de ori în care a pomenit despre asta.

Aducându-mi aminte, scot din buzunar un şerveţel pe care e notat un număr de telefon – despre care am impresia că e scris cu creion de buze – şi îl arunc în coşul de gunoi.

– Mulţumesc, nu-mi trebuie.

– Era numărul de telefon al lui Ashley?

– Da.

Fizzy îmi face semn că a venit liftul şi intrăm în cabină.

– Tu eşti preferatul meu.

– Aşa şi trebuie.

– Ai văzut deja episodul din seara asta? vrea ea să ştie.

Îi arunc o privire întrebătoare.

– Am editat cea mai mare parte.

– E bun?

– Tu ce crezi?

– O să te rog să-mi desfaci nasturii, mă anunță ea făcând un gest către rochie, ca și cum mi-ar fi spus că trebuie să îndepărtez o scamă sau să-i iau hainele de la curățătorie.

Mi se usucă gura.

– Mi-am imaginat.

– O să fiu cuminte.

– Nu, n-o să fii, spun eu râzând.

– Promit c-o să încerc. Cum ți se pare asta?

– Promisiuni deșarte și prosteşti!

Se deschide ușa liftului, iar ea mă conduce pe hol, spre camera ei. Odată ajunși în fața ușii, Fizzy glisează cardul de acces. Imediat ce intrăm, suntem învăluiți de liniște. Ea își aruncă poșeta și cheile pe masă, iar eu sunt străbătut de un fior de panică. Nu-s idiot; știu că exact așa începe sexul. Deja am făcut sex cu ea, sunt pe jumătate îndrăgostit și amândoi suntem drogați de atmosfera de petrecere și ameţiți de șampanie. A fost o idee foarte proastă să venim aici.

Fizzy vine la mine și se întoarce cu spatele.

– Apucă-te de treabă!

Din fericire – sau din nefericire, asta depinzând de felul în care privești problema –, operațiunea de descheiere a nasturilor durează infinit mai puțin decât opusul ei. Dar spre ușurarea mea și ținându-se de cuvânt, Fizzy nu dă drumul imediat rochiei pe podea, expunându-se în fața mea în cine știe ce lenjerie sofisticată de dantelă, ascunsă perfid pe sub rochia de gală. Dimpotrivă, își pune rochia în față, ca pe un paravan, iar apoi pleacă, aruncându-mi un zâmbet peste umăr.

– O să mă schimb în baie. Tu pune episodul!

Găsesc telecomanda, mă conectez la aplicația potrivită și pregătesc totul de pornire. În timp ce Fizzy se schimbă, ies pe

balcon, ca s-o sun pe Stevie. Briza răcoroasă a mării îmi suflă în obraz și inspir adânc înainte să-mi scot telefonul din buzunar.

Îmi răspunde Nat, dar aud în fundal vocea plină de adrenalină a unei fete care vorbește cu sufletul la gură, fără întrerupere și plină de entuziasm.

– Salutări de la sediul central al admiratoarelor! spune Nat.

– Din nou? întreb eu râzând.

Nu știam sigur dacă Stevie e încă trează, dar ar fi trebuit să-mi dau seama. DVD-ul cu concertul Wonderland a fost vizionat de mai bine de zece ori în săptămâna care a trecut de când Fizzy i l-a făcut cadou fiicei mele.

– Se uită la DVD împreună cu Insu și-i face o relatare minut cu minut a concertului la care a fost împreună cu Fizzy și cu tine. Ești în cursa pentru titlul de părintele anului, deșteptule! Cum e nunta?

– Superbă.

– Cum e Fizzy?

Aha, adevărata întrebare!

– La fel de superbă, răspund eu, oftând.

– Înțeleg.

– Suntem în camera ei de hotel ca să ne uităm la emisiune. Fizzy se schimbă acum de rochia de gală.

Aproape că pot auzi sprâncenele lui Nat ridicându-se.

– Înțeleeeg!

Îmi feresc ochii de priveliștea spatelui gol al lui Fizzy, iar ea își ia repede pijamaua din sertarul comodei și apoi dispare din nou la toaletă.

– Totul e în regulă, îi spun eu lui Nat.

Ceea ce nu-i spun e că mi-am strecurat două prezervative în portofel azi-dimineață. N-o să fac sex cu Fizzy. *Nu*. Dar lecția de viață pe care am primit-o fiindcă am fost nepregătit pentru astfel de situații o să împlinească unsprezece ani în ianuarie. Nu trebuie să-mi spui de două ori același lucru.

Mă duc lângă balustrada balconului. În timpul zilei, camera lui Fizzy are o vedere incredibilă spre ocean. Acum îl văd numai ca pe o suprafaţă întunecată, care se frământă în depărtare. Proximitatea lui e subliniată de zgomotul valurilor care se sparg de mal. Agitaţia asta neîntreruptă se aseamănă cu senzaţia pe care o am în piept.

– Oricum, am sunat ca să-i spun noapte bună lui Stevie, dar dacă e ocupată, o să vorbesc cu ea mâine-dimineaţă.

– Eşti sigur? Pot s-o chem!

– Nu, las-o să-l educe pe Insu! El trebuie să afle cu precizie în ce s-a băgat, spun eu, răsucindu-mă, fiindcă o aud pe Fizzy mişcându-se prin cameră, în spatele meu. Oricum, ar trebui să închid. Să vă uitaţi la emisiune! Faceţi audienţă!

– Nu fac asta mereu?

Zâmbesc, fiindcă, într-adevăr, aşa face.

– Spune-i micuţei c-o iubesc. Vă doresc o seară plăcută, Nat!

– Aşa o să fac. Te iubesc.

– Şi eu te iubesc.

Dau să intru şi mă opresc, cu un picior pe balcon şi cu unul în cameră. Fizzy a spus că se schimbă în ceva confortabil. În naivitatea mea, am sperat ca asta să însemne o pijama de flanel, cu mâneci lungi, nu pantaloni scurţi, minusculi, şi un tricou subţire, care nici măcar nu-i ajunge la ombilic. Se vede... atât de multă piele!

– Cu ce naiba te-ai îmbrăcat? întreb eu cu glas răguşit.

– Cu pijamaua mea. Vrei să dorm în costum de schi?

– Da!

Îşi ridică bărbia şi face semn spre balcon.

– E totul în regulă?

Îmi revin imediat.

– Da, tocmai i-am urat noapte bună lui Stevie.

– Sunt sigură că-i lipseşte ziua de sâmbătă, pe care şi-o petrece de obicei împreună cu tine.

– Nu chiar, răspund eu, iar apoi îmi așez telefonul pe noptieră și-mi desfac papionul și primul nasture de la guler, dându-mi seama cum a sunat ce am spus. Ei, nu mă înțelege greșit, ne distrăm foarte bine împreună, dar Stevie nu suferă dacă nu vine la mine în fiecare sâmbătă. În seara asta se uită la concertul Wonderland, împreună cu Insu.

– Visul oricărei fete!

– Exact, răspund eu, aruncând papionul pe scaun. A trebuit să învățăm cum să ne adaptăm atunci când programul meu o ia razna. Sunt norocos că Nat e atât de flexibilă, mai ales în ultima vreme.

Fizzy apucă sticla de șampanie și face dopul să pocnească în momentul în care o deschide. Apoi se urcă în pat, unde se așază cu picioarele încrucișate.

– Voi doi sunteți cel mai bine adaptat cuplu divorțat pe care-l cunosc, spune ea, luând o gură de șampanie. Am o prietenă care vorbește cu fostul ei soț numai prin intermediul avocatului.

– E ceva ce a trebuit să învățăm să facem.

Mă uit prin cameră. În afară de pat și de noptieră, aici se mai află doar un scaun sofisticat, care nu pare deloc confortabil, așezat într-un colț. N-am de ales, trebuie să stau pe pat, lângă Fizzy. La naiba!

Probabil că ea își dă seama de ezitarea mea, fiindcă bate cu palma în saltea.

– Vino aici! Haide să ne uităm!

Mă așez, lăsând o distanță cât se poate de mare între noi, ceea ce nu înseamnă mare lucru, pentru că Fizzy s-a așezat în mijlocul patului. Cu o luminiță jucăușă în ochi, ea îmi întinde șampania. Mă simt ca un animal vânat. Iau o gură mare de alcool.

Bulele îmi încălzesc stomacul, în timp ce Fizzy apasă pe butonul telecomenzii, iar emisiunea începe. Tema muzicală a generic ului e antrenantă, obsedantă, dacă e să fiu sincer, dar asta ne avantajează. A fost adăugată la nenumărate filmulețe și meme pe

rețelele sociale – din câte am aflat de la Brenna. Fizzy trepidează pe saltea atunci când apare Lanelle.

– Îmi place la nebunie de ea!

– Da, e grozavă!

O, Doamne, îmi place energia asta! Numai noi doi, uitându-ne la lucrul pe care l-am creat împreună.

Lanelle face o recapitulare rapidă a desfășurării emisiunii și vizionăm scurte secvențe cu foștii concurenți, cei care au fost eliminați. Se face o trecere lină către întâlnirea care a avut loc în bucătăria industrială, între Fizzy și Eroii rămași în concurs. Lanelle descrie activitățile săptămânii, iar secvența se încheie cu Fizzy alegând concurentul pentru prima întâlnire. E jucăușă, sexy și debordează de carismă.

– Chiar ești făcută pentru televiziune!

– E foarte greu să nu încep să mă judec, mărturisește ea.

– Îmi dau seama.

Înainte s-o pot liniști, apare Colby, legându-și șorțul de bucătărie. E limpede încă de la început că, oricât de mare ar fi fost atracția pe care au simțit-o unul pentru celălalt la început, ea n-a rezistat până la cea de a doua întâlnire, dar am reușit să creăm senzația că timpul pe care l-au petrecut împreună ar fi fost mai plăcut decât a fost în realitate.

Ajungem la un moment de publicitate, iar Fizzy îmi ia sticla de șampanie și bea din ea.

– Care crezi că ar fi fost reacția publicului dacă i-aș fi tras pur și simplu una peste față lui Colby, în timp ce-mi dădea lecții?

– În calitate de producător al emisiunii, nu te-aș sfătui să faci asta!

– Dar în calitate de prieten?

Iau sticla înapoi și zâmbesc în timp ce-o duc la gură.

– Ți-aș spune să-i tragi una!

Râde, mișcându-se ca să se așeze pe burtă, cu picioarele îndreptate spre capul patului. Mă uit la imaginea picioarelor ei complet goale. Am dat cu adevărat de naiba dacă trebuie

s-o privesc având întâlniri cu alți bărbați, în timp ce curba obraznică a fesei îi iese din pantalonași chiar sub nasul meu.

Mă așez și eu pe burtă, lângă ea.

– Pun pariu că ăsta nu trece mai departe, spun eu.

– Și nici Jude, prezice Fizzy, ridicându-și bărbia atunci când acesta apare pe ecran, mergând spre ea în parcul în care au plantat copaci. Sunt sincer impresionată de cât de bun ești în munca pe care o faci!

– Cum așa?

– Întâlnirea asta, răspunde Fizzy, arătând cu o mișcare din cap către televizor. Pare atât de intimă, ca și cum eu și Jude am fi cu desăvârșire singuri în parcul ăsta superb! Mi-ați surprins expresia într-un fel din care ar putea să reiasă că sunt topită de admirație față de Jude. Cât despre el, ce să mai zic! Ce filtru ați folosit? Am nevoie ca filtrul ăla să fie în permanență în dreptul feței mele. Iar în secvențele astea, Jude pare atât de sexy și, culmea, deloc prostuț! exclamă ea, râzând. În realitate, erau treizeci și unu de grade, ca să nu mai vorbesc de umezeală și de aglomerație! adaugă, după care arată din nou spre televizor. Aici mă uitam la tine sau la el? Jur că în timpul acelei întâlniri m-am uitat doar la tine!

– S-ar putea să trebuiască să lucrăm puțin la aspectul ăsta, spun eu, dându-i un ghiont prietenesc în umăr. Apreciez felul în care îmi stimulezi egoul, dar publicul trebuie să-și imagineze că te poți îndrăgosti de oricare dintre ei!

Fizzy își dă ochii peste cap.

– Nimeni n-o să creadă că-mi place un bărbat care a folosit la modul serios sintagma „legitimarea literaturii cu vampiri"!

– Orice adevărat expert în vampiri ar fi înțeles gluma ta cu Volterra.

Fizzy se ridică în capul oaselor și se întoarce cu fața la mine.

– Am știut că tu ai priceput-o!

– Numai filmele au avut încasări de trei miliarde de dolari în lumea întreagă. Iar Nat a târât întreaga noastră gașcă să vedem *Luna Nouă*.

După ce se termină pauza publicitară, Fizzy se așază înapoi și nu pot să nu mă întreb ce simte publicul după ce a urmărit relațiile ei cu Colby și cu Jude răsuflându-se. Dar apoi apare Isaac pe ecran.

Am ratat cea mai mare parte a întâlnirii lor pe viu, așa că am fost surprins în cabina de montaj, atunci când am urmărit-o desfășurându-se pe ecran. Chiar și needitate, imaginile în care ea și el apar împreună, vibrează de tensiune sexuală. La un moment dat, Fizzy își pierde pantoful undeva pe pista de biciclete, iar lucrurile devin hilare în stilul gagurilor din filmele mute: cei doi încearcă să recupereze pantoful fără să se dea jos de pe bicicleta tandem. În toate imaginile în care o privește pe Fizzy vorbind, Isaac arată ca un îndrăgostit. Ea pare să se simtă bine și n-a fost nevoie de editare creativă ca să facem ca lucrurile să stea astfel. Fizzy e vioaie și amuzantă, părând că vrea sincer să-l impresioneze. O revelație mă lovește ca un fulger: n-am văzut-o niciodată pe Fizzy încercând să impresioneze pe cineva.

– Arătați bine împreună! spun eu.

– Îmi place de el.

Auzind tonul ei plin de afecțiune, mi se zburlește părul de pe ceafă. Sigur că-i place de el, e un tip minunat, interesat de ea și disponibil. Ar trebui să încurajez asta, nu să vreau să țip la editorii de imagine: „Tăiați!“, de fiecare dată când el o face să zâmbească.

Mă sperii în momentul în care Fizzy mă împunge cu degetul arătător, împingându-mă într-o parte.

– Pari puțin îmbufnat!

– Deloc! Nu făceam decât să mă uit la episodul ăsta foarte bine editat.

– Oho...

Privirea îmi e atrasă de buzele ei umede de șampanie și de felul în care se șterge cu dosul palmei. Sunt îndrăgostit de sunetul râsului ei care răbufnește ori de câte ori se vede făcând un lucru stânjenitor pe ecran. Lipsa ei totală de timiditate și de prefăcătorie mă înnebunește. La fel ca modul nepăsător în care își leagănă picioarele goale, delicate și suple, ce se freacă unul de celălalt în spatele nostru.

Fizzy se uită la mine.

– De ce te holbezi așa?

– Pentru că monopolizezi șampania. Dă-o încoace!

Știu că ar trebui s-o iau ușor, dar sincer vorbind, trenul ăla a plecat din gară.

Ea îmi dă sticla, făcând o strâmbătură, iar apoi se foiește ca să ajungă într-o poziție mai comodă și-și culcă bărbia pe palmele împreunate. Se uită la interviul cu Isaac, de la sfârșitul emisiunii, în care acesta recunoaște că ea îl intimidează, dar declară că e bine ca un bărbat să simtă asta atunci când îi place cu adevărat o femeie.

– E băiat bun! spune ea.

Simt cum îmi ia foc pieptul.

– Așa-i!

Îmi aruncă o privire peste umăr.

– Uau, chiar ți-a fost greu să recunoști, nu-i așa?

Arăt spre gâtul meu.

– Șampania. Înghițeam.

– De ce mi se pare că ești atât de sexy ori de câte ori minți?

Îi ignor comentariul, iar ea se întoarce pe spate și se uită la mine, cu fața iluminată de ecranul televizorului.

– Cine crezi c-o să câștige?

– Habar n-am.

– Trebuie să ai o părere. Săptămâna viitoare o să fie numai patru concurenți.

– Cred că Isaac are o șansă destul de bună. Brenna îmi spune că are mulți fani pe internet.

– Brenna îți spune? Tu nu-ți petreci nici un pic de timp online?

– Ba da, deseori. Dar nu intru pe rețelele sociale, dacă pot să-mi permit omisiunea asta.

– Se vede! spune ea, luând din nou sticla. Am intrat pe profilul tău de Instagram. Ai o fotografie cu picioruşele lui Stevie pe pedalele bicicletei şi o alta cu un câine. Cred că ambele sunt de acum patru ani. Asta-i tot.

Râd.

– N-am nevoie să știe întregul mapamond ce fac în fiecare secundă.

– Ce atitudine hotărâtă! exclamă ea, studiindu-mă. Dar, în calitate de producător, nu trebuie să știi care e trendul?

– Avem nevoie ca unii dintre noi să urmărească emisiunea în sine, fără să se lase influențați de alte medii, astfel încât firul narativ al găsirii sufletului tău pereche să rămână coerent şi autentic.

Fizzy ridică din sprâncene, ca şi cum tocmai m-aş fi confesat că sunt vegan convins. Explic în continuare:

– Nu sunt altruist. Alți oameni din echipă urmăresc votarea. Eu primesc doar cifrele finale. E o zăpăceală imensă până când se închide fereastra de votare şi nu-mi face nici o plăcere s-o urmăresc în timp real.

Ea se întoarce pe o parte, cu fața la mine.

– Deci vrei să câştige Isaac?

Nu există nici o modalitatea de a răspunde sincer la întrebarea asta fără să par posesiv, gelos ori nebun.

– Cred că e cel mai bun concurent.

– Ăsta nu e chiar un răspuns.

– Păcat, pentru că alt răspuns n-o să primeşti.

– Există vreunul care ai fi preferat să nu fi fost eliminat?

– Jude – presupunând că e scos săptămâna asta – şi, nota bene, îl prefer strict pentru factorul comic! răspund, lovind-o

în glumă peste nas. Îl prefer și pe Colby, fiindcă îmi place să te văd dându-ți la iveală latura bătăioasă.

– Jude n-ar avea nici cea mai vagă idee ce să facă, săracul, cu mine!

– Draga mea, nici unul dintre acești bieți nătărăi n-ar avea nici cea mai vagă idee în privința asta, inclusiv cel care deja a avut o șansă!

Râde de afirmația mea.

– Dar tu știi.

– Sigur că știu, răspund, luând șampania și trăgând o dușcă zdravănă. Ziua te iau așa cum ești, iar noaptea ți-o trag până nu mai poți!

Îmi trec dosul palmei pe gură și mă întind ca să pun pe noptieră sticla goală de șampanie.

Lângă mine, Fizzy a rămas tăcută. E rândul meu să mă uit la ea. Are privirea blândă și buzele moi.

– Ce-i cu tine? Am spus ceva greșit?

– Nu.

Arată de parcă ar vrea să mă devoreze, iar eu râd.

– N-am cum să fiu primul care vede dincolo de discursurile tale amuzante și înflăcărate, Fizzy! Te-ai bucura să ai un bărbat care să priceapă că nu-ți dorești decât să ai un prieten bun, sexy, care să te facă să râzi și să ajungi la orgasm, în egală măsură. Sincer vorbind, nu-i atât de greu de priceput.

Ea cade din nou pe spate, uitându-se în tavan.

– Ce? întreb, aplecându-mă deasupra ei. E jignitor? Am desconsiderat profunzimile tale ascunse?

– Bucurie, spune ea.

– Poftim?!

Se uită în ochii mei.

– Ai spus „Te-ai bucura să ai un bărbat". Nu „ai vrea" sau „ai avea nevoie", și nici măcar „ai merita", răspunde ea, ațintindu-și din nou privirea în tavan și zâmbind. Ai dreptate! M-aș bucura al naibii de mult să am asta. Îmi place exprimarea ta.

– De ce crezi că eşti atât de complicată?

– Pentru că aşa crede toată lumea.

Dau din cap, rostogolindu-mă pe-o parte, cu faţa la ea, şi apoi sprijinindu-mi capul în mână.

– Eu nu cred. Eşti un cub Rubik, cu patru pătrate pe o faţă.

Râde, întinzând mâna ca să mă lovească peste piept.

– Hei!

– Un labirint cu o linie dreaptă în mijloc. Chestia e că majoritatea bărbaţilor sunt proşti.

Îmi dau seama că vrea să fie supărată, dar încântarea îi aprinde privirea. Ridică mâna şi-mi dă laoparte părul de pe frunte.

– Ai grijă! mă previne ea.

– Grijă la ce?

Are buzele moi şi umede, gâtul dezgolit şi nesfârşit de lung, cu pielea fină. Şi cu toatele sunt perfecte pentru gura mea. Îi văd pulsul sub maxilar şi vreau să-mi apăs faţa acolo şi să absorb senzaţia focului ei arzând sub atingerea mea.

– O să mă baţi pentru că sunt sincer cu tine şi-ţi spun că eşti doar o mare sentimentală haotică? întreb eu în cele din urmă.

Îşi trece degetele peste tâmpla mea şi în jos, pe falcă.

– Încerci să mă provoci?

– Cred că asta e problema, răspund eu, punându-mi capul în palmă. Nu prea trebuie să încerc.

Fizzy zâmbeşte, distrasă.

– Pentru că eşti atât de sexy?

– Evident.

Se rostogoleşte înapoi pe-o parte, trecându-şi degetul mare peste marginea buzei mele. Nici măcar un tren de mare viteză n-ar putea să mă determine să mă feresc de atingerea ei. Din privirea pe care mi-o aruncă, văd că a înţeles adevărata semnificaţie a vorbelor mele. Cu ea nu trebuie să mă străduiesc, pentru că totul e atât de uşor între noi! Atât de evident. Atât de bine. Ideea că ar putea să sfârşească alături de cineva ca Jude sau chiar şi ca Nick, pare hilară acum.

Dar la fel pare și ideea că ar sfârși-o alături de mine.

Încercând să dau laoparte ceața alcoolului și a dorinței, mă retrag, împiedicând-o să mă mai atingă. Ea clipește, abătându-și privirea de la buzele mele și spunând:

– O, s-a rupt vraja!

– Ba nu, dar e târziu. Sunt sigur că ai și alte petreceri de nuntă la care trebuie să mergi mâine-dimineață. Ar trebui să plec acasă.

Fizzy se încruntă.

– Haide să punem un film sau ceva de genul ăsta. Ai băut!

– O să iau un taxi.

Încerc să mă dau jos din pat, dar ea mă oprește, punându-mi o mână pe antebraț.

– Connor, ar trebui să rămâi! Pot să fiu cuminte. Promit.

Râd.

– Nu ești singura care trebuie să fie cuminte, draga mea! Experiența ne-a învățat că am mai mult autocontrol decât tine. Dar cred că în seara asta n-am.

Ea trage aer adânc în piept și apoi expiră tremurat.

– Atunci o să am eu pentru amândoi. Știu că nu putem să facem prostii!

– Dintr-o mie de motive, adaug eu. Cel mai evident fiind emisiunea. Al doilea, la fel de important, e că pentru tine poate să fie doar sex, dar pentru mine e ceva mai mult. Nu-mi doresc una fără cealaltă și, din păcate, ai spus clar că nu se pune problema.

– Nu? întreabă Fizzy în șoaptă.

Mă uit la ea, la expresia îmbufnată și gânditoare pe care o afișează, precum și la umbra genelor pe obraji, în timp ce închide ochii și expiră din nou.

– Ce înseamnă asta? întreb eu.

– Nu cred că e vorba doar despre revigorarea vieții mele sexuale.

– Nu?

Clatină din cap.

– Cred că am sentimente puternice față de tine.

Vinul și șampania dau buzna înapoi în creierul meu, încețoșându-mi gândurile și îngroșându-mi sângele. La naiba! La naiba, la naiba, la naiba!

– Vorbești serios?

Fizzy dă din cap, adeverind.

– Ții minte că ți-am spus atunci, pe plajă, că am simțit că m-am reconectat cu o parte din mine care îmi lipsea?

– Da.

– Tu ești acea parte. Persoana pe care o aleg eroinele mele e întotdeauna aceea care le face să se simtă precum cea mai bună versiune a lor. Tu mă faci să mă simt așa.

– Dar asta nu trebuie să fie ceva romantic, Fizzy! spun eu cu glas gâtuit. După ce se termină colaborarea noastră în ceea ce privește emisiunea, vreau să rămân prietenul tău.

– Și dacă eu aș vrea să fii prietenul meu *cel mai bun*? întreabă ea în șoaptă.

Poate că șampania mi-a anulat cenzura, dar, din alte puncte de vedere, nu m-am simțit niciodată mai treaz. Toată povestea pare acum inevitabilă. Nici măcar nu-mi mai aduc aminte că aș fi vrut să-i rezist.

– N-ar trebui decât să-mi ceri, răspund eu.

Privirea îi cade pe buzele mele, iar gura îi devine moale și înfometată.

– Sărută-mă!

Îmi pune o palmă pe față, îndrumându-mă cu blândețe să-mi așez buzele peste dulceața buzelor ei, pentru o singură atingere prelungă. Mă retrag.

– Mai vreau, se vaită ea cu glas cântător, iar zâmbetul îi devine șiret. Cu limba!

Râd.

– Oare e o idee bună?

– Nu, e o idee îngrozitoare, dar ăsta e stilul meu, răspunde Fizzy, întinzându-se și trecându-și buzele peste pielea gâtului meu. La naiba, ai gust bun! exclamă, zgâriindu-mi gâtul cu dinții, iar apoi se trage mai aproape, lipindu-se de mine. Te doresc, Connor! Tot timpul!

Simt foc în vene și un junghi îmi străpunge vintrele. Capitulând, îmi las mâna să facă ce vrea – să alunece în sus pe coapsa călduță, mătăsoasă, până la curba șoldului, pe sub tivul acelor pantaloni de pijama incredibil de scurți, dedesubtul cărora găsesc chiar o piele mai fină. Gândul la genul de sex pe care l-am putea face pare să-mi dizolve creierul și să-l transforme în zgomot alb.

– Ce zici de planul ăsta..., murmură ea, mușcându-mă ușurel de gât, ...ce se întâmplă în camera asta, rămâne în camera asta?

– Am senzația că am mai auzit astfel de cuvinte!

Am vocea plină de poftă. Degetele îmi ajung la curba plină a fundului ei.

– Începem sărutându-ne, spune Fizzy, ajutându-se de picioare ca să-mi aducă o coapsă în față și ca s-o prindă între coapsele ei, după care se împinge în mine. Dacă ne simțim bine, poate că ne dăm jos niște haine. Nu e nici o problemă dacă nu vrei să facem sex de-adevăratelea, spune ea retrăgându-se și zâmbind. Poți să-mi faci doar sex oral, iar apoi să te duci acasă. Și toată lumea o să fie fericită!

Izbucnesc în râs. N-aș putea să-i rezist nici dacă aș fi legat cu cătușe de un zid. Sunt atât de înnebunit după femeia asta! Așa că fac singurul lucru pe care mi-l pot imagina: cedez, întorcându-mă cu fața spre ea, și las noaptea să se topească între noi.

CAPITOLUL 35

FIZZY

Obişnuiam să cred că primul sărut e cel mai intens dintre toate. Acel prim contact foarte conştient, în momentul în care pielea e incomparabil de moale şi mult mai sensibilă. Descoperirea sunetelor, gustului şi dorinţei altcuiva. Dezvăluirea supremă: avem pasiune adevărată?

Dar m-am înşelat. Primele săruturi sunt minunate, dar sărutul numărul o sută, numărul o mie, e şi mai bun. Există intimitate şi stare de bine, satisfacerea unei nevoi, dar toate astea – dacă ai suficientă informaţie ca să ştii cum să te joci şi să tachinezi. Cel care a inventat sărutul e personajul meu istoric preferat.

– Vreau să te sărut tot restul weekendului, bâigui eu în gura lui.

Râde şi se rostogoleşte peste mine, plimbându-şi mâna în sus şi-n jos pe coapsa mea, apucând şi mângâind până când mă arcuiesc sub atingerea lui şi-i înduplec degetele să-mi urce pe şold, de-a lungul coastelor, pe sâni.

Aş putea să fiu satisfăcută numai cu săruturi, dar îmi doresc şi restul. Să fiu cu el pare devastator de inevitabil. Am nevoia asta profundă de ceva care să fie nu numai rapid şi satisfăcător, ci şi lent şi complet. Simt acelaşi abandon în el. Din felul în care

mă sărută, atât de lent și de profund, din explorarea răbdătoare a corpului meu, peste haine, înainte să le smulgă bucată cu bucată, trecându-mi-le peste cap, sau trăgându-le în jos, cu mișcări deliberate și atente.

– Ești atât de frumoasă! spune el, lipit de pielea sensibilă de sub urechea mea, după care repetă încet gestul pe gâtul, umărul și sânul meu.

Nu e un preludiu grăbit. E ca și cum cineva ar fi pus întreaga lume în așteptare. E masiv și puternic peste mine, iar eu devin o aglomerare lascivă și maleabilă de membre și de piele, sub atenta lui observare. Buzele îi întârzie pe sânii mei, tachinându-mă abil cu limba și cu dinții, sugând cu buzele. O revelație mă lovește precum un fulger: doar cineva care mă cunoaște pe de rost poate să mă satisfacă și să mă tortureze astfel în egală măsură.

N-am simțit niciodată o asemenea dorință de a fi a cuiva. Vreau să mă hrănesc la fiecare masă cu săruturile astea posesive, cu gura deschisă. Vreau ca el să-și aducă aminte că a sărutat fiecare locșor de pe corpul meu. Vreau ca mâinile mele să se muleze instinctiv pe forma trupului său. Vreau ca el să simtă din căldura pielii mele și din tonul pe care strig sau gem, cât de aproape sunt de orgasm.

Connor îmi spune că nu poate să se oprească din a se gândi la mine, că nu vrea decât să mă atingă. Îmi sărută corpul și coboară, așezându-și capul între picioarele mele desfăcute, de unde ridică o mână ca să-și treacă degetul mare peste buzele mele, simțindu-mi dorința la auzul sunetelor pe care le scot și oferindu-mi ceva de supt și de mușcat în timp ce mă frământă cu gura și face ca plăcerea să mă năpădească. Vreau să-mi las capul să-mi cadă pe spate, să mă pierd în rotirile largi ale limbii lui și în suptul lui intens și hotărât, dar mi-e teamă să nu pierd ceva din toate astea. Mă uit în jos și-i văd creștetul, ochii închiși de încântare. Îi ciufulesc cu degetele părul mătăsos, iar atunci când suspin și-i rostesc numele, el privește în sus, cu gura lipită de mine în continuare, cu degetele înăuntru, în timp ce propriile

lui sunete vibrează în sus pe şira spinării mele. Îi rostesc numele din dorinţa de a-mi întipări în memorie faptul că el e cel care mă face să mă simt astfel, că el ar trebui să fie singurul care să mă ducă lângă buza prăpastiei, mai aproape, tot mai aproape, iar apoi să-mi dea drumul de acolo. Odată ce sunt răvăşită şi descompusă, mă rostogoleşte, îşi înfige degetele şi dinţii în curbele corpului meu, îşi trece dinţii peste rotunjimea fundului meu, în sus, pe spate, şi-mi trimite fiori prin tot corpul. O împingere delicată în coapsa mea îmi arată cât de tare îi e membrul. Îi simt pe piele respiraţia tremurată.

Mă uit la el peste umăr, simţindu-l îmbătat de sărut şi îngreunat de dorinţă.

– Nu cred că se întâmplă să ai prezervative la tine!

Mă sărută pe şira spinării şi apoi se ridică.

– Ba da. Am în portofel.

– Spune-mi, te rog, că nu sunt acolo de când ai divorţat!

Râde.

– Doar de azi-dimineaţă.

– Cât eşti de sigur pe tine!

– FMR, spune el, rupând ambalajul, adică Fii Mereu Pregătit.

– Asta-i FMP!

Connor pufneşte, distras.

– În clipa asta n-am prea mult sânge în creier, spune el pe un ton absent, în timp ce ne uităm amândoi la felul în care derulează prezervativul pe toată lungimea membrului aceluia încordat, centimetru cu centimetru.

– Văd ce faci! spun eu.

Mă ridică, se apleacă să mă sărute, mă apucă de coapse cu mâini grăbite, mă întoarce printr-o mişcare abilă şi mă aşază în poala lui.

– Vreau să conduci tu, îmi cere, aducându-mă mai aproape. Mişcă-te încet!

Îmi temperează nerăbdarea şi nu ştiu cum face asta, pentru că pare la fel de încordat ca şi mine. Vreau să-i zgârii coapsele,

să-l înghit cu totul. Galaxia din mine se dilată prea repede, într-un fel care prezice sfârșitul lumii. Senzația pe care mi-o dă corpul lui lipit de al meu, mâinile lui răbdătoare, tremurătoare, pe talia mea, gura cu buze pline pe sânii mei, graba de a mă simți – toate astea mă transpun în transă euforică. Încep încet, dar în cele din urmă instinctul animalic pune stăpânire pe mine, perfid și sălbatic. E atât de bine, încât e o partidă de sex fără cuvinte, icnită. Ocupăm tot patul, capetele ne atârnă pe margine, cearșafurile sar pe la colțuri. E o partidă de sex care țipă în urechi, în care râdem, sărutându-ne, în timp ce încetinim ritmul și ne verificăm reciproc starea. E încet, cu respirație sincronizată, mișcări infime, apoi rapid, lovit de capul patului. Atunci când el termină, în sfârșit, așezat în spatele meu, peste mine, ținându-mă ca într-o cușcă sălbatică și tandră, încăperea se cufundă în tăcere pentru prima dată de nu mai știu când. Corpul masiv i se contorsionează odată cu respirația, pumnii îi tremură, înfipți în saltea, lângă mine.

– La naiba, mormăie el, gâdilându-mă cu răsuflarea pe șira spinării. Își lipește fruntea transpirată de porțiunea dintre omoplații mei. Îmi vuiesc urechile, simt înțepături pe piele, sunt conștientă că am căpătat o altă formă. Îmi simt bătăile inimii în trahee; gândurile îmi sunt distorsionate de încântare, de plăcere și de revelația acută a faptului că-l doresc aproape de mine în fiecare secundă a vieții mele, până la sfârșitul ei. Vreau să mă tatuez pe pielea lui și să-i strig numele de sute de ori, pentru ca toată lumea să-l audă.

Connor se desprinde de mine și se depărtează, iar apoi se dă jos din pat și rămâne la capătul lui. Nu m-am simțit niciodată atât de stoarsă fizic și de împlinită spiritual în același timp. Cad cu fața în jos pe salteaua moale, după care mă întorc pe spate, privind în tavan.

Connor se uită la haosul din jurul meu.

– Patul ăsta e un dezastru!

– Haide să-l facem la loc, ca să-l răvășim din nou!

Râde.

– S-ar putea să am nevoie de un minut.

– Bine, răspund eu, punându-mi un braţ peste faţă. Dar numai unul!

Pleacă la baie în picioarele goale. Aud sunete înfundate, apă care curge.

Simt că plutesc.

Se întoarce şi-mi mângâie uşurel partea interioară a coapsei, apăsând acolo o cârpă caldă şi umedă, ridicând-o apoi spre locul în care pulsează o durere plăcută şi curăţându-mă cu mişcări atente, delicate.

– Eşti gata? întreabă el.

Mă ridic într-un cot.

– Sunt. Tu eşti?

Dă din cap în semn că da şi mă sărută, distrăgându-mă cu alunecarea familiară a dinţilor lui de-a lungul buzei mele de jos, după care îmi apasă o cârpă curată, mai răcoroasă, între picioare. Şocul se transformă imediat într-un extaz răcoritor.

– Am făcut-o destul de mult. Sunt îngrijorat c-o să fii iritată!

Îngân, lipită de buzele lui:

– O iritare bună...

Lumina din baie suflă aur pe braţele şi pe degetele lui şi am senzaţia că pe mine mă pictează cu praf de stele. E o nebunie, dar îl doresc din nou. E un sentiment vecin cu panica, ce mă sufocă. Sunt îndrăgostită, fermecată de cel mai mic lucru pe care-l face. Atunci când se ridică şi vrea să ducă la baie cârpele cu care m-a spălat, îl apuc de antebraţ, îi iau cârpele jilave din mână şi le arunc într-o parte.

– Nu pleca!

– Voiam doar...

– Nu-mi pasă. Nu vreau să pleci!

Se urcă peste mine, zâmbind.

– Uită-te la tine, îmi şopteşte, cu buzele lipite de gâtul meu. Disperată după îmbrăţişări! Cine ar fi crezut?

– De obicei, nu simt asta.

– Nu?

– Ce mi-ai făcut, Connor Prince III?

Își lungește corpul peste al meu, ridicându-mă și trecându-mi piciorul peste șoldul lui.

– Asta-i doar o parte din ce m-am gândit că ți-aș face.

– Te gândești la mine atunci când ești singur? întreb.

Connor mormăie, scoțând un sunet răgușit și profund.

– Tot timpul!

– Și eu la fel!

Se trage în spate, zâmbind.

– Chiar așa?

– Sigur că da, recunosc eu în timp ce el îmi așază o șuviță de păr în spatele urechii. Câteodată sunt chestii sexy și câteodată vreau doar să-mi petrec timpul alături de tine. Îmi placi!

– Și mie îmi place de tine, spune el, trecându-și mâinile peste pielea mea, până la șold. O, cât de catifelată ești!

Pare absurd că n-am experimentat niciodată un asemenea fundament al intimității, săruturile lascive și leneșe de după sex și atingerile care sunt cumva mai conștiente și mai difuze, dar îmi dau seama că n-am permis conexiunea care apare după sex. Acele mici săruturi care nu duc nicăieri, vorbele rostite pe piele, discuțiile pline de vulnerabilitate, sincere și gâfâite despre ceea ce tocmai am făcut. În mine se deschide ușa unei camere secrete.

– A fost cea mai bună partidă de sex din viața mea, spun eu.

Nu pare surprins și nici sceptic, ci se mulțumește să spună, în timp ce buzele lui îmi croiesc un traseu călduț peste gât:

– La fel și pentru mine.

– Vreau s-o mai facem o dată!

Râde.

– Vezi cât sunt de transpirat?

– O, da! exclam, trecându-mi palmele peste umerii lui. Haide să mergem să ne spălăm împreună!

Ne ridicăm și văd că a avut dreptate: patul e un adevărat dezastru. Mă ține de mână chiar și pe drumul scurt până la baie. E bine că face asta, fiindcă îmi tremură picioarele. Își lipește partea din față a trunchiului de spatele meu și-și petrece brațele în jurul taliei mele, în timp ce așteptăm să se încălzească apa. Connor e ca o planetă în spatele meu. Ca soarele.

Sub jetul de apă, schimbăm săruturi umede, ne atingem cu palmele pline de spumă și nu durează mult până când el e din nou nerăbdător să facem sex. Lasă urme ude pe podeaua sălii de baie în timp ce se grăbește să aducă cel de al doilea prezervativ. Câtă siguranță de sine a avut bărbatul ăsta atunci când și-a pregătit lucrurile înainte să vină aici!

De data asta, peretele cel rece al dușului e în spatele meu, iar pielea lui Connor e fierbinte, lipită de stomacul meu. E lent și atent, apoi brutal și frenetic, îmi face vânătăi pe șolduri cu buricele degetelor și corpul i se împinge atât de adânc în mine, încât anulează orice altă senzație. Nu știu cum o să mai funcționez după ce o să trebuiască să ies din camera asta și să mă port normal. Nu știu cum o să pretind că nu sunt înfometată de dorința sfâșietoare de a-l avea de fiecare dată când îl văd.

Folosindu-mă de mâini și de gură, îl fac să termine în pat, în timp ce-mi încâlcește părul cu degetele, iar vorbele lui brutale și murdare parcă zgârie pereții în timp ce ejaculează. Urmează o lungă pauză tăcută. Inima lui Connor bate pe toată lungimea trunchiului său.

– Sunt nebună după tine! spun eu.

Vocea lui e o vibrație profundă, care-i reverberează în jos, prin corp:

– Și eu mi-am pierdut mințile!

– O să te vreau din nou mâine și în ziua următoare și, literalmente, în fiecare zi după aceea.

Connor tace un timp atât de îndelungat, încât cred că a adormit, dar apoi vocea i se înalță din întuneric:

– Putem să ne prefacem? Mă întreb dacă am fi în stare să facem ambele lucruri: asta și emisiunea.

– Îți promit să am cea mai bună performanță actoricească a vieții mele. În clasa a cincea, am jucat rolul soarelui într-o piesă, așa că te asigur că sunt foarte bună!

Se ridică într-un cot, râzând, și se uită la mine cu privirea întunecată de plăcere.

– Rolul soarelui?!

– Nu trebuia decât să stau pe scenă, nemișcată, explic eu, sărutându-i ombilicul. Mă cunoști. Crede-mă, mi-a fost foarte greu să nu mă alătur dansului orbitei!

Zâmbește, dar nu cu toată fața, așa cum m-aș fi așteptat.

– O să trebuiască să-mi ascund gelozia.

„Vai de mine!"

– N-o să mă îndrăgostesc de nici unul dintre ei, Connor.

Mă trage peste el, aliniindu-ne corpurile. Inimile noastre bat în tandem, reîncărcându-se cu energie.

– Dar dacă trebuie s-o faci, ca să funcționeze emisiunea? Mă gândesc întruna la asta. Ai compatibilitate cu Isaac. Ar trebui să te las să urmărești relația cu el. Povestea asta cu noi doi pare o idee atât de proastă! Dar te doresc atât de mult, încât nu pot să te refuz.

– Văzând și făcând, bine?

„Nu m-am mai simțit așa niciodată!"

E o declarație atât de simplă, iar deocamdată pot s-o fac numai în sinea mea. Orice minciună am spus vreodată despre puterea mea de a menține relația asta la un nivel superficial, despre opțiunea de a-i pune capăt oricând și de a mă concentra pe emisiune, a fost spulberată. În piept mi se extinde un univers: stele, planete și tot felul de fărâme strălucitoare și periculoase de materie stelară, ce pot să mă nimicească. Sunt mistuită de o durere care mă distrage, de o dorință acerbă, de o disperare după lucrul ăsta pe care-l am deja în brațe. Știu ce-s toate astea, chiar dacă n-am mai simțit niciodată așa ceva. Mă îndrăgostesc.

CAPITOLUL 36

FIZZY

Mă îndrăgostesc, dar, de asemenea, adorm în strânsoarea călduță a brațelor lui Connor, cu mușchii tari ai corpului său alcătuind salteaua perfectă. Tresărim amândoi și ne trezim în clipa în care cineva bate la ușa de vizavi.

Alunec de lângă trupul supraîncălzit al lui Connor, pe cearșafurile răcoroase și mototolite. Geme și se rostogolește ca să ia o sticlă de apă, oferindu-mi-o mie mai întâi, după care soarbe prelung din ea.

– Cât e ceasul? întreb eu.

– E în jur de trei.

Abia dacă am dormit douăzeci de minute, dar am senzația că au trecut câteva ore, atât de adânc mi-a fost somnul.

– Mă întreb dacă a observat cineva că am dispărut, spun eu.

– Sunt sigur de asta.

– O să mi se pună o mulțime de întrebări mâine, la brunch!

– Mai ales sora ta o să te chestioneze, spune el, iar eu râd.

Connor se rostogolește ca să pună sticla pe noptieră. Profit de ocazie ca să-mi trec mâinile peste spatele lui, pipăind întinderea lată de piele. Se întoarce spre mine și sunt la fel de mulțumită să-mi frec mâinile de pieptul lui.

– E destul de ușor de răspuns, nu-i așa? Ne-am uitat împreună la episodul de aseară.

– Hmmm... știu că articulezi niște cuvinte, spun eu, cu mâinile lipite de coastele lui, dar văd doar un trup gol!

Își pune un deget sub bărbia mea, ridicându-mi fața ca să-l privesc în ochii zâmbitori.

– Am vrut să te întreb cum te-ai simțit la nuntă, dar ne-am luat cu altele!

Primul meu impuls e să-mi mut privirea și să fac o glumă despre felul în care poți găsi bucuria în năruirea așteptărilor pe care le are familia de la tine, dar noul meu impuls, mai puternic, e acela de a fi deschisă cu el.

– N-a fost la fel de dificil ca la nunta lui Alice, recunosc eu. La nunta ei m-a compătimit toată lumea, iar eu am fost luată complet pe nepregătite, fiindcă venisem acolo ca să sărbătoresc, dar am avut parte, în schimb, de toată mila și îngrijorarea familiei, dat fiind faptul că sora mea mai mică se căsătorea înaintea mea. Ieri am avut senzația, cel puțin, că starea mea civilă a fost o memă, nu un subiect de bârfă!

Preț de câteva clipe, Connor îmi studiază în tăcere expresia feței, iar apoi scoate doar un mormăit slab.

– O să mă mărit sau n-o să mă mărit, adaug eu. Asta n-ar trebui să afecteze ceea ce fac alții! Dar știu că nu e atât de simplu. Părinții mei sunt îngrijorați fiindcă mă iubesc. Vor să mă mărit pentru că ei au căsnicii fericite; vor să am copii fiindcă ne iubesc pe noi, pe copiii lor. Deși mă doare, știu în adâncul sufletului că motivul pentru care mama face mereu referire la „adevăratul meu roman" e faptul că e sigură că sunt cea mai bună scriitoare care a existat vreodată, dar mai știe și că lumea desconsideră romanele de dragoste. Nu vrea să mă pun într-o poziție în care să nu fiu apreciată pentru ceea ce pot să fac. Ea îmi apreciază cu adevărat talentul, dar i se pare că beletristica cu subiecte mai generale e un mod mai ambițios de a face lucrurile.

– Nu știu ce să zic, șoptește Connor. Pare destul de greu să scrii o carte interesantă, dacă cititorul știe deja cum se termină.

„Perfect, el e perfect!" mă gândesc eu.

Îmi trebuie un subiect nou de discuție, fiindcă altfel o să mă urc din nou pe el și nu cred că a putut să înfunde mai mult de două prezervative în portofelul ăla al lui.

– Cum e cu tatăl tău? întreb. Presupun că a aflat de emisiune.

– A vorbit cu Stevie. Ea i-a spus.

– Și? E impresionat de faptul că fiul lui e hărțuit pe rețelele sociale?

– Nu chiar, răspunde el, apucând o șuviță din părul meu între degete și începând s-o răsucească. Poate că mama ta nu înțelege romanele de dragoste, dar e mândră de tine. Îngrijorarea îi vine din bunele ei intenții. În cazul meu, problema e că nu sunt cine vrea tatăl meu să fiu.

– Sunt sigură că nu-i adevărat!

– Înainte, credeam că e vorba de ceva mai profund, de ceva neîmplinit din el, dar acum cred că, pur și simplu, e un om de doi bani.

Se încruntă, încrețindu-și fruntea, iar eu îi înclin capul în jos și i-o sărut până când tensiunea dispare. Ideea că cineva s-ar putea uita la el și n-ar vedea toate lucrurile minunate care-l fac să fie cine e, mă face să-mi fiarbă sângele în vene.

– Dar le am pe Stevie și pe Natalia, adaugă el, zâmbind. Asta compensează cu vârf și îndesat!

– Cum a fost nunta ta?

– Cu Natalia?

– Da! exclam eu, cuprinsă de un acces de veselie. Asta, în cazul în care nu cumva mai ai o nevastă ascunsă în pod!

Râde.

– Ne-am căsătorit la oficiul de stare civilă. A fost o nuntă foarte simplă.

– Câți ani aveați?

– Atunci când ne-am căsătorit? Douăzeci și doi.

– O, eraţi nişte bebeluşi!

– Exact. Cu bebeluş, adaugă el, după care mă lămureşte, zâmbind: Natalia era însărcinată.

– Aha...

Connor dă din cap, lăsându-se pe spate şi punându-şi un braţ sub ceafă. Un biceps îi iese în afară şi mă prefac că nu mor de dorinţa de a-l atinge. Ce naiba, tocmai suntem în mijlocul unei discuţii serioase!

– Până să ne căsătorim, fuseserăm prieteni foarte buni timp de doi ani, dar eram iubiţi abia de şase luni. Cred că deja ştiam că nu ne potriveam prea bine din punct de vedere romantic, dar era, totuşi, o combinaţie plăcută şi lejeră. Ştiam că ea simţise ceva pentru mine aproape de când ne cunoscuserăm. Adică, privind retrospectiv, cred că mi-am făcut griji că aş fi stricat dinamica grupului nostru de prieteni dacă aş fi încheiat relaţia cu ea.

– Asta-i destul de trist!

– Apoi ea a aflat că era gravidă şi a vrut să păstreze copilul, ceea ce a fost în întregime hotărârea ei. N-am avut niciodată o problemă ca Nat să ia decizia pe care o considera cea mai bună pentru ea. Dar fiindcă propriul meu tată fusese unul absent, spune el, oftând, un nemernic în toată puterea cuvântului, am vrut să fac ceea ce trebuia şi am cerut-o imediat de nevastă.

– Aha, spun eu din nou.

Connor se mişcă pe-o parte, jucându-se din nou cu o şuviţă din părul meu.

Am senzaţia că povestea asta nu e una pe care s-o spună prea des, pentru că articulează cuvintele mai lent decât de obicei.

– Ei, la început mi-a plăcut. Stevie a fost un bebeluş uşor de crescut. Îmi plăcea familia pe care mi-o făcusem împreună cu Nat. Am ştiut că aveam să fim părinţi buni.

Scot un sunet aprobator.

– Dar n-am fost niciodată îndrăgostit de ea şi a devenit tot mai greu să mă prefac. M-am chinuit încercând să-mi dau seama dacă era mai rău să rămân sau să plec. Şi, potenţial, să

fac aceleași greșeli pe care le-a făcut tatăl meu. N-am vrut niciodată ca Stevie să se simtă așa cum m-am simțit eu.

– Corect!

– Mi-ar plăcea să pot spune că am vorbit cu Nat despre asta, însă n-am făcut-o. O iubeam, dar nu eram îndrăgostit de ea, și, privind retrospectiv, doar căutam o cale s-o fac să nu mă mai iubească. Eram imatur și n-aveam o personalitate prea complexă.

Auzindu-i vorbele, cred că intuiesc ce anume vrea să-mi destăinuie. Dar căldura corpului său și blândețea degetelor care îmi trasează desene delicate pe clavicule, îmi dau senzația că următoarele cuvinte pe care le rostește sunt scrise cu cerneală invizibilă.

– Am înșelat-o.

Propoziția îmi persistă în auz și mă penetrează ca otrava, la început ca o înțepătură superficială, iar apoi ca o arsură intensă, după care prinde rădăcini și mă rănește adânc.

– N-am ce să spun în apărarea mea, murmură Connor.

Îl simt privindu-mi fața, dar nu pot decât să-mi țin ochii ațintiți la cicatricea minusculă de pe umărul lui. Inima mi se strânge atât de mult, încât abia pot respira. Sunt blocată pe dinlăuntru.

El povestește mai departe:

– Într-o zi, pe când eram la serviciu, m-am certat la telefon cu Nat. După aceea, pur și simplu... nu m-am mai dus acasă. Am ieșit în oraș, am întâlnit o femeie într-un bar – mă rog, povestea e atât de banală! Am știut că dacă aș fi fost plecat toată noaptea, n-aș fi avut cum să mint a doua zi de dimineață. Am stat în mașină până la răsărit. Nat și-a dat seama imediat ce m-a văzut. Și, da, spune el în șoaptă, bineînțeles că asta a pus capăt poveștii noastre.

Încă nu-mi dau seama cum să scot vreun sunet. Dau din cap, amorțită.

– Poate că s-ar fi întâmplat oricum, până la urmă. N-o să știm niciodată. Ăsta a fost cel mai rău lucru pe care l-am făcut în viața mea. Apoi am muncit mult cu mine însumi. Am făcut

multă psihoterapie. Nat m-a iertat, dar a durat mult până s-o facă, spune el, ridicând din umărul la care mi-a rămas ațintită privirea. Ăsta e motivul pentru care nu cred că mai pot suporta relațiile întâmplătoare. Știi, nici măcar nu-mi mai amintesc numele sau chipul femeii aleia. Ce lucru dezgustător am făcut! exclamă, expirând lent. Sentimentul ăsta de scârbă nu m-a părăsit niciodată cu adevărat.

Aud ce spune, îmi dau seama chiar și de încărcătura emoțională a cuvintelor lui, îi simt regretul, autoflagelarea și sinceritatea. Dar contradicția dintre faptul că s-a însurat cu Nat ca să facă ceea ce trebuia și faptul că a pus capăt căsniciei în cel mai nemilos mod cu putință, se strânge în jurul traheei mele ca o sârmă fierbinte.

Mă ridic dintr-odată.

Stau în picioare.

Îmi caut hainele prin bagajul desfăcut.

Lenjerie intimă, pantaloni, tricou. Încheieturile mi se mișcă de parcă ar fi teleghidate, iar memoria musculară îmi funcționează, localizând toate lucrurile și ajutându-mă să mă îmbrac, cuprinsă de panică, pe întuneric.

Connor se ridică.

– Fizzy!

– Tocmai mi-am dat seama că, probabil, nuntașii sunt în continuare la bar, murmur eu, iar apoi râd forțat.

Tăcerea lui Connor pare la fel de adâncă precum un canion.

– E ora trei dimineața, spune el în cele din urmă.

– Știu, dar sunt sora mai mare a mirelui și tocmai am plecat de la nuntă fără să-mi iau rămas-bun de la familie.

– Ți-ai luat rămas-bun.

– Nu de la toată lumea!

Tace. Nu mă pot uita la fața lui. Gândurile îmi sunt un potop de încredere înșelată, de frică, de furie și de tristețe. Sunt ametită și mi-e greață, dar, de asemenea, văd de la distanță cum se desfășoară lucrurile. Cât de sălbatică trebuie să-i par acum!

– Bineînțeles că purtarea ta are legătură cu mărturisirea pe care tocmai ți-am făcut-o, spune Connor pe un ton măsurat. Înțeleg foarte bine de ce te-ai supărat. Dar am nevoie să vii înapoi și să vorbești despre asta cu mine.

Mă împiedic în timp ce-mi înfund un picior în pantof.

– Jur că nu-i vorba de asta! Și sunt sigură că ți-a fost foarte greu să mi te confesezi. Îmi pare rău că plec, dar chiar trebuie să verific dacă mai e cineva treaz dintre cei cu care trebuia să petrec la nunta lui Peter.

Cardul meu de acces în cameră e pe noptieră și îl înșfac, după care-l vâr în buzunarul hanoracului.

– Fizzy, te rog, oprește-te!

Inspir adânc și mă uit la el. S-a ridicat în capul oaselor și și-a pus un cearșaf în poală, ca să se acopere. Are părul răvășit, iar ochii îi sunt luminoși chiar și în camera asta întunecată. E devastator de superb și cred că-l iubesc, dar cred, de asemenea, că dacă cineva poate justifica o dată faptul că a înșelat, poate s-o facă și a doua oară. Fie că înșeli, fie că nu.

– Fizzy, vino înapoi!

– Nu pot.

– Vorbește cu mine despre toată situația asta bizară care s-a creat acum între noi! Eram un copil tâmpit! Nu mai sunt același om!

– E în regulă. Plecarea mea n-are legătură cu asta.

– Ba da. Și te înțeleg. Nici mie nu-mi place ce-am făcut, dar vreau să putem trăi împăcându-ne cu greșelile trecutului. Vreau să vorbim despre ele.

Mă uit în altă parte, la tapetul de bambus, care e urât, dar am senzația că nici măcar nu mă mai aflu în încăpere.

Sunt într-un restaurant aglomerat, iar soția lui Rob se încruntă la mine. Sunt conștientă de faptul că cel cu care am venit, care stă la masă vizavi de mine, e derutat la început, dar apoi înțelege situația încetul cu încetul. Mai târziu, sunt singură acasă,

devastată de revelația că sunt cea mai rea persoană cu putință: distrugătoare de căsnicii.

Înainte de Rob, am crezut că rezistam și la gloanțe. Am crezut că aveam să-mi ajung întotdeauna mie însămi, că nu-mi trebuia nimeni, că nici un bărbat n-ar fi putut să-mi distrugă sentimentele sau stima de sine. Apoi Rob și întreaga situație m-au făcut să pun totul la îndoială. Mi-am făgăduit să nu mă mai simt așa niciodată.

Acum văd că Rob a fost ca o tăietură pe care ți-o faci accidental cu muchia unei coli. Connor ar putea să mă spulbere, fără ca măcar să fie nevoie de ceva atât de catastrofal ca înșelatul.

Mă uit la el.

– Vrei să fiu sinceră?

Dă din cap imediat, cu putere.

– Bineînțeles!

– OK, spun eu, încleștându-mi dinții și agățându-mă de prima minciună care îmi vine în cap. Cred că am fost amândoi amețiți de alcool și de sex și am lăsat ca lucrurile să devină prea serioase. Nu știu ce a fost în capul meu. Abia dacă ne cunoaștem!

Connor oftează adânc, fără să-i vină să creadă.

– Dar *ne cunoaștem*! *Ăsta e singurul lucru* pe care l-am făcut în ultimele luni!

Vorbele îmi năvălesc pe buze:

– Atunci, m-am înșelat în privința ta. Nu ești bărbatul care am crezut că ești!

El nu mai spune nimic, așa că mă răsucesc pe călcâie și plec.

CAPITOLUL 37

CONNOR

Mă uit lung la uşă, aşteptând sunetul făcut de glisarea cardului, care să mă anunţe că Fizzy se întoarce ca să se adune, ca să-şi limpezească mintea, ca să vorbim despre cele întâmplate. Dar hotelul e foarte liniştit la ora asta. Singurul sunet pe care-l aud e clinchetul liftului pe hol şi sunetul mecanic al maşinilor care circulă pe stradă.

Ce naiba s-a întâmplat?

Cad înapoi pe patul de hotel, privind în tavan. Ştiu că Fizzy e în multe feluri – sălbatică, sigură de ea, curajoasă, hotărâtă, pasională – dar nu ştiam că e capricioasă. Fizzy este eroina care se întoarce ca să înfrunte pericolul ce se apropie. Nu cea care serveşte scuze de doi bani, în timp ce iese din cameră. Acum sunt singur şi gol puşcă în patul ăsta răvăşit de sex, iar ecoul sunetelor pe care le-am scos e încă impregnat în cei patru pereţi.

Mă ridic în capul oaselor, dând cearşafurile laoparte. Îmi vine în minte sfatul fostului meu psihoterapeut:

– Nu trebuie să te ocupi acum asta, dar o să trebuiască s-o faci la un moment dat!

Am de gând să-i fac aceeaşi favoare lui Felicity Chen. Nu trebuie să se ocupe de asta chiar acum, dar în cele din urmă o să fie nevoită să se confrunte cu situaţia.

Fac din nou duș, cu răbdare deliberată, după care mă îmbrac. Fac ordine în cameră cât pot de bine, ignorând felul în care mi se aprind în minte imaginile în timp ce netezesc cearșafurile (linia prelungă a gâtului ei în momentul în care își dă capul pe spate și țipă), în timp ce agăț prosoapele în cuier (apa care picură de pe buzele ei, pe când privirea îi e îndreptată către spațiul dintre corpurile noastre care fac sex), în timp ce pun sticla de șampanie în coșul pentru reciclare (imaginea buzelor ei sărutându-mi membrul).

Apoi mă așez pe scaunul de lângă fereastră și încep să număr lent până la o sută și înapoi. Mă gândesc în tot acest timp că, probabil, ea e în drum spre cameră.

Trebuie să fie, chiar acum.

Pesemne că în clipa asta. O să intre, iar eu o să-mi las furia la-oparte și o să vorbim, rostind cuvintele răspicat, unul după altul.

Dar atunci când plec, la puțin timp după ora patru dimineața, holurile sunt pustii. Barul de la parter e întunecat și cufundat în liniște, după cum era de așteptat. Habar n-am unde s-a dus ea, dar o să-i scriu un mesaj sau o să-i dau un telefon. La naiba cu asta! Un valet somnoros îmi ia tichetul de parcare, iar apoi îmi aduce mașina în fața intrării principale. Ce porcărie!

CAPITOLUL 38

FIZZY

– Trebuie să-mi mai povesteşti o dată! spune Jess, cu mâna făcută căuş în jurul cănii calde de cafea, în timp ce-şi vâră piciorul sub pătură. Vreau să auzi cât de nebunesc sună!

– Recunosc că am sentimente faţă de el, repet eu pe un ton robotic, plimbându-mă de colo până colo prin camera mea de zi. Am avut cea mai bună partidă de sex din toată viaţa! Ore la rând. De două ori. Apoi Connor îmi spune că mariajul lui s-a încheiat fiindcă şi-a înşelat soţia. Aşa că am fugit.

– Da, dar vreau să repeţi partea care a urmat!

– Partea în care m-am dus şi am stat aşezată pe podeaua sălii de festivităţi, singură în tot spaţiul acela enorm, vreme de o oră?

Jess dă din cap, adeverind, iar apoi îşi duce cana de cafea la buze ca să ia o gură, lăsându-mi cuvintele să ricoşeze după ce se izbesc de pereţii încăperii.

– Chiar asta am făcut! îmi reiau eu povestirea. L-am lăsat pe Connor dezbrăcat în camera mea de hotel, după care am fugit la parter şi m-am ascuns vreme de o oră în sala aceea întunecată, cu mintea scăpată de sub control.

I-am trimis prietenei mele celei mai bune semnalul Batman la ora cinci, azi-dimineaţă, şi i-am spus că trebuia să vină la

mine imediat ce ateriza avionul de Costa Rica, iar eu ajungeam acasă după brunch-ul de la hotel. Dar având în vedere cât de multe lucruri trebuiau împachetate și depozitate în mașini, cât de mulți oameni trebuiau plătiți și câți membri de familie aveau nevoie să fie conduși la aeroport, acum e aproape ora zece seara. Trăiesc o stare de panică și mi-e greață, dar nu-mi dau seama dacă ceea ce simt e regret, resemnare sau pură epuizare datorată lipsei de somn.

– Încerca să discute despre asta cu tine, spune Jess, privindu-mă prin aburii cănii de cafea.

N-am nevoie să-mi reamintească. Fiecare moment regretabil și fiecare moment în care am reacționat exagerat în timpul crizei pe care am făcut-o, îmi e gravat în creier precum un tatuaj prost, făcut la beție.

Ajung în capătul încăperii și mă întorc ca să pornesc în sens opus, pentru a cincisuta oară.

– Știu că asta încerca! Și știu că asta s-a întâmplat acum opt ani și că a făcut greșeala aceea fiindcă era supărat. Și știu că acum e mai bătrân și mai înțelept, dar faptul că a hotărât nu doar să pună capăt căsniciei lui, ci s-o și arunce în aer...

– Fizzy, cu toții suntem tâmpiți la tinerețe! Ar fi bine să vezi niște paralele aici: am rămas însărcinată fiindcă eu și Alec am făcut sex neprotejat într-o toaletă, la o petrecere. Connor a făcut o greșeală, dar apoi și-a asumat responsabilitatea. S-a dus la psihoterapie. S-a mutat aici ca să fie prezent în viața fiicei lui. Juno abia dacă-l vede pe Alec o dată pe an!

Sunt străbătută de un junghi și mă opresc din mers, făcând o grimasă.

– La naiba! Știu! Sunt o tâmpită fiindcă mă descarc astfel în fața ta.

– Ei, haide, sunt exact persoana potrivită în fața căreia să te descarci! Să fii rănită, să fii trădată? Da, asta are consecințe stranii asupra noastră. Știu că înșelatul înseamnă o traumă

majoră în viaţa ta şi nimeni nu te-ar învinui pentru felul în care ai reacţionat!

Îmi reiau plimbatul, întorcându-mă ca să mă îndrept spre capătul celălalt al încăperii, în timp ce o simt pe Jess privindu-mă.

– Dar trebuie să credem că cei la care ţinem sunt nişte oameni conştienţi şi responsabili, continuă ea. Faptul că el ţi-a mărturisit, faptul că, în trecut, a depus efortul necesar ca să evolueze... Ştii foarte bine că majoritatea bărbaţilor nu sunt atât de evoluaţi la treizeci şi trei de ani, să fim serioase!

Gem, schimbând din nou direcţia.

– *Ştiu.*

– Dacă ai fi persoana care erai la douăzeci şi patru de ani, te-ai vedea cu câte un bărbat în fiecare săptămână şi nici nu ţi-ar trece prin gând să-ţi găseşti sufletul-pereche într-o emisiune şi în nici un alt fel!

– Nu în *fiecare* săptămână!

– Nu te mai plimba în sus şi-n jos şi spune-mi ce s-a întâmplat mai departe!

Mă opresc brusc şi mă prăbuşesc în capătul celălalt al canapelei.

– După ce m-am adunat, mi-am spus că dacă el ar mai fi fost în cameră atunci când m-aş fi întors, i-aş fi cerut scuze şi am fi stat de vorbă.

Jess se îndreaptă de spate.

– Şi?

– Nu mai era, răspund eu, iar Jess se întunecă la faţă. Plecase între timp. Şi poate că ăsta e un lucru bun, fiindcă cealaltă parte a înţelegerii pe care am făcut-o cu mine însămi a fost că, dacă nu-l mai găseam în cameră, ăsta ar fi fost un semn că aventura cu el e sortită eşecului şi că trebuie să merg mai departe.

– Tu nu crezi în semne!

– Ba da, cred.

– Adu-ţi aminte că într-o bună zi, după ce ai ieşit de la Twiggs, ai găsit o pisică neagră stând pe capota maşinii tale şi

că, la nici două secunde după ce ai băgat-o în mașină, ai primit acea recenzie îngrozitoare de la *New York Times*!

– Chiar nu-mi place direcția în care o ia conversația asta!

– Ai luat acasă blestemata de pisică și m-ai sunat ca să te plângi, șocată și revoltată, că acea cobitoare felină de pripas îți sfâșiase draperiile în maximum cât, treizeci de minute?

– Cred, spun eu ridicând un singur deget ca și cum aș testa direcția vântului, da, cred că a venit momentul să-mi caut o nouă prietenă cea mai bună!

Ea râde.

– Ar trebui să te întreb despre Isaac? Ai spus că ai văzut un potențial viitor alături de el.

– Știi că nu-mi plac triunghiurile amoroase! exclam, uitându-mă în tavan, exasperată. Femeia asta parcă nu m-ar cunoaște deloc!

Jess se întinde pe canapea, trăgându-mă în brațele ei.

– Connor a făcut o prostie pe vremea când abia trecuse de vârsta de douăzeci de ani. Dintre toți oamenii, tu ești cea care ar trebui să înțeleagă asta!

N-o spune ca pe o aluzie răutăcioasă, ci duce un omagiu cicatricilor mele de pe câmpul de luptă, medaliilor mele de onoare pentru aventuri, portofoliului meu de explorări sexuale. Iar eu am trecut prin exact același proces în timp ce am stat pe podea, în întuneric. Mai întâi a fost indignarea, panica intensă din cauză că bărbatul pentru care aveam sentimente în pantaloni și în inimă era cineva care înșală. Dar apoi mi s-a răcorit sângele și celelalte lucruri pe care le-a spus mi-au răsunat mai puternic în minte. Că a-și înșela soția fusese cel mai rău lucru pe care-l făcuse vreodată. Că muncise mult cu el însuși, că se dusese la psihoterapie. Că Nat îl iertase.

Dar chiar dacă aș fi putut să-i văd trecutul cu ochi obiectivi, momentul meu „luptă sau fugi" mă lăsase dezechilibrată, plină de remușcări și de nervozitate. Cum de sunt eroinele din cărțile mele atât de sigure de ele și de bărbații de care se îndrăgostesc?

Cum de știe cineva cu adevărat ce și pe cine își dorește într-adevăr? Totul e atât de riscant! Cine alege să-și azvârle inima în bezna incertitudinii, sperând orbește ca cineva s-o prindă?

– Problema e, spun eu, lipită de umărul lui Jess, că am semnat un contract care stipulează că n-o să am întâlniri romantice în timpul emisiunii. Primesc o grămadă de bani ca să respect clauza asta. Iar aventura mea de azi-noapte nu înseamnă doar o minciunică. Dacă sunt prinsă cu el înseamnă că mi-am încălcat contractul. Și totul se transformă într-o mare Problemă Juridică. Connor ar putea să-și piardă locul de muncă. Eu n-am terminat de scris o carte de mai mult de un an, evit telefoanele agentei mele ca și cum m-aș ascunde de mafie și încep să mă simt ca și cum nici nu mai pot să am întâlniri amoroase ca lumea. Dar aseară, în camera de hotel, nu mi-a păsat de nimic din toate astea, fiindcă nu voiam altceva decât să fiu cu el! perorez eu, pe când Jess îngână, ascultându-mă. N-am simțit niciodată așa ceva, dorința asta insațiabilă, știi? Vreau să fiu lângă el în fiecare secundă a zilei. Dacă mănânc ceva delicios, vreau să guste și el. Dacă văd ceva frumos, vreau să mă întorc spre el și să-i arăt. Dacă aud ceva amuzant, vreau imediat să-l sun și să-i povestesc.

– O, iubito!

– Dar dacă s-ar afla despre aventura noastră sau dacă n-aș putea să mă prefac suficient de bine, asta i-ar putea distruge viața, și pe a mea, la fel, spun eu, înghițind în sec în timp ce partea cea mai dificilă iese la suprafață: Știam toate astea și tot n-a contat!

– Facem lucruri nebunești atunci când ne îndrăgostim de cineva, Fizz!

– Da, dar știi care a fost singurul lucru care m-a speriat suficient de tare încât să fug din cameră?

– Care?

– Faptul că până și în cazul în care, prin cine știe ce miracol, lucrurile ar merge bine, tot aș putea să fiu rănită! mă confesez,

iar Jess oftează în părul meu. Știi, dacă mă rănește Connor, nu cred c-o să mai pot să scriu o altă poveste de dragoste.

Aștept gluma. Momentul e prea încărcat, așa că una dintre noi trebuie să facă haz de necaz, ceva de genul: „Presupun că n-ai glumit atunci când ai vorbit despre scula lui magică!" – ce naiba, poanta e chiar aici, evidentă!

Dar Jess spune ultimul lucru la care m-aș fi așteptat:

– Așa știi că el e alesul tău.

Adorm, iar Jess trebuie să fi plecat pe nesimțite de pe canapea, fiindcă nu ea e cea care provoacă mișcarea de sub capul meu, care mă trezește, ci cauza sunt chiar eu, care cad grămadă de pe canapea.

Nu mă mișc imediat, întrucât vreau să mă mai agăț preț de câteva clipe de visul pe care tocmai îl aveam. Brațele lui Connor erau chiar aici, petrecute în jurul meu, pe canapea. Îmi era cald și bine. Respiram împreună, nu făceam nimic altceva decât să vorbim, să râdem și să stăm împreună, împresurați de o tăcere plăcută. În timp ce corpul mi se trezește încetul cu încetul, rămășițele unei senzații intense de conexiune și de intimitate persistă, până când starea de amorțeală se duce și-mi dau seama ce am visat: locuiam împreună cu Connor.

„Așa știi că el e alesul tău."

Nu mi-am dorit niciodată să locuiesc împreună cu cineva. Are dreptate Jess? Despre asta e vorba? Despre sentimentul că cineva mă cunoaște, mă iubește, că sunt în siguranță în timp ce trăiesc cele mai liniștite momente alături de el? Dar de ce sentimentul ăsta de siguranță și de conexiune trebuie să fie întrepătruns de omniprezenta spaimă pe care mi-o provoacă ideea de a-mi pierde puterea pe care mi-o dă independența, ideea de a-mi pune inima și starea de bine în mâinile lui Connor?

Mă gândesc cum ar fi să nu-l mai ating niciodată și mă năpădește o durere intensă. Mâinile, buzele, râsul, greutatea lui, vocea lui melodioasă, privirea fermă – da, bine, prezența lui

magnifică! Îmi vine să zgârii parchetul cu unghiile doar când mă gândesc să renunț la asta.

E miezul nopții, dar nerăbdarea îmi inundă venele în clipa în care mă întind după telefonul de pe măsuța de cafea. N-am apeluri ratate de la el, nici mesaje. Continui, fără să-mi dau voie să mă întreb ce consecințe ar putea să aibă gestul meu. Așa că scriu:

Ești treaz? Sper că da, pentru că vin la tine.

Nu aștept răspunsul lui. Nu mă opresc să mă gândesc. Îmi vâr telefonul în geantă, îmi înfig picioarele în pantofi, în drum spre ieșire, și nici măcar nu mă deranjez să încui ușa.

După ce ajung la el, cobor din mașină și privesc veranda cufundată în întuneric, ferestrele negre. Îi scriu din nou:

Am ajuns.

Nimic.

Apelez numărul lui. Sună și iar sună, după care intră mesageria vocală.

Ăsta-i momentul în care am o cădere nervoasă. E duminică noaptea. Cred că Stevie e la Nat, întrucât Connor a venit cu mine la nuntă, dar dacă a luat-o azi la el? Nu vreau ca fiica lui să se trezească din cauza unei Eroine Romantice care bate la ușă, dar dacă telefonul lui e trecut pe modul silențios, aș putea să stau în fața casei până dimineață, iar el nici n-ar ști că am fost aici. Cum își mărturisesc marile sentimente personajele din filme și cărți, dacă există posibilitatea prezenței unor copii adormiți în casă?

Îmi ridic capul spre cer, gemând. Viața adevărată e mult mai grea!

N-am nimic altceva de făcut, decât să-i scriu din nou.

Salut! Da, chiar am venit la tine în miez de noapte. Te rog, spune-mi că ești treaz.

În sfârşit, după ce mă uit la ecranul telefonului vreme de treizeci de secunde bune, apar trei puncte care se mişcă. Îmi sare inima din piept.

Tocmai am văzut mesajele. Sunt treaz.

Luminile de pe verandă se aprind, în timp ce eu alerg pe aleea ce duce la casa lui. Connor deschide uşa şi se sprijină cu umărul de toc. Oare ştie cât de bun e la asta? Nimeni nu se sprijină ca el: cu o răbdare plină de încredere în sine, cu o mână în buzunar, cu un picior aşezat în faţa celuilalt.

Are părul căzut pe frunte, aşa cum îmi place mie, poartă un tricou cenuşiu, cu decolteu rotund, blugi uzaţi, şi e în picioarele goale. Dar lucrul cel mai important e faptul că este el, tot pachetul: corpul masiv, ochii blânzi, buzele pline şi linia dreaptă a nasului. Ni se întâlnesc privirile şi, chiar şi cu circumspecţia pe care o văd în ochii lui, cred că nu m-aş uita în altă parte decât în cazul în care aş fi ameninţată să mă calce un camion de mare tonaj.

– Salut! îmi spune Connor în şoaptă, apoi face un pas în spate, ca să mă lase să intru.

– Salut! spun şi eu de îndată ce el se întoarce cu faţa la mine, închizând uşa în spatele nostru.

Aerul dintre noi e înfierbântat. Vreau să mă las în genunchi şi să-l venerez pe Connor. N-am simţit în viaţa mea o asemenea atracţie sau devoţiune.

– Mă bucur că eşti treaz! spun eu cu răsuflarea tăiată, sper că de la emoţie, nu de la faptul că am urcat în fugă cele opt trepte ale verandei.

– Scuze, am avut telefonul cu sonorul închis.

– Nu-i nimic! exclam, neputând încă să-mi reglez respiraţia, drept pentru care mă aplec şi-mi pun mâinile pe genunchi, trăgând aer în piept. Ştii, cred că am emoţii!

Mă îndrept de spate, liniştindu-mă în cele din urmă. Am scris scene similare de o mie de ori, dar, vai, e mult mai înfricoşător în realitate!

– Vreau să-ţi spun două lucruri, Connor.

– OK, răspunde el, înghiţind în sec şi apoi ridicându-şi bărbia. Haide să ne aşezăm!

Un plan excelent: mai întâi îmi cer scuze, apoi mă confesez, apoi facem sex.

Merg în sufragerie şi mă aşez în mijlocul canapelei, bătând cu palma pe locul de lângă mine. El se uită puţin înainte să se aşeze, ceea ce mă face să-mi dau seama imediat că încearcă să păstreze distanţa.

– Îmi pare rău pentru felul în care am plecat, spun eu pe nerăsuflate.

Acum sunt chiar mai disperată să trec de partea asta, având în vedere limbajul lui corporal. Connor e înalt şi musculos, desigur, dar are întotdeauna postura unui om mult mai mic de statură. N-am fost niciodată mai conştientă de dimensiunea lui decât sunt acum.

Ei bine, acum şi atunci când stătea pur şi simplu peste mine, cu membrul lui…

„Concentrează-te, Fizzy!“

– M-am speriat, spun eu, adunându-mă. După cum probabil că ţi-ai dat seama, infidelitatea e o limită fermă pentru mine.

E aprinsă o singură veioză, în spatele lui, ceea ce face ca expresia feţei să-i fie ascunsă în umbră.

– Ştiu.

– Dar n-ar fi trebuit să plec. Ar fi trebuit să stau şi să-mi acord un moment de gândire, ca să-mi dau seama ce anume voiam să spun. Şi iată ce vreau să spun: mă simt îngrozitor pentru Natalia. Dar, de asemenea, pentru femeia anonimă care nu şi-a dat seama că a luat parte la misiunea kamikaze a unui puştan şi care, probabil, a crezut că are parte de noaptea cea mai norocoasă din viaţa ei.

– Mă gândesc mult la ea.

Inima mi se înmoaie puțin.

– Acea femeie am fost eu la un moment dat, și nu numai că mi s-a frânt o parte din inimă, dar a trebuit să mă confrunt cu faptul că eu eram motivul pentru care i se frângea inima altei femei.

Ar putea să-mi spună: „Dacă are vreo importanță, află că femeia aceea anonimă n-a știut că eram însurat!", dar n-o face. Și chiar dacă ar fi adevărat, apreciez faptul că nu încearcă să se justifice. Nu face altceva decât să asculte cu atenție.

– Îmi pare rău că am reacționat așa, spun eu.

Connor dă din cap.

– Chiar nu mai sunt bărbatul care a făcut asta. Sunt aproape cu zece ani mai în vârstă, Fizzy! Infidelitatea e o limită fermă pentru noi amândoi.

– Știu. Aș vrea să nu fi fugit așa. Îmi pare rău că am plecat după ce tocmai făcuserăm ce făcuserăm. După ce tocmai spuseserăm ce spuseserăm, declar eu, inspirând din nou adânc. Am stat mult timp la parter, gândindu-mă.

Connor îngână:

– Atunci, spune!

– La început, am intrat în panică, mărturisesc eu, iar nervozitatea îmi sporește din cauza tăcerii lui.

În oricare altă situație, un Connor echilibrat, controlat, ar spune ceva care să ușureze atmosfera, să facă să-mi fie mai ușor. Însă acum e complet nemișcat, ca și cum s-ar pregăti pentru ceva anume. Totuși, vorbesc mai departe:

– Dar apoi m-am gândit pe îndelete la ceea ce spuseseși și mi-am dat seama de ceva. De sentimentele mele pentru tine.

Privește în podea și mă uit la fața lui fantastică, acordându-mi câteva secunde ca să mă calmez. Să rostesc cuvintele astea pare la fel de greu precum ar fi să-mi scurg trupul printr-un pai. N-am mai rostit niciodată partea care urmează.

– Am fost capricioasă întreaga mea viață, recunosc eu. N-am fost niciodată genul de om care să poată închide ochii și să-și

imagineze cum ar fi să aibă o singură pereche pe vecie. Am crezut că am făcut cam acelaşi lucru azi, când am dat bir cu fugiţii, dar...

– Fizzy...

– Nu, lasă-mă să vorbesc!

– Nu cred...

– Promit că n-o să fiu nesimţită din nou!

– Nu, nu-i vorba de asta...

– Astă-seară mi-am dat seama de ceva important.

– Fizzy, ascultă...

Ştiu cum s-ar descrie dialogul ăsta într-o stenogramă: *Vorbesc unul peste altul.* Ritmul cuvintelor care se încalecă, aglomerând spaţiul, înecându-se în rafale de zgomot. Râd, ignorând faptul că el nu vrea să audă ceea ce urmează să spun.

Aşa că scot porumbelul pe gură, suficient de tare ca să-i înăbuş protestul:

– Sunt îndrăgostită de tine.

Şi trec câteva clipe până să-mi dau seama că vorbele mele au acoperit replica lui:

– Nu pot să fac asta.

Totul devine nemişcat, ca într-o iarnă nucleară. Liniştea din cameră e absolută. Iar apoi sunetul pe care el îl scoate în clipa în care-şi drege glasul e asurzitor.

– O, Doamne! exclam eu râzând, stânjenită, dar pe dinlăuntru mă crispez de umilinţă. Ai spus ceea am eu impresia că ai spus?

Privirea lui e blândă, dar fermă.

– Îmi pare rău.

– Dacă asta-i din pricina emisiunii, turui eu, putem să ne întoarcem la planul iniţial. Putem să ţinem secretul, dacă trebuie, adaug, iar disperarea mi se înteţeşte pe măsură ce mă uit la varianta asta rigidă, rece, a lui Connor. N-o să las pe nimeni să se pună în calea relaţiei noastre, dacă eşti dispus să încerci! Îţi aduci aminte ce-am spus la hotel, că sunt nebună după tine?

Vorbeam serios. Sunt cu totul implicată. Putem să ne ascundem de toată lumea. Sunt foarte mică; pot să trec neobservată. De fapt, consilierul meu de cariere din liceu mi-a sugerat două domenii: scriitoare de romane de dragoste sau agent secret.

Mă aştept la un zâmbet, dar nu obţin nici urmă de reacţie. În schimb, el îşi îndreaptă privirea către şemineu. Cu profilul iluminat, văd cât de obosit arată. Pometii lui cizelaţi par uscaţi şi-mi dau seama că arată astfel din cauză că nu există nici urmă de zâmbet în ochii lui.

Groaza îmi cade în stomac precum un bolovan. Desigur, am distrus tot ce era între noi. Felul în care am plecat din camera de hotel, felul în care mi-am deconspirat latura capricioasă, impulsivă... a fost exact felul în care n-ar fi trebuit să mă port cu el. Am ştiut că e reţinut, că se implică în ceva numai după ce deliberează cu atenţie. Am ştiut că, mărturisindu-mi că-şi înşelase cândva soţia, mi-a dezvăluit ceva ce, probabil, nu le spusese multor oameni, iar eu am distrus acea încredere a lui în mine – încredere construită atât de laborios – cu ciocanul meu, marca Fizzy.

– Am stricat totul, nu-i aşa? şoptesc eu. Faptul că am plecat aseară a stricat totul.

Connor inspiră profund şi lent, iar apoi răspunde, ţinându-şi privirea aţintită în jos:

– Ţi-am spus de la început că nu voiam ceva dacă era să fie numai sex.

– Ştiu.

În momentul în care îşi ridică privirea la mine, privirea lui distantă îmi trimite fiori de-a lungul braţelor.

– Ceea ce am trăit împreună a părut mult mai profund decât sexul, Felicity, dar în clipa în care a apărut prima problemă, ai dat bir cu fugiţii. Mi-am petrecut ultimele douăzeci şi patru de ore simţindu-mă furios, rănit şi incredibil de prost pentru că am avut încredere în tine. Asta face să-mi fie foarte greu să te cred acum.

Groaza nu e un pumn fulgerător, primit în stomac: e un șuvoi de apă rece ca gheața, care mi se scurge prin vene. Nu-mi pot imagina ce gândește Connor acum despre mine – mă întreb dacă regretă faptul că a pus inimile Eroilor în mâinile mele, și cu atât mai mult faptul că și-a pus-o acolo și pe a lui. Am fost de acord să fac emisiunea asta în mijlocul celui mai grav și mai profund blocaj al scriitorului de care am avut parte. M-am justificat spunând c-o făceam de dragul publicului. Iar acum îi cer lui Connor să se vadă cu mine în secret, punându-și în pericol slujba și traiul de zi cu zi, după ce am fugit din camera de hotel ca o idioată intrată în panică, prima dată după ce el a recunoscut că s-ar putea să nu fie o ființă umană perfectă. Ar fi trebuit să fim noi doi împotriva lumii, dar eu am stricat totul.

Niciodată în întreaga mea viață nu m-am simțit o ratată atât de mare pe cât mă simt acum.

CAPITOLUL 39

CONNOR

De data asta, după ce pleacă Fizzy, mă simt doar pustiit pe dinlăuntru. Am vrut să mă agăț de furia mea – îmi petrecusem ziua trecând de la indignare, la suferință, la dezamăgire și înapoi –, dar în momentul în care am văzut cum i s-a șters entuziasmul de pe față, speranța ei plină de înflăcărare fiind înlocuită de înțelegere sumbră, furia mi s-a dizolvat și m-am simțit doar... obosit. Acum a rămas numai tăcerea gândurilor mele și pustietatea plată a ușii închise ferm, la propriu și la figurat.

Ar trebui să simt ușurare că totul s-a terminat, în sfârșit, și că pot să mă întorc la lucrul care m-a adus aici de la bun început, adică munca și familia mea, dar nu simt asta. Mă simt pur și simplu ca naiba.

Iar ea mi-a spus că e îndrăgostită de mine.

Blaine e ultima persoană pe care vreau s-o văd luni dimineață, dar dă buzna în biroul meu chiar în momentul în care îmi strâng lucrurile ca să plec pe platoul de filmare.

– Îmi dau seama că ești pe punctul să pleci, dar mai întâi trebuie să stăm de vorbă! spune el, închizând ușa biroului meu.

– Au venit cifrele finale ale audienței?

Mesajul Brennei de azi-dimineaţă, de pe la ora şase, arăta cifre mai mari decât în prima săptămână, pe cale de a depăşi un alt record.

– Dă-le naibii de cifre acum! exclamă Blaine. Spune-mi doar că n-o să trebuiască să am de-a face cu o nenorocită de dramă în echipa ta!

Rămân încremenit locului şi-mi aşez pe birou cheile de la maşină. Îmi trece prin minte posibilitatea să fi apărut nişte fotografii cu mine şi cu Fizzy...

– Despre ce-i vorba?

– Reţelele sociale condamnă la unison emisiunea *Smash Course* a lui Trent, din cauza porcăriei cu dopajul.

Prima mea reacţie e una de uşurare. Apoi mă încrunt, aplecându-mă ca şi cum aş avea nevoie să fiu mai aproape de Blaine, ca să pricep sensul cuvintelor lui. Am fost atât de preocupat de drama cu Fizzy weekendul ăsta, încât mă simt complet deconectat de orice n-are legătură cu ea, cu noi şi cu emisiunea *Experimentul iubirii adevărate*.

– Ce porcărie cu dopajul? Trent n-ar face nimic de genul ăsta!

Omul făcea documentare despre biblioteci şi seriale de comedie cu buget restrâns, fir-ar să fie...

– Ce porc...? întreabă Blaine, întrerupându-mă fără să-i vină să creadă. Connor, a avut de-a face cu avocaţi săptămâni întregi! De azi-dimineaţă, povestea e pe tot nenorocitul de internet!

Mă uit dincolo de el, aducându-mi aminte. Trent s-a întors la San Diego pentru nişte întâlniri cu avocaţi. Nici nu mi-a trecut prin cap să-l întreb pentru ce.

– Încă n-am intrat pe internet, spun eu. Am venit direct aici înainte să mă duc în platou.

Blaine îmi face un rezumat: un manager de exploatare al unuia dintre locurile de filmare folosite în emisiunea lui Trent a adus dovezi video că doi dintre ceilalţi producători ai emisiunii îi dădeau unuia dintre concurenţi droguri pentru îmbunătăţirea performanţei.

– OK, asta-i cât se poate de rău, spun eu. Dar e vorba de programe de divertisment, nu de Olimpiadă!

– Chiar aşa? Nu de Olimpiadă? Ei bine, ce le spunem directorilor de la SuperHuman şi Rocket Fuel? Să-i sun pe cei mai mari sponsori ai noştri şi să le explic de ce luăm o grămadă de bani din reclame ca să promovăm formulele lor de antrenament în timpul pauzelor publicitare, dar îi lăsăm pe concurenţi să se dopeze atunci când nu sunt filmaţi? O, asta nu ţi-e suficient? se agită Blaine, nelăsându-mă să răspund la întrebarea lui retorică, nu că m-aş obosi s-o fac. Ei bine, ce zici de asta: unul dintre producători i-o trăgea acestui concurent în baia autocarului, aşa că spune-mi tu dacă nu contează!

Mi se face greaţă. La naiba!

– Tu eşti un colos, Connor, dar şi emisiunea lui Trent are audienţele cele mai mari pe intervalul lui orar. Vezi cum tratează spectatorii astfel de lucruri, de parcă viaţa lor ar atârna de asta! Se implică, iar atunci când le dai puterea de a vota? Se simt stăpânii tăi! Dă-le o astfel de putere şi eşti terminat în secunda în care calci pe de lături. Am pus tot ce-am avut în nenorocita asta de emisiune şi nu putem să ne pierdem telespectatorii pentru că echipa lui Trent încălca legea şi le-o trăgea vedetelor!

Mă sprijin de birou, prinzându-mi gâtul în palme.

– OK. Ce vrei să fac?

– Am nevoie să mă asiguri că emisiunea ta e curată. Vreau să aud că eroii ăia pe care i-ai distribuit sunt nişte domni impecabili. Că Fizzy ar putea candida la preşedinţie, dacă ar vrea. Vreau să aud că nimeni din echipa ta n-are ochi alunecoşi sau pasiunea de a ejacula în faţa oamenilor! turuie Blaine, iar pe mine mă năpădeşte o groază grea ca o bucată de plumb. Vreau să aud că singurul sex despre care poate fi vorba o să se petreacă atunci când nenorocita de Felicity Chen o să facă sex cu învingătorul nenorocitei de excursii în Fiji, pe care o să cheltuim o comoară!

Dau drumul unui hohot de râs crispat. Presupun că e bine că am încheiat povestea cu Fizzy; altfel, ar trebui să-i pun capăt acum. Urăsc toată nebunia asta, pur și simplu.

Blaine face un pas către mine, strâmbându-se.

– Connor, am nevoie de promisiuni!

Îmi trec o mână peste față.

– Da. Suntem curați.

– Fără tâmpenii, Connor! spune el, îndreptându-se de spate. Ești singurul lucru care ne-a rămas acum, iar dacă emisiunea ta cade, suntem terminați. Și știi ce înseamnă asta: tu ești terminat.

CAPITOLUL 40

CONNOR

Ash se întinde peste masă şi mă trage de guler.

– Azi arăţi ca mine!

Mă uit în jos, ca să văd la ce se referă. Hanoracul pe care l-am tras pe mine atunci când am plecat de la birou e pus cu faţa în spate, iar eticheta îmi iese pe la gât. Ce drăguţ că cele două femei care, înainte să vină Ash, m-au oprit ca să se fotografieze cu mine nu s-au deranjat să-mi spună! Mă dezbrac de hanorac, iar apoi mi-l pun aşa cum trebuie.

– Sunt puţin distras.

– Îmi imaginez, răspunde Ash, aruncându-mi o ocheadă. Nu eşti pe platou azi?

Ridic din umeri, împingându-mi mâncarea prin farfurie.

– Tocmai mă îndreptam într-acolo, când m-a găsit Blaine. Am venit aici pentru că aveam nevoie să-mi limpezesc mintea. Dar o să plec imediat. Filmarea începe la ora trei. Rory şi Brenna s-au ocupat de tot ce trebuia.

– Aha, o eviţi! constată Ash, dar eu, în loc să-i răspund, iau o îmbucătură de pepene. Ar trebui să te duci acasă şi să te culci. Arăţi ca naiba! mă dăscăleşte el.

Scot un mormăit în chip de răspuns, deşi ştiu că ar trebui să mă port mai bine de-atât. Ash are zi liberă pentru o întrunire cu profesorii, eveniment care nu începe decât după-amiază, şi în loc să trândăvească în pat, alături de soţia lui, e aici, cu mine, la brunch, ascultându-mă cu răbdare în timp ce-i explic din nou în ce hal a ajuns viaţa mea.

Îmi dau seama că am făcut bine să pun capăt relaţiei cu Fizzy, dar o parte din mine spera ca Ash să spună ceea ce-mi şoptesc şi eu în adâncul sufletului, şi anume că trebuie să-i dau lui Fizzy un răgaz, pentru ca ea să înţeleagă şi să accepte lucrul pe care, pesemne, i-a fost cel mai greu să mă audă spunându-l. Din păcate, după ce a auzit întreaga poveste – drama de la hotel, confesiunea lui Fizzy şi situaţia complicată în care a ajuns emisiunea lui Trent – Ash a fost de acord că, probabil, am făcut ce trebuia.

Dar nici măcar o dată în viaţa mea n-am simţit aşa ceva, n-am fost atât de îndrăgostit de o femeie încât să iau în considerare ideea de a-mi risca mijloacele de trai ca să fiu cu ea. Şi urăsc felul în care s-a desfăşurat scena din seara trecută, urăsc faptul că Fizzy simte acum că nu poate să fie sinceră cu mine dacă intră în panică şi că nu poate să greşească, la rândul ei. Dar cel mai mult urăsc faptul că, după ultimatumul de azi-dimineaţă al lui Blaine, nimic din toate astea nu mai contează, oricum.

Ash se lasă mai jos, ca să-mi capteze atenţia.

– Conn!

Îl privesc în ochi şi rostesc un firav:

– Da?

– Ştii ce ar spune Fizzy acum?

– Mor de curiozitate să aflu!

– E de bun-gust ca un erou să fie stresat numai vreme de, cum să-ţi spun... trei sferturi din carte!

Izbucnesc într-un hohot de râs năvalnic.

– Exact asta ar spune!

Spusele mele îl fac pe Ash să zâmbească.

– Şi ignori partea pozitivă, care-i evidentă, declară el pe un ton plin de optimism.

– Şi anume?

– Că acum ştii că eşti pregătit pentru o relaţie.

Râd din nou, dar sunt iarăşi sardonic. Nu pot să-l condamn pe prietenul meu pentru că încearcă. Faptul că a găsit-o pe Ella e cel mai bun lucru care i s-a întâmplat vreodată lui Ash.

– Nu deţinem date solide în sprijinul ipotezei ăsteia, Ash. Eu şi Fizzy am avut o aventură intermitentă timp de câteva săptămâni, iar apoi totul s-a terminat chiar înainte să înceapă.

– Dar ai fost *deschis* la toate posibilităţile!

Duc lingura la buze şi şoptesc, înainte să iau o gură:

– M-am îndrăgostit de ea împotriva voinţei mele. Dar cred că da, am fost deschis.

– Poate că de data asta o să încerci ADNDuo, spune el, tăindu-şi ordonat omleta. Acum sunt mult mai mulţi oameni în sistem şi se pare că lumea îşi găseşte potriviri bune. O Compatibilitate de Aur nu mai e atât de rară – unul dinte profesorii de la şcoala la care predau a avut chiar două! Poate să-şi dea întâlnire cu ambele femei, ca să găsească potrivirea perfectă. Îţi imaginezi cum e să-ţi fie oferită o listă, pur şi simplu? întreabă el, luând o gură de omletă şi uitându-se la mine cu o curiozitate nedisimulată. Mi-ar plăcea să văd cine anume e potrivirea ta perfectă!

Îmi alung din gând imaginea lui Fizzy şi scot un sunet evaziv. În urmă cu câteva luni, aş fi descris-o pe femeia asta drept zgomotoasă şi neobosită. În momentul de faţă, nici nu mai sunt în stare să-mi imaginez că aş mai putea să folosesc astfel de adjective drept insulte.

– În afară de asta, acum eşti un produs de lux, Connor! exclamă Ash, luând o nouă gură de omletă şi mestecând.

Continui să visez la gura cea mare a lui Fizzy şi la ceea ce a făcut de curând cu ea, aşa că durează puţin până să pricep ce a spus prietenul meu.

– Te referi la faptul că eu sunt cel care realizează interviurile din confesionale? Asta nu-i mare lucru!

– Chestia asta care nu-i mare lucru e, probabil, motivul pentru care Blaine se străduieşte să te sperie puţin.

Mă opresc din mâncat, ridicându-mi privirea la el.

– Ce vrei să spui?

Ash pare să se angajeze într-o cursă mentală cu obstacole înainte să-şi pună jos, cu grijă, furculiţa şi cuţitul. Îşi duce şervetelul la gură şi-şi tamponează buzele uşurel.

– Tu chiar n-ai habar de ceea ce se întâmplă online?

– Te referi la cotele de audienţă? întreb eu, dând din cap în semn că sunt la curent cu subiectul, fiindcă Brenna îmi trimite informaţiile în fiecare dimineaţă. Sunt grozave!

– Nu, mă refer la fanii tăi.

– M-au oprit câţiva oameni pe stradă, pentru că m-au recunoscut de la televizor.

– Câţiva? întreabă el cu subînţeles.

Îi urmăresc privirea, care se îndreaptă spre un grup de femei dintr-un separeu aflat în partea cealaltă a restaurantului. De cum mă văd, ele îşi iau ochii de la mine şi şi-i îndreaptă către masa lor.

– Mă refer la admiratoarele tale înrăite, Connor Prince! izbucneşte Ash.

Clatin din cap.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti!

Cu un chicotit plin de superioritate, Ash îşi scoate telefonul, mormăind printre dinţi:

– Îi spun că telefonul e bun nu numai ca să scrii mesaje şi ca să urmăreşti ultimele ştiri, dar el mă ascultă? Nu! exclamă, tastând pe ecran de câteva ori, pentru ca apoi să-l întoarcă, arătându-mi-l. În primul rând, profilul tău de Instagram! Ai aproape trei sute de mii de persoane care te urmăresc.

Clipesc. N-am postat nimic de ani buni!

– Ce?!

Ash oftează, exasperat, după care caută ceva pe telefon, așezându-l apoi pe masă, în fața mea.

– Poftim!

Mă uit, încercând să mă orientez.

– Ce văd eu aici?

– E Twitter, mă lămurește el, arătând cu degetul spre o aglomerare de litere. Ce spune haștagul ăla?

– Spune că..., murmur eu, iar apoi îmi ia un minut să citesc, întrucât șirul de litere se dovedește a fi unul de cuvinte scrise fără spații între ele, ...Tati Prince *Experimentul iubirii adevărate*?! rostesc, ridicându-mi privirea la Ash. Cine e Tati Prince?!

– Tu ești! Așa îți spun admiratoarele emisiunii!

– Admiratoarele?! mă minunez eu, tot mai derutat. Tati Prince?!

– Twitterul explodează în momentul în care încep confesionalele!

– Dar eu nici măcar nu apar prea mult pe ecran! Admiratoarele astea pot să se orienteze către o grămadă de bărbați care au atins un grad de succes mult mai mare, care arată mai bine și care, cinstit vorbind, sunt mai plăcuți decât mine!

– Nu pot să te contrazic, răspunde Ash, zâmbind larg. Dar pe tine te-au înscris, la urma urmei! Se pare, dragă Tati Prince, că le plac vocea ta cu timbru grav, accentul sexy și felul în care tu și Fizzy dialogați în zeflemea.

Scot un geamăt înăbușit, plin de groază, iar Ash își ridică iute privirea.

– O, haide, lasă aerul ăsta îngrozit! mă îndeamnă el. Tati Prince e destul de nevinovat pe lângă alte chestii din emisiune! exclamă, în timp ce derulează în continuare imaginile pe ecran, iar zâmbetul i se transformă în grimasă pe măsură ce citește. Știi, nu-mi dădusem seama că „Sufocă-mă!" e un îndemn folosit atât de des!

Ignor comentariul lui.

– Ce înseamnă că „m-au înscris?“ Cei din public nu pot să voteze doar pentru concurenți?

– N-ai cum să știi asta, pentru că ești un troglodit al rețelelor sociale, dar răspunsul e „nu“. În felul în care echipa ta a aranjat lucrurile, dacă emisiunea e etichetată, un soft de urmărire consideră asta ca pe un vot, care apoi se ia în calcul atunci când se face numărarea. Ar putea fi #SulăUriașădeAnaconda_ExperimetulIubiriiAdevărate, iar Sula Uriașă de Anaconda primește un vot.

Mă holbez la Ash, uluit.

– Poftim?!

– Nu-ți face griji! Majoritatea oamenilor folosesc votul așa cum ați intenționat voi. Îl etichetez pe Colby sau pe Isaac, sau pe cine-o mai fi. Sistemul e conceput într-un mod destul de isteț, serios vorbind. Multe dintre show-urile marilor premii din industria muzicii procedează la fel. Cred că au început și organizatorii Premiilor Oscar să folosească asta, pentru desemnarea actorului favorit al fanilor și a filmului favorit. E o modalitate grozavă de a implica publicul, fiindcă tagurile sunt vizibile pentru toată lumea. Poți să postezi un tweet – adică să votezi – de câte ori vrei, ceea ce înseamnă că tweetul și retweetul pun subiectul acela pe paginile de internet ale tuturor. Nu poți cumpăra o astfel de reclamă. Toate astea sunt pe computerul tău de buzunar, dacă te interesează să verifici!

Întreaga discuție m-a deconcertat, acum, când încep să pricep ce spune Ash. Spectatorii votează pentru mine? Blaine nu știe atât de multe pe cât ar vrea el să se creadă că știe, iar eu presupun că, dacă ar fi știut ceva despre asta – sau, mai rău, despre mine și Fizzy –, ar fi spus-o, nu-i așa? Oricum, în următoarele câteva săptămâni o să trebuiască să fiu foarte, foarte precaut.

– Desigur, există oameni care scriu pe internet sub tot felul de nume, adaugă Ash. Pot să apară multe pseudonime de genul „Mama Ta“ și altele asemenea, pur aleatorii. Cred că a existat o

săptămână în care pseudonimul de Căpitanul America a avut, statistic vorbind, un număr impresionant de apariții.

– Grozav! spun eu pe un ton sec. Un sistem impecabil!

– Întotdeauna o să existe idioți, filozofează Ash, fără să se mai obosească să dezvolte un astfel de subiect, în timp ce-și împinge farfuria într-o parte și se apleacă. Până acum, Isaac are cele mai mute voturi în fiecare săptămână. Dar tu vii din urmă în mod cât se poate de clar!

Mă las pe spate și expir încetișor, simțind, în timp ce mă gândesc la toate astea, că Ash e atent la mine mai mult ca oricând.

– Desigur că Brenna e la curent cu toată povestea asta. De ce nu mi-a suflat nici o vorbă? De ce nu mi-a spus nimeni altcineva?

– Poate că cei din echipa ta încearcă să ignore subiectul, răspunde Ash, ridicându-și paharul și luând o gură de apă. Știi, tu nu faci parte dintre concurenți și, în consecință, n-ai cum să câștigi concursul ăsta.

Cuvintele lui Ash mi se învălmășesc în minte.

„Tu nu faci parte dintre concurenți și, în consecință, n-ai cum să câștigi concursul ăsta."

Are dreptate, desigur. Nici măcar nu sunt concurent. Totuși, mă bântuie ecoul stins al unui regret. *Nu pot* să câștig.

Sunt blocat într-un impas mental, fiind preocupat de prea multe lucruri și neavând destul timp pentru nici unul dintre ele. Aș putea să-mi petrec o săptămână întreagă gândindu-mă la senzația pe care am avut-o stând cu Fizzy la braț, la nunta fratelui ei, ca să nu mai vorbesc despre tot ce s-a întâmplat mai târziu în seara aceea. Dacă adaug confesiunea lui Fizzy, vizita lui Blaine în biroul meu și tot ce mi-a spus Ash despre voturi... mintea mi se înceţoşează definitiv.

Totuși, dau toate astea laoparte, fiindcă trebuie să mă dedic serviciului. Și, cumva, atât Fizzy, cât și eu reușim să ne facem treaba în mod profesionist. După ce au fost numărate voturile din weekend, au rămas patru Eroi: Isaac, Nick, Dax și Evan.

Nu-mi dau seama dacă trebuie să socotesc drept un moment de respiro sau drept o tortură faptul că echipa emisiunii se descurcă foarte bine și că nu prea e nevoie de mine la cinele intime pe care Fizzy le ia împreună cu Eroii, la lungile lor plimbări pe plajă, la partidele de bowling, la culesul de mere sau la lecțiile de surfing. Oricum, profit din plin de răgazul care mi s-a oferit, fiindcă eu și Fizzy avem, probabil, nevoie de el. Singura dată când o văd săptămâna asta e la un interviu stângaci și forțat, în confesional. În restul timpului, mă ascund în cabina de montaj și pun cap la cap o poveste pentru fiecare posibil cuplu, ascultând muzică la maximum în toate pauzele, ca să nu mai aud în minte ecoul vocii ei din acel moment în care mi-a spus că e îndrăgostită de mine. Creez cel mai convingător episod de până acum, obținând audiențele maxime ale postului în săptămâna respectivă. Dar e o victorie lipsită de orice valoare.

După un foarte necesar weekend petrecut împreună cu Stevie, mă întorc pe platou săptămâna următoare. Am sperat să-mi fie mai ușor s-o văd pe Fizzy, dar nu-mi e. Ziua de luni aduce eliminarea lui Dax și a lui Nick, precum și apariția unei Fizzy care și-a petrecut weekendul făcând Dumnezeu știe ce, cu Dumnezeu știe cine. Nu-mi imaginez că ea aleargă de colo până colo, culcându-se cu tot felul de tipi – în primul rând, fiindcă știu că sentimentele ei pentru mine sunt sincere, și, de asemenea, fiindcă aventurile romantice îi sunt interzise, în prezent, prin contract – dar partea rațională a creierului meu e redusă la tăcere atunci când o văd intrând în restaurant pentru filmări, luni după-amiază. Devin exagerat de posesiv în clipa în care constat că e îmbrăcată în pantaloni scurți de blugi și într-un tricou alb, scurt. Vreau să-mi pun mâinile pe corpul ei și gura pe pielea ei și s-o țintuiesc de perete, smulgându-i din nou o declarație de dragoste.

Dar îmi mențin masca pe față cu fermitate. Aceste ultime două întâlniri sunt cele pe care telespectatorii o să le folosească

pentru a alege un câștigător, iar Isaac ia cina astă-seară împreună cu Fizzy și cu părinții ei. Cu doar o săptămână în urmă, am fost alături de ea, de mama și de tatăl ei, iar mândria a făcut să-mi fiarbă sângele în vene. Acum sunt în spatele camerei de filmat, urmărind-o pe Fizzy cum șterge pudra de pe fruntea doamnei Chen și auzindu-l pe domnul Chen cum glumește cu Rory despre unghiurile lui bune. În plus, sunt dureros de conștient de faptul că părinții lui Fizzy o să-l cunoască pe chipeșul, împlinitul și merituosul bărbat care, cel mai probabil, o să-i cucerească. Dacă o cunosc pe Fizzy – și simt că, într-adevăr, o cunosc – ea o să se împace în cele din urmă cu gândul că am respins-o și o să facă tot ce-i stă în puteri ca să meargă mai departe. O să plece într-o excursie împreună cu Isaac și o să facă tot posibilul să se simtă bine. Oare atunci când ea și Isaac o să fie în Fiji, Fizzy o să uite cum s-a simțit în brațele mele? Oare o să se culce cu el pentru simplul fapt că e un bărbat aflat la îndemână? Sau conexiunea lor o să devină mai profundă, mai puternică decât cea pe care am avut-o noi doi?

Urăsc ambele scenarii, dar, sincer să fiu, nu-mi pot imagina o legătură mai puternică decât cea dintre mine și ea. O văd pe Fizzy alături de toți bărbații ăștia și sunt nevoit să-mi înăbuș mereu pornirea posesivă de a o revendica atât în modurile cele mai semnificative cu putință, cât și în cele mai insignifiante. Iar acum simt din nou acea pornire – în altă formă, dar reală, de netăgăduit – în timp ce privesc cum cei doi oameni care n-au cum să devină socrii mei se pregătesc să cunoască un alt bărbat.

– Ești bine? întreabă Rory, aflată în drum spre camerele ei de filmat.

Răspunsul „Nu!“ deja se formează pe buzele mele, dar mă smulg din visare, mă întorc în prezent, clipesc și spun:

– Da, sunt cât se poate de bine!

Mă ridic de la masă exact în clipa în care Fizzy pleacă din cabina improvizată din spate, îndreptându-se spre zona de mese. Are părul prins în două codițe răsucite în formă de coc, iar

câteva șuvițe i-au ieșit din strânsoare și-i încadrează fața. Ochii îi sunt conturați cu dermatograf negru și poartă un tricou rupt, precum și blugi rupți, asortați cu bocancii. În seara asta, Fizzy a venit pregătită pentru bătălie. Preț de o fracțiune de secundă, simt o pulsație febrilă înlăuntrul meu. Simt că niciodată nu mi-am dorit ceva atât de tare pe cât o doresc pe ea. Iar sentimentul ăsta nu se estompează nici măcar după ce ies din incintă, ca să iau o gură profundă de aer proaspăt.

CAPITOLUL 41

FIZZY

Pentru că universul e o pisică plictisită, iar eu sunt doar un şoricel neputincios, Connor nu e îmbrăcat în obişnuitul lui costum apretat, ci într-un tricou negru, strâmt, şi în blugi. Deşi port armura asta mentală ca să-mi protejez lăuntrul delicat, mă forţez să-mi înăbuş impulsul de a traversa încăperea şi de a pune gheara pe el. Abia dacă l-am văzut săptămâna trecută şi mi-a fost atât de dor, încât mi-am petrecut tot weekendul îmbrăcată în pijama, uitându-mă iarăşi şi iarăşi la primele trei episoade din *Experimentul iubirii adevărate*, numai ca să-l văd în confesional. Acum părul lui ciufulit, bicepşii şi pectoralii scoşi în evidenţă de tricoul moale de bumbac sunt chiar în faţa mea. În timp ce discută ceva cu Rory, emană acea răbdare calmă ce-l caracterizează şi... O, Doamne, uită-te la el! Îl iubesc, iar asta mă doare foarte, foarte tare.

Ca atare, m-am hotărât că urăsc iubirea.

Aseară am conturat o nouă carte. În esenţă, e despre o femeie care se îndrăgosteşte de un bărbat, dar ea e o nebună sexy, iar el o respinge, aşa că ea se aruncă de pe o stâncă. Doar că la baza stâncii se află un mare pat de perne – fiindcă nu-mi place beletristica pe teme generale şi nu agreez nici genul horror – iar

apoi eroina se sufocă între perne. Doar că nu se sufocă, ci se rostogolește printre ele, plângându-și de milă, până când ajunge Uberul cu comanda ei de Krispy Kreme. De asemenea, am aruncat schița asta la gunoi.

Apoi am încercat să dorm, fiindcă săptămâna asta e, probabil, cea mai importantă săptămână de filmare. Dar „dormitul" a însemnat, în cea mai mare parte, zăcut în pat și plâns cu fața înfundată în pernă.

Vreau să mă duc la Connor, să-l trag deoparte și să-i spun că n-o să mai fac asta în veci de veci, n-o să mai fug așa niciodată. Oare știe cât de mult admir latura lui precaută? El e liniștea furtunii mele, umbra soarelui meu strălucitor, Styles pentru Harry al meu.

Întâlnirea cu Isaac e grozavă, normal. Pe dinlăuntru, sunt o marionetă trasă de sfori, un monolog pozitiv. Tata face minunatele lui glume stupide; Isaac vorbește despre munca lui în cercetarea legată de inteligența artificială și pot să văd cum mama își pierde mințile încetul cu încetul, de bucurie, imaginându-și un trio de nepoți mult prea inteligenți. Sorb din sticla mea de apă cu lămâie de la Perrier. Au început să apară contractele de publicitate la diverse produse, începând cu apa minerală și terminând cu loțiunea de protecție solară și cu hainele, așa că am grijă să țin eticheta îndreptată spre cameră. Vezi, Connor? Pot fi jucător de echipă!

Părinții mei vorbesc despre cum a fost să se mute din Hong Kong în Statele Unite pe vremea când aveau douăzeci de ani, precum și despre dificultățile de a crește trei copii cu personalități atât de diferite. O să fie o emisiune incredibilă, autentică! În momentele mele de liniștite interioară, în care mă desprind de realitate, pot vedea scena de sus și-mi dau seama că facem cu toții o treabă foarte bună.

Presupun că simt satisfacția pe care mi-o dă faptul că fac ceva bine – mă prefac ca o profesionistă, în timp ce-l ignor pe uriașul sexy din spatele camerei de filmat. Isaac e superb și

inteligent – mama e pe jumătate îndrăgostită de el înainte să ajungem la antreuri, iar tata îmi tot aruncă privirea aceea a lui care vrea să spună: „Ei, ce zici, e destul de grozav, nu?“, ceea ce înseamnă c-o să mă întrebe despre Isaac în următoarele câteva luni. Ăsta-i exact motivul pentru care nu le-am făcut cunoştinţă părinţilor mei cu nici unul dintre bărbaţii cu care m-am văzut. Ar fi fost o întâlnire în patru, urmată de şase luni de întrebări despre cât timp credeam eu că avea să treacă până ca el să mă ceară în căsătorie. Sunt îngrijorată de faptul că mama şi tata nu înţeleg pe deplin premisa întâlnirii noastre de acum – pe platoul de filmare, noi doar exemplificăm felul în care funcţionează întâlnirile romantice, evenimentul în sine nefiind unul perfect echivalent cu cele din viaţa reală – dar nici măcar nu pot să mă îngrijorez prea mult, fiindcă sunt al naibii de tristă, iar acum îmi folosesc toată energia ca s-o scot la capăt într-un mod cât mai onorabil.

Imediat ce ne ridicăm de pe scaune, după filmare, mama spune în microfonul ei, care încă e conectat:

– Îmi place! Ar trebui să-l alegi pe el. Gândeşte-te ce copii deştepţi şi frumoşi o să aveţi!

V-am spus eu!

Echipa chicoteşte în fundal, aşa că întind mâna ca să-i desprind mamei microfonul de la guler.

– Publicul hotărăşte câştigătorul, mamă!

– Dar ar trebui să fie iubitul tău, continuă ea, nedându-şi seama că e auzită de toată lumea, în timp ce eu bâjbâi să scot microfonul. Arătaţi atât de bine împreună!

Din instinct, îmi întorc privirea spre şirul de camere de filmat. Connor îşi scoate căştile de pe cap, după care le aşază pe scaunul de lângă el şi ia un clipboard pe care începe să scrie ceva. N-are nici o reacţie la auzul vorbelor mamei – în orice caz, nu e consternat. Nici măcar nu se uită la mine, ca să-i pot citi gelozia aprinsă în ochi, aşa cum se întâmpla înainte. Acum el e doar un

Connor relaxat, pe care nu-l impresionează perspectiva ca alt bărbat să fie iubitul meu.

El e bine, eu sunt bine.

Daţi-mi voie să mă arunc de pe o stâncă, într-un pat de perne.

Îmi îmbrăţişez părinţii şi-i conduc la rulota-confesional, pentru întâlnirea cu însuşi producătorul convertit în reporter, iar eu mă aşez, aşteptându-mi rândul.

După jumătate de oră, mama şi tata vin la mine ca să-şi ia rămas-bun.

– I-am spus lui Connor că părerea noastră e că ar trebui să te măriţi cu Isaac! mă anunţă tata, şoptindu-mi sonor la ureche, după care mă sărută pe obraz.

Le arunc cel mai convingător zâmbet de care sunt în stare la ora asta.

– Grozav, sunt sigură c-a fost încântat!

Isaac pleacă spre confesional şi, sinceră să fiu, aş da orice ca să fiu o muscă pe peretele acelei rulote, care pare, cred, de dimensiunea unei cești de ceai, trebuind să cuprindă corpurile masive ale celor doi bărbaţi, la care se adaugă magnetismul calm al lui Connor şi farmecul ameţitor al lui Isaac.

Sau poate că e bine. Poate că atmosfera nu e rece, iar Connor nu se poartă deloc ciudat cu Isaac, deşi una dintre părţile mele preferate din corpul lui Connor a fost în corpul meu acum o săptămână şi patruzeci şi opt de ore, iar un observator imparţial ar spune că am avut amândoi un comportament destul de dramatic în legătură cu marile noastre sentimente. Dar n-am mai fost niciodată îndrăgostită şi, în consecinţă, nici n-am mai experimentat vreodată cum e să nu mai fii îndrăgostit de cineva. Poate că aşa li se întâmplă unora – un întrerupător închis, un chibrit stins.

Se aud zgomote în spatele meu şi observ că echipa a început să-şi strângă lucrurile. Îmi simt inima ca un bloc de beton armat, înţepenit în piept. Din clipă în clipă, una dintre asistentele cele adorabile din platou o să mă cheme pentru interviu. Iar eu

o să recapitulez întâlnirea, o să vorbesc despre ce mi-a plăcut și despre ce nu mi s-a părut în ordine – chiar dacă abia îmi amintesc ce s-a întâmplat. Sunt sigură că o să fiu o epavă monotonă și tânjitoare, dar nu-mi pasă, cel puțin o să fiu aproape de el. Apropierea de Connor a fost singurul lucru care a făcut ca săptămâna trecută să fie suportabilă, deși el s-a uitat în ochii mei aproximativ cincizeci de milisecunde în toate cele zece minute în care a fost prezent. Sunt în sevraj; îmi doresc atât de intens să fiu între patru ochi cu Connor, încât am senzația că inima îmi e înfășurată într-un lanț de spini.

Brenna e cea care vine la mine, cu privirea ațintită la ecranul telefonului.

– Se pare că poți pleca acasă!

Clatin din cap.

– Încă n-am fost în confesional!

Ea citește textul pe care-l are în față.

– Connor spune că astă-seară sărim peste interviul cu tine și că le facem mâine pe amândouă.

– Stai, ce?

Pe foaia mea cu orarul de săptămâna asta e trecut câte un confesional pe seară.

Brenna ridică din umeri.

– Așa a spus, repetă ea, derulând din nou mesajele, după care adaugă: Se pare că el a plecat deja.

Somnul e un amant capricios. Probabil că faptul că mi-am petrecut cea mai mare parte a serii de luni înșelându-l cu O Mie De Lucruri Pe Care Le-am Făcut Ca Să Stric Totul nu ajută. Uit să-mi setez alarma, așa că e bine că adorm cu telefonul sub pernă (pentru cazul în care sună Connor la miezul nopții, fiindcă s-a răzgândit și mă iubește și el) și că începe să-mi vibreze sub cap.

E Jess. Răspund, fără să-mi pese de sunetele pe care le scoate gura mea atunci când e lipită de receptor.

– Bună dimineața! mă salută ea.

– Cât e ceasul?

– Trecut de opt!

Mă împing ca să mă ridic în capul oaselor, în camera mea prea luminoasă. Azi-noapte nu m-am obosit să trag draperiile, iar acum lumina soarelui dă buzna ca şi cum ar avea ceva de sărbătorit.

– La naiba!

– La ce oră trebuie să fii azi pe platou?

Mă uit la perete cu ochii mijiţi, gândindu-mă.

– La zece, cred.

– Ai destul timp.

– Ştiu.

Ridic mâna şi mă frec pe faţă. Voiam să spun:

„La naiba, azi iar trebuie să mă prefac că sunt bine!"

– Ai uitat ceva.

– Ce anume?

Jess dă drumul unei şoapte sonore:

– Cine sunt invitaţii care iau parte la întâlnirea ta cu Evan?

Cu un geamăt de uşurare, mă prăbuşesc pe pat.

– O, Doamne, ai dreptate!

În ciuda norului cenuşiu care se ţine după mine peste tot, chicotesc. Eu şi Evan ar fi trebuit să ne întâlnim cu fratele meu şi cu noua lui soţie, după care ne-am dat seama că ei erau deja plecaţi în călătoria din luna de miere. Sora mea era a doua variantă evidentă, însă recomandarea medicului s-a schimbat în mod oficial din „S-o iei mai uşor!" în repaus la pat. Am în jur de un milion de mătuşi din rândurile cărora aş putea să aleg una, dar, sinceră să fiu, întâlnirea s-ar transforma într-un circ; şi chiar şi cu tot dispreţul pe care-l simt faţă de mine însămi în ultima vreme, nu mă urăsc chiar în halul ăsta.

– Ce părere are River despre faptul c-o să apară din nou la televizor? întreb eu.

– E morocănos, dar s-a resemnat în mod stoic.

– Asta-i varianta de River pe care o prefer!

Râde.

– Ne vedem în curând. Pune mâna pe ei, tigroaico!

Ca s-o distrez, scot răgetul meu cel mai jalnic.

Desigur că primul lucru care se întâmplă în momentul în care intru din lumina puternică de afară, în obscuritatea elegantă a restaurantului, e să mă lovesc de zidul Connor. Senzația nu e foarte diferită de cea pe care aș avea-o dacă m-aș lovi frontal de un zid de cărămidă – la nivel fizic, emoțional, spiritual.

Amândoi ne apucăm să jucăm una dintre scenele acelea în care izbucnim în scuze strigate la unison, după care plecăm dintr-odată în direcții opuse: eu, spre locul amenajat pentru coafură și machiaj, iar el, spre șirul de camere de luat vederi care se pregătesc pentru filmarea de azi.

Restaurantul e liniștit; am ajuns prima. În față sunt numai Connor și Rory, care stau lângă șirul de camere. Jur că aud fiecare inflexiune huruită a vocii lui, simțind-o ca pe o vibrație ce-mi coboară prin coloana vertebrală. Liz trebuie să-mi atragă atenția tot timpul să-mi ridic bărbia și să-mi întorc fața spre ea, fiindcă, fără să vreau, întorc mereu capul spre partea din față a restaurantului, atrasă de Connor în toate modurile inconștiente și dureroase care sunt cu putință.

Mi-am construit toată viața bazându-mă pe cine eram și pe ce voiam, dar în ultima vreme... în ultima vreme am senzația că mi-am pierdut identitatea. Nu sunt scriitoare, nu sunt femeia nebunatică ce merge la întâlniri, nu sunt nici măcar prietena pisăloagă sau mătușa vulgară. Iar în toată liniștea asta dezolantă din mintea mea, cel mai zgomotos se aude întrebarea:

„Cine sunt eu?“

Unul dintre lucrurile care îmi plăceau cel mai mult la Connor era faptul că el n-avea nevoie să fiu cineva anume. Puteam să fiu prostuță și gălăgioasă, sau gânditoare și contemplativă, și eram... tot eu. Mi-a spus recent că sunt mai mult decât scriitoarea jucăușă, sexy și aventuroasă. A spus că am profunzimi

reflexive şi straturi de sensibilitate. Era ca şi cum ar fi avut un decodor Fizzy de buzunar (şi nu mă refer numai la membrul lui). (Cu toate că şi membrul lui era de ajutor.)

Evan vine îmbrăcat în costum şi trebuie să recunosc că arată sexy. Sunt atât de dezorientată! Pe de o parte, aş putea să-l aleg pe el pentru excursie. N-o să se întâmple nimic între noi – cred că amândoi ştim asta – şi poate că o excursie în Fiji, alături de cineva care mi-a fost iubit şi care acum mi-e prieten, este exact ce-mi trebuie. Dar pe de altă parte, având în vedere popularitatea emisiunii, nu vreau să joc scena „despărţirii în public", nu vreau să trebuiască să mă prefac că am fost îndrăgostită şi că mi-a trecut.

Dar dacă îl aleg pe Isaac, o să ne fac amândurora un deserviciu. Isaac este exact genul de bărbat de care m-aş fi aşteptat să mă îndrăgostesc, dar în realitate, aşa cum se prezintă ea acum, am doar sentimente platonice faţă de el. Oare sentimentele lui sunt cu adevărat romantice? Oare o excursie împreună cu el s-ar constitui în cele mai chinuitoare şi mai stânjenitoare zece zile cu putinţă? Oare aş putea să învăţ să-mi placă de el?

Gem, iar Liz mă ciupeşte uşurel de bărbie, amintindu-mi să stau nemişcată în timp ce-mi aplică tuşul de ochi.

– Ce-i cu tine? întreabă ea, cu respiraţia dulce şi mentolată lângă obrazul meu. Pari stresată!

– Sunt.

– Eşti îngrijorată că publicul n-o să-l aleagă pe cel pe care-l vrei tu?

Liz nu m-a întrebat niciodată nimic despre emisiune. Am presupus întotdeauna că e genul de lucru despre care nu se vorbeşte între membrii echipei, dar poate că pur şi simplu e vorba despre faptul că nu toată lumea e la fel de băgăcioasă ca mine. O femeie isteaţă ar răspunde la întrebarea ei cu „da". Una bătută-n cap, ca mine, spune:

– Cred că nu-l vreau pe nici unul.

Ea se îndreaptă de spate şi mă întreabă în şoaptă:

– Pe care-l vrei cu adevărat?

Merg la risc.

– Pe cel înalt de doi metri, cu structura aia osoasă nemaipomenită!

Râde, dar nu pare deloc surprinsă.

– Da, vă stă extraordinar de bine împreună!

Nu-mi dau seama imediat la ce se referă şi mă năpădeşte un sentiment de jenă. Pentru că, de fapt, *ştiu*. Se referă la ceea ce ştiu şi eu, adică la faptul că adevărata poveste a fost prietenia care a înflorit între mine şi şeful ei, Connor Prince. Camerele de filmat n-au capturat planul narativ cel mai frumos dintre toate: felul în care bărbatul ăsta impunător şi cumpătat şi femeia asta micuţă şi haotică au trecut de la fricţiune la admiraţie reciprocă, iar apoi la ceva ce părea iubire. În tot acest timp, am avut adevărata poveste chiar în faţa mea. Şi am stricat totul.

– El a fost atât de deprimat! spune Liz, întrerupându-mi gândurile. Toată lumea şi-a dat seama.

Aceste ultime cuvinte mă însufleţesc şi întreb:

– Cum adică?

Ea ridică din umeri, trecându-mi pentru ultima dată peria peste obraji.

– Ei, ştii tu!

Nu pot să insist fără să pară ciudat.

Liz face un pas în spate şi-şi studiază opera, iar apoi îmi scoate capa de protecţie.

– Eşti bine! spune ea.

Îşi ridică bărbia, iar eu mă întorc şi văd un asistent de producţie.

– Eşti gata? întreabă el, făcând semn spre rulota de afară, gest care mă aruncă într-un ocean de panică. Rory vrea mai întâi un interviu în confesional! Te aşteaptă Connor.

CAPITOLUL 42

FIZZY

Am fost în rulota asta de o duzină de ori în ultimele săptămâni şi, până azi, a fost terenul meu preferat de vânătoare. Spaţiul e mic, dar mobilat confortabil, cu aparatele de filmat amplasate în locuri adecvate, ceea ce face ca interviurile astea să fie uşor de filmat, indiferent unde s-ar afla platoul. Aici se află două canapele: una pentru Connor, iar cealaltă, pentru persoana căreia îi ia interviul. Draperiile sunt trase, iar lumina blândă creează o atmosferă confortabilă şi intimă. Apa îmbuteliată (cu etichetele la vedere!) şi o cutie cu şerveţele sunt la îndemână. Iată locul în care îmi exprim cu voce tare gândurile despre felul în care se desfăşoară lucrurile, vorbesc despre cum anume mă simt şi spun ce părere am despre Eroi. De asemenea, interviul realizat aici e singura ocazie dintr-un episod ca spectatorii să-l vadă pe Connor, al cărui rol e să discute cu mine despre fiecare dintre întâlnirile care au loc în platou. Nu urmăresc haştagurile emisiunii, pentru că nu sunt masochistă (şi, de asemenea, fiindcă un cod de onoare mă obligă să nu urmăresc felul în care merge votarea), dar Jess mi-a spus din nou ieri că Juno a informat-o că Stevie a anunţat-o că oamenii îl plac foarte tare pe Connor. Mica noastră gaşcă e ca Pony Express, plus bârfa.

Nu le condamn pe femeile astea de pe internet. Cine ar putea să-l vadă pe acest bărbat la televizor și să *nu* se îndrăgostească de el? Să sperăm că asta o să-i demonstreze lui Blaine cât de valoros e Connor, ceea ce o să aducă, în sfârșit, mingea în terenul celui din urmă.

Mă așez pe canapea, iar ușa rulotei se deschide și Connor se apleacă să intre. Prezența lui micșorează spațiul și fură tot oxigenul.

Nu tu „Bună!", nu tu „Salut!", ci doar un murmurat:

– Testează-ți microfonul, te rog!

Deci astăzi n-o să fim prieteni. S-a notat.

Connor se duce la locul lui și-și netezește partea de sus a pantalonilor de costum. Fac un efort herculean ca să nu mă arunc în brațele lui, cu fața înainte.

– Unu, doi. Unu, doi. Jos patriarhatul, trăiască iubirea, lăsați-le pe femei să iubească pe cine și ce vor!

Urmează o pauză în timpul căreia așteaptă confirmarea în casca din ureche.

– Ești bine!

Îi ia o clipă să se uite în ochii mei și să-și compună o expresie corespunzător de agreabilă.

– Cum te simți azi, înainte de ultima ta întâlnire?

– N-o să mă întrebi cum a fost aseară?

Face o pauză și-și drege vocea.

– Da, exact. Haide să începem cu asta. Cum a fost aseară pentru tine?

– A fost dificil, răspund eu.

Așteaptă, stresat, să dezvolt subiectul, ca și cum ar ști că sunt o bombă cu ceas. Ar trebui să acopăr subiectele legate de întâlnirea de aseară. Asta e treaba mea, să vorbesc. Dar toate potențialele remarci mi se dizolvă într-un vid lăuntric.

În cele din urmă, el mă chestionează:

– În ce fel a fost dificil?

Auzind întrebarea, îmi vine să râd.

„Păi, Connor, aseară a fost dificil pentru că abia dacă te-ai uitat la mine, iar eu vreau ca emisiunea asta să fie fantastică, astfel încât cariera ta să se lanseze şi să te îndrăgosteşti din nou de mine."

Simt că trebuie să înghit în sec şi se pare că tristeţea face să-ţi fie greu să râzi.

Mă întind după sticla de apă de lângă mine, învârt capacul ca s-o deschid şi iau o gură.

„Numără până la zece, mai ia o gură de apă şi fă-ţi nenorocita de treabă, Fizzy!"

– Aseară a fost dificil pentru că mi-am dat seama că s-ar putea să fi fost ultima mea întâlnire cu Isaac.

„Poftim, ia de-aici!"

O mică zvâcnire în falca lui.

– În afara cazului în care el o să câştige, lucru pe care se pare că părinţii tăi şi-l doresc foarte tare.

Are un ton cald şi prietenos, folosindu-se de accentul lui britanic şi de farmecul lui blând. Dar eu îl cunosc, îi percep tensiunea din expresia feţei.

„Chiar ne cunoaştem", a spus el la un moment dat. „Ăsta a fost singurul lucru pe care l-am făcut în ultimele luni."

Încerc să afişez un zâmbet natural.

– Da, părinţilor mei le-a plăcut foarte mult de Isaac!

Înghite în sec.

– Eu şi părinţii tăi am avut aseară o discuţie lungă despre motivele pentru care Isaac ar fi perfect pentru tine.

– Vorbeşti serios?

Connor se întinde după sticla lui de apă, corectându-şi din mers o grimasă pe care, oricum, n-am reuşit s-o descifrez.

– Părinţii tăi l-au cunoscut deja pe Evan, nu-i aşa?

Sunt sincer impresionată şi enervată de abilitatea cu care s-a abţinut. Îmi doresc cu disperare să-l fac gelos. Vreau să-i întind gelozia pe o bucată de pâine prăjită şi s-o mănânc.

– Da, răspund eu. E prietenul fratelui meu.

– Şi ce părere au avut despre el?

– Nu cred că le-a făcut o impresie prea bună la vremea respectivă. Dar Evan e absolut minunat. Şi sexy!

– În calitate de producător şi de membru al echipei care l-a ales, o să consider că a fost un compliment, spune Connor pe un ton lipsit de emoţie, iar luminiţa din ochii lui îmi spune că ştie exact ce fac. „Cel Care Ţi-a Scăpat" o să ia cina împreună cu prietena ta cea mai bună, Jessica, şi cu soţul ei, River Peña, care e, totodată, inventatorul tehnologiei ADNDuo.

– Exact. Nu uita să pomeneşti cât mai des despre asta! Lui River *îi place la nebunie* să fie în centrul atenţiei.

Connor râde, iar umerii i se relaxează.

– Văd că diseară o să fii în formă maximă!

– E ultima cină. Lumea ar fi dezamăgită dacă aş fi blândă şi m-aş purta frumos.

– Am fi devastaţi cu toţii!

Căldura zâmbetului său îmi ajunge până în măduva oaselor. Cum poate să nu-şi dea seama cât de potriviţi suntem? Mă întreabă mai departe:

– Care sunt sentimentele tale înainte de această ultimă întâlnire?

– Sunt uşurată.

– De ce eşti uşurată?

– Pentru că în curând o să mă pot opri din a mă preface că-mi doresc pe altcineva în afară de tine.

Connor rămâne mut şi-şi smuceşte capul spre camerele de filmat care ne înconjoară.

– Fizzy, nu... nu poţi să spui asta!

– Atunci, scoate-o la montaj!

Se întinde şi opreşte una dintre camere, iar apoi pe a doua. Ne închidem amândoi microfoanele. Connor îşi scoate casca şi expiră prelung.

– La naiba!

– Mi-e dor de tine, mărturisesc eu în momentul în care îmi dau seama că suntem cu adevărat singuri. Aş vrea să-ţi pot spune cât de rău îmi pare pentru ce am făcut. Ştiu că am zis că nu eşti bărbatul care am crezut că eşti, dar eram doar speriată.

– Ştiu.

– Eşti exact persoana de care am nevoie.

Nu spune nimic, dar, în clipa în care se apleacă să-şi sprijine fruntea în mâini, lumina i se reflectă în părul de pe creştet.

– Urăsc chestia asta, spun eu. Urăsc ideea că aş putea s-o sfârşesc cu altcineva decât cu tine. Sunt capricioasă în privinţa tuturor lucrurilor, în afară de asta, Connor. Îmi pare rău că te-am rănit. Am vorbit serios atunci când am spu...

– Ştiu.

Are vocea calmă, dar hotărâtă, iar în momentul în care se ridică în picioare şi se uită la mine, îmi dau seama ce urmează. O să găsească o nouă cale de a mă refuza cu blândeţe. Oare de câte ori o să-i cer bărbatului ăstuia să mă refuze?

Apoi spune:

– Şi mie îmi pare rău că te-am pus în situaţia asta. Îmi pare rău că am contribuit la angoasa cu care te lupţi. Îmi pare rău că trebuie să pretinzi că-l doreşti pe unul dintre Eroii care au rămas în competiţie. Dar eşti atât de bună în emisiunea asta, Fizzy! În fiecare zi mă simt cel mai inteligent bărbat de pe planetă pentru că te-am ales pe tine!

Ne uităm îndelung unul la altul. Repet în minte iarăşi şi iarăşi că-l iubesc. Compensez o viaţă întreagă în care n-am spus asta, şi chiar dacă el nu simte la fel, mă simt bine să urlu declaraţia din priviri.

În cele din urmă, el răsuflă adânc.

– Dacă are vreo importanţă, află că şi pentru mine e greu.

Totul devine straniu de tăcut înlăuntrul meu. Nu ştiu de ce faptul că a spus asta face să-mi fie imposibil să continui, dar aşa stau lucrurile.

– Chiar aveam nevoie să aud așa ceva. Ai părut atât de stăpân pe tine! Am crezut că... ți-a trecut complet.

– Nu mi-a trecut, mă întrerupe el. Nu sunt deloc stăpân pe mine, mărturisește, închizând ochii și înghițind în sec. Nu sunt de piatră!

Se întinde în față, ezitând înainte să pornească aparatul de filmat, ca și cum mi-ar cere permisiunea.

Așa că-i acord permisiunea.

– Dă-i drumul! Îmi pare rău pentru întrerupere. Sunt pregătită.

Expresia posacă pe care și-o ia River atunci când intră în restaurant și e acostat de o perie de machiaj și de o echipă lingușitoare mă ajută mult să-mi extrag starea de spirit din groapa în care e. Brenna îl roagă pe River să-i scrie un autograf pe palmă, iar hohotul de râs pe care-l scot la vederea groazei care-l cuprinde reverberează prin încăpere și, cumva, înseninează atmosfera. „Ce poți face cu o mână pe care e scris un autograf?“ pare să întrebe fața lui. „O pui în ghips? O tatuezi? n-o mai speli niciodată?“ River nu tolerează nici una dintre variantele astea, așa că, în schimb, își mâzgălește numele pe șervețele, suporturi de pahare și cărți de vizită, pentru figuranți și echipă, în timp ce eu și Jess ne punem la curent cu ultimele evenimente, discutând în șoaptă timp de un minut.

– Eram singuri în rulota pentru confesional, îi spun eu la ureche lui Jess. Era perfect – numai noi doi – și începuserăm să ne relaxăm, iar atunci i-am spus că mi-e dor de el și că urăsc faptul că trebuie să fiu cu altcineva în afară de el. A recunoscut că și pentru el e greu.

Jess icnește:

– Ce?!

– Știu! șoptesc eu cu vehemență. A spus că nu e de piatră.

Jess fluieră.

– Asta-i nemaipomenit!

Din păcate, n-avem timp să disecăm semnificația unei astfel de afirmații, pentru că Brenna vine după noi, îi aduce pe Evan și pe River și apoi ne conduce la masa perfect iluminată din mijlocul restaurantului. Ce sentiment ciudat, să fiu blocată în toate celelalte aspecte ale vieții mele și să simt, în același timp, că aici și acum lucrurile se mișcă prea repede în jurul meu!

Întâlnind privirea prietenei mele celei mai bune, simt cum povara tristeții care îmi apasă inima se mai ușurează.

„Sunt aici pentru tine!", spun ochii ei.

„Știu, și te iubesc!", spun ai mei.

„Ceea ce vreau să zic este că sunt aici în seara asta pentru cină și că, în plus, îmi ești datoare", spun ai ei.

„Soțul tău e foarte amuzant!"

Privirea lui Jess devine posacă.

„S-a plâns toată ziua."

„River s-a plâns că trebuie să iasă în lume! Nu-mi vine să cred!"

River își drege glasul.

– Terminați cu asta!

– Cu ce anume? întreabă Jess.

– Cu chestia aia când vorbiți fără cuvinte, bombăne el.

Dau să arunc cu șervețelul în el, dar, din spatele camerei, Connor își drege glasul și ne aduce aminte:

– Filmăm!

Există un scenariu al discuției, care prevede că trebuie să vorbim despre ultima apariție publică a lui River, despre GeneticAlly, despre tehnologie, și în care trebuie, totodată, să le aducem aminte telespectatorilor despre implicarea lui River în lansarea întregii tehnologii. Dar cina se transformă într-un eveniment cu totul colocvial, așa că uităm, pentru perioade scurte, că suntem filmați. Împărtășim povești din trecut, pe care se poate să le fi spus de o mie de ori sau să nu le fi depănat niciodată, dar nu contează, pentru că, deși nu sunt interesată de Evan la modul romantic, îl plac. Știu că familiaritatea dezinvoltă dintre noi doi

e surprinsă de camere. Iată un amănunt de bun augur pentru Evan, care e de bun augur și pentru Connor.

Dar, o, Doamne, cum îmi doresc să fi fost Connor alături de mine!

CAPITOLUL 43

CONNOR

Următorul mesaj de la Natalia conține doar cinci cuvinte, dar studiez fiecare dintre acele cuvinte preț de zece secunde bune.

– La naiba! exclam eu cu voce tare, în tăcerea etanșă a mașinii mele parcate în fața casei ei.

E cu Juno, la Fizzy.

În toată nebunia emisiunii, weekendurile mele petrecute împreună cu Stevie au fost, în cel mai fericit caz, sporadice. Seara acesta era momentul perfect s-o iau și să ne petrecem timpul într-un mod cât se poate de plăcut, relaxându-ne la mine acasă. Dar nu e nimic relaxant în a mă duce la Fizzy. Știu că, probabil, nu e adevărat – și cu siguranță că nu e corect – dar am senzația că fosta mea soție mă împinge spre Fizzy într-o seară în care nu sunt sigur că porțile care blochează furtuna mea emoțională sunt suficient de rezistente ca să facă față unei noi întâlniri între patru ochi cu ea. Interviul a fost dur, iar să urmăresc desfășurarea acelei întâlniri în patru, atât de dezinvolte, la care aș fi vrut să particip, a fost chiar mai greu.

Dar Nat n-are de unde să știe asta, așa că iată în ce situație am ajuns!

Oricum, nu urc ca s-o salut, deși mi-ar plăcea să mă descarc în fața cuiva care știe foarte bine care e miza pentru mine. În loc de asta, întorc mașina la capătul străzii și mă îndrept spre căsuța acoperită de tufe de bougainvillea cu flori crem și albastre, situată la trei kilometri distanță. Odată ajuns acolo, simt iar cum împietresc, deși fiica mea e înăuntru și mi-ar plăcea s-o iau, să cumpăr niște pizza și să mergem acasă după aceea, să facem o cazemată de perne pe canapea și să lenevim apoi în fața televizorului. Nu vreau să mă gândesc la emisiune sau la femeia care mi se învârte în permanență prin minte, sau la felul în care arăta mai devreme, când și-a destăinuit din nou sentimentele. A fost cât pe ce să cedez nervos. N-am experimentat niciodată o astfel de senzație, în care inima să-mi fie grea, dar să-mi le-o viteze în cutia toracică. Sunt atât de îndrăgostit de Fizzy, încât abia pot să respir.

Ies din mașină, urc scările, închid ochii în fața intrării și inspir adânc, liniștindu-mi respirația înainte să bat la ușă. Plănuiesc să salut pe toată lumea, să-mi iau copilul și să plec.

Îmi protejez inima. O protejez pe Stevie. Merg mai departe.

Bat la ușă, iar dinăuntru se aud trei voci vesele, care strigă:

– Intră!

Urmez îndemnul și le găsesc adunate pe canapea, sub o grămadă de perne pufoase.

– Aș fi putut să fiu Omul Negru! le spun, încruntându-mă.

– Ți-am văzut umbra pe fereastră, atunci când traversai veranda, spune Stevie.

Juno dă din cap, adeverind.

– Ești mai înalt decât toată lumea!

Fizzy se uită la mine cu o expresie ghidușă, care vrea să-mi transmită că Juno nu se înșală. Dar nu mă las atras în discuție. Imediat ce o văd pe Fizzy, îmi dau seama că am în piept atât de mult dor înăbușit și atâta dorință, încât dacă vorbesc, vocea

o să-mi sune ca un muget. Iar dacă mai fac un pas înainte, o s-o trag în camera ei, o să încui uşa şi o să fac sex cu ea pe podea.

– Ia-ţi lucrurile, micuţo!

Îi fac semn din cap lui Stevie către rucsacul ei din partea cealaltă a camerei, precum şi către hârtiile, creioanele colorate şi gumele de şters în culori aprinse care sunt împrăştiate peste tot.

În cameră se lasă tăcerea; energia exuberantă a secat. Grozav, acum sunt idiotul irascibil care a stricat petrecerea!

– Eşti bine, tată? mă întreabă Stevie, ieşind cu grijă din încâlceala de braţe, picioare şi pături. Eşti supărat pe cineva?

Aleg varianta *relaxat, dar istovit* şi răspund, trecându-mi o mână peste faţă:

– Nu, Sass, sunt doar obosit.

– Eşti sigur? se îngrijorează ea, privindu-mă lung. Faci faţa aia din cauza căreia Fizzy spune c-o să ai nevoie de botox!

Ignor comentariul ei şi încerc să mă ţin de plan.

– Ţi-ai adunat lucrurile?

– Pentru că dacă eşti supărat, îi dă ea înainte, adu-ţi aminte că mi-ai spus că oamenii nu sunt ca fructele. Dacă cei pe care-i ai sunt imperfecţi, nu cauţi unii noi!

Pot s-o rog de o mie de ori pe fata asta să ridice prosoapele ude de pe jos sau să nu folosească sclipici în pat, dar *asta* ţine minte?!

Juno se scarpină la nas.

– Nu-mi plac bananele pătate! spune ea.

– Ei bine, acum sunt obosit şi mi-e foame, spun eu, punând mâinile pe umerii lui Stevie şi încercând s-o orientez spre uşă. Haide să plecăm şi să luăm ceva de mâncare!

– Fizzy are pizza! mă anunţă Stevie, arătând, entuziasmată, spre bucătărie. A rămas o tonă, fiindcă întotdeauna comandă prea multă!

– E una dintre nenumăratele mele superputeri, declară Fizzy.

Simt cum mă privește, încercând să mă determine să mă uit la ea, dar pur și simplu nu pot. După pumnul emoțional în stomac pe care l-am primit azi în confesional, chiar nu pot.

– Sunt bine, răspund, zăngănindu-mi cheile din buzunar. Haide, Sass!

– Connor, spune Fizzy cu glas scăzut, seducător, nu trebuie să te grăbești. Am o tonă de mâncare. Vino și stai puțin, ai avut o zi lungă.

E prea multă familiaritate, prea multă intimitate în tonul și în spusele ei.

– Mulțumesc, dar nu pot, răspund eu.

Juno se ridică și se duce lângă Stevie, care își îndeasă lucrurile în rucsac. Vocea ei răgușită, de copil, e hilar de incompatibilă cu șoptitul:

– Tatăl tău e unul dintre tipii care merg la întâlniri cu mătușa mea, Fizzy, în emisiunea aia?

Rezist impulsului de a geme și mă prefac că n-am auzit întrebarea. Cu privirea lui Fizzy ațintită asupra mea, îmi scot telefonul din buzunar și deschid prima aplicație pe care o atinge degetul meu pe ecranul de pornire, din nevoia de avea o ocupație. Calculator. Apăs câteva cifre la întâmplare și împart la doi.

– O, Doamne, nu..., răspunde Stevie, a cărei șoaptă e la fel de neinspirată, ceea ce mă duce cu gândul la faptul că, în oricare altă situație, eu și Fizzy ne-am privi în ochi și cu siguranță că ne-ar pufni râsul, ...el e producătorul.

– Ce înseamnă asta? întreabă Juno.

Încercând să par ocupat, înmulțesc totul cu patru și scad din rezultat cincisprezece virgulă șase.

Stevie șoptește la fel de sonor ca mai înainte:

– El face emisiunea. El e șeful.

„Mulțumesc, Stevie, dar în clipa asta nu mă simt deloc ca un șef! Simt că sunt un uragan care e gata să se dezlănțuie!"

– Se plac sau se urăsc? întreabă Juno, făcându-mă să-mi simt stomacul în gât.

Înainte ca Stevie să poată răspunde la întrebare, o strig din pragul uşii de la intrare:

– Haide, micuţo!

În cele din urmă, Fizzy se ridică de pe canapea şi vine la mine. E îmbrăcată cu pantaloni de trening şi cu un hanorac Wonderland. Arată ca brunch-ul, ca vacanţa şi ca euforia de după sex – metamorfozate în formă umană. Corpul şi creierul meu au început deja să se cedeze şi e foarte greu să pun în mişcare întreaga operaţiune de retragere. Dar rămân hotărât să mă ţin de plan.

Fizzy îşi înclină capul ca să se uite în ochii mei. După o fracţiune de secundă în care mă priveşte plină de îngrijorare, îmi îndrept din nou privirea la ecranul telefonului.

– Faci..., începe ea să spună, în timp ce vine lângă mine şi se uită la ecran, ...de ce faci socoteli?

Fac o grimasă şi-mi strecor telefonul înapoi în buzunar.

– Doar pierdeam timpul.

– Stai aici făcând socoteli şi ai o faţă morocănoasă, spune Fizzy, iar drăgălăşenia din vocea ei mă face să vreau s-o sărut, să-i ling buza cea dulce.

În cele din urmă, Stevie aleargă până la noi, zâmbindu-mi cu gura până la urechi. Văd nedumerirea din ochii ei şi pun toată iubirea pe care o simt pentru ea în zâmbetul cu care-i răspund, ca să ştie că sunt bine.

– Mulţumeşte-i domnişoarei Fizzy!

– Mulţumesc, mătuşică Fizzy!

„*Mătuşică* Fizzy!"

Îi zâmbesc lui Juno în timp ce Fizzy o sărută pe frunte pe Stevie, iar apoi îmi conduc fiica afară. Veste proastă: durerea asta de inimă pare să-mi afecteze şi gândurile, convertită într-o pată care nu se lasă ştearsă. Veste bună: mai sunt câteva zile şi n-o să mai trebuiască s-o văd niciodată pe Fizzy.

CAPITOLUL 44

FIZZY

Mă uit la Connor și la Stevie, care acum se urcă în mașină, întrebându-mă dacă tăcerea laconică o să fie noul stil de comunicare al meu și-al lui de acum încolo. Cinstit vorbind, nu-mi place. Mă întorc și închid ușa, iar apoi privesc lung la nebunia pe care am produs-o împreună cu fetele. Sunt conștientă de perechea de ochi ce mă urmărește prin cameră în momentul în care mă duc la canapea, ca să încep să aranjez păturile. Majoritatea copiilor abia dacă sunt conștienți de numărul adulților dintr-o încăpere și nici vorbă să-și dea seama de scânteile care zboară între aceștia. Dar Juno Merriam e un copil incredibil de intuitiv și n-am nici o șansă de a trece de seara asta fără să răspund la niște întrebări.

– Mama a spus c-o să mă lase să mă uit la emisiunea ta, după ce se termină, spune ea, privind cu ochi mijiți o gumă de șters colorată pe care o ține în mână, ca și cum obiectul ăsta ar avea nevoie să fie studiat în mod aprofundat.

„Începe canonada!“

Îi fac semn din cap să mă urmeze la bucătărie.

– O, da? Emisiunea e destul de bună. Stevie o urmărește. De ce te pune Jess să aștepți?

Cu iuțeala fulgerului, Juno ia o prăjitură înainte să apuc să pun cutia în bufet.

– Mama vrea să vadă mai întâi cum se termină.

– Și eu la fel, dragă!

Juno ia o îmbucătură de prăjitură și mestecă, dozându-și mișcările precum un velociraptor.

– Deci cel care câștigă săptămâna asta o să fie iubitul tău?

– Numai dacă hotărâm amândoi că ne dorim asta.

Trag un scaun de lângă măsuța de bucătărie și, practic, mă prăbușesc pe el. Brusc, mă simt epuizată, în pragul leșinului.

Juno se așază vizavi de mine și desenează spirale cu degetul pe blatul mesei.

– Îți plac băieții care au rămas?

– Îmi plac..., încep eu să spun, dar apoi vocea mi se stinge și sunt obligată să-mi închei fraza pe un ton stins: ...doar că nu în felul ăla.

Juno dă din cap preț de câteva secunde bune.

– Cum îi cheamă?

– Evan și Isaac.

– Îți place vreunul dintre ei mai mult decât celălalt?

Întrebarea ei foarte normală mă întristează din nou.

– Isaac, cred.

– Cum e?

– Drăguț, răspund eu.

Îmi ridic privirea spre tavan, gândindu-mă:

„Atrăgător".

O, Doamne, adună-te, Felicity! Isaac e un bărbat minunat, iar tu îl descrii de parcă ar fi noul antrenor de la sala de gimnastică la care-ți pierzi tu vremea! Mă uit la Juno și inspir adânc, încercând să-mi presar vorbele cu puțin entuziasm.

– E om de știință, ca tatăl tău.

– E genetician? întreabă ea mijind ochii, sceptică.

Juno e mai deșteaptă decât mine.

– Nu, cred că face roboți sau că se asigură că roboții nu preiau conducerea lumii, sau ceva legat de motivul pentru care eu sunt drăguță cu Alexa.

Juno râde.

– Asta nu-i același lucru cu genetica, tușică Fizzy!

Arunc în ea cu un șervețel mototolit. Se ferește, iar șuvoiul hohotelor ei de râs împinge afară din gură următoarea întrebare:

– Crezi că domnul Prince vrea să câștige Isaac?

Îmi păstrez zâmbetul, aplecându-mă spre ea. Juno e un partener redutabil de antrenament. Mândria și neliniștea se luptă în venele mele.

– Nu cred că domnului Prince îi pasă cine câștigă, atât timp cât emisiunea e de succes.

– Cred că-i pasă cine câștigă! își dă ea cu părerea, pentru ca apoi să rișteși să declare: Am impresia că te place.

– Vorbești serios?

– Îhî. Știi, atunci, la concert, mi-am dat seama că te place. S-a holbat la tine tot timpul.

– Asta, pentru că sunt fascinantă, Juno! Ai uitat?

Chicotește.

– Pun pariu că nu-i place să vadă alți băieți la întâlniri cu tine!

Îngân o melodie, cercetând-o pe Juno din priviri. Nu tresare și nu ezită deloc.

– Și, bine, îl știi pe Aiden R., continuă ea, iar eu dau din cap, fiindcă sunt vreo patru Aiden la ea în clasă. O place pe Stevie și mereu stau împreună la prânz, dar azi Stevie a fost repartizată la Indonezia pentru Ziua Culturilor Lumii, împreună cu Eric, iar Aiden a fost trist și tăcut, la fel ca domnul Prince în seara asta!

– A, da? Cum așa?

Juno îmi imită destul de bine expresia, întrebându-mă:

– Știi cum își încleștează băieții falca așa? Făcea asta, iar la prânz pur și simplu a ignorat-o. Dar biata Stevie n-a avut de ales cu cine să facă Ziua Culturilor Lumii! Așa se hotărăște în clasă.

– Corect! sunt eu de acord, plină de compasiune, admirându-mă pentru retorica mea, iar apoi încerc să reorientez discuția. Tu cu cine ai fost repartizată?

– Kyle Pyun, răspunde ea, făcând o strâmbătură evazivă. E destul de agitat, dar măcar ia note bune.

– Minunat! exclam, după care mă aplec spre ea. E drăguț?

Juno pare sincer dezgustată.

– Tușică Fizzy, suntem în clasa a cincea!

– Nu te întreb dacă ești logodită, Gândăcel, ci numai dacă băiatul ăsta are potențial.

– Mama spune că băieții sunt fraieri până când ajung la vârsta liceului.

– Uau, câtă generozitate!

– Deci dacă Isaac iese învingător, spune Juno, redirecționând, la rândul ei, discuția, primește bani sau ceva de genul ăsta?

– Teoretic, mă primește pe mine.

Râde, ca și cum aș fi spus ceva amuzant.

– Aha, dar... știi. Mă refer la un premiu adevărat.

Strâng din buze și articulez un răspuns succint și prozaic:

– Aleg persoana cu care plec în Fiji și există un premiu în bani pentru Eroul care primește cele mai multe voturi, dacă la asta te referi.

Juno cască ochii.

– O excursie împreună?! se minunează ea, iar eu dau din cap, adeverind. Și dormiți în aceeași cameră?

– Dacă vrem, putem să avem camere separate.

Buza lui Juno se arcuiește puțin.

– Ai vrea să stai în aceeași cameră cu el?

– În principiu, n-aș avea nimic împotrivă să împart camera, dar deocamdată nu sunt sigură că vreau să stau cu el. După ce ajungem acolo, o să luăm decizia împreună.

Ea dă din cap, gânditoare, privind pieziș. Mă uit la telefon. E aproape ora nouă. E timpul ca River să vină după ea și să mă salveze de interogatoriul ăsta nemilos.

– Dacă ar fi fost Lucas Ayad unul dintre concurenți? întreabă ea.

La auzul numelui cântărețului meu preferat din Wonderland, mă încrunt în glumă.

– Păi, evident, dacă Lucas ar fi unul dintre concurenți și n-ar câștiga în mod cinstit, aș inventa mașina timpului și m-aș întoarce să măsluiesc rezultatele!

– Ar trebui să lansăm o petiție ca să-l înscriem! e de părere Juno. Spune-le tuturor să înceapă să-l eticheteze pe Lucas Ayad la voturi!

– Vrei asta doar ca să nu mă mărit cu Suchin și să ți-l fur!

Juno se aprinde la față.

– Suchin e al meu, doar că nu știe încă!

Copilul ăsta mă face praf.

– Cum poți să vorbești așa despre Suchin, dar nu poți să-mi spui nici măcar dacă băiatul de la Ziua Culturilor Lumii e drăguț?

– Păi, pe Kyle chiar îl cunosc... bleah! răspunde ea, după care se apleacă într-un mod conspirativ. Dar dacă votăm pentru domnul Prince?

Știam că urmează șah-matul, dar tot sunt luată pe nepregătite.

– Am știut că pui ceva la cale, guno...

Mă opresc la timp, corectând în „Gândăcel mic", dar nu contează. Juno chicotește, iar râsul ei e plin de curcubeie și de fluturași în timp ce-mi întinde mâna.

– Un dolar, te rog!

Mă sprijin de spătarul scaunului, deschid sertarul cu fleacuri și cotrobăi după niște mărunțiș. Pun douăzeci și cinci de cenți în palma ei și spun:

– Prefer să vorbim despre Lucas și Suchin.

– Pentru că și ție îți place domnul Prince?

– Juno Merriam, vezi-ți de treabă!

– Câtorva fete de la mine din clasă și mamelor lor le place domnul Prince.

– Trebuie să vă aşezaţi la coadă, doamnelor, îngân eu drept răspuns.

Îmi propun să-l tachinez în legătură cu asta, iar apoi îmi aduc aminte că, probabil, nu-şi doreşte să vorbim. Iar acum sunt din nou tristă.

– Tata spune că dacă îţi doreşti ceva, nu contează cât de frică ţi-e, trebuie să încerci!

Mă uit la ea, întrebându-mă pentru a suta oară de unde a apărut copilul ăsta.

– Aşa a zis tatăl tău, da?

Juno dă din cap, adeverind.

– A spus că la început i-a fost frică de mama. Dar apoi s-a temut mai tare că n-o s-o mai vadă niciodată, adaugă Juno, zâmbind. Deci, dacă aşa simţi pentru domnul Prince sau pentru... cum îl cheamă?

Mă uit la ea. Juno nu uită nimic. Prefăcuta asta mică e prea isteaţă.

– Isaac!

– Exact, spune ea cu viclenie, iar eu mă gândesc că, pe zi ce trece, seamănă tot mai mult cu mama ei. Dacă aşa simţi pentru Isaac, atunci nu lăsa frică să te oprească!

În uşă se aud trei bătăi scurte, care n-ar fi putut să fie mai oportune. Îi mai arunc un rânjet ironic lui Juno, îmi împing scaunul în spate, mă ridic şi traversez sufrageria.

– N-ai fi putut veni cu trei minute mai devreme, ca să mă salvezi de Inchiziţia spaniolă? întreb eu.

River scoate un hohot de râs.

– O, Doamne! Mai bine să fii tu victima, decât eu!

– Ştii că, odată ce devin mai deştepte decât mine, încep să cer patruzeci şi cinci de dolari pe oră pentru serviciul de bonă?

Cu rucsacul atârnat de umăr, Juno se alătură tatălui ei, la uşă.

– Mulţumesc pentru cină, tuşică Fizzy!

– Da, da, te iubesc, pleacă de-aici!

Chicoteşte, se sprijină de mine pentru o îmbrăţişare şi apoi mă uit la ei cum pleacă.

Dar River se opreşte la marginea verandei.

– Hei, spune el, atipic de ezitant, voiam să te întreb ceva!

– Pare grav.

Lucrurile par chiar mai serioase, fiindcă River se apleacă şi-i şopteşte lui Juno să se ducă să-l aştepte pe alee.

– E totul în ordine cu emisiunea? Mă refer la Connor, precizează el.

– Cum adică?

– Având în vedere că cealaltă emisiune North Star a fost compromisă din cauza scandalului de dopaj şi că producătorul ei a fost concediat...

– Stai, ce?! Care „cealaltă emisiune"?

River se încruntă.

– N-o urmăresc, dar se pare că North Star mai are o emisiune cu tot felul de probe fizice, care se desfăşoară în arene.

Îmi aduc aminte, ca prin ceaţă, că într-o zi Connor mi-a pomenit ceva despre o altă emisiune, pe care o făceau ca să atragă un public mai tânăr, masculin.

– A, da, *Big Mouth*[1] sau *Smash Face*[2] sau ceva de genul ăsta.

– *Smash Course*, spune el. Am înţeles că producătorii îi dădeau droguri concurentului de pe primul loc, ca să-i îmbunătăţească performanţa. În plus, unul dintre producători făcea sex cu el în timp ce erau în turneu, şi totul a apărut online.

– O, la naiba!

– O, da! Emisiunea a fost anulată.

River ridică mâna ca să se scarpine la gât şi se pare că se simte nespus de stânjenit fiindcă îşi vâră nasul în treaba altcuiva. Cu toate astea, conchide:

– Având în vedere tot ce s-a întâmplat între tine şi Connor, am vrut doar să mă asigur că el e OK.

---

[1] Gură mare

[2] Faţă spartă

E ca și cum s-ar fi ridicat ceața de pe tot ce s-a întâmplat după confesiunea pe care am făcut-o pe canapeaua lui Connor. Dacă, din cauza scandalului, postul și-a pierdut una dintre vacile care dădeau lapte, cu siguranță că șefii l-au presat mai tare pe Connor, ca să se asigure că emisiunea lui e „curată". Dacă s-ar afla că eu și el am fost împreună, transformând emisiunea într-o farsă, nu numai că scandalul ar pune capăt carierei lui, dar ar distruge și întregul post de televiziune.

Iar Connor ar fi cel învinovățit pentru asta.

CAPITOLUL 45

CONNOR

Penultimul episod din *Experimentul iubirii adevărate* bate recordul celei mai vizionate emisiuni de reality din ultimii zece ani. La o ședință matinală cu întreaga echipă, reiese clar că cifrele sfidează rațiunea. Dacă am avea șampanie în birou la ora nouă dimineața, dopurile ar sări.

În timp ce ne întoarcem în birou, Brenna aleargă în spatele meu, povestindu-mi, încântată, despre trendurile de pe TikTok, despre scenele și editările virale – dintre care îmi trimite câteva, dar cred că de-acum știe că vizionarea dovezilor adevăratei isterii create în mediul online n-o să facă altceva decât să intensifice presiunea pusă pe episodul live final. Nu ne avantajează faptul că încă nu s-au stins furorile legate de fiascoul pe care l-a înregistrat *Smash Course*. Ciclul de douăzeci și patru de ore al știrilor din zilele noastre presupune că memoria publică e deseori prea scurtă pentru astfel de lucruri, dar se pare că în fiecare zi ies la lumină noi detalii, care întreține interesul oamenilor. E suficient de asemănător cu situația dintre mine și Fizzy, ca să crezi că sunt liniștit în privința hotărârii pe care am luat-o și că îmi e, ca atare, mai ușor să păstrez distanța față de ea. O astfel de presupunere e greșită.

Blaine ajunge la birou la puțin timp după ora zece. E ca un ogar surescitat, mergând de colo până colo și plimbându-se dintr-un birou într-altul. Vorbește despre tipii neimportanți care le arată celor de la Hollywood cum se face treaba, despre faptul că a făcut o alegere înțeleaptă atunci când m-a pus pe mine să răspund de emisiunea asta și declară ca de acum o să trebuiască să am încredere în el. Satisfacția mea e dulce-amară: bineînțeles că sunt încântat că eu și Fizzy am făcut ceva ce a avut succes la public, dar reversul medaliei, adică faptul că m-am îndrăgostit de ea, e o umbră care îmi subminează starea de spirit euforică. Căsnicia mea eșuată ar fi fost relația cel mai ușor de întreținut – fără pasiune, dar convenabil de amiabilă – și, în schimb, s-a dovedit imposibil să construiesc ceva împreună cu femeia de care sunt cu adevărat îndrăgostit.

Poate că peste câteva luni, după ce lumina reflectoarelor o să se îndrepte în altă direcție și lumea o să-și canalizeze interesul spre următorul lucru strălucitor, eu și Fizzy o să mai putem să facem o încercare. Dar iubirea nu funcționează așa. Indiferent de ce ne-ar spune poeziile, iubirea nu e întotdeauna răbdătoare; e grăbită și înfometată, devorând toate spațiile goale din mintea mea.

Evadez în cabina de montaj, în speranța de a scăpa de toate gândurile care nu-mi dau pace și de a ajuta la montarea clipurilor retrospective ale Eroilor, pentru porțiunea de recapitulare a episodului final din weekendul ăsta. Dar Blaine dă de mine chiar și în refugiul ăsta liniștit și trântește o bucată de hârtie pe masa de montaj.

– Blaine...

– Cu condiția să nu faci vreo porcărie, spune el, ignorând faptul că a șters din greșeală clipul la care lucram, uite un contract pentru producerea și găzduirea sezonului doi din *Experimentul iubirii adevărate*!

Intuind furtuna care vine, producătorul nostru editorial, Pat, se ridică de la computer și evadează, spunând:

– Cred că mă duc să-mi iau o cafea!

Uşa se închide în urma lui, în timp ce eu mă uit la bucata de hârtie.

Ştiam că urma să se întâmple – sincer vorbind, ar fi o prostie din partea noastră să nu dăm undă verde unui nou sezon – dar în clipa în care văd totul scris negru pe alb, sunt redus la tăcere pentru o clipă. Sunt sigur că folosindu-ne de structura pe care am construit-o, eu şi echipa am putea să facem o nouă emisiune, centrată pe o altă Eroină sau pe un alt Erou. Dacă ar avea chiar şi jumătate din succesul primului sezon, ar fi un succes financiar pentru companie. Şi pentru mine.

Doar că nu-mi pot imagina că aş putea s-o fac alături de altcineva în afară de Fizzy. Ca să nu mai vorbim despre faptul că încă un sezon m-ar menţine în atenţia publicului şi ar face ca posibilitatea unei relaţii între noi doi să fie chiar şi mai îndepărtată.

– Pot să mă gândesc la asta? întreb eu.

– Să te gândeşti? se miră Blaine, atingând cu un deget insistent cel de al treilea paragraf şi apăsând pe câteva puncte de sub el. Băiete, ai văzut cât îţi oferim? Vorbim despre mai mulţi bani, mai mult personal, mai mult timp, plus un buget de producţie mai mare!

Văd. Ceea ce-mi oferă e o parte din motivul pentru care trebuie să mă gândesc foarte serios la asta. Îi îndepărtez mâna, timid, şi mă învârt în scaun, cu faţa spre el.

– Am văzut stimulentul financiar şi ştiu că ar fi destul de uşor să facem emisiunea din nou. Dar, oricât de nebunesc ar suna, pentru că ştiu că acum suntem revelaţia de la televizor, banii nu sunt singurul lucru de care îmi pasă. Îmi plăcea ceea ce făceam înainte. Încă nu sunt sigur că sunt gata să abandonez lumea documentarelor.

Blaine face un semn cu mâna.

– Bine! Îţi dăm cele patruzeci de mii pentru chestia cu oceanele. Poţi să faci unul din ăla şi unul din ăsta în fiecare an. Asta o să te facă să semnezi?

– Nu așa ne-am înțeles, Blaine!

– Îți ofer o oportunitate fantastică! Ești foarte talentat în domeniul ăsta.

– Am nevoie de o clipă, spun eu. Asta nu înseamnă „da" sau „nu", ci „Haide să vorbim despre asta după încheierea ultimului episod!"

Blaine pufnește scurt și mă privește cu ochi mijiți.

– Înțeleg. Bine. Negociezi pentru mai mult. Respect asta!

– Nu-i vorba despre așa ceva. Eu...

Îmi face cu ochiul și-mi dă una peste umăr.

– O să văd ce pot face.

E nevoie de o concentrare activă ca să-mi anihilez gândurile despre bani, carieră, familie și, în cea mai mare măsură, Fizzy, și să mă concentrez pe ceea ce am de făcut. Materialul adunat de la nenumăratele camere de filmat însumează mai mult de două sute de ore pe care trebuie să le parcurg ca să realizez toate clipurile de care avem nevoie pentru episodul final. E o situație în care trebuie să se implice toată lumea. Vrem să prezentăm instantanee în care eroii sunt necenzurați, spontani și naturali, filmați în viețile lor de zi cu zi. Simt, fără nici un fel de ironie sau batjocură, că am surprins esența unor oameni cu adevărat extraordinari, iar asta e fantastic. Poate că ăsta e elementul cu care a rezonat majoritatea telespectatorilor: autenticitatea prezentării. Vreau ca acest ultim episod să fie emoționant, amuzant, autentic și însuflețitor.

Dar având în vedere că editățm clipuri cu sau despre Fizzy, n-am cum să mă sustrag gândurilor despre ea. Mai rău de-atât, am în față ore întregi de dovezi necenzurate ale faptului că a vorbit serios: nu și-l dorește pe nici unul dintre bărbații ăștia. Am ajuns să-i cunosc zâmbetele, iar Fizzy le oferă eroilor zâmbete care sunt luminoase și sincere, dar, la urma urmei, platonice. Îi cunosc și râsul, care e sincer, de asemenea, dar Eroii n-au parte de hohotele ce vin din străfundul ființei ei, de râsul plin de

bucurie și contagios pe care-l are atunci când e complet implicată în moment. Îi cunosc și atingerea – la naiba, cum îi cunosc atingerea! – și, cu toate că le oferă Eroilor o afecțiune plină de prietenie, nu există niciodată pasiune în vârfurile degetelor ei sau în priviri. Nu există nimic sexual în nimic din toate astea.

Trebuie să editățm filmările astea împreună, dar, fir-ar să fie, tot ce văd e cum se îndrăgostește de mine. Văd cum privirea îi e atrasă în mod constant de cameră, căutându-mi reacția, anticipând o glumă de-a noastră, nerostită, sau cum gândurile îi zboară către mine. Dar asta e numai ceea ce vreau eu să văd.

Nu pot să ajut acum. Nu mai sunt obiectiv.

Îmi scot căștile și le arunc pe masa de montaj. Exact atunci intră Rory.

– Totu-i bine aici?

Îmi frec fața cu mâinile, iar apoi clatin din cap.

– Mi-am pierdut toată nenorocita de obiectivitate! Am editat secvențele pentru retrospectivă cu Arjun, Jude, Tex, Colby și Dax. Astea sunt bune. Dar stagnez la Nick, Isaac și Evan. Sincer, Ror, mi-e greu să-mi imaginez cum o să ducem asta la bun sfârșit! Fizzy e grozavă, dar oare sunt eu nebun? Nu e nici o poveste de iubire aici!

Rory se holbează îndelung la mine.

– Tu nu vezi?

– Nu.

Se uită dincolo de mine, la stop-cadrul cu Isaac râzând.

– Nu-ți face griji, frate, e totul acolo!

– Da, dar nu vreau să stric totul la sfârșit.

Rory râde.

– În nici un caz!

– Mă bucur că ești atât de sigură!

– Cred că ești prea aproape ca să vezi.

„Ei, na, Rory, vorbești serios?“

CAPITOLUL 46

FIZZY

Marți după-amiază, clopoțeii de deasupra ușii localului Twiggs și toate celelalte detalii – forța zornăitului, pașii care urmează, zăngănitul cheilor prinse de poșetă – îmi sunt atât de cunoscute, încât, chiar fără să-mi ridic privirea, știu cine e.

– Fizzy? întreabă Jess.

N-o condamn pentru surprinderea din voce. Și eu sunt mirată.

Tastez sfârșitul frazei și-mi ridic privirea la ea, întinzându-mă după cana de *latte*.

– Salut, iubito!

– Salut! Ce văd aici? Un laptop? Agende cu notițe scrise în grabă? se miră ea, ridicând din sprâncene. Nu cumva... scrii?

– Mi-a venit o idee azi-dimineață!

De fapt, m-am trezit având în minte o scenă de sex torid și m-am gândit... că poate o să încerc s-o notez. Dacă e să fiu sinceră, e o fantezie perversă despre gura lui Connor, dar inspirația m-a lovit așa cum făcea înainte, ca un fel de entuziasm febril, și n-am vrut să las momentul să treacă.

Mi-am împachetat laptopul, am venit aici și desigur că ceea ce era clar și perfect în capul meu pe drum încoace, acum e

o aglomerare de cuvinte pe hârtie, dar mă forțez să-mi aduc aminte că e absolut acceptabil ca o schiță să fie groaznică. E mai bine decât nimic și am avut parte de suficient *nimic* ca să-mi ajungă o viață întreagă. Ceva oribil poate fi editat.

Jess se așază vizavi de mine.

– Asta-i fantastic!

– Nu, e o mizerie! spun eu, dar sunt fericită să tastez cuvinte care nu sunt scrisori pline de ură față de propria persoană, mărturisesc, ridicând din umeri, iar apoi îmi aduc aminte de ceva. O, Doamne, am tras azi cu urechea la cea mai bună conversație!

Jess se apleacă spre mine.

– Dă-i drumul, mi-au lipsit bârfele!

– Erau două femei care stăteau la masa din față, la cea cu piciorul șubred...

– Urăsc masa aia!

– ... iar una dintre ele a spus că soțul ei a concediat-o pe bonă după ce a recunoscut-o pe un site de dame de companie.

– Stai! exclamă Jess. De ce intrase el pe un site de dame de companie?

– Exact! N-ar fi un început foarte bun pentru o carte? Nemernicul de soț vede o față cunoscută pe un site de dame de companie și e prea prost ca să-și dea seama că n-ar trebui să-i spună soției lui? Soția îl părăsește și se îndrăgostește de meșterul care vine să repare toaleta pe care fostul ei soț n-a reușit s-o repare, turui eu, după care mă lovesc peste bărbie, frământând ideea în cap. Ștergem, a venit să repare acoperișul, ca să poată să-și dea jos cămașa!

Mă întind ca să-mi notez în carnețel, înainte să uit.

Mulțumită, mă întorc spre Jess.

– Oricum, ce cauți *tu* aici?

– Muncesc, răspunde ea, strâmbându-se. M-am plictisit acasă. River plănuiește să înființeze un nou start-up împreună cu Sanjeev și... mi-e dor de asta! Ideea de a nu mai munci e destul

de deprimantă pentru mine. Nu m-am apucat de matematică pentru bani, ci pentru că-mi *place*.

– Poate că amândurora ne vine cheful înapoi?

Zâmbește.

– La naiba, așa sper!

Momentul se prelungește, ne privim cu afecțiune și, încetul cu încetul, zâmbetul lui Jess dispare, în timp ce, probabil, ea vede umbrele din ochii mei.

Se întinde peste masă și mă apucă de mână.

– Hei, îmi pare rău că lucrurile s-au terminat între tine și Connor! Iar ceea ce s-a întâmplat cu cealaltă emisiune a fost o mare porcărie.

Dau din cap. N-am nimic util de adăugat. Are dreptate.

– Dar te ajută în vreun fel să știi că despărțirea voastră nu s-a datorat doar scenei de la hotel, ci că mai erau și alte lucruri în joc? întreabă ea. Cred că el n-a prea avut de ales!

Râd, iar râsul îmi e puțin umed; nu mi-am dat seama că am devenit cam plângăcioasă.

– Crezi? Știu că situația asta e complicată. Știu că el e presat din mai multe părți și că are tot felul de responsabilități. Există lucruri mai importante decât mine și sentimentele mele!

– Uite cum a crescut personajul ăsta! Cinci stele! exclamă Jess, zâmbind, iar apoi se ridică și spune: Mă duc să comand cafea. Ai nevoie de ceva?

– Nu, mulțumesc! Sunt atât de aproape să închei schița asta îngrozitoare! Probabil că n-o s-o arăt nimănui, dar nu-mi fac nici o problemă în privința asta.

Cu două ore în urmă, m-a sunat agenta mea și mi-a spus că se așteaptă ca unele dintre cărțile din portofoliul meu să ajungă săptămâna asta pe lista celor mai bine vândute cărți. Se pare că volumele scrise de mine au fost descoperite de cititori noi, care au postat fotografii și provocări simpatice, filmulețe și recenzii. Agenta mi-a trimis câteva și am râs cu lacrimi în timp ce le-am urmărit. Scriitorii pot munci ani de zile, dar nu știu niciodată

cum o să primească publicul o anumită poveste. Mi-am adus aminte că poveştile mele sunt importante pentru public şi mi-am dorit să mă reapuc imediat de scris. Iubitorii de cărţi sunt pur şi simplu cei mai buni oameni de pe lumea asta, vă jur! De asemenea, agenta m-a certat (pe bună dreptate) pentru că i-am evitat telefoanele, dar a spus că-i pasă în primul rând de mine şi că, dacă nu vreau să mai scriu niciodată o carte, e în regulă. N-o să fie dezamăgită, n-o s-o ia personal. Trebuie să fac ce e cel mai bine pentru mine. În urmă cu patru luni, ar fi fost uşurare să aud aşa ceva, aş fi simţit că mi se ridica o greutate de pe suflet. Dar acum, în clipa în care Amaya a spus că, dacă vreau, pot să renunţ, n-am simţit decât un gol lăuntric devastator.

Asta m-a făcut să-mi dau seama că nu sunt pregătită să renunţ la scris. Am făcut emisiunea ca să mă regăsesc, nu pentru faimă. Şi dacă trebuie să renunţ la Connor, vreau, cel puţin, să păstrez lucrul care mă defineşte. Iar eu sunt scriitoare. Deci chiar şi dacă fiecare cuvânt din documentul ăsta e un gunoi, n-o să renunţ.

Mâine o să-mi deconectez mintea de la orice altceva şi o să mă aşez la calculator, ca să încerc să scot un diamant dintr-o bucată de cărbune. Pentru că mâine o să fac tot ce o să pot ca să nu mă gândesc la Connor, la emisiune şi la faptul că, în doar patru zile, lumea se aşteaptă să plec într-o excursie împreună cu un bărbat care nu e bărbatul pe care mi-l doresc.

Îmi vibrează telefonul pe masă şi trag speranţa că e Connor. Trebuie să-mi schimb reflexul ăsta. Dar apoi telefonul vibrează din nou. Şi din nou. Îl întorc cu ecranul în sus, iar inima mi-o ia la galop dintr-un motiv complet diferit. E un mesaj de la Alice.

Fizzy
Fizzy, o, Doamne
Vino la spital
Nasc

Toată lumea spune că nou-născuții sunt urâți, că arată ca niște boșorogi morocănoși sau ca niște frunzulițe desfăcute. Au fețele încrețite și roșii; sunt pufoși și arțăgoși. Nu fac nimic altceva decât să doarmă, să mănânce, să plângă și să facă caca.

Poate că asta e adevărat atunci când vine vorba de alți copii, dar, la vârsta de numai șase ore, Helena Ying Kwok e deja, fără discuție, ființa umană cea mai frumoasă și mai distractivă care a binecuvântat cu existența ei planeta noastră. Micuța Lena – eu am ales diminutivul – are nasul ca un năsturel al mamei ei și încruntarea permanentă a tatălui. Are buzele pline ale bunicii ei materne, gâtul lung al bunicului patern și balonarea bunicului matern. Dar gropița din obrazul stâng e de la mine. Asta mică o să fie o pungașă. Începând din momentul de față, n-am de ales și trebuie să-mi pun întreaga viață la picioarele ei.

Îi mângâi pumnișorul și-i desfac degețelele, sărutându-l pe fiecare în parte. Unghiile ei în formă de semilună sunt niște mici miracole. Inima îmi e prea neîncăpătoare pentru astfel de sentimente. La fiecare respirație, simt c-o să mă înec de fericire, c-o să mă sufoc cu ea.

– Sunt tușica ta, Fizzy, îi șoptesc eu fetiței. N-o să te las niciodată să suferi din cauza unui sutien prost croit. O să-ți spun întotdeauna când o să ai mâncare între dinți. Eu sunt cea la care o să vii ori de câte ori o să ai nevoie de sfaturi în legătură cu hainele sau de bani de cheltuială. Nu-ți cer decât să mă lași să verific fiecare bărbat cu care o să vrei să te vezi.

– OK, OK, dă-mi-o înapoi!

Scot un geamăt sugrumat și exagerat, iar apoi o pun înapoi, în brațele întinse ale lui Alice. Sunt în camera asta de numai patruzeci și opt de ore și am dormit în jur de trei, dar nu m-am simțit niciodată mai plină de energie. Alice, însă, arată ca și cum ar fi pe punctul să se dărâme. Nașterea a fost grea. Iubita mea soră și-a petrecut douăzeci și șase de ore plimbându-se prin cameră în faza inițială a nașterii, înaintea celor cincisprezece ore de naștere activă și a unei anestezii epidurale care n-a prins.

Soțul ei, Henry, el însuși obstetrician, era pe punctul de a insista ca doctorul s-o ducă în sala de operații și să-i facă cezariană, dar atunci micuța Helena, ca și cum l-ar fi auzit pe tatăl ei și s-ar fi hotărât că ce-i prea mult strică, a ieșit după ce Alice a împins încă o dată. Copilul și-a făcut apariția cu ochi luminoși și un singur țipăt șocat, de protest. Nici măcar n-are o zi, dar camera e deja plină de oameni și de flori, de cadouri și de baloane.

Mama vine în spatele meu, strecurându-și brațele în jurul taliei mele. Ne uităm împreună la micuța Lena, care e în brațele lui Alice.

– E perfectă, șoptește mama.

– Redefinește perfecțiunea! sunt eu de acord.

– Îmi aduc aminte de ziua în care te-am născut, spune ea, iar noul sentiment pe care l-ai creat în mine a dat totul laoparte. În acel moment aveam tot ce-mi trebuia. Simt la fel și acum, de fiecare dată când mă uit la tine.

O căldură dulce-amăruie mă cuprinde. Nu mă simt niciodată atât de iubită ca atunci când sunt cu familia mea... și urăsc ideea că s-ar putea să nu-i fac niciodată mamei mele un asemenea dar: un nepot, încă o persoană pe care s-o iubească necondiționat, așa cum numai ea știe să iubească.

Dar fiind mama care e, deja știe la ce mă gândesc. Mă întorc cu fața spre ea.

– Erai perfectă atunci și ești perfectă acum.

Râd, cu ochii în lacrimi.

– Nu ești o sursă credibilă!

– Sunt singura sursă credibilă! Te-am cunoscut în fiecare secundă a vieții tale.

Nu mai am pereți între care să-mi încapă sentimentele. În ultimele ore, am strâns-o de mână pe sora mea care a țipat, am urmărit-o experimentând o durere brutală și o bucurie orbitoare. Cu aproape toată lumea pe care o iubesc, înghesuită în camera asta, în jurul lui Alice, al lui Henry și al Helenei, mă simt devastată de emoție.

– Poate că n-o să fac niciodată ceea ce a făcut Alice, îi amintesc eu mamei. Poate că nici măcar n-o să mă mărit. Poate că n-o să scriu genul de carte pe care vrei tu s-o scriu. Poate că o să fiu întotdeauna aşa ca acum.

– Şi?

– Şi? repet eu. Şi nu vreau să te dezamăgesc.

Mama îmi prinde faţa în mâini.

– Tu te uiţi în oglindă şi vezi toate felurile în care mă dezamăgeşti. Eu mă uit la tine şi văd tot ce am vrut vreodată să fii. Admiraţia e locul din care vin aşteptările, nu dezamăgirea! Iar dacă îmi doresc ceva pentru tine, cum ar fi căsătoria sau un bebeluş, e pentru că lucrurile astea m-au făcut mai fericită decât orice altceva în viaţă. Îţi petreci prea mult timp muncind ca să-i faci pe alţii fericiţi, iar pe mine nu mă interesează decât fericirea ta.

Felul în care cuvintele ei aduc faţa lui Connor în centrul gândurilor mele e înfricoşător. El e, fără îndoială, locul actual al fericirii mele, iar dacă există un motiv pentru care sunt tristă la încheierea filmărilor, acela e faptul că n-o să-l mai văd în fiecare zi.

Acum îmi vine în minte un alt gând iritant.

– Mamă, ce zi e azi?

Clipeşte spre mine, derutată.

– Joi.

Mă uit la ceas. E cinci fără un sfert după-amiază şi, dacă într-adevăr e joi, atunci sunt la distanţă de o oră de petrecerea de încheiere a filmărilor, care începe în cincisprezece minute.

Mă aplec spre Alice, sărutând-o pe frunte.

– Mă întorc mai târziu.

– Unde te duci? întreabă ea, fără să-şi ia ochii de la fetiţa nou-născută.

– La petrecerea de încheiere a filmărilor.

În cele din urmă, Alice îşi întoarce spre mine ochii întunecaţi şi obosiţi.

– Spune-i că-l iubeşti!

Începusem să mă întorc, dar mă opresc atunci când îi aud cuvintele.

– Ce-ai zis?!

– Ştii despre ce vorbesc.

Mă uit lung la ea. N-am vorbit despre Connor cu nimeni în afară de Jess, fiind prea îngrijorată să nu se afle, să n-o stresez pe sora mea însărcinată. Am fost îngrijorată ca nu cumva emisiunea mea să întreacă în strălucire nunta fratelui meu, prea îngrijorată ca emisiunea să nu fie o nouă pată pe biografia mea, din punctul de vedere al familiei mele. Dar în cele din urmă, oamenii care te iubesc văd oricum dincolo de subterfugii.

– Nu e atât de simplu! răspund eu. Aş vrea să fie aşa, dar asta nu mă implică numai pe mine.

– Chiar şi aşa.

Epuizată, sora mea ridică mâna. Mă aplec, crezând că vrea să-mi cuprindă obrazul. În loc de asta, îmi trage o palmă uşoară.

– Fă-o chiar şi aşa!

CAPITOLUL 47

CONNOR

În ciuda haosului exterior care o caracterizează, Fizzy vine mereu la timp. Punctualitatea asta a fost, de fapt, primul indiciu că mare parte din personalitatea „sexy zăpăcită" pe care o afișează e doar o prefăcătorie. Al doilea indiciu a fost lista ultra detaliată de termeni ai contractului pe care mi-a trimis-o echipa ei, iar de atunci am știut întotdeauna că pot să mă bazez pe ea. Așa că întârzierea de patruzeci și cinci de minute la petrecerea de încheiere a filmărilor mă îngrijorează.

Și se pare că nu numai pe mine. Brenna apare lângă mine, cu privirea ațintită la scara ce duce spre spațiul pe care l-am închiriat la Stone Brewery pentru petrecerea din seara asta. Membrii echipei se învârt încolo și încoace, sorbind din băuturi, ciugulind din mâncare, stând de vorbă. Dar deși am venit de suficient de mult timp ca să fim gălăgioși și chiar puțin scandalagii, există senzația de netăgăduit că petrecerea încă n-a început.

– Unde e?

Dau din cap, derutat.

– Nu știu.

– I-ai scris?

– Nu, răspund eu.

Și nu i-am scris, dar nu dintr-un motiv bun. Cel puțin nu dintr-un motiv pe care să i-l pot destăinui asistentei mele. Nu i-am scris lui Fizzy pentru că devin cu atât mai îngrijorat că i s-a întâmplat ceva rău cu cât întârzierea ei se prelungește. Și cu cât pot să amân mai mult momentul în care aflu exact ce i s-a întâmplat, cu atât mai mult pot să-mi continui viața într-o stare acceptabilă de sănătate mintală.

Devin conștient de faptul că Brenna s-a aplecat ca să mă privească în amănunt. În același timp, îmi dau seama că mă holbez la scara ce duce spre sala de petrecere, de parcă aș fi un lunetist care urmărește o țintă. Răsuflu adânc și-mi duc halba la gură.

– Ești bine? întreabă Brenna.

– Sunt bine.

– Pari puțin tensionat.

– Nu.

– Ești sigur?

– Da.

– Bine, minunat, fiindcă am impresia că tocmai am văzut-o trecând prin restaurant!

Sar înainte și ajung la balustradă din doi pași mari, îmi încleștez degetele pe fierul forjat și arunc o privire prin restaurantul aglomerat. Observ aproape imediat cocul ciufulit și zâmbetul luminos, în timp ce ea se împinge prin mulțimea de lângă bar. Toate părțile corpului mi se detensionează; sunt străbătut de un șuvoi de adrenalină, fierbinte și frenetic. În timp ce Fizzy se învârte de colo până colo, e oprită de o femeie care vrea să se fotografieze cu ea.

– E bine! spune Brenna, apărând din nou lângă mine.

– Poftim? Sigur că da, bâigui eu, distras, privind încruntat spre locul în care doi bărbați se apropie de ea, așteptându-și rândul.

Bărbații ăia stau mult prea aproape.

– Știi, o să rupi balustrada! mă avertizează Brenna, atingându-mi dosul palmei cu vârful degetului.

Slăbesc strânsoarea, dar nu-mi iau ochii de la ceea ce se întâmplă în barul de jos. Nu că ar trebui să-mi fac griji; Fizzy e complet independentă. După ce bărbaţii aceia îi atrag atenţia, le dă voie să facă o poză, iar apoi, politicos, dar ferm, răspunde unei alte cereri ale lor dând din cap şi arătând spre scări. Mă uit la ea în timp ce se grăbeşte să urce treptele către noi.

În clipa în care apare sus, toată lumea se întoarce şi prinde să aclame, după care zgomotul se estompează pe măsură ce încercăm să ne dăm seama de felul în care arată Fizzy. Nu e o petrecere oficială, la care să existe vreun cod vestimentar sau la care să fi fost angajaţi chelneri instruiţi să se plimbe printre oaspeţi cu tăvi de şampanie şi gustări. Chiar şi aşa, Fizzy îmbrăcată în haine obişnuite e mai elegantă decât suntem majoritatea în forma noastră maximă. Astăzi, însă, părul îi e strâns într-un coc dezordonat, încâlcit, de ai zice că nu l-a desfăcut înainte să se culce. Iar hainele par să fie cele în care a dormit. Arată obosită şi palidă. Mulţimea şopteşte, îngrijorată.

Asta, până în momentul în care faţa i se destinde într-un zâmbet ca un răsărit de soare şi strigă:

– Sunt mătuşă!

Uralele izbucnesc din nou ca un vuiet şi e înconjurată de oameni. Fizzy dispare în mijlocul trupurilor şi încerc să mă bucur de moment, pentru că lucrez de suficient de mult timp în domeniul ăsta ca să ştiu că nu toate echipele sunt atât de unite, nu toate proiectele sunt atât de magice, şi că atunci când există o astfel de compatibilitate, asta e un lucru ce trebuie preţuit. Dar ştiu, de asemenea, că Fizzy e cea care aduce magia, că a reuşit să ia un grup de străini şi să facă din el o familie. Desigur că la petrecere au venit Isaac şi Evan, dar au venit şi Dax, Nick, Jude şi Colby. Concurenţii care au fost eliminaţi s-au întors, fiindcă deşi nu mai participă la emisiune, fac în continuare parte din lucrul ăsta pe care l-am creat împreună.

O urmăresc pe Fizzy în timp ce îmbrăţişează pe toată lumea şi arată pozele cu bebeluşul, iar impulsul de a mă duce acolo ca

s-o monopolizez face loc – în mod neașteptat – mândriei. O urmăresc pe Fizzy în timp ce domină încăperea și e adorată. Poate că există un drum pentru noi după ce se termină totul. Poate că n-o să se declanșeze un scandal dacă o să fim împreună peste câteva luni; poate că faptul că ne-am îndrăgostit n-o să compromită credibilitatea unui nou sezon al emisiunii. Știu că nu-i adevărat, dar simt o durere mocnită și apăsătoare în timp ce tânjesc după femeia asta minionă, bătăioasă, afurisită, care îmi deține mintea, gândurile și întregul nenorocit de corp.

CAPITOLUL 48

FIZZY

Știu unde e Connor. Simt cum ne privește ca un tată mândru, care stă deoparte, mai degrabă decât ca geniul din spatele reușitei. Vreau să vină aici, să-și găsească drumul până în mijlocul mulțimii ăsteia pline de afecțiune. Nu știe că el e motivul pentru care au funcționat toate astea? A fost viziunea lui. Energia lui competentă și prezența relaxantă, stilul implicat de administrare a întregii echipe și distribuția perfectă pe care a făcut-o. Ca să nu mai pomenim de însăși persoana lui apetisantă și de lovitura neașteptată a interviurilor pe care ni le-a luat el însuși în rulota pentru confesional.

Dar cu emoțiile la maximum și cu adrenalina atât de ridicată încât am senzația unei lumini de stroboscop care îmi curge prin vene, poate că nu e chiar momentul potrivit ca să mă desfăt cu apropierea de Connor. Cred că Alice are dreptate și poate că asta chiar o să fie ultima ocazie de a-i spune că-l iubesc, oricare ar fi deznodământul de sâmbătă. Dar mă cunosc. În actuala mea stare de spirit, o să mă pierd cu firea și o să-i spun că știu despre North Star, neuitând să-i dau naibii pe toți cei care cred că au un cuvânt de spus în ceea ce facem noi!

Iată, pe de altă parte, chiar motivul pentru care el nu mi-a spus de la bun început.

Dar sunt două discuții importante pe care îmi dau seama că trebuie să le port în seara asta, ambele – cu bărbați pe care n-o să mai pot să-i contactez înainte de ziua de sâmbătă. Unul dintre ei o să iasă câștigător și presupun că acela o să fie Isaac, dar dacă nu-i el, trebuie să mă descurc și cu așteptările lui Evan. Sunt pregătită pentru o excursie în Fiji cu oricare dintre ei, dar, în ambele scenarii, o să dorm singură.

Dacă acum m-aș duce direct la ei, toată lumea s-ar uita la mine, așa că petrec ceva timp stând de vorbă cu lumea. Fac planuri cu Dax să ieșim împreună la cină după ce se liniștește tot haosul, numai ca să ne distrăm, insistă el, complet platonic. Jude mă informează că a înțeles gluma cu Volterra, dar că nu i s-a părut atât de amuzantă.

– E în ordine, Jude, spun eu, zâmbind. Gusturile nu se discută!

Colby îmi explică în mod condescendent faptul că în realitate nu era condescendent atunci când îmi explica anumite lucruri în bucătărie, dar după ce râdem pe tema asta, îmi dau seama că atunci când nu e filmat, e mult mai relaxat. Toată lumea are presupuneri vizavi de cine o să câștige, de cine ar trebui să câștige și de subiectul cel mai fierbinte: dacă într-adevăr unul dintre cei doi bărbați care mai sunt în concurs e Compatibilitatea mea de Aur.

E o seară neobișnuit de răcoroasă și aproape toată lumea e înăuntru. Oamenii se îmbată, fac gălăgie, își manifestă nostalgia sau afecțiunea. Știu că încalc regulile atunci când îl trag pe Isaac afară, pe terasă, dar el e nerăbdător să vină și are o expresie de ușurare de față.

– Vrei jacheta mea? mă întreabă, dând să se dezbrace de ea.

Dau din cap în semn de refuz și-mi trag fermoarul la hanorac.

– Oricum, îți mulțumesc! Încă sunt puțin încălzită din cauza entuziasmului de a fi fost încoronată mai devreme drept Cea Mai Bună Mătușă Din Lume!

– Sunt sigur! exclamă el, râzând, şi-şi sprijină braţele de balustradă în timp ce priveşte spre terasă. Îmi aduc aminte de ziua în care a născut sora mea primul copil. Înainte de asta, nu înţelegeam deloc care-i treaba cu bebeluşii, ştii? adaugă, uitându-se la mine. Nu ştiam care e chestia. Dar e altfel când eşti rudă.

– Întotdeauna mi-au plăcut copiii, dar sentimentele faţă de copiii înrudiţi cu mine sunt următorul nivel. E o nebunie ca cineva atât de mic să fie legat astfel de mine! Nu vreau să dezamăgesc în rolul de mătuşă!

– N-o s-o faci!

Rămânem tăcuţi şi e ciudat că sunt singură cu el. În afară de scena din magazinul CVS, n-am fost niciodată între patru ochi; sinceră să fiu, nici măcar nu ne cunoaştem prea bine. În alte emisiuni, concurenţii locuiesc împreună, petrecând multe ore într-o proximitate forţată. Unele emisiuni le oferă chiar ocazia să doarmă împreună. Îmi place faptul că emisiunea asta e diferită, că se bazează pe personalităţi şi energii într-un fel autentic, ce are importanţă în lumea reală, dar cred, de asemenea, că unele lucruri care se petrec în spatele uşilor închise scot la lumină adevărata compatibilitate. Mă întreb dacă eu şi Isaac am fi fost compatibili în cazul în care ne-am fi cunoscut din întâmplare.

El întoarce capul şi-şi sprijină bărbia de umăr, ca să mă privească.

– Apropo, ştiu de ce m-ai chemat aici.

Îi imit postura şi îl întreb:

– De ce?

– Hmmm..., murmură el, zâmbind. Vreau să ştii că sunt împăcat cu ideea.

– Cu ce?

– Cu faptul că chestia asta cu noi nu merge, chiar dacă o să câştig.

– De ce crezi că asta vreau să-ţi spun?

Se îndreaptă şi se răsuceşte ca să se sprijine cu spatele de balustradă, stând cu faţa la mine.

– Haide, Fizzy, se vede limpede că ai fost rezervată!

Recunosc adevărul spuselor lui și înghit în sec, în timp ce-l studiez.

– De ce am senzația că și tu ai fost rezervat?

Isaac inspiră adânc și-și ridică privirea spre cer.

– Cam la trei zile după ce am filmat prima întâlnire, am primit un mesaj de la prietena mea din liceu. S-a mutat înapoi, în zonă.

Simt cum mă traversează un val de ușurare călduță și luminoasă.

– Aha!

– Încă nu ne-am întâlnit. N-am de gând să încalc regulile, declară el, râzând. Dar ne-am scris și, da, simt că ar putea să iasă ceva, știi?

– Asta e minunat, Isaac!

– Așa că, dacă am dreptate și ești rezervată, am vrut să-ți spun că e în ordine. Iar dacă mă înșel și ai sentimente adevărate, vreau să fiu sincer de la început. Nu vreau să te simți rănită, spune el, întinzând mâna și trecându-și ușurel degetul mare peste pometii mei. Sincer să fiu, ești una dintre cele mai cool persoane pe care le-am cunoscut vreodată. Probabil că fosta mea iubită e singura femeie care ar putea să mă oprească din a face tot ce e omenește posibil ca să te câștig!

S-a exprimat perfect. Îmi place atât de mult de Isaac! Într-un univers paralel, în care n-ar exista Connor, probabil că Isaac ar fi perfect pentru mine.

– Înțeleg sută la sută, spun eu.

– Știu că înțelegi.

– Ce se întâmplă, tovarășii mei?

Eu și Isaac ne întoarcem și îl vedem pe Evan ieșind din restaurant, cu trei halbe de bere în mâini. Îi dă una lui Isaac, primesc și eu una, iar apoi o ridică pe a lui, toastând:

– Pentru șansele mele foarte mici de a câștiga concursul asta și pentru cea mai frumoasă femeie cu care am ieșit vreodată!

Râdem, ciocnim halbele și sorbim din ele. Îmi șterg spuma de pe buza de sus.

– Cred că sunteți la un scor strâns unul față de celălalt.

– În nici un caz! exclamă Evan, înghițind iute berea, ca să mă contrazică. O să câștige Isaac și vreau să știi că sunt împăcat cu ideea!

– Evan...

– Nu, vorbesc serios, Fizzy! Am avut șansa noastră și n-a mers. Sunt bucuros că ai revenit în viața mea. Și că mi-am șters tatuajul ăla oribil. Goldschlager e băutura diavolului! spune el în chip de explicație, după care ridică halba pentru un nou toast: Orice s-ar întâmpla, a fost o cursă fantastică!

E ușor să-l găsesc pe Connor înăuntru, fiindcă e un uriaș înconjurat de fanii lui, care-l adoră, și mă refer la echipă, dar haideți să fim cinstiți, toată lumea e cel puțin optzeci la sută îndrăgostită de el. Ca și cum ar fi simțit că am intrat, se uită imediat în ochii mei, din partea cealaltă a încăperii. Nu pot ignora felul în care expresia îi devine imediat blândă și exprimă ușurare, de parcă nu s-ar fi bucurat că am ieșit din raza lui vizuală.

Sau poate că asta e doar speranța mea.

Fac tot ce pot ca să-mi temperez această speranță. L-am rănit, și chiar dacă se hotărăște că poate să aibă din nou încredere în mine, Fizzy cea rațională știe că asta nu schimbă, de fapt, nimic. Dacă a fost avertizat să nu strice lucrurile, asta o să fie în continuare adevărat mâine și săptămâna viitoare și pe trei luni, pentru că lupa sub care suntem așezați din cauza popularității emisiunii nu dă semne să dispară. În cele din urmă, trebuie să accept ideea că, poate, a fost mai bine că n-am mai făcut sex, fiindcă e foarte probabil că aș fi găsit o modalitate de a-l târî pe el, degetul lui inelar și membrul lui cel mare la Vegas, ca să oficializăm relația noastră.

Strâng din umeri, pregătindu-mă pentru ceea ce probabil că o să fie o discuție dificilă. Îmi înclin capul într-o parte, ca să

înțeleagă că vreau să stau de vorbă cu el între patru ochi. Dă scurt din cap, se apleacă și le spune ceva celor două femei cu care stătea de vorbă, iar apoi îmi urmărește traiectoria spre masa liberă din colțul învăluit în umbră al încăperii.

Stau cu spatele la perete, urmărindu-l în timp ce vine spre mine. E atât de ciudat că am experimentat astfel de sentimente doar scriind despre ele, niciodată în realitate! Când spun că mă doare inima și că o simt ca și cum, literalmente, ar fi întinsă ca un elastic, îmi dau seama că nu e o figură de stil. Iubirea doare.

Connor ia loc vizavi de mine și-și așază pe masă paharul de bere pe jumătate plin.

– Bună!

Îmi ia câteva clipe să-i răspund cu același salut, pentru că am atât de multe alte cuvinte pe limbă, așteptând să iasă! În cele din urmă, aleg varianta cea mai sigură:

– Hei!

– Care-i treaba?

Mă hotărăsc să trec direct la subiect.

– Am auzit de *Smash Course*.

Pleoapele îi tresar, iar falca îi zvâcnește.

– Chiar așa?

– Da. Îmi pare rău. Probabil că lucrurile sunt foarte stresante pentru toți cei de la North Star.

Dă din cap, ridicându-și berea și privind-o încruntat.

– A fost greu, da, mulțam! exclamă, luând o dușcă zdravănă.

– Având în vedere că n-o să ne mai vedem la fel de des ca până acum, și că, probabil, ar fi lipsit de profesionalism să te sun sâmbătă, după ce se difuzează emisiunea, vreau să-ți spun acum câteva lucruri.

– Fizzy..., spune el aplecându-se în față, sprijinit de antebrațe.

Însă eu ridic o mână.

– Nu-ți cer să te răzgândești. Înțeleg. Dar până acum n-am fost niciodată în stare să fac o declarație de dragoste, iar ultima dată când am încercat, la tine acasă, am fost întreruptă de

respingerea ta. Așa că vreau doar să mă descarc, fiindcă am senzația c-o să-mi facă bine, pledez eu, ridicând din sprâncene. Ești de acord?

Dă din cap în semn că da, înghițind cu greu. Astfel, atenția îmi e atrasă de linia lungă a gâtului său și-i urmăresc roșeața urcând de sub gulerul tricoului, până pe falcă.

– Te iubesc, spun eu, uitându-mă la gâtul lui și reușind, în sfârșit, să-mi mut privirea la ochii ale căror irisuri verzi sunt în umbră, iar, deși el e iluminat din spate de strălucirea încăperii, văd, chiar și așa, cum își mută privirea de la ochiul meu stâng, la cel drept și înapoi. Niciodată în viața mea n-am simțit asta pentru cineva. Atunci când te pregăteai să faci distribuția și m-ai întrebat ce-mi doresc de la un partener, am spus că-mi doresc pe cineva căruia să-i pese de lucrurile care contează, pe cineva bun și care muncește din greu, care nu se ia prea în serios. Tu ai toate calitățile astea și mai mult decât atât. Ești bun și muncitor. Ești răbdător, cinstit și loial. Te admir foarte mult.

Mă privește intens și îl cunosc suficient de bine ca să știu că n-o să mă întrerupă și că n-o să se arunce peste masă pentru un sărut, chiar dacă asta e ceea ce-mi doresc în secret. Îmi place faptul că e respectuos, chiar dacă tânjesc ca el – și numai el – să mă trateze cu lipsă de respect.

– Am mai spus, de asemenea, că-mi doresc pe cineva care să mă excite al naibii de tare, și n-am dorit niciodată pe cineva așa cum te doresc pe tine.

Înghite din nou în sec, mutându-și abia acum privirea la halba de bere.

– N-o să intru în astfel de detalii, spun eu, fiindcă suntem în public și-mi dau seama că nu e deloc plăcut să fac sex din vorbe, unilateral, cu un bărbat care mi-a spus explicit că nu vrea să fie cu mine.

Connor râde puțin în momentul în care aude asta, întorcându-și privirea înfierbântată spre mine. Văd o provocare.

Speranța mea o traduce în: „Nu-mi aduc aminte să fi spus vreodată că nu vreau să fiu cu tine!"

– Dar spun că te iubesc, continui eu, pentru că uneori simt că noi, ca societate, ne reținem de la prea multe lucruri. Ne e frică să fim vulnerabili sau respinși, ne temem că suntem ciudați sau că spunem lucruri pe care nu le mai gândește nimeni altcineva. Și asta e în regulă. Nu mă tem de așa ceva atunci când vine vorba de tine. Știu că sunt respinsă, știu că sunt ciudată și știu foarte bine că nimeni nu gândește exact ceea ce gândesc eu acum, fiindcă nimeni nu te cunoaște așa cum te cunosc eu. Nimeni nu te iubește în felul ăsta precis, perfect, mistuitor.

– Fizzy..., șoptește el, în timp ce degetele îi zvâcnesc pe masă.

Întinde mâna, precaut, și-și freacă degetele de dosul palmei mele.

– Așa că mai târziu, acasă la tine, simțind ce o să simți în legătură cu discuția noastră de acum – fie că e scârbă, bucurie, tristețe sau derută – vreau doar să știi că pe planeta asta există cineva care te iubește profund și necondiționat pentru cel care ești tu și pentru felul în care te comporți. Sunt foarte bucuroasă că te-am cunoscut, Connor!

Privește din nou în jos și trage aer adânc, lent, în piept.

– Nu știu ce să spun acum.

– Știu. A fost un moment intens. Nu trebuie să...

– Nu! spune el repede. Știi, sunt atât de multe lucruri pe care aș vrea să le spun și nu știu cum să le articulez.

Îmi mușc buzele, forțându-mă să nu-l întrerup.

– Dacă știi ce s-a întâmplat cu *Smash Course*, șoptește el, atunci presupun că știi de ce a trebuit să păstrez distanța.

Speranța se trezește la viață în pieptul meu, fierbinte și distrugătoare.

– Da.

Connor îmi aruncă o privire întrebătoare.

– M-am așteptat să-mi spui că astea sunt niște tâmpenii!

Slăbesc strânsoarea, dar nu-mi iau ochii de la ceea ce se întâmplă în barul de jos. Nu că ar trebui să-mi fac griji; Fizzy e complet independentă. După ce bărbaţii aceia îi atrag atenţia, le dă voie să facă o poză, iar apoi, politicos, dar ferm, răspunde unei alte cereri ale lor dând din cap şi arătând spre scări. Mă uit la ea în timp ce se grăbeşte să urce treptele către noi.

În clipa în care apare sus, toată lumea se întoarce şi prinde să aclame, după care zgomotul se estompează pe măsură ce începem să ne dăm seama de felul în care arată Fizzy. Nu e o petrecere oficială, la care să existe vreun cod vestimentar sau la care să fi fost angajaţi chelneri instruiţi să se plimbe printre oaspeţi cu tăvi de şampanie şi gustări. Chiar şi aşa, Fizzy îmbrăcată în haine obişnuite e mai elegantă decât suntem majoritatea în forma noastră maximă. Astăzi, însă, părul îi e strâns într-un coc dezordonat, încâlcit, de ai zice că nu l-a desfăcut înainte să se culce. Iar hainele par să fie cele în care a dormit. Arată obosită şi palidă. Mulţimea şopteşte, îngrijorată.

Asta, până în momentul în care faţa i se destinde într-un zâmbet ca un răsărit de soare şi strigă:

– Sunt mătuşă!

Uralele izbucnesc din nou ca un vuiet şi e înconjurată de oameni. Fizzy dispare în mijlocul trupurilor şi încerc să mă bucur de moment, pentru că lucrez de suficient de mult timp în domeniul ăsta ca să ştiu că nu toate echipele sunt atât de unite, nu toate proiectele sunt atât de magice, şi că atunci când există o astfel de compatibilitate, asta e un lucru ce trebuie preţuit. Dar ştiu, de asemenea, că Fizzy e cea care aduce magia, că a reuşit să ia un grup de străini şi să facă din el o familie. Desigur că la petrecere au venit Isaac şi Evan, dar au venit şi Dax, Nick, Jude şi Colby. Concurenţii care au fost eliminaţi s-au întors, fiindcă deşi nu mai participă la emisiune, fac în continuare parte din lucrul ăsta pe care l-am creat împreună.

O urmăresc pe Fizzy în timp ce îmbrăţişează pe toată lumea şi arată pozele cu bebeluşul, iar impulsul de a mă duce acolo ca

– Totul e OK, răspunde el, iar zâmbetul îi dispare imediat de pe buze. Trebuie să încheiem discuția, dar crezi că putem continua altă dată?

Schimbarea asta bruscă de atitudine mă face să simt agitație și stânjeneală.

– Da, desigur, răspund, ridicându-mă de la masă.

– Fizzy..., spune Connor.

– E în regulă.

Îl ocolesc, dar mă oprește, punându-mi o mână pe antebraț.

– Vorbesc serios! Trebuie să încheiem discuția.

Dau din cap, dar nu mai spun altceva. Oricum, aș avea o voce sugrumată. Mă bucur că i-am spus tot ce voiam să-i spun, dar nu mă simt mai bine, așa cum mă așteptam. Poate că mă simt chiar mai rău, dată fiind perspectiva *încheierii* discuției noastre cândva, în viitorul apropiat.

CAPITOLUL 49

FIZZY

Nu mă mir că nu primesc nici o veste de la Connor înainte de începerea episodului final, dar aș minți dacă n-aș recunoaște că în ultima zi și jumătate am fost stresată și singură. Toată lumea din viața mea a presupus că o să fiu ocupată cu altceva sau cu altcineva, dar în realitate am stat singură în camera mea de zi, mâncând înghețată dintr-o cutie de trei litri, rememorând iarăși și iarăși conversația pe care am avut-o cu Connor la Stone și urmărind episoade vechi din *Breaking Bad*, ca să mi se pară că viața mea e bună. Desigur, mi-am mărturisit a treia oară iubirea față un bărbat, fără să am parte de reciprocitate, dar măcar n-am un cadavru în cadă, la etaj.

Sâmbătă după-amiază îmi fac apariția cu conștiinciozitate la studio, pentru coafură și machiaj, animată de speranța că, la un moment dat, o să-l zăresc pe Connor chiar și din celălalt capăt al încăperii, fiindcă nu sunt lacomă, deși mărturisesc că mi-aș dori să stăm de vorbă între patru ochi. Dar nu-l văd și nici măcar nu știu dacă e în clădire.

Însă îi văd pe Brenna, Liz, Isaac, Evan și pe toți Eroii care au fost eliminați, veniți pentru partea de emisiune dedicată reuniunii. Suntem mânați dintr-o încăpere într-alta, fiind pudrați,

coafaţi şi pregătiţi pentru interviu. În studio, lucrurile par mai importante; s-au dus cafeneaua intimă, întâlnirile adorabile în parc şi iluzia că ceea ce facem aici e o mică producţie independentă. Acum avem de-a face cu ceva de proporţii. Cumva, chiar şi cu numărul mare al celor care mă urmăresc pe reţelele sociale, cu faptul că sunt acostată pe stradă, că am cărţi înscrise pe lista de bestsellere şi că sunt solicitată pentru interviuri, tot n-am înţeles cu adevărat cât de mare a devenit întreaga afacere. Aici sunt paznici care ne conduc de la rulote spre studio. Clădirea zbârnâie de energie şi un şir de oameni ce speră să facă rost de bilete pentru episodul final, care se transmite în direct, se desfăşoară pe mai multe sute de metri, înconjurând câteva dintre clădirile impunătoare din zonă.

Îmi sunt oferite patru variante de ţinută, dar adevărul e că nu-mi prea pasă de ce anume o să port. Intru în garderobă şi scot din geantă rochia cloş, roşie, care ştiu că i-ar plăcea mamei. Mă simt ciudat de amorţită, fiindcă mi-am dat seama că n-o să-mi fie uşor să fac faţă vieţii de după ziua de azi. Am făcut emisiunea ca să am parte de un fel de început, ca să capăt inspiraţie, ca să schimb perspectiva. Am găsit ceva nou înlăuntrul meu, sentimentul de iubire autentică şi de pasiune, dar lăsat de capul lui, îl simt deja transformându-se într-un impuls puternic, care începe să mă chinuie. În nici una dintre fanteziile pe care le-am avut în legătură cu emisiunea, nu sfârşeam prin a fi mai tristă decât atunci când începusem.

La şedinţa de pregătire, ni s-a spus că programul o să se desfăşoare în felul următor: Eroii o să fie intervievaţi în grup, iar acele interviuri urmează să fie punctate de filmuleţe în care apare fiecare dintre ei. Apoi o să fie prezentat votul publicului, urmat de scorurile ADNDuo. Câştigătorul o să fie încoronat şi o să mă ia în braţe în stilul în care ar face-o un pompier, ca să mă scoată din clădire şi apoi să mă ducă la avionul cu care să zburăm spre Fiji.

Se poate ca eu să fi exagerat puţin ultima parte.

Brenna mă așază în culise în așa fel încât să pot urmări prima parte a emisiunii în timp ce aștept să-mi vină rândul, și să văd și monitoarele din apropiere. Eroii intră, mergând în șir indian, din partea cealaltă a platoului, în sunetul aplauzelor furtunoase, iar Lanelle face o scurtă introducere a emisiunii, povestind cum a început și cum a câștigat în popularitate mai mult decât și-ar fi putut imagina cineva.

Îmi simt inima ca pe o jucărie al cărei mecanism a fost învârtit prea mult.

Nick, Dax, Colby, Jude, Arjun și Tex sunt așezați pe canapelele lungi care flanchează scaunul lui Lanelle, iar Isaac și Evan sunt chiar lângă ea.

– Acești opt Eroi au fost invitați să se alăture emisiunii și să participe la întâlniri cu îndrăgita scriitoare de romane de dragoste, Felicity Chen.

Se aud din nou aplauze, iar eu îmi întind gâtul, încercând să-i disting, în masa întunecată a spectatorilor, pe Jess, River, Juno și pe cei din familia mea.

Lanelle continuă:

– Scopul n-a fost acela de a-i extrage din viețile lor de zi cu zi, ci am vrut să vedem cine se înțelege, cine se conectează... și cine nu. În fiecare săptămână, voi, publicul, ați votat Eroii pe care i-ați considerat sufletul-pereche al lui Fizzy. Iar astă-seară am adunat întreaga distribuție ca să discutăm experiențele fiecăruia dintre Eroi, speranțele și, mai mult decât orice, gândurile lor despre *Experimentul iubirii adevărate*.

Se aude tema muzicală a emisiunii, urmată de un spectacol de lumini vag siropos, după care se întrerupe transmisiunea pentru prima pauză publicitară. Atunci când totul se reia, segmentul debutează cu un montaj în care e prezentat fiecare Erou și apoi e înfățișat în viața de zi cu zi, în cadrul emisiunii și vorbind despre întâlnirea cu mine. Se aud fluierături în momentul în care vedem un clip în care Colby, cu bustul dezgolit, face tracțiuni, câteva râsete atunci când îl vedem pe Arjun pe stradă, în

timp ce un lustragiu ambulant îi scliviseşte pantofii, ţipete ale admiratoarelor atunci când Dax se aruncă dintr-un avion, iar zgomotul creşte în intensitate atunci când începe un clip care ni-l prezintă pe Isaac mergând pe un coridor şi ţinând în mână o piesă de echipament robotic, pe care sunt sigură că echipa a folosit-o drept recuzită ca să-l facă să pară un Tocilar foarte Sexy.

Publicul râde văzându-l pe Dax, care iese din cafenea după prima noastră întâlnire şi care turuie pe nerăsuflate:

– (Biiip), e sexy!

Îmi pun palma peste gură, înăbuşindu-mi un chicotit.

– Fizzy are aura asta, ştii, spune Nick în alt clip. E sigură pe ea, puternică, ancorată în realitate. Dar (biiip), e sexy!

Se aud alte râsete, de două ori mai puternice, în clipa în care Arjun spune:

– Da, nu cred că ne-am conectat!

Publicul aplaudă la apariţia lui Isaac.

– Fizzy e genul de femeie pe care un bărbat ar putea s-o aştepte toată viaţa şi să n-o întâlnească. Te uiţi la ea şi te gândeşti: „O, Doamne, e minunată!", iar apoi începi o conversaţie şi-ţi dai seama că te-a învârtit pe degete şi că nici măcar nu ţi-ai dat seama.

– De când m-am văzut cu ea prima dată, am ştiut că e o femeie deosebită, spune Evan. Un mic sfat: nu vă faceţi un tatuaj cu Bart Simpson!

Mulţimea izbucneşte în urale. Toate acele apariţii video mi-au adus în gâtlej un nod alcătuit din emoţii care mai de care mai încâlcite. Oare de ce n-am putut să mă îndrăgostesc de unul dintre ei?

După ce se termină montajul, Lanelle aşteaptă să se potolească aplauzele înainte să iasă în scenă pentru fragmentul lubric al emisiunii.

Le pune întrebări Eroilor care au fost eliminaţi mai devreme, condimentând vag răspunsurile cu un zâmbet – Tex n-a considerat că a fost cam misogin atunci când a întrebat ce gândeşte

tata despre cariera mea? De ce crede Colby că a fost eliminat de public? Arjun s-a uitat la episodul în care a apărut, şi ce impresie crede că a lăsat?

Dar apoi Lanelle intensifică nivelul de farmec, aducându-i pe Dax şi pe Nick, flirtând cu ei fără ruşine, întrebându-i dacă ar schimba ceva din ceea ce au spus în emisiune, dacă ar fi de acord să participe şi altă dată la o astfel de producţie. Apoi e făcut un anunţ surpriză: atât Dax, cât şi Nick vor veni în calitate de personaje principale în sezonul doi.

– La naiba! şoptesc eu printre dinţi. La naiba!

Mă întreb dacă sezonul o să fie produs de Connor, sau dacă acum el e liber. Dacă poate să facă exact ceea ce-şi doreşte, fără teama de a-şi pierde locul de muncă şi viaţa din San Diego. Vreau să-l întreb, dar n-am nici o idee despre ce o să se întâmple după seara asta.

– Bună, se aude o şoaptă groasă chiar din spatele meu.

Mă sperii, punându-mi palma peste gură şi întorcându-mă. Renunţasem la ideea că aş putea să-l văd pe Connor în seara asta, presupunând că urmăreşte toată acţiunea dintr-o încăpere tehnică de la etaj, cu vedere panoramică. Pornirea de a-mi azvârli braţele în jurul gâtului său e puternică, dar chiar mai puternică e dorinţa de a mă bucura de vederea lui. Are părul pieptănat lejer, fără nici un adaos de cosmetice, lăsat pe frunte, dar e îmbrăcat cu un costum negru, apretat, şi poartă o cravată subţire, neagră. Arată dezinvolt şi, în acelaşi timp, sardonic, puternic şi, în acelaşi timp, inofensiv. Chiar în faţa mea e bărbatul care le are pe toate, care întruchipează toţi eroii într-unul singur. Am nevoie de toată voinţa din lume ca să nu-mi declar în mod inutil, pentru a patra oară, iubirea faţă de el.

– E fantastic pentru Dax şi Nick!

El dă din cap în semn de aprobare.

– Şi eu cred asta.

– O să fii iarăşi producător?

– Nu m-am hotărât.

Are vocea egală, netulburată, dar în ochii lui văd ceva, o tensiune pe care n-am mai văzut-o până acum. Fac un pas spre el.

– Eşti bine?

– Da.

Trage de mâneca de la cămaşă, care-i iese de sub cea a sacoului, şi-şi trece palmele peste piept, iar apoi, prin păr. Connor agitat e o imagine ireală. Se uită la mine, după care îşi mută privirea.

– Tu?

– Aş spune că sunt destul de relaxată. Ce-i cu tine?

– Finala, spune el, simplu. Am doar emoţii.

– Totul merge foarte bine, spun eu. Nu te-ai uitat?

– Ba da, doar că..., murmură el, trăgând iute aer în piept, după care spune repede: ...partea grea abia acum vine.

Mă aşez cu faţa la el şi-i pun mâna pe piept.

– O să fie extraordinar! îl asigur eu. N-ai de ce să-ţi faci griji. N-o să te dezamăgesc.

El dă din cap, iar privirea îi rătăceşte până când rămâne ţintită la gura mea. Inima parcă mi se evaporă din corp.

– Orice s-ar întâmpla, şoptesc eu, forţându-mă să articulez cuvintele, am făcut împreună un lucru spectaculos, genial, unic, pe care n-o să-l regret niciodată. N-o să te regret niciodată pe tine!

Înainte ca vorbele să-mi iasă cu totul din gură, el deja se apleacă, îşi lipeşte buzele de ale mele, calde şi grăbite, şi-mi cuprinde faţa în palme. Scot un sunet ascuţit din pricina uimirii, dar instinctul le ordonă mâinilor mele să se apuce de reverele sacoului său, iar eu mă ridic pe vârfuri, înfometată după gura lui, disperată să simt echilibrul captivant dintre dominare şi tandreţe, al atingerii lui. Nu ştiu ce se întâmplă, dar nu sunt o proastă. O să iau orice îmi oferă bărbatul ăsta.

Cu un geamăt uşor, Connor îşi înclină capul, adâncind atingerea într-o alunecare voluptoasă, coborându-şi pe trupul meu o mână înfometată, apucându-mă de rotunjimea fundului şi

trăgându-mă strâns lângă el. Degetele celeilalte mâini îmi alunecă prin păr până când el ajunge să mă țină de ceafă, putând acum să se dedice total sărutului. Iată echilibrul perfect între delicat și brutal, buze umede, supte și linse. Connor îmi prinde buza de jos între dinți, după care se retrage încet, iar eu vânez contactul, dar el mă oprește, punându-mi un deget pe buze.

Contrariat, își privește degetul și apoi și-l ia de pe gura mea, ca să-mi dea un ultim sărut prelung.

– Connor!

– Ai dreptate, spune el.

– În legătură cu ce?

Dar în spatele meu izbucnesc rafale puternice de aplauze. S-au terminat reclamele și văd lumina care îmi semnalizează faptul că trebuie să merg pe scenă.

Connor mă răsucește și după aceea mă împinge înainte cu o mișcare blândă. Apar pe scenă într-o stare de transă, cu părul ciufulit și cu rujul șters, ca să aflu care e persoana alături de care urmează să-mi petrec restul vieții.

CAPITOLUL 50

FIZZY

În capul meu, vuietul publicului seamănă cu al unui stup de albine. Mă uit în sală, încercând să văd câţi oameni au venit, dar luminile scenei sunt orbitoare. Nu disting nimic.

Ce s-a întâmplat?

Oare Connor m-a sărutat ca să-şi ia adio de la mine?

Platoul a fost reorganizat. Un fotoliu larg a fost introdus lângă scaunul lui Lanelle, iar cele două canapele ale Eroilor au fost mutate, una, lângă ceea ce cred că este un fotoliu larg pe care trebuie să mă aşez eu, iar cealaltă, în spate, pe o platformă înălţată, astfel încât cei opt Eroi să fie aşezaţi în două rânduri de câte patru. Presupun că cel care o să câştige votarea o să fie aşezat lângă mine, dar după ce mă aşez pe acel fotoliu mare, mă simt expusă şi stânjenită.

Buzele mă furnică şi acum de la arşiţa gurii lui Connor.

Am la dispoziţie câteva minute în care să mă adun, în timp ce se derulează montajul video care ilustrează viaţa mea; în întunericul de pe platou, sunt asaltată de o echipă SWAT de stilişti şi de artişti în machiaj, care îmi retuşează aspectul. Pe ecran sunt prezentată scriind (LOL), alergând (se aude un singur hohot de râs din primul rând; o să discut cu tine mai târziu, Jessica Marie

Peña) și făcând surfing pe Plaja Pacific (ei, asta-i chiar o glumă bună). O, Doamne, privind retrospectiv, mă întreb de ce n-am refuzat toate ideile astea de prezentare a mea? O descriere fidelă a vieții mele m-ar arăta scufundând chipsuri de *tortilla* într-un bol uriaș de guacamole, urmărind a șaptezecea oară serialul *Crash Landing on You*[1] în timp ce laptopul adună praf într-un colț. Dar presupun că asta n-ar fi o prezentare convingătoare a unei eroine.

După se termină filmuleţul, eu şi Lanelle vorbim despre ceea ce se știe deja: că am fost cândva iubita lui Evan şi că i-am urât tatuajul; că eu și Arjun nu ne-am simţit deloc atraşi unul de celălalt; Că Tex și Jude m-au iritat; că eu şi Dax arătam de parcă am fi vrut să sărim unul pe altul, dar că, în realitate, n-aveam atât de multe lucruri în comun; şi că am fost foarte compatibilă cu Nick, Isaac şi Evan.

Eu, Lanelle și Eroii ne cicălim şi ne tachinăm în joacă. Vine pauza publicitară și, în timp ce toată lumea glumeşte şi stă de vorbă, simt cum pulsul mi-o ia razna. Aproape că am terminat. Mai e puțin. Sunt șanse mari să vomit în direct, la televizor.

Vreau să se termine odată emisiunea, dar în acelaşi timp, nu vreau să se mai termine niciodată. Nu ştiu cum să menţin o relație cu Connor şi nici măcar dacă ar trebui. E ciudat că am treizeci și șapte de ani, dar că abia acum învăţ să fac asta: să-mi destăinui sentimentele, să lupt pentru cel pe care mi-l doresc în viața mea romantică, să fac față respingerii. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea fi genul de persoană căreia îi e greu să renunțe.

Luminile se aprind, semnalizând faptul că intrăm din nou în emisie. Am palmele transpirate şi rezist pornirii de a mi le șterge de rochie, pentru că sunt sigură că ar fi evident că am luat-o razna. O să aflăm votul publicului. O să aflăm scorurile noastre. O să aflăm numele sufletului meu pereche.

Dar Lanelle mă surprinde cu un anunț:

---

[1] *Prăbușindu-mă peste tine* – serial de televiziune sud-coreean

– Ei bine, cei opt Eroi nu sunt singurii care au niște fani ardenți, spune ea. Există, de asemenea, favoritul-surpriză al fanilor; nu-i așa, Fizzy?

Mulțimea înnebunește.

Clipesc, luată prin surprindere, dar reușesc să mă controlez.

– Presupun că te referi la producătorul cel sexy, Connor Prince III?

Lanelle râde.

– Chiar la el mă refer. Înainte să ajungem la marile dezvăluiri, haide să ne petrecem puțin timp împreună cu omul din spatele acestei emisiuni. Connor, vino, te rog!

Dacă până acum am avut impresia că publicul a fost gălăgios, asta n-a fost nimic pe lângă felul în care e întâmpinat Connor. Reacțiile la apariția Eroilor au fost ovații. Connor are parte de ovații amestecate cu țipete în toată regula, genul de isterie asurzitoare pe care ultima dată am auzit-o la concertul Wonderland.

Connor iese pe scenă cu un zâmbet timid pe față. Reușește să pară modest, în ciuda celor doi metri pe care-i are în înălțime, iar eu sunt cu adevărat o idioată, fiindcă abia acum îmi dau seama că al doilea loc de pe fotoliul meu cel larg e pentru el.

În timp ce înaintează pe scenă, are privirea ațintită la mine.

Se așază și zâmbește.

– Bună!

Coapsa lui lungă și musculoasă e lipită de a mea, și, fără să vreau să fiu dramatică, trebuie să spun că asta e cea mai erotică senzație a vieții mele.

– Bună și ție! spun eu, cufundându-mă în privirea intensă pe care o schimbăm. N-am știut c-o să avem ocazia să te facem să te simți prost în direct la televiziune!

Ochii verzi ai lui Connor sclipesc.

– A trebuit să-ți mai ofer o șansă înainte de încheierea sezonului.

Lanelle intervine:

– Iată compatibilitatea despre care vorbim! spune ea, arătând spre noi. Fizzy, am auzit că singurul motiv pentru care Connor a făcut interviurile din confesional a fost faptul că tu ai stipulat condiția asta în contract?

– Într-un fel, spun eu, zâmbindu-i lui Connor. În prima zi de filmare, i-am spus că dacă n-o face, plec.

Lanelle se încruntă dramatic.

– Asta-i destul de radical!

– E, de asemenea, o minciună, spune Connor, râzând. Afirmă asta doar ca să pară dură.

– Dă-mi voie să mă bucur de momentul ăsta! spun eu și îl împing în joacă, iar publicul izbucnește în râs. Nu mă lasă niciodată să scap cu minciuna!

– Ca să fiu sincer, pot să spun că, în cazul ăsta, lecția e că nu trebuie să mă îndoiesc niciodată de Fizzy!

Publicul reacționează:

– Oooo!!!

– Dar ascultă, spune Lanelle, voi doi aveți cu adevărat o comunicare extraordinară în fața camerei de filmat!

Devin stânjenită și începe să mă furnice pielea. Nu vreau ca gazda emisiunii să-l pună pe Connor într-o situație dificilă.

– Chiar și un cadavru ar avea o conexiune cu bărbatul ăsta, Lanelle, fii serioasă!

Admiratoarele lui Connor se pun pe urlat.

– Nu, nu, asta e ceva special. Uitați-vă! exclamă Lanelle, făcând semn spre ecran, unde începe să se deruleze un montaj de fotografii care îmi taie răsuflarea: eu și Connor în platou, lângă un monitor; unul lângă altul la cafenea, în prima săptămână, în timp ce-mi întinde cafeaua lui ca să beau cu paiul din ea; o fotografie în care-i dau o gură de paste în timpul unei pauze de prânz cu echipa; alta, în care stau în spatele lui Connor și al lui Rory, în timp ce ei se uită la ceva pe clipboard, iar eu fac o grimasă de țăcănită și mimez cu degetele niște urechi de iepuraș.

Mă uit la el, întrebându-mă ce mama naibii e asta, ce se întâmplă, dar el zâmbește strengărește spre ecran și nu se întoarce cu fața la mine, deși îl privesc cu foarte mare intensitate.

Apoi imaginea se schimbă și apare o fotografie pe care ne-a făcut-o la Broad Museum un trecător pe care l-am rugat...

Inima mi se urcă până în gât, încercând să se protejeze emoțional.

Urmează un selfie la The Rocky Horror Picture Show, apoi o imagine cu mine în timp ce urlu, atârnată de un harnașament în sala de cățărat, iar Connor, cu picioarele bine înfipte în podea, se prăpădește de râs. E arătată o fotografie din ziua în care am încercat amândoi să mâncăm tacos pe platou dintr-o singură îmbucătură (el a câștigat) și apoi e arătată alta, de când el m-a ținut cu capul în jos și m-a cărat până la rulota pentru confesional, fiindcă vorbeam prea mult cu Liz și cu Brenna. Apoi apare o fotografie ce surprinde un moment pe care nici măcar nu mi-l amintesc, în care urmăresc filmările zilei, iar Connor e în spate, cu mâinile pe umerii mei. Atunci când montajul ajunge la o imagine cu noi doi, cu Juno și cu Stevie chiar înainte de concertul Wonderland, publicul ovaționează pe un ton diferit. Începe să vadă realitatea, iar eu, la fel.

Sunt imagini cu noi în timp ce ne îndrăgostim.

Chipurile fetelor nu sunt blurate, ceea ce înseamnă că Nat, Jess și River trebuie să le fi dat permisiunea ca imaginea asta să apară în emisiune, iar eu simt cum șocul mi se transformă într-un munte de derută. Ce se întâmplă? Mă uit în public, căutând locul în care știu că ar trebui să fie prietenii mei, chiar în față, dar nu văd decât întuneric. Îmi simt pulsul în gât.

– O adevărată prietenie! spune Lanelle după ce imaginea îngheață la o poză cu mine râzând isteric în Parcul Balboa, iar Connor e într-o parte, privindu-mă cu admirație nedisimulată. Unii fani au crezut chiar că adevărata poveste de dragoste e asta!

Publicul izbucnește în ovații. Vocea unei femei se ridică din sala întunecată:

– Sărut-o, Tati Prince!

Mă întorc să mă uit la Connor, care, la rândul lui, se întoarce lent ca să mă privească.

Lanelle întreabă:

– Vreo idee despre câți fani aveți voi doi online?

Durează câteva secunde până să-mi dau seama că mă întreabă pe mine. Îmi iau privirea de la Connor, întorcându-mă încet spre Lanelle, în timp ce dau din cap în semn de negare. Craniul îmi cântărește o tonă.

– N-am voie să urmăresc online activitatea emisiunii, și sinceră să fiu, asta a fost o scuză bună ca să nu intru deloc pe Twitter.

O undă de amuzament traversează sala.

– Connor, ce părere ai despre toate astea?

– Ei, bine, bineînțeles că n-am plănuit să fiu în fața camerelor de filmat, răspunde el, trecându-și o mână prin păr. Trebuie să recunosc că nu ăsta-i locul în care mă simt cel mai confortabil.

Un cor de gângureli pline de compasiune plutește dinspre public.

– Dar Fizzy a avut dreptate, adaugă el, ridicându-și mâinile ca și cum mi-ar da dreptate. A funcționat, a fost distractiv, nu-i așa? spune, întorcându-se spre mine și ațintindu-și privirea la buzele mele. Cu toții știm că Fizzy e deșteaptă și amuzantă și că face pe toată lumea să se simtă bine, conchide, răsuflând adânc. Aduce buna dispoziție!

Acum publicul o ia complet razna, iar eu îl privesc pe Connor întrebându-l din priviri: „Ei, serios vorbind, ce faci?“

– Abia dacă intru pe rețelele sociale, îmi spune el ca și cum am fi singurii oameni din sală. Dar până și eu am început să-mi dau seama că oamenilor le-a plăcut dinamica relației noastre, explică, zâmbind. Și mie îmi place!

La naiba, inima.

– Iar, din cât se pare, spune Lanelle, în sala asta sunt destui care s-au urcat la bordul vasului *Cizzy*!

– *Cizzy*? mimez eu din buze către Connor, care ridică din umeri cu inocenţă, aşa că spun în microfon: Habar n-am avut că avem un vas, Lanelle!

– Putem să aprindem câteva lumini în sală, vă rog? întreabă Lanelle, iar publicul e iluminat difuz. Să ridice mâinile cei care sunt fanii lui *Cizzy*! spune ea.

Clipesc de uimire din pricina tuturor mâinilor care se ridică, iar apoi mă întorc, sesizând mişcare lângă mine. Tex, Colby şi Dax au ridicat şi ei mâinile.

Lanelle se întoarce spre ei, râzând.

– Şi voi trei?

Dax dă din cap, cu un zâmbet imens pe faţă.

– Nu m-a deranjat să pierd, din moment ce am ştiut de la început că n-am avut nici o şansă!

– Eu am votat pentru ei, recunoaşte Tex.

– Şi eu, spune Colby.

– Încă nu ştim rezultatele! strig eu, încercând să înţeleg. Ce se întâmplă aici?

Mă uit la Connor, care se întinde şi mă ia de mână. În sală se lasă tăcerea.

– Se întâmplă că vreau să-mi încerc norocul!

Haosul creşte în jurul nostru. Majoritatea celor din rândurile din faţă sunt în picioare.

Pe când ne aflam în culise, el mi-a spus că urma să vină o parte grea, iar acum ştiu că s-a referit la asta: să se pună în lumina reflectoarelor pentru mine, să se introducă nu doar ca erou, ci ca Erou Principal, riscând totul pentru noi. Simt cum inima mi se strânge de recunoştinţă.

– O să fie OK? întreb eu în şoaptă, gândindu-mă la slujba lui, la viaţa lui în oraşul ăsta, la tot.

Connor se apleacă în faţă, şoptindu-mi la ureche:

– Ţi-am zis că aveai dreptate, spune el, citindu-mi gândurile, iar apoi se depărtează puţin de mine şi zâmbeşte. Îţi mulţumesc că mi-ai amintit: totul *o să fie* minunat.

Am o revelație zguduitoare: Connor are încredere în mine la fel de mult cât am eu în el. A venit lângă mine în culise ca să simtă încurajarea pe care, la rândul meu, și eu am căutat-o mereu în el. Cumva, chiar în fața a milioane de oameni, am găsit refugiu unul în celălalt.

Nu pot să fac față situației ăsteia, inima mea nu poate să îndure. E un gest grandios, iar eu n-aș fi putut să scriu niciodată așa ceva, nu mi-aș fi imaginat un sentiment care să crească atât de mult în mine și să-mi creeze senzația că nu pot să vorbesc, că nu pot să gândesc.

Connor mă strânge de mână, adresându-se publicului:

– Ne-am gândit că ar fi trebuit să primesc același număr de minute de apariție pe ecran ca și ceilalți concurenți, dar desigur că asta e imposibil. Așa că am făcut eu însumi ceva.

Își ridică bărbia și face din nou semn spre ecran, iar luminile din sală se estompează. Se aud acordurile de început ale cântecului meu preferat din repertoriul Wonderland, „Joyful"[1], și simt o emoție pe care nu sunt sigură c-o s-o pot controla.

Acum pe ecran rulează clipuri video cu noi doi glumind în platou, cu mine aruncând în el cu un șervețel mototolit. Filmări în timp ce mâncăm împreună de prânz, întotdeauna la câțiva pași distanță de restul echipei; în alt clip, stăm singuri la o masă, cu privirile ațintite la ecranele telefoanelor mobile, tăcând amândoi. Există și un clip în care încercăm să învățăm un dans de pe TikTok, iar apoi izbucnim în râs. Apoi vine rândul unei compilații de imagini scurte, în care eu îl împung pe Connan în coaste de fiecare dată când trec pe lângă el, ceea ce face ca publicul să izbucnească în râs.

Următoarele câteva filmulețe îl arată pe Connor în timp ce ne instruiește în platou, iar eu îl urmăresc cu ochii căscați, plini de încredere, și dau din cap. Iubirea mea e la fel de discretă precum o cărămidă care îți cade în cap și mi-ar fi rușine de felul în care sunt evident îndrăgostită de el, dacă n-ar fi la fel de evident

[1] Plin de bucurie

că e un sentiment reciproc. Oricine ar fi fost persoana care l-a surprins în timp ce mă urmărea cum găteam în bucătăria industrială și în timp ce plantam copaci împreună cu Jude, a fost un geniu; Connor arată ca și cum ar urmări emisiunea lui preferată.

Cântecul se termină, ecranul se face negru și cred că ăsta e sfârșitul, până când sunetul clar al vocii mele pe fundalul muzicii mă surprinde:

„E cazul să vorbim despre ce s-a întâmplat aseară?"

Publicul râde din pricina subînțelesului și, o, Doamne, știu ce e asta! Prima zi de filmare, când microfonul meu era deschis. Mă simt străbătută de un fior de groază. Mă lovesc cu palma peste frunte, iar publicul vibrează de entuziasm la gândul obscenităților care urmează.

Ecranul e în continuare negru, dar pauza de dinaintea răspunsului lui Connor și apoi vocea lui, care se aude prea tare, dându-l de gol că încearcă să acopere gafa pe care tocmai am făcut-o, nu lasă loc de îndoială:

„Vrei să spui: discuția noastră despre desfășurătorul episodului de azi?"

Răspunsul meu țipat face publicul să izbucnească în hohote de râs:

„Da! Sigur că asta vreau să spun! La ce altceva aș putea să mă refer?"

Brenna apare pe ecran, stând pe canapea, lângă Rory, în rulota pentru confesional.

„Sinceră să fiu, a fost clar pentru toată lumea, încă de la început, că ăia doi erau îndrăgostiți până peste urechi!"

Iar acum, Rory:

„O, Doamne, ea se uita la el tot timpul!"

Declarația asta e urmată de un montaj de scene în care mă uitam la Connor în timpul filmărilor. Stând la masă, în cafenea, în bucătăria industrială, în parc, la spa, uitându-mă după Connor în momente în care el nici măcar nu era acolo. Clipurile se succed cu viteză, o multitudine de situații în care eu îl caut

cu privirea. Mai mult decât mi-am imaginat că am făcut-o, deşi ştiu că m-am uitat mult la el.

E de tot râsul.

Mă aplec şi-mi iau capul în mâini, în timp ce publicul ovaţionează.

Dar apoi mă îndrept de spate, fiindcă aud din nou vocea Brennei:

„Da, dar Connor era la fel de obsedat!"

Acum apare un montaj cu faţa lui Connor, surprinsă în fotografii de fiecare dată când m-a atins unul dintre Eroi, sau s-a apropiat de mine, sau m-a făcut să râd, sau a flirtat cu mine. Compilaţia e caraghioasă – eu şi Dax la prima întâlnire şi o imagine scurtă în care Connor se încruntă la monitor; Nick îmi dă o cireaşă, iar Connor pare să inspire adânc, cu ochii în tavan; Evan, sprijinit în barca de pescuit, iar Connor uitându-se la el, plin de furie. Publicul e înnebunit, ţipând şi râzând. Şi Eroii râd isteric.

Apare Isaac pe ecran.

„Cred că am observat cu toţii, dar la început n-ai fi zis că erau îndrăgostiţi, păreau mai mult nişte prieteni foarte buni!"

Apoi Dax:

„Ăia doi cu siguranţă se plac!"

Publicul aclamă deşănţat.

Nick spune:

„Cred că el a încercat să reziste, dar e limpede că simte ceva pentru ea!"

Şi Colby, stând lângă el într-o noapte oarecare, spune:

„Iar Fizzy nu l-a vrut pe nici unul dintre noi fiindcă l-a vrut pe el. E greu să te superi atunci când vezi doi oameni care se îndrăgostesc!"

Mă uit la Connor şi văd că se uită la mine. Bineînţeles că se uită la mine, doar mi-a spus că el a pus totul la cale. Şi atunci îmi dau seama – am mai văzut ţinutele pe care le poartă Nick şi

Colby în clip. Au fost îmbrăcați astfel la petrecerea de încheiere a filmărilor.

– Tu ai făcut asta? întreb în șoaptă. Joi?

El dă din cap în semn că da, iar apoi își ridică bărbia și-mi face semn să mă uit la ecran, ca nu care cumva să pierd ce urmează.

Suntem în rulota pentru confesional, față în față. Amândoi părem distruși, iar acum simt cum îmi sare inima din piept. E prima parte a interviului sfâșietor din confesional, în ultima zi de filmare.

Partea care n-a fost difuzată.

„Care sunt sentimentele tale înainte de această ultimă întâlnire?“ întreabă Connor.

„Sunt ușurată“, spun eu, aruncându-i o privire plină de seriozitate.

Îmi aduc aminte sentimentul, momentul în care mi-am azvârlit devoțiunea în aerul dintre noi, încercând să-l fac să vadă cât de mult îl iubesc.

Expresia lui Connor se tensionează, căutându-mi privirea. Văzându-l acum, nu știu cum de mi-am păstrat calmul.

Masca îi alunecă din nou atunci când întreabă:

„De ce ești ușurată?“

„Pentru că în curând o să mă pot opri din a mă preface că-mi doresc pe altcineva în afară de tine.“

El intră în panică, aruncând o ocheadă la camera de filmat.

„Fizzy, nu… nu poți să spui asta!“

Îmi ridic bărbia.

„Atunci, scoate-o la montaj!“

Expirând lung și lent, Connor se întinde spre cameră și o închide. Ecranul devine negru.

Luminile din sală se aprind din nou și, după un moment de liniște, publicul izbucnește în aplauze, ridicându-se în picioare.

Mâna îmi e atât de alunecoasă în strânsoarea lui Connor, încât vreau să mi-o smulg și s-o șterg, dar nu îndrăznesc; el o

întoarce discret și și-o lipește de picior. Văzându-i gestul, publicul țipă din nou.

Oamenii ăștia ar face infarct dacă l-ar vedea pe Connor făcând sex.

– Ei, bine, Connor, se pare că ai intrat oficial în competiție, spune Lanelle pe un ton timid, iar mie, dintr-un motiv anume, îmi sare inima din piept, ca și cum aș fi uitat de ce suntem aici. Cred că acum trebuie să aflăm cum a votat publicul!

Lanelle explică faptul că votarea a avut loc pe rețelele sociale, unde a fost monitorizată de un terț contractor, imparțial. Apoi ea vorbește despre statistica voturilor primite după prima săptămână și despre statistica celor de după ultimul episod. Cifrele sunt uluitoare. Luminile scad din nou și apoi se transformă încet în roșu, ca să ilustreze, presupun, suspansul. Apoi Lanelle spune:

– Cu patruzeci și unu virgulă doi la sută din voturi... publicul l-a ales pe Isaac!

Survine o pauză, întreruptă de aplauze zgomotoase, dar politicoase.

– Totuși..., spune Lanelle, zâmbind larg către public, moment în care eu îmi dau seama că și ea face parte din conspirația lui Connor, ...am avut parte de o surpriză. Știe cineva despre ce vorbesc?

Cei din public țipă cam o sută de lucruri neinteligibile, dar apoi ea le face semn să se potolească și se preface că-și examinează cartonașele cu texte.

– Printr-o turnură neașteptată de situație, Connor Prince pare să fi primit treizeci și opt virgulă șase la sută din voturi. Și nici măcar nu era concurent!

Haosul erupe, iar Lanelle trebuie să urle peste publicul dezlănțuit. Până și echipa din spatele camerelor de filmare ovaționează.

N-am nevoie de matematica de tocilară a lui Jess ca să știu că treizeci și opt virgulă șase la sută înseamnă milioane de oameni. Milioane de oameni care vor ca bărbatul ăsta să fie cu mine. Dar

singurii doi care contează stau unul lângă altul pe fotoliu. Mă uit la Connor; zâmbetul lui plutește undeva între timid, înfumurat și complet copleșit.

Mă aplec, ceea ce face ca zgomotul din jurul nostru să se amplifice.

– Ai știut despre asta?

Connor ridică dintr-un singur umăr, zâmbetul i se lărgește, iar inima mi se umflă în piept, făcându-se mult prea mare pentru corpul meu.

– Bine, bine! spune Lanelle, încercând să continue emisiunea. Dar adevărata întrebare e în continuare fără răspuns: a prezis publicul, adică voi toți, care dintre Eroi e sufletul-pereche al lui Fizzy, după cum a stabilit ADNDuo?

Lanelle o ia în ordinea eliminării. Deloc surprinzător, Tex e o Compatibilitate de Bază. Cu toate astea, Arjun se pare că e Argint. Jude și Colby sunt Bază. Nick și Dax sunt amândoi Argint. Din păcate, Evan e Bază, dar publicul trepidează, știind ce înseamnă asta: Isaac e Compatibilitatea mea de Aur. Cu patruzeci și unu virgulă doi la sută din voturi, publicul a prezis corect.

Lanelle confirmă; din niște tunuri ascunse în spatele scenei, explodează confetti. Becurile din logoul retro clipesc intermitent și ciclic, în ritmul muzicii; o jerbă de artificii strălucitoare, micuțe, explodează în spatele nostru. O cameră de filmare se apropie de Isaac, iar chipul lui frumos apare pe ecran. Ridică brațele, face cu mâna publicului, îl instigă și schimbă saluturi, lovește palmele cu ceilalți concurenți. Mă ridic și îl îmbrățișez. Chiar și Connor aplaudă.

Dar mai sunt întrebări care au rămas fără răspuns în mijlocul dezlănțuirii ăsteia haotice de bucurie.

„Oare Connor a făcut testul ADNDuo? Au scorul nostru?“

Publicul se liniștește și un zumzet plin de nerăbdare umple sala. Ne așezăm cu toții, iar Lanelle se întoarce spre mine și spre Connor, care ședem în continuare pe canapea.

– Probabil că ați ghicit că mai există un lucru pe care trebuie să-l discutăm. Connor ne-a oferit și el o mostră pentru test.

Simt că-mi sare inima din piept. Exclam:

– Presupun că aici trebuia să ajungem!

– Așa că iată-ne, spune Lanelle, zâmbind. Momentul adevărului! Cum vă simțiți?

Răspunsul e simplu și i-l spun lui Connor:

– Nu-mi pasă!

– Nici mie! exclamă el, dar apoi îmi aruncă un zâmbet cât toate zilele.

– *Știi* care e răspunsul? întreb eu.

El dă din cap.

– *Vreau* să știu? filozofează, iar publicul râde. Asta nu pot să-ți spun, Fizzy! Depinde de tine, draga mea, adaugă el, luându-mi mâna și așezându-mi-o înapoi pe coapsa lui. Eu cu siguranță că n-o să te oblig să afli asta în direct, la televiziunea națională!

Publicul protează vehement și știu că, și dacă nu mă obligă el, trebuie s-o fac. La câtă isterie națională a creat producția asta, n-are rost să mă amăgesc: dacă nu insist să se dezvăluie misterul rezultatului, e foarte probabil ca vreun membru furios al publicului să-mi facă felul pe aleea din spatele studioului, după ce se termină spectacolul.

– Dacă rezultatul e prost? întreb eu.

Connor se întinde și-și trece degetul mare peste obrazul meu. Zâmbește și mă vede numai pe mine în sala asta imensă, plină de oameni. În fiecare gest măreț sau apogeu emoțional pe care l-am descris vreodată în cărțile mele, asta era expresia pe care voiam s-o redau. Dar e mult mai bine să fii privit astfel în realitate.

– O femeie isteață mi-a explicat că e de multe mii de ori mai probabil să-ți găsești perechea cu o Compatibilitate de Bază, decât să găsești o Compatibilitate de Diamant, spune Connor.

Îmi dau seama că a vorbit despre asta cu Jess, că s-a dus la ea ca să afle amănunte despre test, sau pur și simplu ca să capete încurajări. Simt cum mă luminez pe dinlăuntru.

Mă gândesc la ultima mea listă de compatibilități ADNDuo și-mi aduc aminte cât de sigură eram că aș fi fost influențată de cunoașterea scorurilor. Dar și dacă Lanelle mi-ar spune acum că noi doi avem prima potrivire zero din istorie, tot pe Connor l-aș alege în seara asta și în toate serile restului vieții mele.

– Sinceră să fiu, m-aș mulțumi cu orice scor, atât timp cât te am pe tine!

– Mă ai, răspunde el, vârându-și mâna în buzunarul sacoului și scoțând de acolo un plic. Vrei să afli?

Iau plicul cu mâna tremurându-mi ca o frunză în vânt.

Connor înghite în sec, spunând în șoaptă, dar cu convingere:

– Orice ar scrie acolo, te rog să știi că te iubesc la nebunie.

Apoi, acompaniat de țipetele sălbatice ale mulțimii, se apleacă și-și pune gura peste a mea.

La început e un sărut reținut, care ține seama de faptul că totul se petrece pe scena unei emisiuni transmise în direct, așa că împărtășim momentul cu milioane de telespectatori. Dar înlăuntrul meu se umflă un cocktail de emoții: înflăcărare, ușurare, euforie și dorință, și nu pot să-mi opresc mâna din a se duce spre gâtul lui, nu-mi pot opri gura din a se înmuia, lipită de arcul plin al buzei lui de sus, de umflătura delicioasă a buzei de jos, curbate, amuzate. Fără îndoială că o să fie evident pentru toată lumea care ne privește, că am mai făcut asta și altă dată.

De cum deschidem ochii, fața mea e acoperită de un zâmbet larg.

– Și eu te iubesc.

Apoi trag iute aer în piept și deschid plicul.

CAPITOLUL 51

Stenograma interviului din confesional, după final

Connor Prince: Ei, bine, Felicity Chen, iată-ne!
Felicity Chen: Iată-ne.
Connor: Cum te simți?
Fizzy: Mă simt ca și cum aș fi fost dusă în partea cealaltă a orașului ca să filmăm un interviu în rulota asta, când ar fi trebuit să mergem la tine acasă și să facem prima noastră casetă cu o partidă de sex.
Connor: (râde) Mă refer la seara asta, la finala competiției și la revelația legată de scorul nostru, prostuțo!
Fizzy: O, a fost cea mai minunată seară din viața mea! Surprizele, sărbătorirea alături de toată lumea, pe scenă, petrecerea de după!
Connor: O, Doamne, unii o să sufere mâine de niște mahmureli îngrozitoare!
Fizzy: Tex bea bere din pălărie.
Connor: Nu cred că Nick și-a găsit pantofii.
Fizzy: Da, ei, bine, au fost luate niște hotărâri proaste, dar nu de către noi.

Connor: Într-adevăr. Noaptea noastră o să devină chiar mai bună de-atât!
Fizzy: Promiți?
Connor: O, promit!
Fizzy: În cazul ăsta, cred că nu degeaba scorul nostru a revelat o Compatibilitate de Titan (face cu ochiul spre cameră).
Connor: Cred că asta e o glumă despre erecție, așa c-o să trec mai departe.
Fizzy: Întotdeauna presupui că sunt porcoasă! Poate că a fost doar o glumă despre trăinicia legăturii noastre!
Connor: Asta a fost?
Fizzy: Nu, a fost o glumă despre erecție.
Connor: Te asiguri că filmarea asta n-o să vadă niciodată lumina zilei, nu-i așa?
Fizzy: Oricum, când ai fi vrut s-o difuzezi? Finala a fost în direct!
Connor: Presupun că o să existe cerere pentru o continuare sau pentru un episod de reuniune, ceva. Brenna a rostit cuvintele „modă" și „viral" cam de șapte sute de ori în seara asta.
Fizzy: OK, atunci editează gluma mea cu erecția cu bipuri și emojiuri cu vinete; ce e așa de greu?
Connor: A, trebuie să țin minte să adaug un sunet de cinel aici.
Fizzy: Vezi, nici măcar n-am intenționat să fac gluma aia! Ești la fel de rău ca și mine!
Connor: Poate că ăsta e motivul pentru care ne leagă o iubire adevărată.
Fizzy: Cred că, având un scor de optzeci și opt, sunt multe motive din care ne leagă o iubire adevărată.
Connor: De ce nu vii aici ca să-mi arăți?

(nota editorului: cadrele dintre minutele trei și douăzeci și șapte au fost scoase intenționat din montaj)
Connor: Exact. O să tăiem asta.
Fizzy: Ai ruj pe... chiar acolo!
Connor: A, ce bine! OK, unde eram?
Fizzy: Dragoste adevărată.
Connor: Dragoste adevărată.
Fizzy: Fericirea noastră până la adânci bătrâneți.
Connor: Ăsta-i singurul lucru pe care-l promiți cititorilor tăi! Știi mai multe lucruri despre importanța FAB[1] decât majoritatea oamenilor de aici.
Fizzy: Știi, mă întristează puțin faptul că toți acești oameni care au urmărit emisiunea și au vrut să fim împreună n-o să poată să vadă cum ni se desfășoară viața. Viitorul nostru o să fie minunat (se uită în cameră). Nu mă mai ofer pentru o altă emisiune de reality, Blaine!
Connor: Ei bine, ai putea să le spui spectatorilor totul despre asta chiar acum!
Fizzy: Totul despre iubirea noastră până la adânci bătrâneți?
Connor: Sigur că da. Cum crezi că o să arate?
Fizzy: Uau! OK, ei, bine: terminăm de filmat asta și ne ducem înapoi la mine, unde nu ne dăm jos din pat douăzeci și patru de ore!
Connor: Deja îmi place viitorul ăsta.
Fizzy: Ne petrecem săptămâna viitoare împreună cu familia și prietenii. Isaac se bucură de premiul lui în bani, iar eu te-am ales pe tine ca să mergem în Fiji.
Connor: Nu sunt sigur că directorii de la North Star o să fie de acord.
Fizzy: Tehnic vorbind, eu aleg cu cine merg!

[1] Fericiți până la adânci bătrâneți

Connor: Nu mă îndoiesc de abilitatea ta de a-ţi susţine cauza în faţa lui Blaine.
Fizzy: După ce ne întoarcem, o să fie mai bine decât ne-am fi putut imagina. Oamenii ne respectă intimitatea şi ne luăm liber două luni înainte să înceapă pregătirile pentru sezonul doi.
Connor: Noi?
Fizzy: Sunt noul tău coproducător, nu ştiai?
Connor: Aha, s-a notat!
Fizzy: Tu te costumezi ca Luke Skywalker la Comi-Con, iar eu sunt rucsacul tău Yoda.
Connor: Visul meu de a te căra într-o aglomeraţie de oameni transpiraţi se transformă în realitate!
Fizzy: Vara viitoare ne mutăm împreună.
Connor: La momentul potrivit, o s-o întreb pe Stevie ce părere are despre o tovarăşă de-a ei, fană Wonderland, pe post de mamă vitregă.
Fizzy: Accept propunerea chiar înainte să pui întrebarea!
Connor: Nunta noastră o să fie cea mai reuşită petrecere din toate timpurile!
Fizzy: Dezmăţul e marca mea!
Connor: Iar în fiecare zi a vieţii mele de acum încolo, o să pot să spun cu sinceritate că te iubesc şi că te preţuiesc din toată fiinţa mea.
Fizzy: O, Doamne, e impresionant! Putem să ne apucăm de viitorul ăsta chiar acum?
Connor: Da, iubita mea, putem.

MULȚUMIRI

În 2020, când am terminat *Ecuația sufletului-pereche*, am presupus că scriseserăm tot ceea ce ne-am fi dorit despre această lume. Jess, River și Juno și-au găsit finalul fericit și asta era totul. Voi, dragi cititori, ați avut alte planuri. *Ecuația sufletului-pereche* a fost lansată în luna mai, 2021, noi am pornit într-un turneu (virtual) de lansare și, literalmente, la fiecare eveniment organizat am primit aceeași întrebare:

– O să existe o carte dedicată lui Fizzy?

Am fost puțin bulversate. Creăm personaje secundare din mai multe motive: ca să punctăm cu accente comice anumite momente de tensiune, ca provocăm eroina în evoluția ei sau ca să furnizăm un fir secundar, însă satisfăcător, al narațiunii. Însă rareori se întâmplă ca aceste personaje secundare să devină centrul atenției. Așa că n-am avut un răspuns bun la acea întrebare a cititorilor, dar cu cât ne întrebau mai mulți oameni, cu atât ne dădeam seama mai mult că era nevoie de povestea asta; pentru mulți dintre voi, răspunsul „Nu se știe niciodată!" n-a fost suficient. Iar apoi, într-o bună zi, a apărut ideea potrivită. Probabil că nu s-a întâmplat instantaneu, ca atunci când se aprinde un bec, dar privind retrospectiv, ni se pare că povestea lui Fizzy pur și simplu a apărut într-o conversație pe care o aveam: își pierduse bucuria și o regăsește în cel mai neașteptat loc, alături de

un bărbat care se sustrage tuturor încercărilor ei de a-l eticheta, care-i vede nenumăratele straturi și profunzimi și care își găsește propria bucurie în exuberanța ei molipsitoare.

Ca să fie clar, dacă am fi plănuit să facem dintr-o scriitoare de romane de dragoste un personaj principal, probabil că am fi conturat-o diferit în *Ecuația sufletului-pereche*. Ca să fim dureros de sincere, noi, autoarele de romane de dragoste, ne confruntăm cu o grămadă de mizerii din cauza lucrului pe care-l facem. În cadrul interviurilor, suntem întrebate dacă scriem despre fanteziile noastre; suntem întrebate ce gândesc tații și soții noștri despre carierele noastre; suntem întrebate dacă am experimentat ceva din lucrurile despre care scriem în cărți. Deci, din motive evidente, la început ne-am luptat să ne hotărâm cât de mult să ne bazăm pe pozitivitatea sexuală a lui Fizzy și pe viața ei romantică exuberantă. N-am vrut să susținem acele stereotipuri. Dar s-a dovedit că a fost la fel de ușor cum e să scrii cuvântul „prolog". Fizzy a plutit din noi ca și cum am fi respirat. Asta a însemnat că adevărata problemă ne-a luat pe nepregătite: care era eroul care ar fi putut s-o merite?

A durat ceva vreme să-l găsim pe Connor printre pagini. E un personaj liniștit, o prezență puternică, stabilă. L-am scris în mai multe straturi, cioplindu-l cu atenție în poveste la fiecare nouă revizuire, până când a ajuns la fel de complet și de sofisticat ca și eroina noastră curajoasă și strălucitoare, Fizzy. Iar astă-seară, când citim pentru ultima oară manuscrisul înainte să intre la tipar, credem că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut până acum. *Experimentul iubirii adevărate* e a treisprezecea carte pe care am scris-o împreună și e scrisoarea noastră de dragoste dedicată romanelor de dragoste și admiratoarelor genului de peste tot din lume.

Și, ca întotdeauna, deși noi scriem cuvintele, e nevoie de o echipă enormă de oameni minunați care să lucreze neobosit în spatele scenei pentru ca această carte să ajungă în mâinile voastre.

Holly Root, Compatibilitatea noastră de Diamant, trebuie mereu să te punem în primul plan. Ne-ai găsit într-o movilă de nămol, în urmă cu aproape exact unsprezece ani; douăzeci și nouă de cărți publicate ulterior, și-ți trimitem în continuare emojiuri cu inimi drept ochi. Ești înțeleaptă, bună, simpatică și intuitivă, nemiloasă și genială – perfectă pentru noi în toate felurile. Kristin Dwyer e reprezentanta noastră pentru PR, comoara noastră, refugiul nostru. Îți mulțumim că aduci cărțile noastre în lume, că porți pălării caraghioase cu noi, la Disneyland, și că ești întotdeauna trează pentru micul-dejun la hotel, în turneele de promovare a cărților. Ești dragonul nostru de sex feminin.

Jen Prokop e una dintre cele mai strălucitoare redactoare independente cu care am lucrat vreodată; găsește punctele slabe în manuscrisele noastre, ca și cum asta ar fi superputerea ei. Îți mulțumim pentru lecturile atente, pentru ideile minunate și pentru faptul că ești întotdeauna pregătită cu recomandarea de carte perfectă.

Am mai spus lucrul ăsta, îl spunem din nou: Galeria / Simon & Schuster a fost căminul perfect pentru fiecare dintre cărțile noastre. Jen Bergstrom e acel gen rar de publicist care reușește să echilibreze mentorul, campionul, instructorul, prietenul și omul de afaceri, fără să piardă nici o fărâmă de profesionalism. Suntem cu adevărat căzute în admirația echipei pe care am construit-o. Hannah Braaten, a fost foarte plăcut să lucrăm cu tine la Fizzy; îți mulțumim pentru faptul că ne-ai reprezentat perfect în toate încăperile și pentru că ne-ai ajutat să realizăm lucrul ăsta exact așa cum am sperat să fie. Mulțumiri imense restului minunatei echipe editoriale: Abby Zidle, Aimee Bell, Andrew Nguyen, Sarah Schlick, Mia Robertson, Frances Yackel; uzinelor de vânzări Jen Long, Eliza Hanson și tuturor editorilor cărora le-am promis primul nostru născut, sperăm că sunt cuminți, LOL; echipa noastră minunată de publicitate, Lauren Carr și Sally Marvin; geniile în marketing Mackenzie Hickey și Anabel Jimenez; răbdătorii și genialii directori creativi Lisa

Litwack și John, de la Mustache Vairo (nu poți s-o razi niciodată; gândește-te la toate „mulțumirile" pe care ar trebui să le corectăm). Corectorii noștri geniali găsesc greșelile și se asigură că lumea nu află că nu știm niciodată să amplasăm corect o virgulă și nici măcar să folosim un calendar. Editorului de producție Christine Masters i se spune „Extraordinara Christine" cam în toate e-mailurile și o merită din plin. Echipa Simon Audio e plină de vedete: Sarah Liberman, Chris Lynch, Louise Solomon, Tom Spain, Desiree Vecchio, Gaby Audet, Taryn Beato și Sophie Parens. Vă mulțumim pentru fiecare persoană care ajunge să ne atingă cărțile, fie prin intermediul computerului sau prin munca fizică necesară pentru a le crea și a le trimite acolo unde trebuie să ajungă.

Heather Baror-Shapiro, îți mulțumim pentru că ai pus cuvintele noastre în mâinile cititorilor din întreaga lume. Mary Pender-Coplan, ești pur și simplu magică. Telefoanele de la tine sunt preferatele noastre. Matt Sufarman, îți mulțumim pentru că ne reprezinți mereu interesele cu cea mai profundă dedicație; ești un șmecher. Molly Mitchell, mulțumim până la sfârșitul lumii pentru faptul că ne gestionezi calendarul și ai grijă să fim organizate. Ești de AUR.

Prietenilor, colegilor și idolilor care ne inspiră, împărtășesc țipetele admiratoarelor cu noi, sau au grijă să nu fim dezordonate pe internet, vă iubim: Erin Sevice, Katie Lee, Kate Clayborn, Sarah MacLean, Ali Hazelwood, Susan Lee, Jennifer Carlson, Jessica McLin, Brie Statham, Amy Schuver, Mae Lopez, Laura Wichems, Kian Maleki, Bianca Jimenez, Jori Mendivil, Cathryn Carlson, Ysabel Nakasone, Adriana Herrera, Katherine Center, Jen Frederick, Diane Park, Kresley Cole, Elen McCarthy, Sally Thorne, Sonali Dev, Alisha Rai, Christopher Rice, Sarah J. Mass, Sarah Wendell, Tahereh Mafi, Ransom Riggs, Stephanie Perkins, Helen Hoang, Tessa Bailey, Rachel Hawkins, Rosie Danaa, Rachel Lynn Solomon, Rebekah Weatherspoon, Leslie Philips,

Alexa Martin, Jilian Stein, Liz Berry, Brittany C. Cherry, Andie J. Christopher, Candice Montgomery și Catherine Lu.

Pentru Lo's Blue Flowers, vă adorăm pe toți.

Cititorilor din Marea Britanie, care au parcurs cartea înainte de tipărire, le mulțumim pentru faptul că ne-au ajutat la finisarea tonului și vocabularului lui Connor: Lindsey Kelk, Katy Wendt, Lia Louis și Paige Thompson. Sperăm că vorbele lui Connor sună precum cele ale unui flăcău din nord, dar dacă nu e așa, dați vina pe noi.

După publicarea romanului *Ecuația sufletului-pereche* am fost încântate să auzim că atât de mulți dintre voi sperau să-i dedicăm o carte lui Fizzy și, în același timp, eram conștiente de faptul că nu eram în poziția de a spune o poveste despre identitatea culturală sau descoperirea de sine a unui personaj de culoare. E de o importanță majoră pentru noi ca poveștile pe care le spunem să arate ca lumea din jurul nostru și sperăm că am echilibrat aceste două priorități: ca povestea de dragoste a lui Fizzy să fie autentică și să nu pară însușirea unei povești despre identitatea unui chinezo-american. Dacă faceți parte din comunitatea asta, vă mulțumim pentru că ne-ați citit cartea ca să-i acordați o șansă. Simțim o profundă recunoștință față de cititorii chinezo-americani care au citit materialul înainte de publicare: Jennifer Yuen, Patty Lai, Eileen Ho, Kayla Lee și Sandria Wong. Aceste femei au răspuns tuturor întrebărilor noastre și au parcurs mai multe variante ale cărții. Și-au împărtășit timpul, amintirile și, cel mai important, pe ele însele. Je, Patty, Eileen, Kayla și Sandria: vă suntem recunoscătoare pentru totdeauna. Sperăm că v-am făcut mândre. Orice am făcut greșit e numai din vina noastră.

La ora asta, familiile noastre știu aproape la fel de multe lucruri despre publicarea unei cărți ca și noi. Au fost martorii proceselor de schițare, redactare și publicare a cel puțin douăzeci de cărți, au participat la sute de evenimente și la nenumărate sărbătoriri. N-am fi putut face nimic din toate astea fără

membrii familiilor noastre. Vă mulţumim, K şi R, pentru faptul că ne-aţi sărbătorit victoriile cu entuziasm, că aţi avut compasiune pentru noi în timp ce ne-am luptat de-a lungul drumului şi pentru faptul că sunteţi nişte soţi mândri, feminişti, ai soţiilor voastre exuberante. Şi vă mulţumim C, O şi V, pentru faptul că sunteţi cu adevărat cei mai minunaţi copii, dar cel mai mult vă mulţumim că aţi ştiut să vă pregătiţi singuri cina atunci când a fost nevoie. Nu putem exprima în cuvinte dragostea pe care o simţim pentru voi.

Pentru cazul în care nu v-aţi dat seama, Fizzy e obsedată de cititorii ei, la fel ca noi. Rar se întâmplă ca personajele noastre să vorbească pentru noi, dar atunci când Fizzy vorbeşte despre faptul că a văzut cum cărţile ei îi influenţează pe oameni, atunci când le urmăreşte TikTokul şi postările şi le vede fotografiile frumoase? Asta este exact experienţa noastră! Nu existăm fără voi toţi, şi fie că ne-aţi descoperit la prima carte sau la cea mai recentă, fie că sunteţi cititor, blogger, BookTokker, Bookstagrammer, podcaster sau pur şi simplu vă place să ne trimiteţi mesaje despre poveştile noastre, vă suntem foarte recunoscătoare.

Dacă sunteţi un vânzător de carte sau bibliotecar, vă iubim la nebunie! Fie ca tenul vostru să arate mereu minunat şi să avansaţi ca un fulger prin coada de la Ticketmaster! Vă mulţumim pentru toată munca voastră şi pentru faptul că ajutaţi la găsirea unor noi cititori pentru cărţile noastre.

Dacă ne urmăriţi, ne-aţi întâlnit sau aţi participat la vreunul dintre evenimentele noastre, ştiţi că noi considerăm statutul de fan un statut profesional. Avem asta în sânge, iar atunci când iubim ceva, iubim din toată inima. Formaţia preferată a lui Fizzy şi Stevie nu e în mod oficial BTS, dar bucuria euforică pe care o transmit publicului e total inspirată de ei. Le-am mulţumit celor de la BTS în patru cărţi până acum, dar bucuria şi inspiraţia pe care ni le aduc ar putea umple fiecare pagină a acestei cărţi. Kim Namjoon, Kim Seokjin, Min Yoongi, Jung Hoseok, Park Jimin,

Kim Taehyung și Jeon Jungbook, ne inspirați să iubim mai bine, să fim mai bune, să colaborăm cu pasiune și să evoluăm ca ființe umane. Vă mulțumim pentru munca pe care o depuneți, pentru dedicația pe care o aveți unii față de ceilalți și pentru faptul că vă împărtășiți nemăsuratul talent cu întreaga lume. Poate că BTS și ARMY[1] sunt despărțite acum, dar o să fim mereu aici, cu artileria pregătită pentru ceea ce urmează.

Christina, soare în formă umană! Ești glazura de pe gogoașa mea, gropița zâmbetului meu, Namjoon dacă eu sunt Jungbook, semnul de exclamație de la sfârșitul fiecărui țipăt de admiratoare pe care-l scot. Iubesc viața pe care am creat-o împreună și uneori tot nu-mi vine să cred că e adevărată. Treizeci de cărți și tocmai am scris una care ne umple inimile până la buză. Ce călătorie!

Pentru Lolo a mea: am fost cea mai mândră și cea mai bună prietenă a anului. Ai scos propria ta carte (*Scandalizat*, de Ivy Owens, disponibilă acolo unde se vând cărțile) și ai fost cea mai bună co-autoare/mamă/soție/fiică/CMBP pe care și-ar putea-o dori cineva. Sper să mai scriem încă treizeci de cărți împreună, să mai mergem la cinci sute de concerte și să nu găsim nici o veveriță fără cap. Bleah! O să fii mereu jumătatea mea literară.

[1] Fan clubul formației BTS

ALTE CĂRȚI DIN COLECȚIA

BLUE MOON

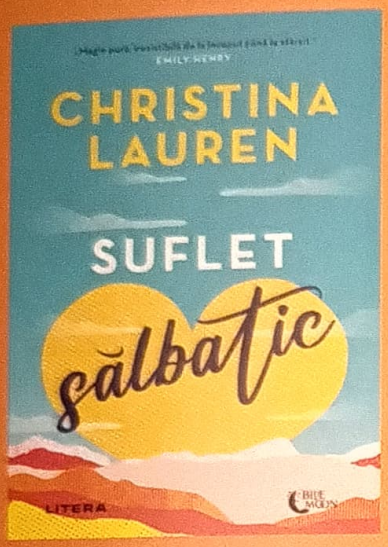

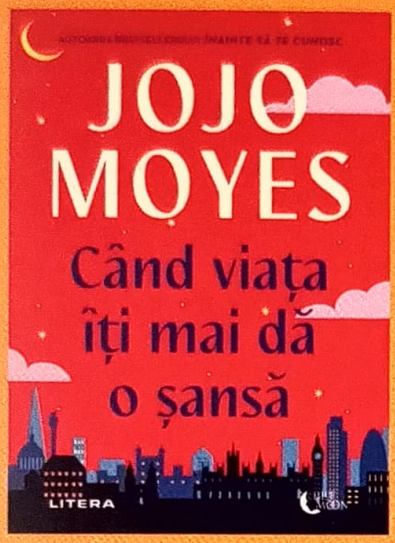

www.litera.ro

O SCRIITOARE DE ROMANE DE DRAGOSTE, UN REALIZATOR DE DOCUMENTARE - O POVESTE ROMANTICĂ HOLLYWOODIANĂ CU SCÂNTEI

Felicity „Fizzy" Chen e pierdută. Desigur, are o carieră fulminantă, fiind o îndrăgită autoare de romane de dragoste, dar atunci când trebuie să țină un discurs la o ceremonie de absolvire, ea își dă seama că n-a practicat niciodată ceea ce a predicat în cărțile sale. Fizzy n-a fost niciodată îndrăgostită cu adevărat. A simțit pasiune fizică? Desigur. Dar oare a cunoscut acel sentiment atotcuprinzător, de atracție irezistibilă și de subjugare totală față de un bărbat? Ei bine, nu. Nici pe departe. Și ce se întâmplă atunci când ea începe să simtă că optimismul pe care, de-a lungul întregii sale cariere, a încercat să li-l insufle cititorilor e, de fapt, o minciună?

Connor Prince, realizator de documentare și tată care își crește singur copilul, e pasionat de meseria pe care o face, dar atunci când șeful lui îi ordonă să creeze un reality-show, Connor e obligat să pășească pe un tărâm necunoscut. Încercând cu disperare să-și găsească eroina principală, el dă din întâmplare peste o Fizzy exasperată, și astfel ajunge la soluția perfectă. Cum ar fi ca, în văzul întregii lumi, s-o facă pe însăși regina prozei romantice să se îndrăgostească nebunește? Dar Fizzy nici nu vrea să audă de așa ceva, cu excepția cazului în care Connor ar fi de acord cu lista ei de cerințe. După ce el acceptă târgul și *Experimentul iubirii adevărate* intră în faza de producție, Connor se întreabă dacă va avea și el parte vreodată de acea potrivire romantică perfectă.

„*Experimentul iubirii adevărate* face parte din categoria cărților pe care îmi place să le citesc pe nerăsuflate: o poveste ce îmbină picanteria cu intensitatea, dar care, în același timp, reușește să-și aline și să-și reconforteze cititorii."

JODI PICOULT

„Un alt roman de succes semnat de Christina Lauren, o carte plină de râsete debordante, dar care conține și câteva lacrimi, precum și anumite scene extrem de fierbinți."

KIRKUS REVIEWS

voxa audiobooks

Tradiție din 1989
www.litera.ro
ISBN 978-630-319-326-7
9 786303 193267